ΘΗΣΑΥΡΟΣ
Νο 66
ΔΡ 5
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΠΡΕΛΟΥΝΤΙΟ
Φίλιπ Μουρέ
ΣΕΛ. 72
Κ.Π. ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

"Οταν γλυκὰ χαμογελᾷς,
ἀπ' τὴ χαρά μου, φῶς μου,
γεμίζω πλούτη περισσὰ
καὶ πλάθω ὄνειρα χρυσᾶ
κι' ὁ κόσμος εἶν' δικάς μου.

Παλάτι χτίζω μαγικὸ
μέσ' στὰ τρελλὰ ὄνειρά μου,
καὶ σ' ἕνα θρόνο ἐξωτικὸ
θρονιάζω ἐσένα π' ἀγαπῶ,
κορούλα καὶ κυρά μου.

Μὰ ὅταν σὲ νοιώθω νὰ πονᾷς,
πλούτη, παλάτια, θρόνοι
σωριάζονται ὅλα στὴ στιγμὴ
κι' ἐνῶ μὲ πνίγουν οἱ λυγμοὶ
εἶμαι φτωχὴ καὶ μόνη.

Β. Π.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»-Οἰκονομικὸς Διευθυντής: Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ-Διευθυντὴς Συντάξεως: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Β', ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧ. 66 — ΑΘΗΝΑΙ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1939 — Γραφεῖα Λεωχάρους 19

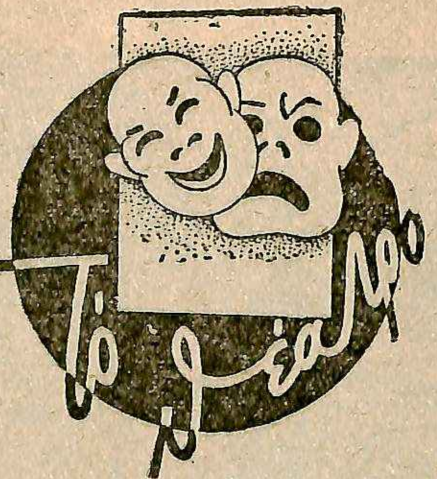

«Η ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ 1939»
ΣΤΟ «ΛΥΡΙΚΟΝ»

Οἱ κ.κ. Χρ. Γιαννακόπουλος καὶ Λ. Καρακάσης, συγγραφεῖς τῆς νέας ἐπιθεωρήσεως «Ἡ Ἀθήνα τοῦ 1939», ποὺ ἀνεβάστηκε τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὸ «Λυρικόν», διέπραξαν μίαν περίεργον καινοτομίαν ὄπισθεν τοῦ προγράμματος τοῦ ἔργου των, ὅπου ἐτύπωσαν ἔμμετρον ἀνακοίνωσιν ἀπευθυνομένην πρὸς τὸ Κοινὸν ὑπὸ τὸν ἑξῆς τύπον:

«Οἱ συγγραφεῖς τῆς νέας μας ρεβὺ
πρὸς τὸ κοινόν, ποὺ εἰς τὸ «Λυρικὸν» θὰ
(μεταβῆ (!)»

Πρὸς τὸ ...ειδικόν, λοιπόν, αὐτὸ κοινὸν οἱ συγγραφεῖς ἀπευθύνουν τὰ ἑξῆς γραφικά:

«Προσπάθησαν (οἱ συγγραφεῖς) νὰ ἔβγη
(χτενισμένη (ἡ ρεβὺ)
κι' ὅσο μπορεῖ ἐξευρωπαϊσμένη
καὶ σύγχρονη στὰ κωμικὰ ἐφὲ
κι' ἀφῆκαν κι' ἕνα - δυὸ ρωμέϊκα, βρὲ
(ἀδερφέ,
γιατὶ ἐὰν τῆς βγάλουνε καὶ τὸ ρωμέϊκο
(κασέ,
ἐμ' τότε θὰ ἐπαίζετο στοῦ Παρισιοῦ τὸ
(Καὶ ντ' Ὀρσαί(!)»

Ταῦτα λέγουν αἱ προγραμματικαὶ —κυριολεκτικῶς— δηλώσεις τῶν σημερινῶν συγγραφέων τοῦ «Λυρικοῦ», ἀναφορικῶς μὲ τὸ περιεχόμενον τῆς «Ἀθήνας τοῦ 1939». Καὶ καταλήγουν ὡς ἀκολούθως:

«Πάντως, στὸ «Λυρικὸν» προσπάθησαν
(λίγες καρδιὲς
νὰ σᾶς χαρίσουνε λίγες (;) εὐχάριστες
(βραδυές.
Κι' ἀντάλλαγμα γι' αὐτή τους τὴν προ-
(πάθεια
δὲν σᾶς ζητοῦν παρὰ λίγη συμπάθεια».

Ὁμολογοῦμεν ὅτι μᾶς συνεκίνησε κάπως ἡ ἀφελὴς αὐτὴ ἔκκλησις. Καὶ θὰ προσπαθήσωμεν νὰ δείξωμεν, ὅσον εἶναι δυνατόν, τὴν ζητουμένην συμπάθειαν εἰς τὶς «λίγες καρδιὲς» ποὺ προσπάθησαν νὰ μᾶς χαρίσουν λίγες εὐχάριστες βραδυὲς κ.λ.π. κ.λ.π.

★

Ἀπὸ τὰ εἴκοσι σχεδὸν νούμερα ποὺ ἐνεφανίσθησαν στὴν πρεμιέρα τῆς «Ἀθήνας τοῦ 1939» τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ μισὰ εἶναι καλὰ καὶ ἀξιοθέατα. Ἀπὸ αὐτὰ πρέπει νὰ διακριθοῦν τὸ «Πῶς ἀλλάζουν τὰ κορίτσια» (Ντιριντάουα — Κοκκίνης — Σταυρίδης) καὶ τὸ «Ἄλλοι καιροί, ἄλλα ἤθη» (Μακρῆς — Ποζέλλι), τὰ ὁποῖα ὀφείλονται εἰς τὸν συνεργασθέντα ἀνεπισήμως εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐπιθεώρησιν εὐθυμογράφον κ. Γιῶργον Γιαννακόπουλον. Ἐξ ἴσου πολὺ καλὰ τὰ νούμερα «Ἕνας μπεκρῆς λατρεύει τὴν πεθερά του» (Ὀρέστης Μακρῆς), «Ρωμαντικοὶ παληατζῆδες» (Στυλιανόπουλος — Σταυρίδης) καὶ «Ἡ Χιονάτη καὶ οἱ 7... χάνοι» (ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ θιάσου καὶ ἡ κ. Κούλα Γκιουζέππε).

Ἀπὸ τὰ χορευτικὰ νούμερα πολὺ ὡραῖο εἶναι ἡ «Μοντέρνα ὑποκρισία» μὲ τὴν Ποζέλλι καὶ τὸν Φλερύ, καθὼς καὶ τὸ «Εἰδύλλιο στὴν Πολωνία» (Κούλα Γκιουζέππε — Ποζέλλι — Μπαλέττο). Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Σορπράϊζ — πάρτυ στὸ Ἀστεροσκοπεῖο» φινάλε τῆς α' πράξεως, εἶναι ἀρκετὰ ἔξυπνο καὶ διακρίνονται σ' αὐτὸ ὁ Ὀρέστης Μακρῆς, ἡ Κούλα Γκιουζέππε, ἡ Ντιριντάουα καὶ ἡ Ρίτα Δημητρίου.

Εἰς τὴν νέαν ἐπιθεώρησιν ἐνεφανίσθη —ἐπικουρικῶς, ὡς λέγουν— καὶ ἕνας παλαιὸς γαλλώνυμος (δὲν γνωρίζομεν ἂν εἶναι ἐντελῶς Γάλλος) καλλιτέχνης, ὁ κ. Βιλλάρ, ὁ ὁποῖος ἐξετέλεσε διάφορα παληὰ παριζιάνικα τραγουδάκια μὲ ἑλληνικοὺς στίχους. Κατὰ τὴν ταπεινὴν γνώμην τοῦ γράφοντος, τὰ τραγουδάκια αὐτὰ θὰ ἐξετελοῦντο μὲ τὴν ἴδια ἂν ὄχι καὶ μεγαλύτερη ἐπιτυχία ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους μή... γαλλωνύμους ἠθοποιοὺς τοῦ «Λυρικοῦ».

Ἡ μοναδικὴ ντιζὲζ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ τῆς ὁποίας οἱ ἐμφανίσεις στὸ θέατρον Σαμαρτζῆ χειροκροτοῦνται ἐνθουσιωδῶς.

Ἐν συμπεράσματι, ἡ «Ἀθήνα τοῦ 1939» μολονότι παρουσιάζει ἀρκετὰ τρωτὰ—ποὺ μποροῦν καὶ νὰ διορθωθοῦν— μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς εὐχάριστη καὶ ἔξυπνη ἐπιθεώρησις πού, πραγματικά, ἀξίζει νὰ τὴν δῆ κανείς.

Δ. Γ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΝΕΑ

★ Οἱ θεατρικὲς ζυμώσεις γιὰ τὴ χειμερινὴ περίοδο καὶ κυρίως τοῦ μουσικοῦ θεάτρου συνεχίζονται ἀκόμη πυρετωδῶς.

★ Καὶ πρῶτα - πρῶτα, μὲ τὸν θίασο Σαμαρτζῆ ὑπέγραψαν προχθὲς συμβόλαιο οἱ δίδες Καλουτᾶ, οἱ ὁποῖες παραμένουν στὸ θίασο, καὶ γιὰ τὴν χειμερινὴ περίοδο.

★ Ἀπὸ τὰ νέα στοιχεῖα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἐνισχυθῇ ὁ θίασος κατὰ τὴν νέαν περίοδον ὑπέγραψαν συμβόλαια ὁ κ. Ὀρέστης Μακρῆς καὶ ἡ δὶς Καίτη Ντιριντάουα.

★ Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὸν ἐν λόγῳ θίασον ἀποχωρεῖ, ὁριστικῶς ὁ κ. Πέτρος Κυριακός.

★ Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν του κ. Κυριακοῦ ὁ θίασος θὰ ὀνομασθῇ «Θίασος Μηλιάδη — Μαυρέα».

★ Ἀπὸ τὸν θίασον αὐτὸν ἀποχωρεῖ ἐπίσης καὶ ἡ δὶς Ρένα Ντόρ.

★ Τόσον ἡ δὶς Ρένα Ντόρ, ὅσο καὶ ὁ κ. Πέτρος Κυριακός, προσελήφθησαν στὸ συγκρότημα τοῦ «Μοντιάλ», ὅπου θὰ στεγασθοῦν οἱ ἐπιχειρήσεις Α. Μακέδου.

★ Μὲ τὸν θίασον Μακέδου πρόκειται νὰ ὑπογράψῃ συμβόλαιον καὶ ὁ Μάνος Φιλιππίδης, στὸν ὁποῖον θὰ ἀνατεθῇ καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ διεύθυνσις τοῦ θιάσου, καθὼς καὶ ὁ Σταῦρος Ἰατρίδης.

★ Ἡ ὑπογραφὴ τῶν συμβολαίων ἴσως θὰ γίνῃ εὐθὺς μόλις γυρίσῃ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ὅπου βρίσκεται τώρα ὁ θίασος Πάολας—Φιλιππίδη.

★ Μετὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ Π. Κυριακοῦ, στὶς ἐπιχειρήσεις Μακέδου, ὁ μέχρι τοῦδε καλλιτεχνικὸς διευθυντὴς Μίμης Κοκκίνης ἀποχωρεῖ ὁριστικῶς καὶ καταρτίζει δικό του θίασο γιὰ νὰ περιοδεύσῃ τὶς κυριώτερες πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

★ Ἀπὸ τὸν θίασον τοῦ Μακέδου, ἀποχωροῦν ἐπίσης ἐκτὸς τοῦ Μ. Κοκκίνη, ἡ δὶς Ντιριντάουα, καὶ ὁ Ὀρ. Μακρῆς, Ν. Σταυρίδης καὶ Β. Μεσολογγίτης.

★ Ὁ τελευταῖος πρόκειται νὰ ἀνασυγκροτήσῃ τὸ «Ἐξπρὲς Μεσολογγίτη» καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου θὰ ἐπιχειρήσῃ μεγάλη περιοδεία στὴν ἐπαρχία.

★ Ὁ θίασος «Ὀπερέττα Πρωτευούσης» συνεχίζει πρὸς τὸ παρὸν τὶς παραστάσεις του στὸ θέατρον «Μακέδο» μὲ τὴν ὀπερέττα «Μακρῆς, Κοντὸς καὶ Σία».

★ Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὴν χειμερινὴ περίοδον, ὑπάρχουν πληροφορίες ὅτι πρόκειται νὰ ἐπισχυθῇ μὲ τὴν πρόσληψιν τῆς κ. Ὀλυμπίας Καντιώτη - Ριτσιάρδη καὶ νὰ συνεχίσῃ τὶς παραστάσεις του σ' ἕνα ἀπὸ τὰ θέατρα τῆς πρωτευούσης.

★ Στὴν Θεσσαλονίκη ὁ θίασος Οἰκονόμου ἐξακολουθεῖ νὰ δουλεύῃ μὲ μεγάλην ἐπιτυχία.

★ Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ὁ θίασος ἀνεβάζει τὴν ἐπιθεώρησι «Βιολέττα» τῶν Σπυροπούλου - Παπαδούκα - Γιαννίδη.

Ὁ δημοφιλὴς θιασάρχης Πέτρος Κυριακός, τοῦ ὁποίου ἡ τιμητικὴ δίδεται στὰς 11 τοῦ μηνὸς μὲ τὴν ἐπιθεώρησιν «Μασκῶτ» στὸ θέατρον Σαμαρτζῆ.

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Α. ΓΙΑΛΑΜΑ

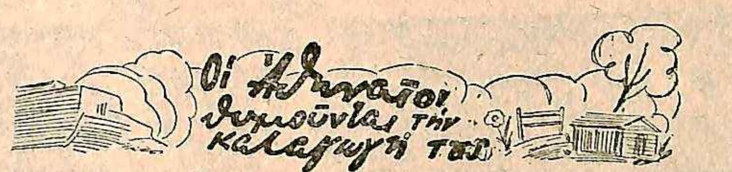

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΑΝ ΥΠΑΙΘΡΟΝ

ΠΟΙΑ μεγάλη πόλις τῆς Εὐρώπης δὲν ἀγωνιᾷ σήμερα; Ἐπάνω στὴ θάλασσα τῶν στεγῶν ἡ φτερούγα τοῦ κινδύνου ρίχνει τὴ σκιά της. Καὶ οἱ ἀνήσυχοι κάτοικοι στρέφουν τὴ σκέψι τους πρὸς τὴν ὕπαιθρον.

Τα τελευταῖα τηλεγραφήματα ἀγγέλλουν ἀποσυμφόρησιν τοῦ πληθυσμοῦ τῶν μεγάλων κέντρων. Ἀπὸ τὸ Παρίσι μετεφέρθησαν χιλιάδες παιδιὰ σὲ μακρυνὲς ὑπαίθριες κατασκηνώσεις. Ἀπὸ τὸ Λονδῖνον ἐπίσης. Ὅσοι μποροῦν νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὶς πρωτεύουσες, εἰδοποιήθηκαν ν' ἀναχωρήσουν.

Ἡ ὕπαιθρος ἀνακτᾷ τὴν ἀξία της. Δέχεται στοὺς πλατεῖς, σωτηρίους κόλπους της τοὺς κυνηγημένους κατοίκους τῶν μεγαλοπόλεων. Ὅλοι αὐτοί, ποὺ τώρα τρέχουν κοντά της τὴν εἶχαν ἀπαρνηθῆ. Εἶχαν ξελογιασθῆ ἀπὸ τὰ θέλγητρα τῆς πόλεως καὶ τὴν εἶχαν ξεχάσει. Ἀλλὰ ἡ ὕπαιθρος δὲν τοὺς κρατᾷ κάκια. Τοὺς συγχωρεῖ καὶ τοὺς δέχεται στοργικὰ στὴν ἀγκαλιά της. Αἰωνία μητέρα!

ΑΡΝΗΣΙΠΑΤΡΙΔΕΣ

Τρέφουν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἀδιαφορία, γιὰ νὰ μὴν πῶ περιφρόνησι, ὅλων τῶν πρωτευουσιάνων πρὸς τὴν ταπεινὴ ἐπαρχία. Μάλιστα ἐμεῖς δείχνομε καὶ ὀγκώδη ἀγνωμοσύνην πρὸς τὴν γενέτειρά μας. Διότι οἱ πλεῖστοι ἔχομε προέλευσιν ἐπαρχιακή.

Κάποια μέρα μᾶς παρέσυρε τὸ ρεῦμα τῆς ἀστυφιλίας καὶ μᾶς ἐξέβρασε στὴν ἄσφαλτο. Ὅταν ἐγκατασταθήκαμε ἐδῶ, τὸ πρῶτο ποὺ φροντίσαμε νὰ κάμωμε ἦταν νὰ ξεχάσωμε τὸν τόπο τῆς γεννήσεώς μας. Οἱ ἀτμοὶ τῆς βενζίνης ἐμάραναν γρήγορα τὴν χλοερὴ ἀνάμνησι κάποιου μικροῦ χωριοῦ, ποὺ ἐλίκνισε τὰ παιδικά μας ὄνειρα.

Τὸ σπιτάκι μὲ τὴν κληματαριά, ἡ πέτρινη βρύση, ἡ παληὰ ἐκκλησούλα μὲ τὸν μεγάλο αὐλόγυρο, τὰ δρομάκια ποὺ χάνονται κάτω ἀπὸ λεῦκες καὶ κυπαρίσσια, καὶ ἕνα πλῆθος ἄλλες εἰκόνες εἰδυλλιακῆς ζωῆς ἐξετοπίσθησαν βιαίως ἀπὸ τὴν ψυχή μας. Ἔπρεπε νὰ βιασθοῦμε νὰ γίνωμε κοσμοπολῖτες.

Δὲν ἔπρεπε νὰ μᾶς συνδέῃ τίποτε μὲ τὴν ἐπαρχία. Οὔτε ἡ ἀνάμνησις. Ἐσπεύσαμε νὰ ἀπαρνηθοῦμε τὴν καταγωγή μας, σὰν νὰ ἦταν ἕνα παρελθὸν καταισχύνης. Ἐπιέσαμε τοὺς ἑαυτούς μας ν' ἀποκτήσωμε συμπεριφορὰν ἀριστοκράτου, ποὺ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ μακρὰν σειρὰν ἐνδόξων προγόνων.

Καὶ ἔτσι τὰ κοσμικὰ κέντρα ἐγέμισαν ἀπὸ κόμητες τῆς Κούλουρης καὶ Δοῦκες τῆς Ἀγουλινίτσας. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ αἰφνίδιοι εὐγενεῖς δὲν ἀντέχουν στὴν παραμικρὴ ἀνατομία. Λίγο ἂν τοὺς ξύσῃς, θὰ βρῆς ἀπὸ μεσα τὸν ἐπαρχιώτην. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐκλεπτυσμένη ὁμιλία τους ὑπάρχει ἕνας ἀσθενὴς τόνος βλάχικης προφορᾶς. Τὸ σκαρπίνι, ποὺ φοροῦν, προβάλλεται σ' ἕνα σκιῶδες φόντο τσαρουχιοῦ.

Κυττάξετε μέσα στὸ ἀριστοκρατικὸ μπὰρ ἢ τὸ ζαχαροπλαστεῖο πολυτελείας. Βλέπετε κυρίους, κομμένους καὶ ραμμένους σύμφωνα μὲ τὰ τελευταῖα μοντέλα τοῦ κοσμοπολιτισμοῦ. Μεταφερθῆτε μὲ τὴν φαντασίαν δέκα, εἴκοσι τριάντα χρόνια πίσω. Θὰ ἰδῆτε ἐκπληκτικὰ πράγματα...

Ὁ κύριος μὲ τὴν διαμαντένια καρφίτσα στὴ γραβάτα καὶ μὲ τὸ εὐγενικώτατο ὕφος σκαρφαλώνει σ' ἕνα κυπαρίσσι, γιὰ νὰ κυνηγήσῃ φωλῆές. Ὁ ἄλλος κύριος μὲ τὸ χιονᾶτο κολλάρο καὶ τὰ ἄβρά, πεdo ριποιημένα χέρια βγάζει τὴν κατσίκα στὴ βοσκή. Εἶνε ξυπόλητος καὶ τὰ χέρια του κόκκινα καὶ σκασμένα ἀπὸ τὶς καιρικὲς μεταβολές. Νά, ποιὸ εἶναι τὸ παιδικὸ παρελθὸν τῶν πλείστων σημερινῶν εὐγενῶν τῆς πρωτευούσης.

Εἶναι ὅμως ἕνα παρελθὸν καλὰ σκεπασμένο. Αὐτοὶ ποὺ τὸ ἔχουν τὸ κρύβουν μὲ τὴν ἀγωνιώδη προσπάθεια, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ γυναῖκες συγκαλύπτουν τὴν πραγματική τους ἡλικία. Ποτὲ δὲν ἀποκαλύπτουν τὸν ἀκριβῆ τόπον τῆς γεννήσεώς των. Ἂν ἐρωτηθοῦν ἀπὸ ποῦ κατάγονται, ἀναφέρουν τὴν πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ ἢ τοὐλάχιστον τῆς ἐπαρχίας των. Αἴφνης:

— Ἀπὸ τὴν Καλαμάτα.

Γιὰ νὰ καθορίσουν κάπως ἐπακριβέστερα τὸ μέρος, χρειάζεται συστηματικώτερη ἀνάκρισις:

— Μέσα ἀπὸ τὴν Καλαμάτα;

— Ὄχι, ἀπ' ἔξω.

Αὐτὸ τὸ «ἀπ' ἔξω» ἰσοδυναμεῖ τὶς περισσότερες φορὲς μὲ ἀπόστασι πολλῶν χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν ἀναφερθεῖσα πόλι, σὲ μιὰ πλαγιὰ βουνοῦ ἢ στὴν ἐσχατιὰ μιᾶς μικρῆς πεδιάδος, ὅπου ἕνα χωριουδάκι κρύβει τὰ λίγα σπίτια του κάτω ἀπὸ τὸ φύλλωμα γιγαντιαίων πλατάνων ἢ πίσω ἀπὸ ἀδιαπέραστους φράχτες φραγκοσυκιῶν.

Ἐκεῖ πρωτοεῖδε τὸ φῶς ὁ ἐρωτώμενος. Ἀλλὰ ντρέπεται νὰ τὸ πῆ.

ΜΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΘΑΚΗ ΤΩΝ ΟΔΥΣΣΕΩΝ

Ὁ κίνδυνος ὅμως τέτοιων ἡμερῶν, σὰν τὶς τελευταῖες, κρημνίζει τὶς ἐπιφυλάξεις. Καθε ντροπὴ ἀτονεῖ. Καὶ ὁ κάτοικος τῆς πόλεως στέλνει τὸν ἀνήσυχο νοῦ του στὴν μακρυνὴ γενέτειρα. Τὸ σπιτάκι, μὲ τὴν πέτρινη στέγη, τὸν κῆπο κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ τὴν πλατειὰ αὐλή, γεμάτη κόττες, κατέχει τὶς σκέψεις του. Ἐκεῖ θὰ ἦταν ἕνα θαυμάσιο καταφύγιο γιὰ τὴν γυναῖκα του καὶ γιὰ τὰ παιδιά του.

Ἀρχίζει, λοιπόν, ὁ μέχρι πρό τινος ἀκατάδεκτος Ἀθηναῖος νὰ ὁμιλῇ γιὰ κάποιο μακρυνὸ χωριό, ὅπου βρίσκεται τὸ πατρικό του σπίτι. Τώρα δὲν ντρέπεται. Ὁ κίνδυνος τὸν ἔκαμε νὰ θυμηθῇ τὴν καταγωγή του, ποὺ θεληματικῶς τὴν εἶχε ξεχάσει.

Οὔτε στὰ παιδιά του, ποὺ γεννήθηκαν ἐδῶ, δὲν εἶχε ἀποκαλύψει τὸ μυστικὸ τῆς προελεύσεώς του. Δὲν τοὺς εἶχε μιλήσει ποτὲ ἐκτενῶς γιὰ τὰ μέρη, ὅπου διέρρευσε ἡ παιδική του ζωή. Τώρα ὅμως θὰ τὰ συγκεντρώσῃ γύρω του καὶ θὰ τοὺς πῆ:

— Παιδιά μου, ἐγὼ δὲν ἔζησα πάντοτε, ὅπως ἐσεῖς, στὴν Ἀθήνα. Ὅταν ἤμουν μικρός, ἔζουσα σ' ἕνα χωριουδάκι, ποὺ εἶχε πενῆντα σπίτια περίπου. Ἐκεῖ, εἶναι πολὺ διαφορετικὴ ἡ ζωή. Δὲν ὑπάρχουν οὔτε σινεμά, οὔτε αὐτοκίνητα, οὔτε ἀσφαλτωμένοι δρόμοι. Σᾶς τὰ λέω, γιὰ νὰ μὴν ἐκπλαγῆτε, τώρα ποὺ θὰ πᾶτε νὰ ἰδῆτε τὰ μέρη, ὅπου γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε ὁ μπαμπᾶς σας.

Γιατὶ ὅμως αὐτὸ τὸ ντροπαλὸ ὕφος τοῦ πατέρα; Ἂν τὰ παιδιά, τὰ ἀκατάδεκτα Ἀθηνόπουλα, βροῦν τὸ χωριὸ πολὺ ἀσήμαντο καὶ πολὺ ἀνυπόφορο, τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτά. Θὰ εἶνε ἀξιοκατάκριτα γιὰ τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴν ἀκατάδεχτη στάσι, ἂν τηρήσουν τέτοιαν. Ἀλλ' ὁ πατέρας γιατὶ νὰ ἐνδιαφέρεται τί γνώμη θὰ σχηματίσουν τὰ παιδιά του; Αὐτὸς πρέπει νὰ εἶνε ὑπερήφανος γιὰ τὴν πατρίδα του, ὅσο μικρὴ καὶ φτωχὴ καὶ ἂν εἶναι. Διότι εἶναι ἡ πατρίδα του.

«Εἰς αὐτὴν ἀνεπτύχθησαν τὰ μέλη του», ὅπως λέει ὁ Σαίξπηρ. Ἡ ταπεινὴ αὐτὴ γενέτειρα τοῦ ἔδωσε τὸν καθαρὸ ἀέρα, τὸ δροσερό της νερό, τ' ἀγαθὰ τῆς γῆς της. Καὶ τέλος, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ κοντά της, αὐτὴ τοῦ ἔδωσε, ὅπως λέει ἄλλος ποιητής, «τὸ ὡραῖο ταξίδι».

Μιὰ εἶναι σ' ὅλο τὸν κόσμο ἡ Ἰθάκη τοῦ κάθε Ὀδυσσέως. Τὴν ἐγκαταλείπομε, παίρνομε τοὺς μακρεῖς δρόμους τῆς ζωῆς, βλέπομε τὰ θαυμάσια τοῦ κόσμου κι' ἀποκτοῦμε χίλιες γνώσεις.

Καὶ ἂν κάποτε γυρίσωμε, θὰ τὴν βροῦμε βέβαια πενιχρὴ τὴν Ἰθάκη μας. Ἀλλά..

...Κι' ἂν φτωχὴ τὴ βρῆς
ἡ Ἰθάκη δὲν σὲ γέλασε.
Ἔτσι σοφὸς ποὺ ἔγινες
μὲ τόση πεῖρα
ἤδη θὰ κατάλαβες
οἱ Ἰθάκες τί σημαίνουν.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεταξύ Ἱστορίας και Θρύλου

ΑΙΑΣ

Ἐπιβλητικὸς καὶ γιγάντειος! Ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἤξερε τί θὰ πῆ κούρασι καὶ τί ἐσήμαινε φόβος!... Ὁ γενναιότερος τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ πιὸ ὑπερήφανος ἥρωας πού, ὅταν τοῦ εὐχήθηκαν κάποτε νὰ εἶνε μαζί του οἱ θεοί, ἀπήντησε: «Ἄς πᾶνε σ' ἄλλους. Γιατὶ ἐγὼ μπορῶ νὰ νικήσω καὶ μόνος μου.» Ὡραῖος στὴν ἀγριότητα τῆς μορφῆς του, μεγαλοπρεπὴς στὴν ἀποτομότητα τῶν φράσεών του καὶ στὴν σκληρότητα τῶν αἰσθημάτων του, ὁρμητικὸς σὰν θύελλα καὶ τρομερὸς σὰν κεραυνὸς ὁ γυιὸς τοῦ Τελαμῶνος, ὁ Αἴας τὸ βασιλόπουλο τῆς Σαλαμῖνος, εἶχε πάει κι' αὐτὸς στὴν Τροία νὰ πολεμήση, ἐπειδὴ ἡ Ἑλένη ἀπάτησε τὸν Μενέλαο. Καὶ οἱ ἆθλοι ποὺ ἐπετέλεσε, ἦταν τὸ ἀποκορύφωμα τῆς παλληκαριᾶς καὶ τῆς τόλμης, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦταν ὁ τρόμος τῶν πολιορκουμένων καὶ τοῦ Πριάμου, ποὺ τὸν θεωροῦσε γιὰ καταιγίδα ποὺ εἶχε πάρει μορφὴ ἀνδρική.

Εἶχε μαζί του τὸν ἑτεροθαλῆ ἀδελφόν του — τὸν γυιὸ τοῦ πατέρα του καὶ τῆς Ἡσιόνης, θυγατέρας τοῦ βασιλῆα τῆς Τροίας Λαομέδοντος, τὴν ὁποίαν ἅρπαξαν μαζὶ μὲ τὸν Ἡρακλέα, ὅταν ἐκυρίευσαν παλαιότερα καὶ μὲ ἄλλους συντρόφους τὴν Τροία — τὸν Τεῦκρο, τὸν καλύτερο τοξότη ἀπ' ὅλους ὅσοι βρίσκονταν μπροστὰ στὰ τείχη τῆς Τροίας, καὶ ἀγαπητότερο μέσα στοὺς Ἕλληνας γιὰ τὴν ὀμορφιά, τὴν εὐγένεια καὶ τὸ ἀδάμαστο θάρρος του. Εἶχε ἐπίσης φίλο τὸν ἄλλον Αἴαντα, τὸν Λοκρό, ἐκεῖνον ποὺ βίασε τὴν παρθένα ἱέρεια, τὴν ὡραία Κασσάνδρα, μέσα στὸ ναό, τρομερὸν καὶ ἐκεῖνον πολεμιστὴ καὶ πιστὸ σύντροφό του.

Στὸ ἀντίκρυσμά του, τρομαγμένα τὰ πλήθη τῶν Τρώων, ἄφηναν κραυγὲς ἀπογνώσεως καὶ ὑποχωροῦσαν ἄτακτα, νομίζοντας πὼς ἀντίκρυζαν κύκλωπα· καὶ ἐκεῖνος ἄτρωτος καὶ ἀδάμαστος, ἀντιμετώπιζε μόνος πλήθη ὁλόκληρα.

Κυρίευσε τὴ χώρα τοῦ βασιλῆα Τελεύταντος καὶ πῆρε σκλάβα τὴν κόρη του Τέκμησσα. Καὶ ἡ ὡραία βασιλοπούλα, ποὺ ἔγινε γυναῖκα του, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, σιγὰ - σιγὰ ἀγάπησε τὸν γιγάντιον ἥρωα, ποὺ ἦταν μὲν ἀπότομος στοὺς τρόπους καὶ σκληρὸς στὸν πόλεμο, ἀλλ' ἦταν ἐπίσης καὶ ἀφελής, ὅσον ἦταν καὶ φίλος πιστός.

Λεπτοκαμωμένη ἐκείνη, μὲ βαθυγάλανα μάτια καὶ γλυκὸ πρόσωπο ποὺ πλαισίωνε ὁ χρυσὸς χείμαρρος τῶν μεταξένιων μαλλιῶν της· μὲ τὴν κάτασπρη σειρὰ τῶν μαργαριταρένιων δοντιῶν ποὺ κρυβόντανε πίσω ἀπὸ χείλη κεράσινα, δροσερὴ σὰν τὴν αὔρα καὶ γελαστὴ σὰν τὴν αὐγή· μὲ δέρμα σὰν πέταλλο ρόδου καὶ κορμὶ ποὺ ξεπηδοῦσε ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς φαντασίας καὶ τοῦ πιὸ δυνατοῦ καλλιτέχνη, μὲ φωνὴ ποὺ ἦταν ὁλόκληρη μελωδία. Γιγαντόσωμος ἐκεῖνος, μὲ πελώριες πλάτες, τρομερὴ γροθιά, πλατειὰ φρύδια ποὺ σμίγανε σὰν σὲ φοβέρα ἀδιάκοπη, καὶ φωνὴ βροντερή. Δυὸ μορφὲς καὶ δυὸ σώματα ποὺ μὲ τὴν τεραστία ἀντίθεσί τους ἀποτελοῦσαν μιὰ χαρούμενη ἕνωσι, ἔρωτος καὶ τραχύτητος, ἕνα παράξενο ἀνακάτωμα στὴ δημιουργία μιᾶς βαθειᾶς ὅσο καὶ εὐχάριστης ἐντυπώσεως.

Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἕνωσι τοῦ ὡραίου καὶ τῆς δυνάμεως γεννήθηκε ὁ Εὐρυσάκης, τὸ ὡραῖο παιδάκι μὲ τὰ ἔξυπνα μάτια, μιὰ μικρούλα ὕπαρξι, ποὺ νίκησε τὸν ἀνίκητο: Γιατὶ μπροστὰ σ' ἐκεῖνο τὸ βρέφος, τὸ γέννημα τοῦ πολέμου, ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν τὸν πτοοῦσαν οὔτε καὶ οἱ θεοί, λύγιζε καὶ γονάτιζε νὰ μιλήσῃ μαζί του μὲ ἀκατάληπτα λόγια καὶ νὰ τὸν δείρῃ ἐκεῖνο μὲ τὰ τοσοδούλια χεράκια του.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ Αἴας πολεμοῦσε καὶ σκότωνε. Καὶ τὸ βράδυ γύριζε στὴ σκηνή του, νὰ παραδοθῇ στὶς στοργικὲς φροντίδες τῆς ὅμορφης Τέκμησσας καὶ νὰ παίζῃ σὰν μωρὸ παιδὶ ὁ γίγαντας μὲ τὸν Εὐρυσάκη ποὺ τὸν ὑποδεχόταν μὲ τὰ χαρούμενα ἄναρθρα ξεφωνητά του.

Ἀλλ' ἕνα βράδυ γύρισε μὲ ταραγμένο τὸ μάτι καὶ μπερδεμένα μαλλιά, ἀγριωπὸς καὶ ἀπότομος, τόσο ποὺ ἡ Τέκμησσα δὲν ἐτόλμησε νὰ τοῦ μιλήσῃ καὶ ὁ Εὐρυσάκης συμμαζεύθηκε πτοημένος στὴ θέσι του.

Ἄρχισε νὰ δρασκελίζῃ σφίγγοντας τὰ δόντια καὶ κτυπῶντας τὰ πόδια του, ἐνῶ ἄφηνε ἀπειλητικὰ ξεφωνήματα, μέσα στὰ ὁποῖα ἡ ἔντρομη Τέκμησσα ξεχώριζε τὰ ὀνόματα τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ Μενελάου — τοῦ ἀρχιστρατήγου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του — καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα μάντευε τὴν πρόθεσι ποὺ εἶχε νὰ κτυπηθῇ μὲ τοὺς δυὸ καὶ νὰ τοὺς σκοτώσῃ.

Δὲν τόλμησε νὰ τοῦ μιλήσῃ. Συμμαζεύθηκε σὲ μιὰ ἄκρη καὶ τὸν παρατηροῦσε, ἀνήσυχη ποὺ τὸν ἔβλεπε ἄλλοτε νὰ παραδίνεται σὲ σκέψι βαθειὰ καὶ ἄλλοτε νὰ ἀνασκιρτάῃ μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια καὶ νὰ ἀφήνῃ ἀπειλητικὰ μουγκρητά, ποὺ συντάραζαν τὴ σκηνὴ καὶ ἔκαναν τὸν Εὐρυσάκη νὰ ταράσσεται μέσα στὸν ἀμέριμνο ὕπνο του.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐνῶ οἱ λύχνοι τρεμόσβυναν, ὁ Αἴας ἅρπαξε τὸ ἀμφίστομο μακρὺ σπαθί του καὶ κινήθηκε νὰ φύγῃ. Ἔκπληκτη ἡ Τέκμησσα τὸν ἐπέπληξε καὶ τὸν ρώτησε ποῦ θὰ πήγαινε καὶ ποῦ ὡρμοῦσε χωρὶς νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ἀγγελιαφόρος καὶ χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τὴν πρόσκλησι σάλπιγγος; Ὅλος ὁ στρατὸς κοιμόταν. Μὲ ποιὸν θὰ πήγαινε νὰ πολεμήσῃ, ἀφοῦ οἱ Τρῶες ἡσύχαζαν πίσω ἀπὸ τὶς κλειστὲς πόρτες τῶν ψηλῶν τειχῶν;

— Γυναῖκα! βρυχήθηκε ὁ Αἴαντας. Στὶς γυναῖκες ἡ σιγὴ εἶναι στολίδι!

Καὶ πήδησε ἔξω, χωρὶς νὰ τὴν φιλήσῃ σὰν ἄλλοτε καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας, πηγαίνοντας νὰ βρῇ στὴ σκηνή τους τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μενέλαο — τὸν ἀρχιστράτηγο καὶ τὸν ἀδελφό του — νὰ τοὺς σκοτώσῃ, γιατὶ τοὺς θεωροῦσε αἰτίους τῆς θανάσιμης προσβολῆς ποὺ τοῦ ἔγινε.

★

Πηγαίνοντας νὰ κάνῃ τοὺς γάμους του ὁ Ἀχιλλεὺς μὲ τὴν κόρη τοῦ ἀντίπαλου βασιλῆα Πριάμου — τὴν Πολυξένη — σκοτώθηκε δολοφονικὰ ἀπὸ τὸν Πάρι καὶ ἐγεννήθηκε τὸ ζήτημα ποιὸς ἐδικαιοῦτο νὰ πάρῃ τὰ ὅπλα του ποὺ ἔλεγαν ὅτι τὰ εἶχε φτιαγμένα ὁ ἴδιος ὁ θεὸς Ἥφαιστος ποιὸς ἦταν, δηλαδή, ὁ γενναιότερος Ἕλληνας. Γιατὶ τὰ ὅπλα τοῦ ἀήττητου Ἀχιλλέα ἔπρεπε νὰ πᾶνε στὰ χέρια διαδόχου ἀνταξίου.

Ποιὸς ὅμως ἦταν τώρα ὁ γενναιότερος; Ὁ Αἴας ἀξιοῦσε νὰ τὰ πάρῃ αὐτός, ὁ Ὀδυσσεὺς ἰσχυρίσθη ὅτι ἀνῆκαν σ' ἐκεῖνον καὶ οἱ γνῶμες τῶν Ἑλλήνων διχάσθηκαν.

Τρομερὸς θυμὸς ἔπιασε τὸν Τελαμώνιον Αἴαντα, καὶ μοναχὰ γιατὶ τόλμησε ἄλλος νὰ διεκδικήσῃ τὰ πρωτεῖα στὴν παλληκαριὰ καὶ μὲ κόπο τὸν κράτησαν νὰ μὴ διαμελίσῃ τὸν ἀντίπαλον ὑποψήφιο, τὸν ἄφθαστο στὶς πονηριές, ἀλλὰ ἀνίκανο ὅμως νὰ μετρηθῇ μαζί του στὸν πόλεμο.

Ὅταν ὁ στρατὸς παρετάχθη στὴν Τροία, αὐτὸς κι' ὁ Ἀχιλλεὺς κρατοῦσαν τὰ δυὸ ἄκρα. Τότε ποὺ ὁ Ἕκτορας κάλεσε σὲ μονομαχία τὸν γενναιότερο Ἕλληνα, ὡρίσθη ν' ἀντιμετωπίσῃ αὐτὸς τὸν ἀήττητον Τρῶα καὶ ὅταν τὸν εἶδαν νὰ προχωρῇ πελώριος σὰν τὸν Ἄρη καὶ νὰ δρασκελίζῃ τὶς ἀποστάσεις σὰν γίγαντας κραδαίνοντας τὸ μακρὸ δόρυ του, οἱ Ἕλληνες ἄφησαν ἀλαλαγμὸ θαυμασμοῦ καὶ ἐλπίδας, ἐνῶ οἱ Τρῶες ηὔχοντο ἔντρομοι νὰ σώσῃ ὁ θεὸς τὸν γενναῖον Ἕκτορα ἀπ' τὸ σπαθί του. Καταπτοημένος ὁ Πρίαμος ποὺ παρακολουθοῦσε τὸν ἀγῶνα, ἀνεβασμένος ἐπάνω στὰ τείχη, ἀποθαυμάζει τὸν ἥρωα, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ αὐτὸς ὁ Ἕκτορας νοιώθει ἀπερίοριστο θαυμασμό, τόσο ὥστε ὅταν διεκόπη ἡ μονομαχία ἐκείνη — μονομαχία τιτάνων — γιατὶ δὲν νικοῦσε κανείς, τοῦ χάρισε τὸ ἀσημοδεμένο σπαθί του συνοδεύοντάς το μὲ λόγια ἀνυπόκριτου θαυμασμοῦ καὶ ἐδέχθη κι' ἐκεῖνος μὲ χαρὰ τὸν ζωστῆρα ποὺ τοῦ χάρισε ὁ Αἴας, μὲ χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια, γιατὶ θὰ εἶχε ἕνα δῶρο ἀπὸ τὸν ὑπέρτατον μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων.

Τότε ποὺ ὁ Ἕκτορας ἐπετέθη καὶ διεσκόρπισε τοὺς Ἕλληνας, μὲ μιὰ πέτρα ὁ Αἴας τὸν ἀναποδογύρισε χάμω στὸ χῶμα, ὅπως ὁ κεραυνὸς ποὺ ξερριζώνει τὸ δένδρο.

Ὅταν ὁ ἴδιος ὁ τρομερὸς Τρωαδίτης εἶχε φθάσει ὥς τὴν παραλίαν νὰ βάλῃ φωτιὰ γιὰ νὰ κάψῃ τὸν στόλο τους, πηδῶντας σὰν λέοντας ὁ Σαλαμίνιος ἥρωας, ἀπὸ πλοῖο σὲ πλοῖο, κατέσφαζε τοὺς πυρπολητές, τοὺς ἀνάγκασε νὰ ὑποχωρήσουν καὶ ἔσωσε τὰ καράβια, τὴν τιμὴ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ στρατό τους.

Μόλις παρουσιαζόταν ὁ Αἴας — τὸ σύμβολο αὐτὸ τῆς γενναιότητος καὶ τοῦ τρόμου — οἱ Τρῶες ἔφευγαν πτοημένοι. Οἱ γενναιότεροι Φρύγες σκοτώθηκαν ἀπὸ τὸ χέρι του. Τὶς περισσότερες νίκες τὶς ἔκανε μόνος του καὶ μοναχός, ὑποχωρῶντας κάποτε ἀπέκρουε τὰ ὁρμητικὰ κύματα τῶν Τρώων πολεμιστῶν· αὐτὸς ἔτρεψε εἰς φυγὴν τοὺς ἐχθροὺς ποὺ ἤθελαν ν' ἁρπάξουν τὸ πτῶμα τοῦ Πατρόκλου, αὐτὸς ἔσωσε τὸ πτῶμα τοῦ Ἀχιλλέως, γιατὶ τὸ φορτώθηκε στοὺς ὤμους καὶ ὑποχωροῦσε πολεμῶντας καὶ θερίζοντας μὲ τὸ σπαθί του, ἐνῶ ὁ Ὀδυσσέας ἀπέκρουε ἐκείνους ποὺ ἔτρεχαν κατεπάνω του. Αὐτὸς τέλος εἶχε τρομάξει τὶς Ἀμαζόνες.

Ἄκουσε ὅτι πρόβαλε ἀξιώσεις γιὰ τὰ ὅπλα κι' ὁ Ὀδυσσέας καὶ ἀπείλησε πὼς θὰ τὸν σκότωνε, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐπηρέασε τοὺς κριτάς. Ὁ Ἀγαμέμνων κι' ὁ Μενέλαος, σὰν ἀρχηγοὶ ποὺ ἦσαν, ὡρίσθησαν κριταὶ καὶ δὲν ὑπέβαλαν ὑποψηφιότητα· κι' εὑρέθηκαν σὲ δύσκολη θέσι, προκειμένου νὰ ἀποφασίσουν: Ὁ Αἴας ἦταν ὁ γενναιότερος, ἀλλ' ὁ Ὀδυσσέας ἦταν ὁ πονηρότερος καὶ ἀτρόμητος ἐπίσης πολεμιστής, ποὺ εἶχε προσφέρει ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στὸ στράτευμα. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐδικαιοῦτο λοιπὸν νὰ πάρῃ ἐκεῖνα τὰ ὅπλα ποὺ θὰ προξενοῦσαν τιμὴ καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς θεούς, ἀφοῦ καὶ οἱ δυὸ εἶχαν ἐξ ἴσου τὰ προσόντα καὶ εἶχαν σώσει καὶ οἱ δυὸ μαζὶ τὸ πτῶμα τοῦ Ἀχιλλέως;

Ἡ θέσις τῶν κριτῶν ἦταν δύσκολη καὶ ἀπεφάσισαν νὰ μάθουν ποιὰ ἰδέα εἶχαν γιὰ τοὺς ὑποψηφίους οἱ Τρῶες. Ἔστειλαν στὴν πόλι κατασκόπους κι' ἐκεῖνοι ἄκουσαν δυὸ παρθένες νὰ συζητοῦν γιὰ τὸ ζήτημα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ συμφωνοῦν: Γιατὶ ἡ μιὰ ἔλεγε ὅτι ὁ Αἴας ἔσωσε τὸ πτῶμα τοῦ Ἀχιλλέως, ποὺ τὸ πῆρε μέσ' ἀπ' τὰ χέρια τῶν Τρώων καὶ τὸ πῆγε μακρυά. Ἡ ἄλλη ὅτι τὸ ἔσωσε ὁ Ὀδυσσεύς, ποὺ ἀπέκρουε τὶς ἐπιθέσεις, γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε ὁ Αἴας, μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ καὶ μιὰ γυναῖκα. Κι' οἱ κατάσκοποι ξαναγύρισαν ἄπρακτοι.

Ρώτησαν τότε οἱ κριτὲς τοὺς αἰχμαλώτους των, ποιὸς εἶχε ζημιώσει τὴν πατρίδα τους περισσότερο κι' ἐκεῖνοι ὑπέδειξαν τὸν πο-

Ἔπεσε στὸ σπαθὶ —στὸ τραγικὸ δῶρο— κι' ἐκεῖνο τοῦ βγῆκε ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ ὥς τὴν ἄλλη

νηρὸ Ὀδυσσέα. Τότε ἀπεφάσισαν νὰ δώσουν τὰ τιμημένα ὅπλα τοῦ ἥρωος σ' αὐτὸν, πρᾶγμα ποὺ προκάλεσε τὸν τρομερὸ θυμὸ τοῦ Αἴαντος, ποὺ δεχόταν μιὰ τόσο μεγάλη προσβολὴ κα τὰ τέτοιο τρόπο ἐπίσημο.

Δὲν ἦταν πρῶτος! Δὲν ἦταν ὁ πιὸ γενναῖος, αὐτὸς ποὺ ἔκανε τοὺς Φρυγες νὰ τρέμουνε καὶ μόνον όταν ἀντίκρυζαν τὴν πελώρια του κορμοστασιά. Δὲν ἦταν ἄξιος νὰ κρατάῃ ὅπλα κατασκευασμένα ἀπὸ τὸν Ἥφαιστο. Ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος τὸν παραδώσανε στὶς κακογλωσσιὲς ἐκείνων ποὺ τὸν εζήλευαν, τοῦ ἔκαναν μιὰ προσβολὴ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξιλεωθῆ παρὰ μονάχα μὲ αἷμα.

Τὸν καθησύχασαν καὶ τὸν ἀπομάκρυναν. Γύρισε στὴ σκηνή του προσπαθῶντας νὰ λησμονήσῃ, ἀλλ' ἡ σκέψις τῆς προσβολῆς τοῦ ἀνετάρασσε τὸ λογικὸ σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε σὲ πολλὲς στιγμὲς νὰ μὴν αἰσθάνεται οὔτε τί ἔλεγε, οὔτε τί ἤθελε.

Εἶχε συνηθίσει νὰ νομίζῃ τὸν ἑαυτόν του ἴσον μὲ θεόν. Κι' αὐτὸς ὁ ὑπερήφανος, ὁ ἀτρόμητος, ὁ γίγας, περιφρονήθη καὶ προσεβλήθη. Ἡ ἀδικία τὸν ἄγγιζε ὥς τὴν καρδιά. Τὸ πεῖσμα τοῦ φλόγιζε τὸ μυαλό. Ἡ προσβολὴ τὸν ἐτρέλλαινε καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἐξάφνως, ἅρπαξε τὸ βαρὺ σπαθί του καὶ πήδησε ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή, χωρὶς ἡ περίτρομη Τέκμησσα νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν κρατήσῃ.

Τὸ μῖσος ποὺ κοχλαζε στὴν ψυχή του τοῦ εἶχε σφηνώσει στὸ ταραγμένο μυαλὸ τὴν ἀπόφασι νὰ σκοτώσῃ τοὺς δυὸ Ἀτρεῖδες — τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μενέλαον — καὶ τὸν Ὀδυσσέα ἐπίσης, τὸν μισητό του ἀντίπαλο, ποὺ τὸν νίκησε μὲ ὕπουλα μέσα καὶ πονηρά. Ἔτρεχε μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια, πάλλοντας τὸ τρομερὸ σπαθί του καὶ οἱ ὀλίγοι ποὺ τὸν εἶδαν νὰ διατρέχῃ μὲ τεράστια βήματα τὴν ἀπόστασι, παραμερίζανε φοβισμένοι καὶ ἔκπληκτοι. Ὁ φοβερός, ὁ πελώριος καὶ δυνατὸς Αἴας ἦταν τρελλός.

Ἔτρεχε ἀφήνοντας ἀκατανόητες φράσεις σὰν βρυχηθμούς. Ἔτριζε τὰ δόντια καὶ ἔσφιγγε τὶς γροθιὲς καὶ βρέθηκε τέλος μπροστὰ εἰς ἕνα κοπάδι ἀπὸ βώδια καὶ πρόβατα ποὺ χρησίμευαν γιὰ τὴν διατροφὴ τοῦ στρατοῦ. Μέσα στὴν τέλλα του νόμισε πὼς ἦταν οἱ φρουροὶ τῶν Ἀτρειδῶν καὶ στάθηκε. Δυὸ μεγάλα τραγιὰ τοῦ φάνηκαν πὼς ἦταν οἱ ἀρχηγοί. Ἄλλο παρέκει ὁ Ὀδυσσέας. Κι' ἀφήνοντας τρομερὸ οὔρλιασμα ρίχθηκε ἐπάνω στὸ κοπάδι καὶ κτυπῶντας καὶ σφάζοντας ἔτρεχε νὰ πιάσῃ ἐκείνους, ποὺ τὸν ἀδίκησαν.

Τρομαγμένοι οἱ βοσκοὶ τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια. Κι' ὁ Αἴας, ἀφοῦ χόρτασε σφάζοντας βώδια καὶ πρόβατα, ἔπιασε καὶ ἔδεσε ἐκεῖνα ποὺ τὰ νόμιζε γιὰ τοὺς ἐχθρούς του καὶ κτυπῶντας τα τὰ ὡδήγησε, μ' ἄλλα μαζὶ στὴ σκηνή του. Τότε ἄρχισε μιὰ νέα σφαγή. Ἄλλων τραβοῦσε πρός τα ἐπάνω τὸ κεφάλι, τάσφαζε καὶ τὰ κομμάτιαζε, ἄλλα τάδενε καὶ τὰ βασάνιζε σὰν νὰ ἦταν ἄνθρωποι. Σὲ δυό, μ' ἄσπρα πόδια, νομίζοντας πὼς ἦταν οἱ Ἀτρεῖδες, τοὺς ἔκοψε πρῶτα τὴ γλῶσσα καὶ ὕστερα τὰ ἔσφαξε. Ἕνα ποὺ τὸ ἀποκαλοῦσε Ὀδυσσέα, τὸ ἔδεσε καὶ ἄρχισε νὰ τὸ μαστιγώνῃ μὲ λύσσα, λέγοντάς του ἀκατάληπτα λόγια καὶ βλαστήμιες, ἕως ὅτου τέλος τὸ ἔσφαξε.

Ἄφησε τότε χαρούμενο καγχασμό· πετάχθηκε ἔξω καὶ ἀφοῦ πρόφερε ὑπερήφανα λόγια, σὰν νὰ μιλοῦσε μὲ κάποιον, ἔχοντας ὑψωμένο τὸ σπαθί του ποὺ ἔσταζε αἷμα καὶ γελῶντας ἔπειτα πλατειὰ γιὰ τὴν ἐκδίκησί του, ξαναμπῆκε μέσα στὴ σκηνή, σὲ μιὰ ἄκρη τῆς ὁποίας ἦταν συμμαζεμένη ἡ Τέκμησσα, θρηνῶντας γιὰ τὴν τρέλλα τοῦ ἀγαπημένου της γίγαντα.

Ἀρκετὴ ὥρα ἔπειτα ἔμεινε ἥσυχος καὶ φαινόταν σὰν νὰ ἀγωνιζόταν νὰ συγκρατήσῃ κάτι ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ. Τέλος συνῆλθε. Εἶδε τὴν καταστροφὴ ποὺ εἶχε κάνει, ἐννόησε, τρόμαξε καὶ πιάνοντας τὸ κεφάλι του ἄφησε πνιγμένη κραυγὴ καὶ σωριάσθηκε χάμω, μεταξὺ τῶν ματωμένων πτωμάτων, ἀφήνοντας στεναγμοὺς σὰν λυγμούς, ποὺ συνεκλόνιζαν τὰ πλατειὰ στήθεια του.

Ἀνάγκασε ἔπειτα μὲ τρομερὲς ἀπειλὲς τὴν Τέκμησσα νὰ τοῦ πῆ τί εἶχε κάνει καὶ σὲ ποια κατάστασι ἦταν, καὶ ἐκείνη, φοβισμένη, δὲν τοῦ ἔκρυψε τίποτε. Ὁ Αἴας σωριάσθηκε χάμω συντετριμμένος καὶ χωρὶς νὰ θρηνῆ, ἄφηνε θλιβεροὺς στεναγμοὺς σὰν νὰ μούγκριζε ταῦρος—στεναγμοὺς ποὺ δὲν εἶχαν βγῆ ποτὲ ἄλλοτε ἀπ' τὸ στόμα του, γιατί, ὅπως ἔλεγε, μονάχα οἱ δειλοὶ καὶ οἱ μικρόψυχοι θρηνοῦσαν ἔτσι. Καὶ ξημερώθηκε συμμαζεμένος σ' ἐκείνη τὴ θέσι, σ' ἐκείνη τὴ στάσι, σ' αὐτὴ τὴν ἀπελπισία, ποὺ τὴν μεγάλωνε τὸ ἀντίκρυσμα αὐτῶν ποὺ ἔκανε καὶ ἡ ἀνάμνησι ἐκείνου ποὺ ἔπαθε.

Μετὰ τὸ ἀτύχημα τῆς ἐκλογῆς, τὸ δυστύχημα τῆς καταστασίας του σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο τῆς καταισχύνης, ὥστε νὰ σφάζῃ πρόβατα, αὐτὸς ποὺ σκότωνε Τρῶες. Καὶ ἀφήνοντας νὰ ξεχυθῇ ὅλος ὁ πόνος ποὺ τὸν βασάνιζε, εἶπε στοὺς πιστοὺς ναῦτες του ποὺ ἔτρεξαν ἀνήσυχοι νὰ πληροφορηθοῦν γιὰ τὴν τύχη του.

— Σκοτῶστε με, πιστοί μου φίλοι, σκοτῶστε με... Βλέπετε τὸν γενναῖον ἐμένα, τὸν ἀτρόμητον ἐμένα μέσα στὶς φονικὲς μάχες, μὲ βλέπετε τί ἔκανα στ' ἀθῶα καὶ ἄκακα ζῶα; Ἀλλοίμονο, τί προσβολή... Ἄφησα ἐκείνους τοὺς ἀλιτήριους καὶ σκότωσα πρόβατα! Ἀλλοίμονό μου! Ἀλλοίμονο!

Προσπάθησαν νὰ τὸν παρηγορήσουν.

— Ὦ, Ζεῦ, τῶν προγόνων πατέρα, ἐξηκολούθησε ὁ ἥρωας, πῶς θὰ μποροῦσα νὰ ξεκάνω τὸν πανοῦργο Ὀδυσσέα, αὐτὸ τὸ μισητὸ περίτριμμα καὶ τοὺς δυὸ Ἀτρεῖδες, καὶ ὕστερα νὰ πεθάνω;

Μὲ φωνὴ ποὺ πνιγότανε μέσ' τοὺς λυγμούς, ἡ Τέκμησσα τοῦ εἶπε:

— Ὅταν εὔχεσαι τέτοια, εὔχου νὰ πεθάνω κι' ἐγώ. Γιατί νὰ ζήσω, ὅταν δὲν ὑπάρχῃς ἐσύ;

— Ἀλλοίμονο! Ὦ, σκοτάδι ποὺ εἶσαι γιὰ μένα τὸ φῶς, ὦ ἔρεβος φωτεινὸ στὴν δική μου ψυχή, δεχθῆτε με στὴν κατοικία σας, γιατὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ περιμένω βοήθεια οὔτε ἀπὸ τοὺς θεούς, οὔτε ἀπὸ ἀνθρώπους.. Ποῦ νὰ πάω; Ποῦ νὰ φύγω; Ὅλοι θέλουνε νὰ μὲ σκοτώσουν! Ποῦ νὰ κρυφτῶ;

— Τρισαθλία ἐγώ! ὠλόλυξε ἡ Τέκμησσα. Ὁ Αἴας φοβᾶται;

— Ὦ παραλία, ποὺ σὲ δέρνουν τὰ κύματα καὶ σπηλιὲς τῆς ἀκτῆς καὶ μυρωμένα λιβάδια, δὲν θὰ μὲ κρατήσετε ἐπὶ πολὺ ζωντανό, ἄς τὸ ξέρουν ὅλοι οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι! Ὦ γειτονικὰ ρεύματα τοῦ Σκαμάνδρου, δὲν θὰ μὲ ξαναδῆτε ἐμένα, ποὺ ἦρθα ἐδῶ, ὁ ἐνδοξότερος ἀπ' τὴν Ἑλλάδα καὶ κατήντησα ἄτιμος. Ἀλλοίμονό μου, ἀλλοίμονο! Ποιὸς θὰ τὸ φανταζόταν ὅτι τὸ ὄνομά μου θὰ καταντοῦσε ἐπώνυμο συμφορῶν; Ὁ πατέρας μου σ' αὐτὴ τὴν χώρα ἀρρώστησε καὶ ἐγὼ σ' αὐτὴν ἀτιμάσθηκα. Τρελλάθηκα καὶ δὲν τοὺς σκότωσα. Ἐξευτελίσθηκα καὶ θὰ γελᾶνε μαζί μου καὶ θὰ κοροϊδεύουνε. Τί νὰ κάνω; Νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς ναυτικοὺς σταθμοὺς καὶ τοὺς Ἀτρεῖδες μονάχους καὶ νὰ γυρίσω στὴν Σαλαμῖνα; Ἀλλὰ μὲ τί μοῦτρα θὰ παρουσιασθῶ στὸν πατέρα μου; Ἢ νὰ ὁρμήσω μονάχος στὰ τείχη καὶ ἀφοῦ κάνω κάτι γενναῖο, νὰ πεθάνω; Ὄχι, αὐτὸ θὰ εὐχαριστοῦσε τὸν Ἀγαμέμνονα. Πρέπει νὰ βρῶ κάτι γιὰ νὰ δείξω στὸν πατέρα μου πὼς δὲν εἶμαι δειλός.

Προσπάθησαν νὰ τὸν καθησυχάσουν καὶ ἡ Τέκμησσα τὸν ἱκέτευσε νὰ μὴν ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασι ποὺ ἔλαβε.

— Ὦ, δέσποτα Αἴα! τὸν παρεκάλεσε μὲ λυγμούς. Ἐγὼ γεννήθηκα ἀπὸ πατέρα ἐλεύθερο, μὰ εἶμαι δούλη σου τώρα. Κι' ἀφοῦ συνεμερίσθηκα τὸ κρεββάτι σου, ἐπιθυμῶ τὴν εὐτυχία σου καὶ σ' ἐξορκίζω στ' ὄνομα τοῦ Διὸς καὶ τῆς κλίνης μας, μὴ μ' ἀξιώσῃς ν' ἀκούσω κακὸ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς σου, ποὺ θὰ μὲ πάρουν, σὰν πεθάνῃς, στὴν ἐξουσία τους, ἐμένα μαζὶ καὶ τὸν γυιό σου... Σεβάσου τὴν μάνα καὶ τὸν πατέρα σου.. Λυπήσου τὸ παιδί σου καὶ μένα ποὺ δὲν ἔχω πατρίδα, γιατὶ τὴν κατέστρεψες, οὔτε γονεῖς, γιατὶ πέθαναν...

Τὴν ἐκύτταξε μὲ στοργικὸ βλέμμα, ἀλλὰ τὴν διέταξε να φέρῃ ἐκεῖ τὸ παιδί του.

— Σήκωσέ τον, εἶπε στὸν ὑπηρέτη ποὺ ἔφερε τὸν Εὐρυσάκη, σήκωσέ τον ἐδῶ! Γιατὶ δὲν θὰ φοβηθῆ νὰ ἰδῆ τὰ νεοσφαγμένα ἀρνιά, ἂν πραγματικὰ μ' ἔχῃ πατέρα του. Ὦ, γυιέ μου, εἴθε νὰ γίνῃς πιὸ εὐτυχισμένος ἀπ' τὸν πατέρα σου, μὰ κατὰ τ' ἄλλα ὅμοιός του καὶ δὲν θὰ γίνῃς κακός. Καὶ ὅταν μεγαλώσῃς νὰ δείξῃς ποιὸς εἶσαι στοὺς ἐχθροὺς τοῦ πατέρα σου, καὶ ἀπὸ ποιὸν γεννήθηκες. Ἕως τότε νὰ τρέφεσαι μὲ τὴν ἐλαφρὴ αὔρα καὶ ν' αὐξάνῃς μὲ τὴν στοργική σου ψυχὴ τὴ χαρὰ τῆς μητέρας σου. Καὶ σένα, γυναῖκα, δὲν θὰ σὲ προσβάλῃ κανείς, γιατὶ θ' ἀφήσω φύλακά σου τὸν Τεῦκρο. Καὶ σεῖς, γενναῖοι πολεμισταί, πέστε στὸν πατέρα καὶ τὴ μάννα μου τὴν Ἐρίβοιαν, πὼς θέλω νὰ τοὺς διαδεχθῆ τὸ παιδί μου καὶ νὰ πάρῃ τὰ ὅπλα μου.

Γονάτισαν ὅλοι μπροστά του θρηνῶντας, κι' ὁ πελώριος Αἴας, κυττάζοντάς τους μὲ δακρυσμένο μάτι, βγῆκε ἀπ' τὴ σκηνὴ γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ σὲ λίγο καὶ νὰ τοὺς πῆ πώς, ψυχραιμότερη σκέψι καὶ τὰ λόγια τῆς Τέκμησσας τὸν ἐπράϋναν καὶ τὸν ἔκαναν ν' ἀλλάξῃ ἀπόφασι. Δὲν ἤθελε πιὰ νὰ πεθάνῃ. Θὰ πήγαινε νὰ κρύψῃ βαθειὰ στὴ γῆ τὸ ντροπιασμένο σπαθί του καὶ νὰ πλυθῆ στὴ θάλασσα γιὰ νὰ ἐξαγνισθῆ καὶ θὰ γύριζε ἔπειτα στη στοργὴ τῆς γυναίκας καὶ στὰ παιγνιοια τοῦ γυιοῦ του.

Ἀνατρίχιασαν ἀπ' τὴ χαρὰ καὶ ἀνασκίρτησαν. Ἄφησαν ἀλαλαγμους καὶ ἐπιφωνήματα χαρᾶς καὶ ὁ Αἴας απομακρύνθηκε χαμογελῶντας μὲ καλωσυνη. Δὲν πῆγε ὅμως νὰ πλύνῃ τὴ ντροπή του στὴ θάλασσα, ἀλλὰ νὰ πεθάνῃ.

Ἡ πληγωμένη φιλοτιμία του δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ἡσυχάσῃ καὶ ἡ καταισχύνη τῆς τρέλλας του νὰ παρουσιασθῆ στὸν πατέρα του! Πῆγε σὲ μιὰ ἀποκεντρη γωνιὰ καὶ ἐστερέωσε τὸ ἀσημοδεμένο σπαθὶ τοῦ ἔνδοξου Ἕκτορα, τὸ τραγικὸ δῶρο ἑνὸς ὑπερηφάνου ἐχθροῦ, ποὺ καὶ γιὰ ἐκεῖνον ἦταν τραγικὸς ὁ ζωστῆρας ποὺ ὁ Αἴαντας τοῦ ἔδωσε, γιατὶ μ' αὐτὸν τὸν ἔδεσε ὁ Ἀχιλλέας στὸ ἅρμα του καὶ τὸν ἔσυρε κατὰ γῆς. Θάπεφτε ἐπάνω στὸ ξίφος ἐκεῖνο καὶ θὰ πέθαινε.

Πρὶν τὸ κάνῃ, παρεκάλεσε τὸν Ἑρμῆ νὰ ξεψυχήσῃ ἀμέσως· ἐπεκαλέσθη τὶς Ἐριννύες νὰ τιμωρήσουνε τους Ἀτρειδες καὶ ὑψώνοντας τὸ γιγάντιο κορμί του, ἐπρόσθεσε:

— Καὶ σύ, Ἥλιε, ποὺ ὁδηγεῖς τ' ἅρμα σου στὸν ἀχανῆ οὐρανό, ὅταν ἰδῇς τὴν πατρική μου γῆ, κράτησε τὰ χρυσωμένα γκέμια κι' ἀνάγγειλε τὶς συμφορὲς καὶ τὸ θάνατό μου στὸ γέρο πατέρα καὶ στὴ δυστυχισμένη μητέρα μου. Καὶ σύ, θάνατε, ἔλα, σ' ἐπικαλοῦμαι! Σένα, ὦ φῶς σημερινό, καὶ τὸν ἁρματηλάτη τὸν Ἥλιο, γιὰ τελευταία φορὰ προσφωνῶ καὶ ποτὲ ἄλλοτε. Ὦ φῶς, ὦ ἱερὸ ἔδαφος τῆς πατρικῆς Σαλαμῖνος, ὦ θρόνε τοῦ πατρικοῦ μου σπιτιοῦ καὶ κλεινὲς Ἀθῆνες καὶ σεῖς βρυσοῦλες καὶ ποτάμια, σᾶς προσφωνῶ. Ἔχετε γειά, γονεῖς μου, εἶν' αὐτὰ τὰ τελευταῖα μου λόγια.

Ἔπεσε στὸ σπαθὶ — στὸ τραγικὸ δῶρο — κι' ἐκεῖνο τοῦ βγῆκε ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ ὥς τὴν ἄλλη.

★

Ὅταν ὁ Τεῦκρος ἀντίκρυσε τὸ διαπερασμένο κορμὶ τοῦ λατρευτοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἄκουσε πὼς οἱ Ἀτρεῖδες εἶχαν σκοπὸ νὰ νὰ μὴν ἀφήσουν νὰ τὸν θάψουν, ὥρμησε νὰ σκοτώσῃ ἐκείνους ποὺ θεωροῦσε αἰτίους τοῦ δυστυχήματος. Οἱ φίλοι του τὸν ἐκράτησαν καὶ ἡ Τέκμησσα δήλωσε πὼς δὲν θὰ ἐπέτρεπε σὲ κανέναν νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴ νέα προσβολὴ στὸν ἐνδοξότερο πεθαμένο. Ὁ Ὀδυσσεὺς παρουσιάσθηκε συνήγορος καὶ προστάτης της καὶ ὁ γίγας ἐτάφηκε μ' ὅλες τὶς τιμές.

Ὅταν γύρισαν στὴν Σαλαμῖνα, τρελλὸς ἀπὸ θυμὸ ὁ Τελαμώνιος, ἔδιωξε τὸν Τεῦκρο, ἐπειδὴ δὲν ἐξεδικήθη τὸν θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἔρριξε τὴ θλιμμένη στοργή του στὸν Εὐρύσακο — ποὺ ἔγινε ἀργότερα βασιλῆας — καὶ στὴν ἀπαρηγόρητη Τέκμησσα.

Θρῆνος ἀντηχοῦσε ἀδιάκοπος σ' ὅλη τὴν Σαλαμῖνα, καὶ τὸ στοργικὸ ἔδαφος τῆς πατρίδας του, σκιάσθηκε ὁλόκληρο μὲ λευκὰ ὑπέρυθρα μυρωμένα λουλούδια — εὐγενικὸ καὶ λεπτὸ σάβανο σ' ἕναν γιγάντειο ἥρωα μ' ἀπότομο ὕφος, ἀλλ' ἐρωτευμένη ψυχή..

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

ΤΥΦΛΩΜΕΝΟΙ, θαρρεῖς, οἱ πολιτικοὶ ἄρχοντες τῆς ἐποχῆς δὲν ἐδίστασαν νὰ ρίξουν τοὺς δύστυχους κατοίκους τοῦ γειτονικοῦ μας αὐτοῦ πλανήτου στὶς φρικαλεότητες τοῦ πιὸ ἀπανθρώπου καὶ καταστρεπτικοῦ πολέμου ποὺ ἀναφέρει ἡ πλανητικὴ ἱστορία. Καὶ ὅμως εἶχαν τὸν κοῦφο ἐγωϊσμό, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ποὺ ὑπέταξαν τὴν Ἐπιστήμη στὸ ἔργον τοῦ ὀλέθρου καὶ τῆς συμφορᾶς, ν' ἀποκαλοῦν τὴν ἐποχή τους «αἰῶνα προόδου καὶ πολιτισμοῦ»! Πολιτισμοῦ, ποὺ δὲν ἐδίστασαν νὰ τὸν θάψουν στὴν κόλασι τοῦ πολέμου, ποὺ ἐστιγμάτισε γιὰ πάντα τὴν ἐποχή τους καὶ...»

...Ποιὸς μιλοῦσε; Σὲ ποιοὺς ἀπευθυνόταν; Ποιὰ ἐποχὴ ἐννοοῦσε;... Ἀπὸ ποιὸν πλανήτη προερχόταν; Καὶ γιὰ τοὺς κατοίκους ποιοῦ πλανήτου μιλοῦσε; Στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸ καταλάβω ὥς τὴν στιγμὴ ἐκείνη. Εἶχα γυρίσει, ἀπὸ ὥρα τώρα τὸ κουμπὶ ποὺ «προτρέχει» ἐνῶ τὰ μάτια μου ἦσαν κιόλα καρφωμένα στὴ «Μηχανὴ ποὺ τρέχει στὸ χρόνο», μὰ μ' ὅλο ποὺ ἄκουγα ὅλα αὐτά, τίποτε δὲν ἔβλεπα, τὴ φορὰ αὐτή, στὸ βάθος τοῦ μικροῦ φακοῦ...

«...Καὶ χρειάστηκαν δεκάδες αἰώνων — ἔλεγε τώρα ἡ ἴδια φωνὴ — γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ δύστυχοι ἀπόγονοί τους, οἱ σημερινοὶ κάτοικοι τῆς Γῆς, νὰ χτίσουν ἐπάνω στὰ ἐρείπια ποὺ τῆς ἄφησαν, νὰ δημιουργήσουν ἕναν νέο πολιτισμό, ποὺ ἐλάχιστα ὑπολείπεται σήμερα ἀπὸ τὸν δικό μας καὶ νὰ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ φανοῦν ἀντάξια μέλη τῆς παμπλανητικῆς μας κοινωνίας!»

...Ἐπηκολούθησε λιγόστιγμη σιωπὴ καὶ εὐθὺς ἀμέσως μιὰ ἄλλη λεπτότερη φωνὴ ἀκούσθηκε, σὰν νὰ μιλοῦσε πιὸ σιμά μου τώρα, νὰ λέῃ:

«— Μετεδόθη ἡ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς Γῆς διαλεξις τοῦ Ἄρχοντος Ἱστοριολογου τοῦ Ἑρμοῦ, ποὺ ἐξεφωνήθη πρὸ ὥρας κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ «Προτύπου Μουσείου Ἀνθρωπίνης Ἐξελίξεως», ποὺ, ὡς γνωστὸν ἀνηγέρθη κατόπιν εἰσφορᾶς ὅλων τῶν πλανητῶν, στὸ κέντρον τοῦ Ἑρμοῦ.»

...Τώρα δὲν ἄκουγα μόνο. Ἔβλεπα κιόλα. Τὸ βάθος τοῦ φακοῦ φωτίστηκε κι' ἑτοιμαζόμουν νὰ χαμογελάσω στὴ γνώριμη φυσιογνωμία ποὺ διέκρινα, ὁπότε τὴν εἶδα, νὰ γυρίζῃ ἀγριεμένη καὶ νὰ φωνάζῃ σὰν ἔξαλλη:

«— Ἄκουσες, πιστεύω, κύριε πρόγονε, τὴν κληρονομιὰ ποὺ μᾶς ἄφησε ἡ ἐποχή σας. Τίποτε δὲν σᾶς ἐσυγκράτησε στὸ νὰ καταστρέψετε τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς σας καὶ μαζὶ νὰ στιγματίσετε κι' ἐμᾶς στὰ μάτια τῶν κατοίκων τῶν ἄλλων πλανητῶν ποὺ ἐθεωροῦσατε κατωτέρους σας, ἂν ὄχι ἀνυπάρκτους. Ἄ, ἐκεῖνος ὁ εἰκοστὸς αἰών, ἐκείνη ἡ θεομηνία τοῦ 1939, μ' ὅλο ποὺ ἐπέρασαν πέντε χιλιάδες χρόνια, βαρύνει ἀκόμα σ' ἐμᾶς, τοὺς ἀπογόνους, ποὺ οὔτε κἂν ἐσκεφθήκατε τί πολιτισμὸ θὰ τοὺς παρεδίδατε. Ντρεπόμαστε νὰ μιλᾶμε γιὰ σᾶς καὶ σκύβομε τὸ κεφάλι ὅταν οἱ κάτοικοι ἄλλων πλανητῶν μᾶς ὑπενθυμίζουν τὴν καταγωγή μας, Ὑπήρξατε...»

...Δὲν κρατήθηκα περισσότερο. Καὶ μὴ μπορῶντας, μ' ἄλλον τρόπο, νὰ κλείσω τὸ στόμα τῆς ὄμορφης αὐτῆς... ἀπογόνου μας, ποὺ δὲν ἐδίστασε νὰ μοῦ φορτώσῃ τὶς εὐθῦνες μιᾶς παρόμοιας καταστροφῆς, ἐπέταξα μὲ δύναμι ἀπὸ τὸ τραπέζι μου τὸ διαβολικὸ αὐτὸ δῶρο τοῦ παράδοξου ἐκείνου Ἀμερικανοῦ φίλου μου...

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὅταν εἶδα στὰ πόδια μου, συντρίμμι πιά, τὴ «Μηχανὴ ποὺ τρέχει στὸ χρόνο», ταράχθηκα στὴ σκέψι ὅτι ἔχανα ἀπὸ τὰ χέρια μου τὸν τρόπο ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ ταξιδεύω στὸ ἄπειρο. Γρήγορα ὅμως συνῆλθα.

«Εἶναι προτιμότερο, εἶπα μέσα μου, ποὺ σταματᾶμε ὥς ἐδῶ. Τὸ ἄπειρο εἶναι πάντα ἄπειρο καὶ ποτὲ κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ δώσῃ οὔτε τὴν ἀμυδρότερη ἰδέα του...»

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο :

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ τοῦ ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

«Ἀνάμεσα στὴν ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ τῆς Αὔριον»

Φαμιλιέικες διασκεδάσεις

Νέα ἔμμετρη σειρὰ τοῦ συνεργάτου μας Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

III.-Η ΕΚΔΡΟΜΗ

Θὰ ἤθελα τὰ κάτωθι προβλήματα νὰ ἔλυνα :
«Πῶς καὶ γιατὶ ἀποτελεῖ διὰ τὸν νεοέλληνα
ἡ ἐκδρομὴ ἀπόλαυσιν; Κι' ἀφοῦ δὲν δίνει δράμι
διὰ τὴν Φύσιν, γενικῶς, πῶς θέλει νὰ ἐκδράμῃ;»
Εἶνε δεινὰ προβλήματα αὐτά, ὦ ἀναγνῶσται,
καὶ εἶνε τόσον δύσλυτα καὶ μπερδεμένα, ὥστε,
χρειάζεται λεπτομερὴς καὶ εἰδικὴ ἀνάλυσις,
μιὰ φοβερά, οὕτως εἰπεῖν, καὶ πελωρία ἅλυσσις
συλλογισμῶν ποικίλων,
διὰ νὰ γίνῃ δῆλον
τί ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος ἐπακριβῶς συμβαίνει...
'Αλλ' ἐπειδὴ θὰ ποῦν πολλοί: «Τὸ βύσσινο νὰ μένῃ»,
καὶ θ' ἀποδοκιμάσουμε τὴν λύσιν προβλημάτων
εἰς μίαν στήλην, ὡς αὐτή, τῶν ἐλαφρῶν θεμάτων,
περιορίζομαι, ἁπλῶς, εἰς τὸ νὰ ἀναφέρω,
καὶ δὴ μὲ εἰλικρίνεια πραγματικὰ ὠμή,
ὅλα τὰ ὅσα ἔτυχε νὰ μάθω ἢ νὰ ξέρω
ἐν σχέσει μὲ τοῦ Ἕλληνος τὴν κάθε ἐκδρομή...

★

Γιὰ νὰ ληφθῇ ἀπόφασις γιὰ μίαν ἐκδρομὴν
δὲν ἐξαρκεῖ ὁ μὴν
διὰ τὰς συζητήσεις.
Τίθενται ἐπὶ τάπητος οἱ σκέψεις καὶ αἱ κρίσεις
ποὺ εἰς τὴν οἰκογένειαν ἀνακοινοῦν τὰ μέλη :
ὁ ἕνας θέλει θάλασσα, ὁ ἄλλος δὲν τὴ θέλει,
ὁ τρίτος ἀναρρίχησιν σὲ ὄρος προτιμᾷ,
ὁ πέμπτος μποῦτι ἀξιοῖ, ὁ τέταρτος κιμᾶ,
ὁ ἕκτος καὶ ὁ ἕβδομος δὲν θέλουν κρέας ζώου
εἰς τοῦτο, δέ, διαφωνοῦν καὶ μετὰ τοῦ ὀγδόου
ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν ἔνατον...
Χίλια, λοιπόν, ζητήματα ποὺ πρέπει τὸ καθένα των
νὰ βρῇ μιὰ κάποια λύσι
τὰ πάντα συμβιβάζουσαν, ποὺ νὰ μὴν ἀπειλήσῃ
τῆς ἐκδρομῆς ματαίωσιν.
'Αρχίζει ἔπειτα καυγᾶς περὶ τὴν πιστοχρέωσιν
καὶ τῶν μελῶν τὴν συμβολὴν στὴν ἐκδρομὴ ἐτούτη.
Ἄλλος θὰ βάλῃ τὸ κρασὶ καὶ ἕτερος τὸ μποῦτι,
ἄλλος τὸ αὐτοκίνητο, τὸ βούτυρο, τὸ ρύζι...
Αὐτὰ ἡ οἰκοδέσποινα σαφῶς τὰ καθορίζει,
ἀλλὰ τὰ μέλη ἀπαντοῦν «ὄχι», «ποτέ» καὶ «οὔτε»
καί, συνεπῶς, ἡ ἐκδρομὴ ἀμέσως ματαιοῦται...

★

Κάποτε, ὅμως, ἡ «λεπτὴ» διαφωνία αἴρεται,
καὶ τότε (ὅπως θἄτυχε, φαντάζομαι, νὰ ξέρετε)
ἀρχίζει τὸ τῆς σχετικῆς ἑτοιμασίας δρᾶμα.
Συντάσσεται κατάλογος εἰς ὅν τὸ κάθε πρᾶμα
ποὺ εἶναι ἀπαραίτητον ἐν τάχει σημειοῦται
καὶ οὕτω πως μειοῦται
ἡ ἀγωνία τῆς μαμᾶς, ποὺ θέλει ὁπωσδήποτε
νὰ μὴν ξεχάσῃ τίποτε.
Τὰ πάντα καταγράφονται, ποὺ λέτε, ἐν ἐκτάσει
μεθ' ὅ ἡ οἰκοδέσποινα τοὺς πάντας διατάσσει :
– Πετάξου, 'Αριστόδημε, καὶ πάρε μου ἀλεῦρι!
– 'Εσύ, μωρέ, τί κάθεσαι ὥρα κακὴ νὰ σ' εὕρῃ;
– Πάρ' τὶς μποτίλλιες τοῦ κρασιοῦ καὶ φέρε τις
(γεμᾶτες!
– Βρασίδα, δὲν ἀγόρασες, ποὺ σοῦχα πῆ, ντομάτες;
– 'Ορίστε! Μοῦ καθήσανε σὰν λόρδοι οἱ λεμέδες!
– Θεούλη μου! Καήκανε οἱ πατατοκεφτέδες!...

★

Ἕτοιμα ὅλα. Ἡ ὁμάς, λοιπόν, θὰ ξεκινήσῃ
πολὺ πρὶν ὁ ἀλέκτωρ της προλάβῃ νὰ φωνήσῃ
καὶ πρὸς τό... μεσημέρι,
(ἀφοῦ θὰ ἔχῃ τοῦ 'Ιὼβ τὰ πάθη ὑποφέρει
στὸ τραῖνο, ποὺ ὡς ἔτυχε καὶ πρόπερσι καὶ πέρυσι
πέντε ὡρῶν σημείωσε στὸ δρόμο καθυστέρησι),
θὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐξοχήν, ποὔχει διαλέξει πρῶτα,
στὴν εὐτυχίαν πλέουσα, ἀλλὰ καὶ στὸν ἱδρῶτα!
'Ελάχιστα θὰ γίνουνε στὴν θάλασσα παιγνίδια
καὶ γιὰ νὰ μὴν τραβήξουνε οἱ ἐκδρομεῖς τὰ ἴδια,
στὸ γυρισμὸ σὲ σπρώξιμο, πηγαίνουν στὸ σταθμὸ
κι' ἀπ' τὸ δελτίο σπεύδουνε νὰ πάρουν ἀριθμὸ
γιὰ τὴν προτεραιότητα,
ποὺ ἐγγυᾶται ὁπωσοῦν καὶ τήν... ἀκεραιότητα!
Στὸ σπίτι ὅλοι φθάνουνε τὰ μάλα κεκμηκότες
καὶ πέφτουν στὸ κρεββάτι τους πιὸ πρὶν κι' ἀπὸ τὶς
(κόττες...

IV.- ΤΟ ΣΚΙ

'Αποτελεῖ γιὰ τὸν ρωμηὸ τερπνὴ καινοτομία
αὐτὸ τὸ σκὶ ἢ ἄλλως πως ἡ χιονοδρομία.
Ἄνθρωποι σοβαρώτατοι ποὺ τρέφουνε καὶ μοῦσι
τὸ σκὶ ἀπὸ τὴν πρέφα των ἐσχάτως προτιμοῦσι
καὶ ὁ ρωμηὸς στὰ χρόνια μας φωνάζει σὰν 'Ιάγος,
φουσκώνει σὰν ἀσκί,
ζητῶντας νὰ ἐπιταχθῇ ὅλος τοῦ Φὶξ ὁ πάγος
διὰ νὰ κάνῃ σκί!
Γέροι, γρηές, μεσόκοποι, παιδάκια, δεσποινίδες,
πᾶνε καὶ προμηθεύονται κάτι... στραβὲς σανίδες,
τὶς δένουνε στὰ πόδια τους καὶ τρέχουν δίχως ἔννοια
περήφανοι σὰν νἄπιασαν τὸν Πάπα ἀπ' τὰ γένεια!
Αὐτά, λοιπόν, ἀπαξιῶ ἐγὼ καὶ νὰ τὰ δῶ.
Καὶ ἐπειδή... συγχίστηκα, κλείνω τὸ σκὶ ἐδῶ...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΘΟΥΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ἰουδήθ

Ἡ ἀνέραστη κόρη τῆς Βεθούλης

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ἡ ὡραία 'Ιουδήθ, ἡ κόρη τοῦ ἄρχοντος τῆς Βεθούλης, ποὺ ὅλοι τὴν ἐξυμνοῦσαν γιὰ τὴν ὀμορφιά της, δὲν ἀγαποῦσε κανένα. Μιὰ μέρα ποὺ καθόταν στὸν κῆπο τοῦ πατέρα της, τὴν ἐδάγκασε ἕνα δηλητηριῶδες ἑρπετὸ καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς καὶ τοὺς μάγους τοῦ παλατιοῦ δὲν εὕρισκε ἕνα μέσον θεραπείας. Στάθηκε ὅμως τυχερὸς σ' αὐτὸ ὁ Χὰν ὁ κυνηγός, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ τὴν σώσῃ μὲ ἕνα βοτάνι ποὺ εἶχε κόψει ἀπὸ τὸν τάφο τῆς πεθαμένης φίλης του. Μιὰ δυνατὴ συμπάθεια ἀναπτύσσεται τότε μεταξὺ τῶν δύο νέων. 'Αλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἑορτάζουν στὸ παλάτι τὴ σωτηρία τῆς 'Ιουδὴθ ἐμφανίζεται ὁ στρατηγὸς τοῦ Ναβουχοδονόσορος Ὀλοφέρνης, ὁ ὁποῖος θέλγεται ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της καὶ τὴν ζητεῖ εἰς γάμο ἀπὸ τὸν πατέρα της ἀπειλῶντας ὅτι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ ὑποτάξῃ μὲ τὸν στρατόν του τὴν 'Ιουδαία. Ἡ 'Ιουδὴθ ἀναγκάζεται νὰ δεχθῇ τὸ γάμο αὐτὸ ἀλλὰ συγχρόνως δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὴν ἀγάπη της πρὸς τὸν Χάν).

7ον

—Γιὰ πάντα, Χάν!

—'Αλλὰ πῶς εἶναι δυνατὸν αὐτό;

—Δὲν σὲ ἀρκεῖ λοιπὸν ἡ παράκλησίς μου ;

—Ὄχι, δέσποινα.

Καταβάλλοντας μιὰ μεγάλη προσπάθεια, εἶχε ἀνασηκωθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ ἦλθε νὰ σταθῇ ἐμπρὸς στὴν 'Ιουδήθ, σταυρώνοντας τὰ ἡμίγυμνα μπράτσα του ἐπάνω στὸ στῆθος.

—Θὰ ἔμενα, 'Ιουδήθ, εἶπε. 'Απὸ σήμερα τὸ πρωῒ εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ μείνω. Εἶχα σκεφθῆ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀντιτείνω στὴ θέλησι τοῦ πεπρωμένου μου.

'Εσταμάτησε γιὰ μερικὲς στιγμές.

Ἡ 'Ιουδὴθ ἀγωνιοῦσε ν' ἀκούσῃ τὴ συνέχεια, ἀλλὰ προσπαθοῦσε νὰ παραμείνῃ ἀπαθής, γιὰ ν' ἀποκρύψῃ τὴν ταραχή της.

Βλέποντας ὅμως πῶς ἡ σιωπὴ τοῦ Χὰν παρετείνετο, ἐρώτησε:

—Γιατί ὅμως μετέβαλες τόσο ξαφνικὰ γνώμη ;

—Εἶναι ἀλήθεια αὐτό, ἀπήντησε ὁ Χάν. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, δέσποινα. Ὅταν λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι ἐξύπνησα, ἤμουν τελείως ἤρεμος καὶ εὕρισκα ὅτι ὅλες οἱ σκέψεις ποὺ εἶχα κάμει ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦταν παράλογες. Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ λησμονήσω τοὺς ὅρκους καὶ τὶς ὑποσχέσεις μου πρὸς τὴ χαμένη ἀγάπη μου; Θὰ ἐφαινόμουν λοιπὸν τόσο δειλός, τόσο ἀδύνατος; Ὄχι, εἶπα, χίλιες φορὲς ὄχι! Καὶ ἀμέσως ἐφόρεσα τὸ μανδύα μου καὶ ἦλθα νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω... 'Απὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη...

Ὁ Χὰν διεκόπη καὶ πάλι.

Φαινότανε τόσο ταραγμένος ποὺ ἐδυσκολεύετο νὰ προχωρήσῃ.

—'Εξακολούθησε, Χάν.

—Θὰ τὸ ἄκουγα καὶ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα. 'Ανθρώπους θὰ ἔβλεπα νὰ τὸ ὁρκίζωνται μὲ τὸ κεφάλι τους καὶ θὰ ἔλεγα ὅτι πλανῶνται.

—Τί θέλεις νὰ πῆς, Χάν ; Δὲν σὲ ἐννοῶ...

—'Εὰν μοῦ ἔλεγαν ὅτι θὰ σὲ ἔβλεπα στὴν ἀγκάλη τοῦ 'Ασσυρίου στρατηγοῦ, θὰ ἐσκότωνα τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ μοῦ τὸ ἔλεγε αὐτὸ γιὰ τὴ μωρία του.

—Καὶ θὰ εἶχες πολὺ δίκηο νὰ τὸ κάμῃς.

Ὁ κυνηγὸς ἀνεσκίρτησε.

—Καὶ ὅμως τὸ εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια! εἶπε μὲ ἄγριο ὕφος.

—'Εξάπτεσαι χωρὶς λόγο, Χάν, ἀπήντησε ἡ νέα μὲ ἠρεμία.

Ἡ ἠρεμία της αὐτὴ ἐτάραξε περισσότερο τὸν Χάν.

—'Εφανταζόμουν, εἶπε, ὅτι θὰ εἶχες τὸ θάρρος νὰ τὸ ὁμολογήσῃς.

—Τί νὰ ὁμολογήσω, Χάν;

—Τὸ ἔγκλημά σου!

—Δὲν ἔκαμα κανένα ἔγκλημα, Χάν!

—Ὦ Θεοί! ἐφώναξε ὁ κυνηγός, ὑψώνοντας τὸ χέρι του πρὸς τὸν οὐρανό. Μήπως ἔκαμα λάθος λοιπόν; Μήπως τὰ μάτια μου μὲ ἐπλάνησαν ; 'Αλλ' ὄχι! Τώρα σὲ καταλαβαίνω καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, 'Ιουδήθ. Ὅσα ἔλεγες ἐπὶ δυὸ ἡμέρες σὲ μένα, τὰ ἐπανέλαβες σήμερα καὶ πρὸς τὸν 'Ασσύριο στρατηγό. Τὸν κρατεῖς κι' ἐκεῖνον δέσμιο ἐδῶ. Δὲν τὸν ἀφήνεις νὰ φύγῃ. Σοῦ ἀρέσει τὸ πλῆθος τῶν θαυμαστῶν καὶ ὁ λιβανωτὸς δεκάδων ἐραστῶν καὶ τὸ θυμίαμα λαῶν ἐρωτευμένων μὲ τὸ κάλλος σου. Εὐχαριστεῖσαι ὡς θεὰ ἀγρίων λαῶν νὰ βλέπῃς τὰ θύματα γύρω σου καὶ εἶσαι πιὸ πολὺ ἄγρια ἀπὸ τὶς θεὲς ἐκεῖνες. Οἱ θεοὶ τῶν βαρβάρων πίνουν μόνο τὸ αἷμα τῶν σφαγίων καὶ τέρπονται βλέποντας τὸ μαρτύριο τοῦ σώματός των, ἐνῷ σὺ θέλεις ὡς θῦμα τὴν ψυχήν των καὶ τὴν στραγγαλίζεις.

—Πιστεύεις λοιπὸν εἰς ὅλα αὐτά, Χάν;

—Ὦ, μάγισσα, πῶς κατορθώνεις νὰ σαγηνεύῃς τὰ θύματά σου!

Καὶ ἡ 'Ιουδὴθ εἶχε σηκωθῆ τώρα.

—Τὸ βλέπεις καλά, Χάν, εἶπε, ὅτι τὰ λόγια σου δὲν μοῦ προξενοῦν καμμιὰ στενοχώρια. Τοὐναντίον μάλιστα μ' εὐχαριστοῦν.

—Τὸ ἐπερίμενα αὐτό.

—Μὴ σπεύδεις, Χάν, γιατὶ δὲν γνωρίζεις τὸ λόγο. Ἡ ὁμολογία σου δὲν μοῦ ἀφήνει πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία...

—Δὲν ξέρω γιὰ ποιὰ ὁμολογία μιλᾶς.

—Γιὰ τὴν ὁμολογία ποὺ ἔκαμες πρὸ ὀλίγου, γιὰ τὴν ὁμολογία τῆς ἀγάπης σου.

—Ὑπῆρξα τυφλός, εἶπε ὁ Χάν, καὶ ἐπίστευσα στὰ λόγια σου. 'Αλλὰ τώρα μεταμελοῦμαι πικρὰ γι' αὐτό.

—Τυφλὴ ὑπῆρξα ἐγώ, Χάν, ποὺ δὲν διέκρινα ἐγκαίρως τὴν ἀγάπη σου καὶ θέλησα νὰ τὴν ὑποβάλω σὲ δοκιμασία. Ἔ-

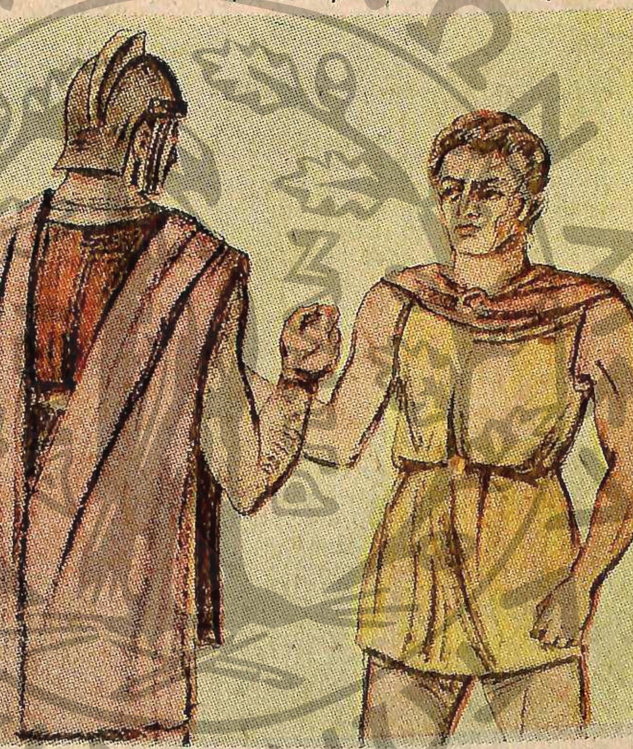

Ὁ Χὰν ἔσφιξε τὶς γροθιές του καὶ ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός

πρεπε νὰ τὴν ἀντιληφθῶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ καὶ ὅμως ἀμφέβαλα γι' αὐτήν. Νὰ λοιπὸν ὅτι εἴμεθα εὐτυχεῖς τώρα.

—Δὲν καταλαβαίνω, 'Ιουδήθ, ποῦ βρίσκεις τὴν εὐτυχία μας.

—Τώρα ποὺ ἐπείσθηκα γιὰ τὴν ἀγάπη σου Χάν, δὲν ἔχω πιὰ κανένα δισταγμὸ γιὰ νὰ σοῦ μιλῶ ἐλεύθερα. 'Αλλὰ πρέπει καὶ σὺ νὰ πεισθῇς γιὰ τὴν δική μου. Δὲν ἀγάπησα κι' οὔτε θ' ἀγαπήσω ποτὲ ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ σένα, Χάν. Θὰ ἔπρεπε νὰ προσπαθῇς νὰ ἑρμηνεύσῃς ἐκεῖνα ποὺ βλέπεις καὶ ὄχι νὰ στενοχωρῆσαι χωρὶς λόγο. Ἡ ἀγάπη μας εἶναι ἀμοιβαία καὶ θὰ εἶναι αἰώνια. Γι' αὐτὸ σοῦ λέω ἄλλη μιὰ φορὰ ὅτι ἀπὸ σήμερα μποροῦμε νὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς.

Τὰ λόγια της ὅμως αὐτὰ δὲν μετέβαλαν τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου τοῦ Χάν.

Παρέμενε πάντα σκυθρωπὸς μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι.

—Δὲν σὲ εὐχαριστοῦν λοιπὸν τὰ λόγια μου, Χάν; ἐρώτησε ἡ 'Ιουδήθ.

—Ὢ δέσποινά, ἂν ἤξερες πόσο πονῶ!

—Ἔχεις δίκηο, Χάν. Ὁ ἐναγκαλισμὸς τοῦ 'Ολοφέρνους σὲ ἔκαμε νὰ στενοχωρηθῇς καὶ νὰ πονέσῃς... Ἂν ἤξερες ὅμως...

Ἦταν ἡ σειρὰ τῆς 'Ιουδὴθ τώρα νὰ κατεβάσῃ τὸ κεφάλι.

—Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ δὲν ξέρω, 'Ιουδήθ; ἐρώτησε ὁ Χὰν μὲ ἀγωνία.

—Ἂν ἤξερες.. ἐπανέλαβε ἡ νέα.

—Πρέπει νὰ τὸ μάθω, ἱκέτευσε ὁ κυνηγός.

—Ἄκουσε λοιπόν, Χάν. Σήμερα ἀπεφασίσθη ὁ γάμος μου μὲ τὸν 'Ολοφέρνη!

Ὁ Χὰν ἔγινε ὠχρότερος ἀπὸ τὴ σελήνη, τὴν ὥρα ποὺ μεσουρανεῖ κατὰ τὶς νύχτες τοῦ θέρους, ἐπάνω ἀπὸ τὴ λίμνη τῆς Γενησαρέτ.

Ἐπνίγετο καὶ ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ συντρίψῃ κάτι γιὰ νὰ ἀφήσῃ τὸ θυμὸ καὶ τὴν ὀργή του νὰ ξεσπάσῃ. Συνέστρεφε τὰ χέρια του καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει μιὰ ἔκφρασι ποὺ ἐτρόμαξε τὴν 'Ιουδήθ.

—Ὁ γάμος σου! εἶπε τέλος. Θὰ γίνῃς λοιπὸν σύζυγος τοῦ 'Ασσυρίου;

—Ναί, Χάν.

—Δὲν τὸ πιστεύω. Θέλεις ἀσφαλῶς νὰ μὲ εἰρωνευθῇς, 'Ιουδήθ.

—Μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι σοῦ λέγω μόνο τὴν ἀλήθεια. Ἔδωσα σήμερα τὴν συγκατάθεσί μου.

—'Αλλά, 'Ιουδήθ..

—Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιθυμία τοῦ πατέρα μου. Δὲν μποροῦσα νὰ παρακούσω.

—Καὶ φαντάζεσαι λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ εἴμαστε εὐτυχεῖς γι' αὐτό;

—Ἡ ἀγάπη μας δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο ἀπ' αὐτὸ τὸ γάμο... Γιατὶ ποτὲ δὲν πρόκειται ν' ἀγαπήσω τὸν 'Ασσύριο...

—Τί σημασίαν ἔχει ἀφοῦ θὰ γίνῃς δική του ;

—Τὸ σῶμα μου ναί, Χάν, ἀλλ' ἡ ψυχή μου ποτέ. Θὰ σὲ ἀγαπῶ μέχρι θανάτου!

—Ὄχι!.. ἐκραύγασε ὁ Χάν, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ συγκρατηθῇ περισσότερο. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος νὰ σὲ δεχθῇ στὴν ἀγκαλιά του, νὰ παίρνῃ τὰ φιλήματά σου, νὰ εἶναι ὁ σύντροφος τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν νυκτῶν σου! Ὄχι! Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐν ὅσῳ ζῶ.... 'Αλλά.... εἶμαι τρελλός.... Τί λέω;.. Μιλάω σὰν νὰ ἔχω δικαιώματα.... 'Αλλ' ἔχω.... Μοῦ τὰ ἔδωκες σὺ ἡ ἴδια μὲ τὰ λόγια σου. Μὲ ἔκαμες τρελλὸν ἀπὸ ἔρωτα.... Σὺ φέρνεις τὸν πυρετὸ μέσα στὴν ψυχή μου καὶ τὸ σάλο μέσα στὸ μυαλό μου.... Πῶς εἶναι δυνατὸν ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ νὰ σὲ φαντασθῶ γυμνὴ στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄλλου; Τὸ σῶμα σου.... 'Αλλὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ χωρίσῃ τὸ σῶμα ἀπὸ τὴν ψυχή;.. Ἡ ψυχή σου

μὲ κάνει δοῦλο της, ἀλλὰ τὸ σῶμα σου μὲ γοητεύει καὶ ξυπνάει μέσα μου τρελλοὺς πόθους καὶ ἐπιθυμίες. Οἱ νύκτες δὲν εἶναι πιὰ γιὰ μένα ὅπως ἦταν ἄλλοτε... Διαρκῶς ὀνειρεύομαι τὰ χείλη σου, τὰ βλέφαρά σου, τὸν ὑπέροχο αὐτὸ λαιμό... Ὢ, πῶς μπορῶ νὰ φαντασθῶ ὅτι θὰ ἀνήκουν σ' ἕναν ἄλλον... Ἄφησέ με νὰ τὸν κατασπαράξω, 'Ιουδήθ...

Καὶ ὕψωσε τοὺς γρόνθους του μὲ λύσσα, σὰν νὰ ἦταν δυνατὸν μὲ ἕνα μόνον κτύπημα νὰ συντρίψῃ τὸν μισητὸ ἀντίπαλο.

Ἔπειτα, σὰν νὰ συναισθάνθηκε τὸ μάταιον τῆς προσπαθείας του, ἄφησε τὸ σῶμα του νὰ πέσῃ βαρὺ ἐπάνω στὸ ἀνάκλιντρο.

Τὰ χέρια του δὲν ἐκινήθησαν πιά. Ἡ λύπη καὶ ἡ ἀπόγνωσις τὸν εἶχαν συντρίψει.

—Χάν, ἀγαπημένε μου, εἶπεν ἡ 'Ιουδήθ, εἶναι καιρὸς νὰ ἠρεμήσῃς τώρα... Δὲν πρέπει νὰ παραλογίζεσαι... Βλέπεις ὅτι ἡ μοῖρα μᾶς ἑνώνει... Ποιὸς μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ πιά ;

—Μᾶς ἑνώνει, 'Ιουδήθ! Ὢ! ἂν μποροῦσε νὰ εἶναι ἀλήθεια αὐτό!..

—Δὲν ἔχω πιὰ κανένα λόγο νὰ σὲ τυραννῶ μὲ λέξεις, τώρα ποὺ ἐπείσθηκα γιὰ τὴν ἀγάπη σου. 'Απὸ σήμερα μόνο ἡ ἀλήθεια θὰ βασιλεύῃ μεταξύ μας.

—Μακάρι νὰ συνέβαινε αὐτὸ πάντοτε.

—Μὲ ἀγαπᾷς. Αὐτὸ εἶναι ἀρκετό.

—'Αρκετό; Ὄχι, 'Ιουδήθ! Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ σὲ ἀγαπῶ καὶ νὰ ξέρω ὅτι ἀνήκεις σὲ ἕναν ἄλλον; Δὲν θὰ μποροῦσα καὶ νὰ τὸ σκεφθῶ ἀκόμη. Γιατὶ αὐτὴ ἡ σκέψις μὲ ἀναστατώνει, μοῦ ἀφαιρεῖ τὸ λογικό, μὲ κάνει τρελλό. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷς ὅτι ἀνάμεσά μας βρίσκεται ὁ 'Ολοφέρνης. Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ εἴμαστε εὐτυχισμένοι, ἐφ' ὅσον αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος σκιάζει τὴν εὐτυχία μας.

—Ξέρεις πολὺ καλά, Χάν, ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκείνη ποὺ ἐπιθυμῶ αὐτὸ τὸ γάμο.

—'Αλλὰ τότε ;

—Πῶς θέλεις νὰ ἀντιταχθῶ στὴν ἀπόφασι τοῦ πατέρα μου ; Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἐπιθυμεῖ. Καὶ δὲν τὸν ἐπιθυμεῖ ἁπλῶς. Μοῦ τὸν ἐπιβάλλει, γιατὶ τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος ἀπαιτεῖ νὰ γίνῃ.

—Δὲν καταλαβαίνω, 'Ιουδήθ, τί σχέσιν ἔχει ὁ γάμος αὐτὸς μὲ τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος...

—Μεγάλην, Χάν. Ὁ 'Ολοφέρνης ἦλθε ἐδῶ φέρνοντας τὸν πόλεμο. Ἕνας μόνον τρόπος ὑπάρχει γιὰ νὰ ἀποσοβηθῇ. Νὰ γίνω γυναῖκα του.

—Καὶ ἐδέχθηκες αὐτὸ τὸν ὅρο ;

—Τί μποροῦσα νὰ κάμω, Χάν ;

—'Αλλοίμονον! ἔκαμε ὁ κυνηγός. Ὁ 'Ολοφέρνης εἶχε ὅλες τὶς γυναῖκες τῆς 'Ασίας στὴ διάθεσί του. Γιατὶ νὰ μὴν διαλέξῃ μιὰ ἄλλη ;

—Τὸ ἴδιο θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κι' ἐκεῖνος γιὰ σένα, Χάν!

—Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πῇ, 'Ιουδήθ, γιατὶ ἐμεῖς δὲν ἀγαπηθήκαμε τυχαῖα, σὰν δυὸ ἄνθρωποι ποὺ ἡ μοῖρα τοὺς ἔσμιξε στὸ δρόμο τῆς ζωῆς. Μᾶς ὠθεῖ ἀκατανίκητα ἡ μοῖρα τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον. Δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀντισταθοῦμε. Ἐγὼ ἀπὸ δυὸ ἡμέρες τώρα θέλω νὰ φύγω. 'Απὸ δυὸ ἡμέρες τὸ ἐπαναλαμβάνω διαρκῶς. Καὶ ὅμως παρακαλῶ πάντα τὸ Θεὸ νὰ μοῦ κλείσῃ ὅλους τοὺς δρόμους γιὰ νὰ μπορέσω νὰ μείνω γιὰ πάντα κοντά σου.

—Καὶ ἡ πρώτη σου ἀγάπη, Χάν ;

Οὔτε κεραυνὸς ἐὰν ἔπεφτε ἐπάνω στὸ κεφάλι του, δὲν θὰ συνεκλόνιζε τόσο τὸν Χάν.

Συνέστρεψε τοὺς βραχίονάς του καὶ ἀστραπαὶ ἐξετοξεύθησαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

'Αλλὰ γιατί ἡ 'Ιουδὴθ τοῦ εἶχε κάμει αὐτὴ τὴν ἐρώτησι ;

Γιὰ νὰ τὸν ταπεινώσῃ καὶ νὰ τὸν ἐξευτελίσῃ ; Γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι οἱ ὅρκοι τῶν ἀνθρώπων δὲν διαρκοῦν καὶ ὅτι τὰ αἰσθήματά των δὲν εἶναι αἰώνια ;

Πραγματικά, εἶχε ἀγαπήσει τὴ Σάρα. Καὶ τῆς εἶχε τόσες φορὲς ὁρκισθῆ ὅτι θὰ τῆς παρέμενε πιστὸς μέχρι θανάτου καὶ ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δὲν θὰ ἀγαποῦσε στὴ ζωή του.

Καὶ ὅμως ἤρκεσε ἡ ἐμφάνισις τῆς 'Ιουδὴθ στὸ δρόμο του, γιὰ νὰ ξεχάσῃ ὅλους τοὺς ὅρκους καὶ τὶς ὑποσχέσεις του.

Τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὴν τὴ μεταβολὴ κι' ὅμως ἐντρέπετο γι' αὐτήν.

—Χάν, γιατί δὲν ἀπαντᾷς ; ἐρώτησε ἡ 'Ιουδήθ. Βλέπεις μὲ πόση εἰλικρίνεια σοῦ μίλησα. Γιατί δὲν ἔχεις καὶ σὺ τὴν ἴδια εἰλικρίνεια ἀπέναντί μου ;

—Δὲν σοῦ εἶπα ποτὲ ψέματα, 'Ιουδήθ!

—Καὶ ὅμως δὲν ἀπαντᾷς στὴν ἐρώτησί μου. Τόσο πολὺ λοιπὸν σὲ ταράσσει ;

—Ὢ 'Ιουδήθ, ἄφησέ με νὰ φύγω...

—Νὰ φύγῃς, Χάν ; 'Αλλὰ ποῦ θὰ πᾷς;

—'Εκεῖ ποὺ οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἔλθουν ποτὲ νὰ ταράξουν τὶς ἀναμνήσεις μου... Στὴν ἐρημιὰ ὅπου ἔζησα ὣς σήμερα...

—Ὢ Χάν, γιατί τὸ λὲς αὐτό ;

'Εκεῖνος ἔφερε τὰ χέρια στὸ κεφάλι του.

—Δὲν ξέρω πιὰ τί παθαίνω, εἶπε, οὔτε τί θέλω, οὔτε τί ζητῶ. Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἦτο προτιμότερο νὰ πεθάνω... Ἔτσι τοὐλάχιστον θὰ ἡσύχαζα καὶ ἡ ἀγωνία δὲν θὰ ἔδερνε τὴν ψυχή μου...

—Καὶ ὅμως δὲν μπορεῖς πιὰ νὰ τὸ κάμῃς, Χάν.

—Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω ;

—Ἄλλοτε ναί. Σήμερα ὄχι, Χάν.

Ὁ νέος περιέφερε περίτρομος τὰ βλέμματα γύρω του. Ἔμοιαζε σὰν τὸ ἄγριο θηρίο, ποὺ ἔχει ἀποκλεισθῆ ἀπὸ παντοῦ καὶ δὲν ξέρει πιὰ ἀπὸ ποῦ νὰ διαφύγῃ...

—Ἔχεις δίκηο, 'Ιουδήθ, εἶπε. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ τὸ κάμω. Δὲν ἔχω τὴ δύναμι... καὶ οὔτε τὸ ἐπιθυμῶ. Ὄχι! Πραγματικὰ θέλω νὰ ζήσω, τὸ θέλω ὅπως ποτὲ ἄλλοτε ὣς τώρα... Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ ζωή μου ἐπῆρε ἕνα καινούργιο νόημα, πὼς ἔχει πιὰ ἕνα σκοπό, ἕνα λόγο... Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ χρωστάω σὲ σένα, 'Ιουδήθ..

'Εχαμήλωσε τὴ φωνή του.

Οἱ λέξεις ἔβγαιναν μὲ κόπο τώρα ἀπὸ τὸ στόμα του.

—'Αγάπησα καὶ ἄλλοτε, εἶπε. Καὶ ἀγάπησα πολύ. 'Αλλ' ἡ ἀγάπη μου ἐκείνη ἦταν μιὰ πλάνη. Τώρα μόνο τὸ ἔνοιωσα. Μόλις ἀπὸ προχθὲς ἐκατάλαβα τὸ μέγεθος τοῦ μαρτυρίου ποὺ γεννάει ὁ ἀνεκπλήρωτος πόθος. 'Απὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα, ἄρχισα νὰ παλαίω μὲ τὸν ἑαυτό μου. Οἱ ἀναμνήσεις μου ἄρχισαν νὰ σβύνουν σιγὰ - σιγὰ καὶ οἱ ὅρκοι μου ἦταν σὰν νὰ μὴ τοὺς εἶχαν προφέρει ποτὲ τὰ χείλη μου. 'Επάλαισα πολύ, 'Ιουδήθ. Καὶ ἀγωνίσθηκα ὣς τὴν τελευταία στιγμὴ γιὰ νὰ μὴν ὑποταχθῶ, νὰ μὴν ὑποκύψω. 'Αλλὰ στὸ τέλος ἐνικήθηκα. Δὲν διστάζω πιὰ νὰ τὸ ὁμολογήσω.

»Σὲ ἀγαπῶ, 'Ιουδήθ. Σὲ ἀγαπῶ ὅσον δὲν ἀγάπησα ποτὲ ὣς σήμερα καὶ ὅσον δὲν θὰ ἀγαπήσω ποτὲ ἄλλοτε. Δὲν πρόκειται νὰ λησμονήσω τὴ Σάρα. Ἡ ἀρετή της, ἡ καλωσύνη της, ἡ κακή της μοῖρα θὰ μὲ ἔχουν διαρκῶς προσηλωμένο στὴ μνήμη της. Ἡ σκέψις της μοῦ εἶναι προσφιλὴς καὶ μὲ συγκίνησι σκύβω ἀκόμη ἐπάνω στὸ νωπὸ τάφο της. 'Αλλ' ἡ ἀγάπη μου εἶναι ὁλότελα δική σου, 'Ιουδήθ. Δὲν τῆς εἶχα δώσει παρὰ ἕνα μικρὸ μέρος μόνο. Σὺ μὲ ἔκαμες νὰ νοιώσω πόσο πολὺ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγαπήσῃ ἕνας ἄνθρωπος, σὺ μὲ ἔκαμες νὰ ἀντιληφθῶ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἄβυσσο τῆς ἀγάπης. Σὲ ἀγαπῶ, 'Ιουδήθ, μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ θυσιάσω τὰ πάντα πρὸς χάριν σου.

—'Αλλοίμονον! ἔκαμε ἡ 'Ιουδήθ.

Ὁ Χὰν ἐταράχθη.

—Δὲν σὲ εὐχαριστοῦν λοιπὸν τὰ λόγια μου; εἶπε.

—Τὰ λόγια σου μὲ εὐχαριστοῦν, Χάν, καὶ γεμίζουν τὴν ψυχή μου ἀπὸ εὐδαιμονία. Καὶ ὅμως...

—Μίλησε, 'Ιουδήθ. Σὲ ἐξορκίζω...

—Ὁ δρόμος πρὸς τὴν εὐτυχία μας, τὴν ἀπόλυτη, τὴν ὁλοκληρωτικὴ εὐτυχία μας, δὲν εἶναι ἐλεύθερος πιά.

—Τί θέλεις νὰ πῇς, 'Ιουδήθ ;

—Ξεχνᾷς λοιπὸν τὸν 'Ασσύριον ;

—Ὄχι, 'Ιουδήθ, δὲν τὸν ξεχνῶ. 'Αλλὰ καὶ δὲν τὸν ὑπολογίζω.

—'Εσὺ, ναί. 'Αλλ' ἐγώ ;

—Δὲν βλέπω γιατί θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν σκέπτεσαι περισσότερο ἀπὸ μένα.

—Δὲν τὸν σκέπτομαι ἐγώ, Χάν. Γιὰ μένα εἶναι σὰν νὰ μὴν ὑπάρχῃ. 'Αλλὰ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα μου, μοῦ ἐπιβάλλουν νὰ τὸν δεχθῶ ὡς σύζυγον. Δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεσαι λοιπόν;

—Καλή μου 'Ιουδήθ, γιατί θὰ ἔπρεπε νὰ βάλωμε αὐτοὺς τοὺς περιορισμοὺς στὴν ἀγάπη μας ; Εἶναι ἀδύνατον ὁ πατέρας σου καὶ ἡ πατρὶς νὰ ἀπαιτήσουν αὐτὴ τὴ θυσία ἀπὸ σένα.

—Λησμονεῖς λοιπὸν τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει ἡ 'Ιουδαία ;

—'Εὰν κινδυνεύσῃ ἡ 'Ιουδαία, ὅλοι θὰ χύσωμε τὸ αἷμα μας γι' αὐτήν. 'Αλλ' ἡ ἀγάπη μας δὲν μπορεῖ, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν σωτηρία τῆς 'Ιουδαίας.

—Μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι!

—Ἄκουσε, καλή μου 'Ιουδήθ. Ἔλα νὰ φύγωμε μακρυὰ ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο αὐτό. Ὅταν ἔχωμε τὴν ἀγάπη μας ὡς σύντροφο, ὁπουδήποτε καὶ νὰ πᾶμε θὰ εἴμαστε εὐτυχισμένοι.

—Τὸ πιστεύω, Χάν, καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ σὲ ἀκολουθήσω. 'Αλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω.

—'Ιουδήθ, δὲν σκέπτεσαι λοιπόν ;.. Ἡ μοῖρα μᾶς ἔχει ἑνώσει... κανεὶς πιὰ δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9ον

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἡ θύρα ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ ἐκείνη τὴ στιγμή.

Στὸ ἄνοιγμα ἐπρόβαλε ὁ 'Ολοφέρνης, ἄγριος καὶ βλοσυρός.

Ὁ Χάν, μεθυσμένος ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἡδονὴ τῆς εὐτυχίας του, ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός.

Μιὰ ἀκατανίκητη δύναμις τὸν ἔσπρωχνε νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον τοῦ στρατηγοῦ. Νὰ ὁρμήσῃ γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃ γιὰ πάντα τὸ ἐμπόδιο, ποὺ ἔφρασσε τὸν δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε πρὸς τὴν εὐτυχία των.

'Αλλὰ συνεκρατήθη.

Μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό του οἱ συνέπειες ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ μιὰ παρόμοια πρᾶξις ἐκ μέρους του.

Ὁ κίνδυνος στὸν ὁποῖον θὰ ἐξέθετε τὴ ζωή του δὲν τὸν ἔμελλε καθόλου.

'Εκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε περισσότερο εἶναι ὅτι θὰ διεκινδύνευε τὴν ἀγάπη του.

Κατέστειλε λοιπὸν τὴν ὀργή του καὶ ἐπερίμενε.

Ἡ 'Ιουδὴθ ἐμίλησε πρώτη.

—Νομίζω, εἶπε, ὅτι βρίσκομαι ἀκόμη στὸν οἶκο τοῦ πατέρα μου καὶ ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ ἀνησυχῇ ὅταν ἐγὼ δὲν τὸ ἐπιθυμῶ. Μὲ ποιὸ δικαίωμα, στρατηγέ, ἄνοιξες τὴν κλειστὴ θύρα καὶ ἔφθασες ἕως ἐδῶ ;

—Μὲ τὸ δικαίωμα ποὺ μοῦ δίνει ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα.

—Μόνον ἐγὼ θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ δώσω αὐτὸ τὸ δικαίωμα.

—'Αρνεῖσαι λοιπὸν νὰ μοῦ τὸ δώσῃς, 'Ιουδήθ ;

—Δὲν ἐσκέφθηκα ποτὲ νὰ σοῦ τὸ δώσω. Ὅπως ἀγαπᾷς ἐσύ, ἐὰν βέβαια τὸ αἴσθημά σου δὲν σὲ πλανᾷ, ἔτσι ἀγαπῶ κι' ἐγώ.

—Τὸν ἄθλιον αὐτόν! εἶπεν ὁ 'Ολοφέρνης καὶ ἔδειξε τὸν Χάν.

Ἡ φράσις αὐτὴ κατετάραξε τὸν κυνηγό. Ἔσφιξε τοὺς γρόνθους του καὶ ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός.

Τὸ βλέμμα του εἶχε γίνει ξαφνικὰ βλοσυρὸ καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἐφανέρωνε πὼς μιὰ θύελλα συνεκλόνιζε τὴν ψυχή του.

—Χάν! ἐκραύγασε ἡ 'Ιουδήθ, καὶ ἐστάθηκε ἐμπρός του, θέλοντας νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ.

'Αλλ' ἂν ἀνεχαίτισε τὰ βήματά του, δὲν κατώρθωσε ὅμως νὰ ἀναχαιτίσῃ καὶ τὴ γλῶσσά του.

—Ἄνανδρε! ἐφώναξε ὁ Χὰν πρὸς τὸν 'Ολοφέρνη, ἐκτοξεύοντας αὐτὴ τὴ λέξι, ὅπως θὰ ἐξετόξευε ἕνα βέλος ἀπὸ τὸ τόξο του.

'Αλλ' ὁ 'Ολοφέρνης ὑποδέχθηκε τὴν ὕβρι μὲ ἀδιαφορία.

Ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χείλη του.

—Ἡ ὕβρις σου δὲν μὲ φθάνει, εἶπε, γιατὶ προέρχεται ἀπὸ ἄνθρωπο, ποὺ εἶναι ἀνύπαρκτος γιὰ μένα.

—Δὲν θὰ μιλοῦσες ἔτσι, 'Ασσύριε, ἂν ἀνάμεσά μας δὲν ὑπῆρχε μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ σὲ προστατεύσῃ.

—Ἡ προστασία της ἐκτείνεται ἐπάνω σου, ἄθλιε! Γιατὶ ἡ 'Ιουδὴθ σὲ σώζει ἀπὸ τὸ λάκτισμά μου.

—Ἂν ἤσουνα πραγματικὰ ἀνδρεῖος, θὰ ἔλεγες λιγώτερα καὶ θὰ ἔκανες περισσότερα, εἶπε ὁ Χάν.

'Αλλ' ὁ 'Ολοφέρνης δὲν ἔδωσε καμμιὰ προσοχὴ στὰ λόγια τοῦ κυνηγοῦ. Ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸ μέρος του καί, ἀποτεινόμενος στὴν 'Ιουδήθ, εἶπε:

—Εἶσαι ἡ μέλλουσα σύζυγός μου... Δὲν μπορεῖς νὰ παραμένῃς περισσότερο ἐδῶ, κοντὰ στὸ βρωμερὸ αὐτὸ ἑρπετό, ποὺ μολύνει μὲ τὴν παρουσία του τὴν ἀτμόσφαιρα...

Ἡ 'Ιουδὴθ ἔτρεμε σὰν φύλλο δένδρου κάτω ἀπὸ τὴν καταιγίδα.

Μὲ ὑπόκωφη φωνή, ποὺ ἐφανέρωνε τὴ σύγχυσι καὶ τὴν ταραχή της, εἶπε:

—'Ενόμιζα, στρατηγέ, ὅτι εἶχες παραιτηθῆ πιὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἰδέα...

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῇς, 'Ιουδήθ... 'Απὸ ποιὰ ἰδέα νὰ παραιτηθῶ ;

—'Απὸ τὴν ἰδέα νὰ μὲ κάμῃς σύζυγό σου..

—Ἐγώ ; Ποτέ ! ἐκραύγασε ὁ 'Ολοφέρνης. Τί σὲ ἔκαμε νὰ τὸ σκεφθῇς ;

—Ὅσα εἴπαμε πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα θὰ ἔπρεπε νὰ σὲ ἔχουν κάμει νὰ μεταβάλῃς γνώμη...

—Ἔχω πάρει τὴν ἀπόφασί μου, 'Ιουδήθ. Τίποτε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ κάμῃ νὰ τὴν ἀλλάξω.

—Καὶ ὅμως σοῦ ἐτόνισα ὅτι καὶ σύζυγός σου ἐὰν γίνω, ποτὲ δὲν θὰ σὲ ἀγαπήσω. 'Αλλὰ τώρα θὰ σοῦ πῶ κάτι περισσότερο ἀκόμη...

—Τί περισσότερο μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς ; ἔκαμε ὁ 'Ολοφέρνης, κατακίτρινος ἀπὸ τὴν ὀργή του.

—Τοῦτο, 'Ασσύριε: Ὅτι δὲν θὰ γίνῃς ποτὲ σύζυγός μου, ἐφ' ὅσον δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἀγαπήσω... ἐφ' ὅσον ἀγαπῶ ἄλλον!

—Τρελλή ! Δὲν σκέπτεσαι λοιπὸν σὲ πόσους κινδύνους ἐκθέτεις τὴν πατρίδα καὶ τὸν πατέρα σου μ' αὐτὴ τὴν ἄρνησί σου ;

—Θὰ ἐθυσίαζα καὶ τὴ ζωή μου γι' αὐτούς. 'Αλλὰ ποτὲ δὲν θὰ γίνω σύζυγος ἑνὸς βαρβάρου, ὅπως ἐσύ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10ον

Η ΡΗΞΙΣ

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔδιναν στὸν 'Ασσύριο τὴν ἐντύπωσι ραπίσματος.

'Ανώρθωσε τὸ ἀνάστημά του καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ ἀπαντήσῃ, ὅταν ἀντελήφθη τὰ βήματα τοῦ ἄρχοντος Μανασῆ, ποὺ ἐπροχωροῦσε ἀργὰ μέσα στὴν αἴθουσα.

Εἶχε ἀκούσει τὰ τελευταῖα λόγια τῆς 'Ιουδὴθ καὶ κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἡ θύελλα εἶχε ξεσπάσει μέσα στὸ ἀνάκτορό του.

Τὸ ὕφος ἄλλωστε τῶν τριῶν ἀνθρώπων ποὺ βρίσκονταν μέσα στὴν αἴθουσα τὸν πληροφοροῦσε ἀρκετά.

Ὁ 'Ολοφέρνης ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος του.

—Ἄρχων Μανασῆ, εἶπε μὲ αὐστηρὸ τόνο, ἦλθα ὡς φίλος στὸ ἀνάκτορό σου καὶ ὅμως ἀντὶ τῆς φιλοξενίας εὕρηκα τὴν ὕβρι καὶ τὴν περιφρόνησι...

Ὁ γέρων ἐταράχθηκε ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά.

—Φαντάζομαι ὅτι κάνεις λάθος, στρατηγέ εἶπε, προσπαθῶντας νὰ δώσῃ ὅσο πιὸ ἤρεμο τόνο στὴ φωνή του μποροῦσε. Ποιὸς ἐτόλμησε νὰ σὲ βρίσῃ ;

'Αλλ' ἡ ἀπάντησις ἦλθε ἀπροσδόκητος.

—'Εγώ! ἔκαμε ἡ 'Ιουδὴθ μὲ θάρρος.

—Κόρη μου...

—Ὁ στρατηγὸς ἐξέλαβε ὡς ὕβριν τὰ λόγια μου. 'Αλλ' ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια...

—Καὶ ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ποιὰ εἶναι, κόρη μου ;

Ἡ 'Ιουδὴθ ἐδίστασε γιὰ μερικὲς στιγμές. 'Αλλὰ τώρα ἔνοιωθε πιὰ ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς τρόπος γιὰ νὰ ὑποχωρήσῃ.

—Εἶπα στὸν στρατηγὸ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀγαπήσω καὶ ὅτι οὔτε πρόκειται νὰ τὸν ἀγαπήσω καὶ ἂν ἀκόμη τὸν παντρευθῶ.

—Γιατί, κόρη μου ;

—'Αγαπῶ ἄλλον.

—Μίλησε, 'Ιουδήθ... Ποιόν ;

—Τὸν Χάν, τὸν σωτῆρα μου!

—Μεγάλε Θεέ! ἔκαμε ὁ γέρων καὶ κατέπεσε βαρὺς ἐπάνω σ' ἕνα ἀνάκλιντρο, σὰν ὁ κεραυνὸς νὰ εἶχε ξεσπάσει ξαφνικὰ στὸ κεφάλι του.

Ἡ 'Ιουδὴθ δὲν ἔτρεξε κοντά του. Οὔτε ὁ Χάν, οὔτε ὁ 'Ολοφέρνης.

Ἦταν τόση μεγάλη ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ἀγωνία ποὺ τοὺς κατεῖχε ὅλους, ὥστε κανεὶς δὲν ἐκινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

—Θεέ μου! ἔκαμε καὶ πάλι ὁ Μανασῆς. Ποία θλῖψις γιὰ τὰ γηρατειά μου!

Ἡ 'Ιουδὴθ ἀνώρθωσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ κεφάλι καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα ἐπάνω στὸν πατέρα της.

—Δὲν εἶναι ἡ ὥρα κατάλληλη γιὰ συγκινήσεις, εἶπε μὲ σταθερὴ καὶ ἠχηρὴ φωνή. Ἂν ἡ πατρὶς μου ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ συνδρομή, θὰ προσπαθήσω νὰ βρῶ αὐτὴ τὴ συνδρομή. 'Αλλὰ δὲν εἶμαι πρόβατον πρὸς πώλησιν, οὔτε ἀκούσθηκε ποτὲ νὰ προσφέρεται μιὰ παρθένος ὡς ἀντίτιμον τῆς εἰρήνης σ' ἕνα πολέμιον ἐκβιαστήν.

('Ακολουθεῖ)

(«'Ελλάς»)

Ἀπὸ «Ἡμερολόγια» γυναικῶν

ΣΑΝ ΚΑΙ ΠΡΩΤΑ...

Ὑπὸ ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τῆς Χριστίνας Κ.

Ἔχω διαβάσει ἐπάνω ἀπὸ ἑκατὸ φορὲς τὴν ἀγγελία τῆς «Ἑστίας». Τὴν ἔκοψα κι' ὅλας καὶ τὴν ἔβαλα στὴν τσάντα μου. Τὴν ἔχω μάθει πιὰ ἀπέξω: «Ζητεῖται γκουβερνάντα διὰ παιδάκι ἡλικίας πέντε ἐτῶν. Συστάσεις ἀπαραίτητοι. Ἀπευθυνθῆτε δικηγόρον κ. Ξ., ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 19...»

Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ... Πέρασα καὶ χτὲς βράδυ ἀπ' ἐκεῖ. Ἡ σιδερένια πόρτα, τὰ ρουλὰ παράθυρα, ἡ βεράντα μὲ τὰ λουλούδια... Ὅλα ἴδια, ὅπως τἄξερα. Καθὼς εἶχα σταθῆ στὴν ἐξώπορτα, ἔτσι σὰν ἀφαιρεμένη, δίχως νὰ προχωρῶ, ἄνοιξε τυχαῖα ἡ πόρτα καὶ βγῆκε μιὰ μικρὴ ὑπηρετριούλα. Μὲ κύτταξε ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια.

«Γυρεύετε τίποτα;» μὲ ρώτησε. Εἶπα ὄχι καὶ βιάστηκα ν' ἀπομακρυνθῶ.

Καθὼς ἔφευγα, τρέμανε τὰ πόδια μου. Καὶ θέλω ν' ἀνέβω καὶ στὸ σπίτι... Μὰ θὰ μοῦ ἔρθη συγκοπή. Μὲ πιάνει τρεμούλα ποὺ βλέπω τὸ σπίτι, τὰ ἄψυχα-φαντάσου ν' ἀντικρύσω καὶ πρόσωπα. Νὰ ἰδῶ αὐτόν, τὸ παιδί...

. . . .

Νὰ πάω... Καὶ νὰ πῶ τί; Ὅτι εἶδα τὴν ἀγγελία στὴν «Ἑστία» καὶ πηγαίνω γιὰ τὴ θέσι τῆς γκουβερνάντας; Θὰ μπορέσω νὰ τὰ πῶ ὅλ' αὐτά; Ἀδύνατο... Μόνο ν' ἀντικρύσω τὸ παιδὶ καὶ θὰ σωριαστῶ. Καὶ μήπως εἶμαι σίγουρη ἂν θὰ προφτάσω καὶ νὰ τὸ δῶ; Γιατί, βέβαια, δὲ μπορῶ νὰ κλείσω μὲ τὸ παιδὶ συμφωνία γιὰ τὴ θέσι ποὺ ζητᾶ ὁ πατέρας του; Θὰ ἰδῶ πρῶτα αὐτόν. Μόλις μὲ δῆ, εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ μὲ διώξη. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ γυρεύω νὰ τὸν ἰδῶ. Πέρσι ἀκόμη τὸ ζήτησα. Τοῦ ἔγραφα πρίν: «Ἂν δὲ λυπᾶσαι τὴ γυναῖκα, λυπήσου τοὐλάχιστο τὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ σου...» Μοῦ μήνυσε μὲ τρίτο πρόσωπο, ὅτι θἄκανα καλὰ νὰ μὴν πατήσω τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ του. Τὸ παιδί του, εἶπε — γιατὶ παιδί του κι' ὄχι καὶ παιδί μου, ὄχι παιδί μας; — ἔχει μεγαλώσει μὲ τὴν ἰδέα ὅτι δὲν ἔχει μητέρα. Ὁ ἴδιος σεβάστηκε καὶ θὰ σεβαστῆ γιὰ πάντα τὴν ὑπόληψί μου ποὺ δὲν εἶχα τὴν ἀξιοπρέπεια νὰ κρατήσω ἐγὼ ἡ ἴδια. Καὶ τὴν ποδοπάτησα...

Τὸ παιδὶ εἶνε πέντε χρόνων. Ἔτσι γράφει ἡ ἐφημερίδα. Δὲν τἄχει ἀκόμα κλείσει τὸ μωρό μου. Σὰν ἔφυγα, δὲν ἦταν ἀκόμα δυὸ χρονῶ. Ἔχω ποὺ λείπω ἀπὸ τὸ σπίτι δυόμισυ χρόνια. Λογαριάζω πὼς τώρα πρέπει νὰ τρέχη στὰ πέντε, μὰ ἔχει μιὰν ἀνάπτυξι ποὺ τὸ δείχνει γιὰ μεγαλύτερο. Τὸ εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ πρὶν ἔξη μῆνες. Εἶχε ἔρθει κι' ἔκατσε στὸ ἴδιο παγκάκι μαζί μου στὸν Κῆπο. Ὁλότελα τυχαῖα. Ἡ γκουβερνάντα του εἶχε κάτσει στὸ ἀντικρυνὸ παγκάκι. Εἶχε ἕνα κουβαδάκι κι' ἕνα φτιαράκι στὰ χέρια του τὸ παιδί. Ἔπαιξα μαζί του. Τὸ βοήθησα νὰ γεμίση τὸν κουβᾶ μὲ χῶμα. Μὰ ὕστερα, σηκώθηκε ἡ γκουβερνάντα — μιὰ ξερακιανὴ κι' ἀντιπαθητικὴ γυναῖκα — τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἔφυγαν. Τὸ μάλωσε κι' ὅλας. Ἴσως ἐπειδὴ ἔκανε κουβέντα μὲ ξένους. Δὲν θὰ τῆς ἐνέπνευσα, φαίνεται, ἐμπιστοσύνη. Φεύγοντας τὸ μωρό μου, ξελαιμιάστηκε νὰ μὲ κυττάξη καὶ νὰ μοῦ γνέψη μὲ τὸ χεράκι του. Κι' ἐμένα, ἐκείνη τὴν ὥρα μὲ πιάσαν τὰ κλάματα...

Ξαναπῆγα στὸ ἴδιο μέρος τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὴν παράλλη, κάμποσες ἡμέρες συνέχεια. Μὰ δὲν ξανάδα τὸ παιδί...

. . . .

Θὰ πάω καὶ θὰ τοῦ πῶ: Ἄσε με νὰ δῶ τὸ παιδί. Ἄσε με νὰ κάτσω, νὰ μείνω κοντά του. Γιὰ γκουβερνάντα του. Σ' ὁρκίζομαι νὰ μὴ μάθη ποτὲ τὴν ἀλήθεια. Δὲ θὰ μάθη ποτὲ πὼς ζῆ ἡ μητέρα του. Ἐγώ, θὰ σταθῶ πλάϊ του σὰ μιὰ σκιά...

Ἐγώ, πλάϊ του... Ἐγὼ ποὺ εἶχα τὴ δύναμι νὰ τὸ διώξω. Καὶ βύθισα ὅλο τὸ σπίτι στὴ δυστυχία. Ξέρω, πὼς ἔπαψε νὰ μ' ἀγαπᾶ. Μπορεῖ ἀκόμα νὰ μὲ μισῆ. Γιατὶ μ' εἶχε τόσο ἀγαπήσει...

Κάποτε, εἶχα σκεφθῆ νὰ σκοτωθῶ. Νὰ ἐξαφανι τῶ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς. Σὰν ἔμεινα ὁλότελα μόνη στὴ ζωή, ὅταν ἐκεῖνο ποὺ εἶχα πιστέψει σὲ μιὰ στιγμὴ μεθυσιοῦ πὼς ἦταν ἡ ζωή μου, ὁ ἄνθρωπος ποὺ μ' ἔκανε νὰ προδώσω μιὰ διπλῆ ἀγάπη, ἄντρα καὶ παιδιοῦ, μὲ παράτη ε, μὲ κλώτσησε σὰν κάτι ἄχρηστο ἀπὸ κοντά του...

Δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ σκοτωθῶ. Ἂν πῶ, πὼς τὴν τελευταία στιγμὴ μὲ κράτησε ἡ ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ μου, θὰ γελάσουν μαζί μου. Μπορῶ νὰ ἔχω φίλτρο ἐγώ, ποὺ τὰ θυσίασα ὅλα γιὰ ἕνα κέφι... μιὰ τιποτένια...

Νὰ μποροῦσα νὰ κλάψω πολὺ καὶ γιὰ ὅλα...

. . . .

Πῆγα. Ἔκανα κάμποση ὥρα ν' ἀνεβῶ τὴ σκάλα. Ἤμουν σὰ μεθυσμένη. Σὰν ἔφτασα στὸ κεφαλόσκαλο, εἶπα νὰ γυρίσω καὶ νὰ κατρακυλίσω τὰ σκαλιά. Νὰ φύγω. Μὲ σταμάτησε ἡ ὑπηρετριούλα ποὺ εἶχα δῆ καὶ τὴν ἄλλη φορά.

— Τί θέλετε; μὲ ρώτησε.

Εἶπα, ψέλλισα μᾶλλον, πὼς ἐρχόμουνα γιὰ τὴ θέσι τῆς γκουβερνάντας.

— Δὲ γύρισε ἀκόμα ὁ κύριος, μοῦ εἶπε ἡ μικρή. Ἂν θέλατε νὰ περιμείνετε...

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ φάνηκε τὸ κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Ρούλης μου... Ἔχει ἕνα ξανθὸ σγουρὸ κεφαλάκι, τὰ ματάκια του εἶνε βαθειὰ γαλανά, ἴδιος ὁ πατέρας του.

— Σεῖς θὰ εἶσαστε ἡ γκουβερνάντα μου;

Μὲ ρωτάει τὸ παιδί.

Μὲ πέρασαν στὸ σαλόνι καὶ τὸ μικρὸ ἔχει κάτσει πλάϊ μου. Τί σοῦ εἶνε τὰ παιδιά... μὲ θυμήθηκε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πρωϊνὸ στὸν κῆπο. Ἡ γλωσσίτσα του πηγαίνει ροδάνι.

— Ἡ ἄλλη ἡ δεσποινὶς ἦταν κακιά, μοῦ λέει, δὲν τὴν ἀγαποῦσα. Ἐκείνη τὴ μέρα μὲ μάλωσε ποὺ ἦρθα καὶ ἔπαιξα μαζί σας. Μὰ ἐσεῖς εἶσαστε καλὴ καὶ δὲ θὰ μὲ μαλώνετε...

Θέλω νὰ τὸ πάρω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ νὰ τὸ πνίξω μὲ φιλιά. Κρατιέμαι καὶ περνάω ἀλαφρὰ τὸ χέρι μου ποὺ τρέμει πάνω ἀπὸ τὸ τσουρόμαλλο κεφάλι του. Εὐτυχῶς ποὺ δὲ βλέπει τὰ μάτια μου ποὺ εἶνε θαμπὰ κάτω ἀπὸ τὸ πυκνὸ βέλο ποὺ φοράω. Νὰ ἰδοῦμε ἂν μὲ γνωρίση κι' ὁ πατέρας του ἅμα γυρίσει...

. . . .

Λοιπόν... λοιπόν... Εἶμαι σὰ χαμένη. Δὲ μπορῶ νὰ πιστέψω αὐτὸ ποὺ γίνεται. Ἡ κάμαρά μου εἶνε πλάϊ στοῦ παιδιοῦ, μπορῶ καὶ τὸ παίρνω στὴν ἀγκαλιά μου, τὸ γεμίζω μὲ φιλιά, τὸ λέω ἀγοράκι μου. Μὲ φωνάζει μαμά...

— Τὸ παιδὶ μᾶς ἕνωσε, μοῦ λέει ὁ Κώστας καθὼς μ' ἀγκαλιάζει...

Τὸ παιδί... Δὲ μπορῶ νὰ πῶ, δὲν ξέρω... Ξέρω μονάχα πὼς εἶχα μιὰ καρδιὰ σπασμένη καὶ βρέθηκαν δυὸ χέρια στοργικὰ καὶ τὴν περιμάζεψαν. Κι' αὐτὴ τρέμει σὰν τὸ πουλὶ ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα ποὺ τὴν ἀγγίζουν καὶ τὴ χαϊδεύουν τρυφερά· Σὰν καὶ πρῶτα...

Δ. Μοσχωνᾶ:

40 ΧΡΟΝΙΑ στὶς Ἐφημερίδες

ΙΔ'

Ἂς μοῦ συγχωρήσουν, ὅσοι ἔχουν τὴν περιέργεια νὰ μὲ διαβάζουν, τὸ γεγονὸς ὅτι στὴν σειρὰ τῶν δημοσιογραφικῶν μου ἀναμνήσεων παρατίθενται καὶ βιογραφίαι δημοσιογράφων ἐπιφανῶν, ποὺ τὰ ὀνόματά τους ἔμειναν σεβαστὰ καὶ ἀλησμόνητα στοὺς κύκλους τοῦ ἐπαγγέλματος, γιατὶ μὲ τὴν δημιουργικὴ τους δρᾶσι ἐτίμησαν καὶ ἐξύψωσαν τὴν ἑλληνικὴ δημοσιογραφία. Θὰ ἦταν ἀδίκημα, ἐφ' ὅσον γράφεται μία ἱστορία, ἔστω καὶ ἀτελής, νὰ μὴν ἀναφερθῆ ἀπὸ τὶς στῆλες της, σὲ λίγες καὶ σύντομες γραμμὲς ποιοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ ὑπῆρξαν οἱ σκαπανεῖς, οἱ στυλοβάται, οἱ πρωτοπόροι τῆς σημερινῆς θαυμαστῆς ἐξελίξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου καὶ τῶν ἐργατῶν του.

Οὔτε νομίζω ὅτι πρέπει νὰ χαρακτηρισθῶ ἀνιαρός, ὅταν παρουσιάζω ὡς ἀνθρώπους καὶ ὡς δημοσιογράφους, πρωταθλητὰς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὡς ὁ Γαβριηλίδης, ὁ Καλαποθάκης, ὁ Κουσουλάκος, ὁ Χαιρόπουλος καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ποὺ θὰ πάρουν τὴ σειρά τους στὴ συνέχεια τοῦ παρόντος. Ὑπῆρξαν ἐπαναλαμβάνω, οἱ μεγάλοι σκαπανεῖς τοῦ ἐπαγγέλματος. Καὶ ὁ γράφων τὶς σελίδες αὐτὲς δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἀγνοήση. Γιατὶ ἡ ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας εἶναι καὶ ἱστορία τους. Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ἴσως πάντοτε τερπνή. Εἶναι ὅμως ἀπαραίτητο νὰ γραφῆ καὶ γιὰ μένα ποὺ μὲ πολλὴ ἢ λίγη ἀκρίβεια σκιαγραφῶ τὶς μεγάλες αὐτὲς ἐπαγγελματικὲς μορφές, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἐκείνους ποὺ δὲν θέλουν μόνο νὰ διαβάσουν, ἀλλὰ καὶ νὰ μάθουν.

Ἔτσι στὴ σειρά, ἔρχεται σήμερα ὁ Γεώργιος Πώπ. Ὁ νευρώδης καὶ ἀκατάβλητος αὐτὸς ἐργάτης τῆς πέννας ποὺ καὶ μέχρι σήμερα κατέχει θέσι ἐξαιρετικὴ στὶς δημοσιογραφικὲς τάξεις.

Ὁ Γ. Πὼπ γεννήθηκε στὴ Σάμο τὸ 1874. Ἐπῆρε τὸ δίπλωμά του ὡς δικηγόρος ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐρρίχθηκε μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δημοσιογραφία. Ἐργάσθηκε στοὺς «Καιρούς» καὶ τὶς περισσότερες ἄλλες ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς του, ὑπῆρξε δὲ ἀρκετὰ χρόνια ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἀκροπόλεως». Ἐν τῷ μεταξὺ ἔγραψε τρία ἐκτενῆ μυθιστορήματα καὶ θεατρικὰ ἔργα, εἶνε δὲ ὀνομαστὸς γιὰ τὰ σατυρικά του ποιήματα καὶ τἀπιγράμματά του. Τὸ 1901 ἐξέδωκε τὰς «Ἀθήνας», τὴν ἐφημερίδα ἡ ὁποία εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκδόσεώς της κατέκτησε καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατῇ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν τὸ ἐκλεκτότερον, τὸ πλέον μορφωμένο ἀναγνωστικὸ κοινὸν τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

★

Ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν «Ἀθηνῶν» ὁ Πὼπ διεξήγαγε μακροὺς καὶ σκληροὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας. Αὐτὸς μαζὶ μὲ τὸν Χαιρόπουλο ἐπρωτοστάτησαν στὴν πρόσκλησι τοῦ Βενιζέλου γιὰ ν' ἀναλάβη τὴν Κυβέρνησι μετὰ τὴν

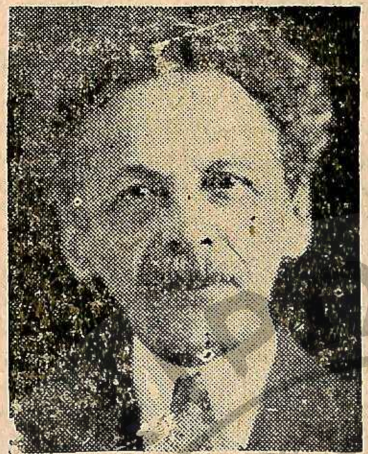

Ὁ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΩΠ ἐκ τῶν ἀριστέων τῆς Ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας.

Ἐπανάστασι τοῦ Γουδὶ τοῦ 1909. Καὶ τὸ βάπτισμα τοῦ βενιζελικοῦ κόμματος μὲ τὸ ὄνομα «κόμμα Φιλελευθέρων» σ' αὐτὸν ὀφείλεται. Ὅταν ἀργότερα διαφωνήσας μὲ τὸν Κρῆτα πολιτικὸν τοῦ ἐγύρισε τὸ κανόνι, ἄκουσε κάποτε νὰ τὸν κατηγοροῦν γιὰ τὸ ὄνομα ποὺ ἔδωσε στὸ βενιζελικὸ κόμμα. Καὶ μὲ τὴν σατυρικὴ διάθεσι ποὺ δὲν τὸν ἐγκαταλείπει ποτέ, καὶ ὅταν ἀκόμη παρίσταται ὡς συνήγορος σὲ δίκες τραγικές, ἀπήντησε χιουμοριστικώτατα:

— Ἔ! καὶ ἔπειτα; Μήπως φταίει ὁ νονὸς τοῦ Κύρου ποὺ τὸν ἐβάφτισε Ἄδωνι; (Γιὰ τοὺς μὴ γνωρίζοντας, πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐδῶ ὅτι ὁ μακαρίτης διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης τῆς «Ἑστίας» Ἄδωνις Κύρου ἔκρυβε τὴν μεγάλην ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς του ὑπὸ μορφὴν πραγματικῶς ἄσχημη.)

Ἄλλοτε πάλιν ὅταν ὁ Κύρου ἔπεσε θῦμα ἀνάνδρου ἐπιθέσεως καὶ χτυπήθηκε ἀπὸ παλιανθρώπους κακοποιούς, ὁ Πὼπ ἔγραψε στὰς «Ἀθήνας» τὸν κατωτέρω «διάλογον», ποὺ ἔμεινεν ἀθάνατος:

— Τί ἔγινε ἀπὸ χθὲς ὁ Κύρος;
— Δαρεῖος!

Καὶ ἀφοῦ ἔπεσα στὴν ἀνεκδοτολογία, θὰ παραθέσω εὐθὺς ἐδῶ ἕνα περίφημο ἀνέκδοτο ποὺ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη καὶ σήμερα ν' ἀναφέρεται στὸ φαιδρὸν κοτσομπολιὸ τῶν δημοσιογραφικῶν κύκλων.

Ὅταν ὁ Κωσταγερακάρης ἐσκότωσε τὸν Δεληγιάννην ἕνα μαγιάτικο ἀπόγευμα πρὸ τῶν προπυλαίων τῆς Βουλῆς, συντάκτης ὕλης τῶν «Ἀθηνῶν» ἦταν ὁ καθ' ὅλα καλὸς καὶ ἄξιος, τρομερὰ ὅμως ἀπαθὴς καὶ ἀδιαφορῶν διὰ τὰ γεγονότα συνάδελφος κ. Τάσος Φώτης.

Τὴ στιγμὴ λοιπὸν τοῦ φόνου ὁ Φώτης συνειργάζετο μετὰ τοῦ Πὼπ στὰ Γραφεῖα ποὺ ἦσαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ στὸ μέγαρο ὅπου ἄλλοτε τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον, ἔναντι τοῦ Ζαχαροπλαστείου Λουμπιέ. Τὴν συνεργασία τους ὅμως διέκοψαν φωνὲς καὶ σάλαγος ἀπὸ τὸ δρόμο:

— Γιὰ κύτταξε τί γίνεται ἔξω, Τάσο, παρεκάλεσε ὁ Πὼπ τὸν συντάκτη του, ἐνῷ διώρθωνε κάποιο χειρόγραφό του.

Ὁ Φώτης ἐβγῆκε ἔξω. Γιὰ νὰ γυρίση σὲ λίγο ἀπαθὴς καὶ ἀτάραχος καὶ ν' ἀναγγείλη μὲ τὸ ψυχραιμότερο ὕφος ὁ ἀθεόφοβος:

— Δὲν εἶναι τίποτε. Ἐσκότωσαν τὸν Δεληγιάννη!

★

Ἡ πολιτικὴ δὲν ἄφησε τὸν Πὼπ ἀνεπηρέαστον. Τὸ 1910, ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων ἐξελέγη γιὰ πρώτη φορὰ βουλευτὴς Νέων Ψαρρῶν. Καὶ παρ' ὅλο τὸ κατόπιν τσάκωμά του μὲ τὸν Βενιζέλο ἐπὶ πέντε περιόδους ἐξεπροσώπησε τὴν περιφέρειά στὴν Ἑλληνικὴ Βουλή. Ἡ ἐφημερίς του ὑπέστη ὅλες τὶς διακυμάνσεις τῆς ταραχώδους ἐκείνης ἐποχῆς. Ἔπεφτε καὶ σηκωνόταν, ἐδιώκετο καὶ ἐθριάμβευε ἐπὶ πολλὰ χρόνια. Τὸ 1922 τὴν ἔκλεισε ἡ Ἐπανάστασις ὅπως καὶ ὅλες τὶς ἄλλες ἀντιβενιζελικὲς ἐφημερίδες. Καὶ ὁ Πὼπ ἀναδειχθεὶς σὲ διαπρεπῆ δικηγόρο, ἐπρωτοστάτησε ὡς τοιοῦτος στὶς μεγαλύτερες τότε δίκες.

Τὸ 1925 αἱ «Ἀθῆναι» ἐπανεξεδόθησαν μὲ διευθύνοντα ἀρχισυντάκτην τὸν γράφοντα. Καὶ τότε μοῦ ἐδόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ἰδῶ τὸν Πὼπ ὡς δημοσιογράφο ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ ἐκτιμήσω, καὶ θαυμάσω τὸ χαλκέντερον, τὸ ἀκαταπόνητον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, καὶ ἀκόμη τὴν ὀξύτητα τῆς ἀντιλήψεως καὶ τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν συνελάμβανε τὴν κανονικὴν ἀπὸ δημοσιογραφικῆς πλευρᾶς θέσι κάθε ζητήματος καὶ τὸν τρόπο ποὺ τὸ τοποθετοῦσε στὰ τόσο δυνατά, ἀλλὰ καὶ τόσο σαφῆ ἄρθρα του. Γιὰ νὰ ἐργάζεσαι ὅμως ὑπὸ τὶς ὁδηγίες καὶ τὶς κατευθύνσεις τοῦ Πὼπ πρέπει νὰ εἶσαι γίγας ἀντοχῆς, ὅπως αὐτὸς εἶναι. Μὲ ἀπασχολοῦσε ἐπὶ δέκα πέντε ὁλόκληρες ὧρες σὲ συνεχῆ καὶ ἐξαντλητικὴν ἐργασία. Πολλὰ ἔμαθα καὶ πολλὰ ἀπεκόμισα ἀπὸ τὴν συνεργασία μου αὐτὴν μὲ τὸν μεγάλο δημοσιογράφο. Ἐκουράσθηκα ὅμως μετὰ πέντε μηνῶν συνεχῆ ἐργασίαν. Τὰ νεῦρα μου ἔσπασαν, τὸ κορμί μου ἐτσάκισε ἀπὸ τὴν διαρκῆ προσπάθεια νὰ φανῶ ἀντάξιος τοῦ τρομεροῦ μου διευθυντοῦ. Καὶ ἕνα πρωΐ ἔδωσα τὴν παραίτησί μου γιὰ νὰ πάω ὡς ἀρχισυντάκτης σὲ ἄλλην εὐκολώτερη ἐφη-

μερίδα, τὴν «Ἑσπερινήν».

Ἀλλὰ δὲν ἐθαύμασα μόνο τὶς δημοσιογραφικὲς ἱκανότητες τοῦ σεβαστοῦ μου συναδέλφου — ἂν μοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ τὸν ἀποκαλῶ ἔτσι. Κατεπλάγην καὶ ἀπὸ τὴν θέλησί του, ἀπὸ τὴν δύναμι τῆς θελήσεως ποὺ κρύβεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ κομψὸ μικροκαμωμένο σὰν ἄθυρμα κορμί του. Παραθέτω ἕνα παράδειγμα:

Ὁ Πὼπ ἐκάπνιζε τότε σὰν φουγάρο βαποριοῦ. Τὸ ἕνα τσιγάρο ἔσβυνε καὶ τὸ ἄλλο ἄναβε. Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ποὺ ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι δυνατὸν καπνιστής, τὸν εἶχα τρομάξει. Καὶ ἕνα ἀπόγευμα, ποὺ συνεργαζόμουν μαζί του στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του, ὅταν τὸν εἶδα σὲ διάστημα ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ν' ἀνάβῃ τὸ τρίτο κατὰ σειρὰν σιγαρέττο (ἐκάπνιζε τότε τσιγάρα μὲ ἐπιστόμιο) ἐτόλμησα διακόπτοντας τὶς ὁδηγίες του, νὰ παρατηρήσω δειλά:

— Πολύ, μὰ πάρα πολύ, καπνίζετε κ. Πώπ.

Ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ μ' ἐκύτταξε περίεργα.

— Βρίσκεις; μοῦ εἶπε. Ἔ, καλά! Δὲν θὰ ξανακαπνίσω!

Ἔσβυσε τὸ τσιγάρο μέσα στὴν σταχτοθήκη καί... ἐτήρησε τὸ λόγο του τὸ θηρίον!... Δὲν ἐξανακάπνισε! Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ τώρα δὲν καπνίζει....

★

Αἱ «Ἀθῆναι» συνέχισαν τὴν τελευταία ἔκδοσί τους ἕνα χρόνο ἀκόμη, μέχρι τοῦ 1926. Στὶς 19 Ἰουλίου τοῦ ἔτους αὐτοῦ καὶ ἐπὶ κυβερνήσεως Εὐταξία, ὁ Πὼπ ἀνέλαβε τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο αἱ «Ἀθῆναι» ἔκλειναν, γιὰ νὰ μὴν ξαναεκδοθοῦν ἔκτοτε. Ὁ ἱδρυτής τους ὅμως δὲν ἔπαυσε νὰ δημοσιογραφῇ. Οὔτε τὸν ἐγκατέλιπε ποτὲ τὸ σατυρικόν του πνεῦμα. Πολύμορφος καὶ πολυσχιδὴς ὅπως εἶναι, ἐκαλλιέργησε ὅλα τα πνευματικὰ ἐπίπεδα. Ἐλάχιστοι εἶνε ὅσον ὁ Πώπ, καλοὶ ἑρμηνευταὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Καὶ ἀκόμη λιγώτεροι ἐκεῖνοι ποὺ μποροῦν νὰ καυχηθοῦν ὅτι τὸν φθάνουν στὸ πνεῦμα καὶ τὴν σατυρικὴ διάθεσι. Οἱ παλαιότεροι μάλιστα πρέπει νὰ θυμοῦνται τὴν περίφημη θεατρικὴ ἐπιθεώρησι «Ξιφίρ-Φαλέρ». Εἶναι ἡ πρώτη ποὺ ἐγκαινίασε στὸ θεατρικὸ αὐτὸ εἶδος τὴν πολυτελῆ ἐμφάνισιν καὶ τὰ φαντασμαγορικὰ σκηνικά. Ὁ μεγάλος Ἕλλην ζωγράφος μακαρίτης Πάνος Ἀραβαντινὸς εἶχε δώσει τὶς μακέτες τῶν σκηνικῶν τοῦ «Ξιφίρ-Φαλέρ», τὸ ὁποῖο ἐπαίχθηκε καὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θερινοῦ θεάτρου τοῦ Νέου Φαλήρου.

Τὸ λιμπρέττο, λοιπόν, τοῦ πρωτοπόρου στὸ εἶδος του θεατρικοῦ αὐτοῦ ἔργου εἶχε γράψει ὁ Πὼπ μὲ τὸν Νῖκο Λάσκαρη, τὸν ἀγαπητὸν θεατρικὸν συγγραφέα καὶ ἱστορικὸν τοῦ θεάτρου μας καί, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, μὲ τὸν κ. Μίλτο Λιδωρίκη.

Σήμερα ὁ κ. Πὼπ δίνει στὸ «Ἔθνος» καθημερινῶς ἕνα χρονογράφημα μὲ ὑπογραφὴ «Χ». Καὶ συναγωνίζεται λίαν ἐπικινδύνως τὸν σεβασμό μου Πρόεδρο κ. Τ. Μωραϊτίνη (καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν του) σὲ πνεῦμα, δροσιὰ καὶ ὕφος.

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

★ Ὕψιστε! Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ὑπῆρχαν τόσες ἀκαθαρσίες! Τί ἀνάγκη εἶχες νὰ προσθέσῃς καὶ τὴ γυναῖκα!

Γκόγκολ

★ Δὲν πρέπει νὰ ζητᾶμε ἀπὸ τὴ γυναῖκα νὰ εἶναι πιστή. Εὐτυχισμένος ὅποιος μπορεῖ νὰ εἶναι ἀδιάφορος. Πολύτιμη ἡ γυναῖκα; Ἀλλοῦ αὐτά! Ἡ μόνη δουλειὰ ποὺ ξέρει μιὰ γυναῖκα εἶναι νὰ ἐργάζεται... μὲ τὰ πόδια της στὸ χορὸ καὶ νὰ βοηθῇ τὸν ἄνδρα της στὴν καταστροφή. Αὐτὸ μάλιστα!

Ποῦσκιν.

★ Ἡ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τίμια παρὰ τυχαίως, κι' αὐτὸ ὅταν ἀγαπᾷ, μ' ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾷ καὶ μόνο τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ἀγαπᾷ!

Γκοντσάρωφ

★ Ὑπάρχουν τριῶν εἰδῶν ἐγωϊσταί: Ἐκεῖνοι πού, ζῶντες, ἀφήνουν καὶ τοὺς ἄλλους νὰ ζοῦν. Ἐκεῖνοι ποὺ ζῶντες, δὲν ἐπιτρέπουν στοὺς ἄλλους νὰ ζοῦν. Κι' ἐκεῖνοι πού, ἀνίκανοι νὰ ζήσουν οἱ ἴδιοι, δὲν ἀφήνουν οὔτε τοὺς ἄλλους νὰ ζήσουν. Οἱ γυναῖκες ἀνήκουν γενικῶς στὴν τρίτη αὐτὴ κατηγορία.

Τουργκένιεφ

★ Μιὰ παροιμία τοῦ λαοῦ μας λέει ὅτι τὰ δάκρυα τῆς γυναίκας δὲν εἶνε παρὰ νερό! Κι' ὁ λαὸς ποτὲ δὲν γελιέται στὶς κρίσεις του.

Πισσάρεφ

★ Ἂν ἡ γυναῖκα μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴ σημασία καὶ τὴ δύναμί της! Ἀλλ' ἀσχολεῖται μὲ τὴ σιλουέττα της, μὲ τὴ χτενισιά της, μὲ τὴ μόδα της καὶ τὶς τουαλέττες. Γεννᾷ παρὰ τὴν θέλησί της καὶ τυχαίως, εἶναι ἀπελπισμένη ποὺ ἔγινε μητέρα, γιατὶ ἡ μητρότης χαλᾷ τὶς γραμμὲς τοῦ σώματός της καὶ παραδίδει τὰ παιδιά της σὲ παραμάνες.

Τολστόϊ.

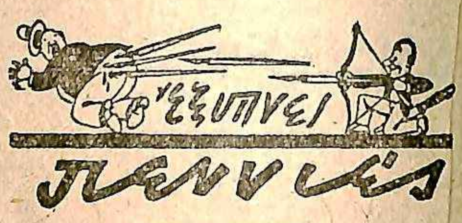

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

Ἐ κ ε ί ν η (ὠργισμένη): —Πῶς; εἶναι ἡ γιορτή μου σήμερα καὶ ἔρχεσαι μὲ ἄδεια χέρια;

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς (μὲ γλυκύτητα): —Ναί, ἀγάπη μου, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σὲ σφίξω καλύτερα στὰ στήθη μου

ΤΙ ΗΤΑΝ ΤΟ ΑΣΧΗΜΟ

—Κάνεις πολὺ ἄσχημα νὰ πίνῃς τόσο. Αὐτὸ σ' ἐμποδίζει νὰ περπατᾷς σταθερά.

—Ἀμ' δὲν κάνω ἄσχημα ποὺ πίνω, ἄσχημα κάνω ποὺ περπατῶ...

ΠΕΛΑΤΗΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Σ τ ὸ ἐ σ τ ι α τ ό ρ ι ο:

Π ε λ ά τ η ς: —Γκαρσόν, ἔχετε κοτόπουλο;

Γ κ α ρ σ ό ν: —Μάλιστα, κύριε!

Π ε λ ά τ η ς: —Φέρε μου ἕνα... φτερὸ νὰ καθαρίσω τὴν πίπα μου!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

μὲ τὴν μέθοδον τοῦ Ὀλλενδόρφου

★ Πόσα μέτρα ἔχει τὸ γεωγραφικὸ μίλι, πόσα τὸ ἄγγλικὸ καὶ πόσα τὸ ἑλληνικό;

—Τὸ γεωγραφικὸ 7421,5 μ., 1609,3 μ. τὸ ἄγγλικὸ καὶ 10.000 μ. τὸ ἑλληνικό.

★ Πότε ἄρχισε ἡ λειτουργία τῆς πρώτης ἐμπορικῆς ἐναερίου γραμμῆς στὴν Ἀμερική;

—Τὴν 15ην Μαΐου 1918 μεταξὺ Νέας Ὑόρκης καὶ Οὐάσιγκτων.

★ Ποιοὶ ἐχρησιμοποίησαν πρῶτοι τὴν πυξίδα καὶ πότε περίπου;

—Οἱ Κινέζοι κατὰ τὸν Ζ' μ. Χ. αἰῶνα.

★ Ποιὰ εἶναι ἡ πιὸ ὀνομαστὴ Πυραμὶς τῆς Αἰγύπτου καὶ τί ὕψος ἔχει;

—Τοῦ Χέοπος. 138 μέτρα.

★ Πόσα κανόνια καὶ πάσα πολυβόλα ἐχρησιμοποιήθησαν ἀπὸ τοὺς ἐμπολέμους κατὰ τὴν Παγκόσμια Σύρραξι;

—Κανόνια 85.000. Πολυβόλα 400.000.

★ Ποιὸς εἶναι ὁ συνολικὸς πληθυσμὸς τῆς Βρεταννικῆς αὐτοκρατορίας καὶ πῶς κατανέμεται κατὰ κτήσεις καὶ ἀποικίες;

—Συνολικὸς πληθυσμὸς 449.370.000, ἐκ τῶν ὁποίων καθαρῶς Ἄγγλοι τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου: 47.308.000. Κτήσεων Εὐρώπης: 234.000. Ἀποικιῶν Ἀσίας: 334.772.000. Ἀφρικῆς: 50.119.000. Ἀμερικῆς: 11.142.000 καὶ Αὐστραλίας: 7.795.000.

★ Τί εἶναι ἡ Κοντεΐνη;

—Εἶδος ἀλκαλικοῦ, περιεχόμενο στὸ ὄπιο, ὅμοιο περίπου μὲ τὴν μορφίνη.

★ Ποιὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη θαλασσία ἐπιφάνεια τῆς γῆς καὶ ποιὰ ἡ ἔκτασίς της;

—Ὁ Εἰρηνικὸς Ὠκεανός. 65.000.000 τετραγ. μίλια.

★ Πόσες ὀκάδες εἶναι ἕνας στατήρ;

—44 ὀκάδες.

★ Ποιὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη καὶ ποιὰ ἡ μικρότερη λίμνη τῆς Ἑλλάδος καὶ ποιὲς οἱ ἐπιφάνειές τους;

—Μεγαλύτερη ἡ λίμνη Πρέσπα (Μακεδονία), 280 τ.χιλ. Μικρότερη ἡ Στυμφαλία, 4. τ. χιλιόμετρα.

-Δ.ΨΑΘΑ

Βίος καὶ Πολιτεία τῆς κυρίας ΣΟΥΣΟΥΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἡ γειτονιὰ ἦταν ἀνάστατη. Ἡ εἴδησις περὶ τοῦ πολέμου εἶχε ἀνησυχήσει ὅλους. Στὶς πόρτες, στὰ παράθυρα, στὸν δρόμο, ἦταν μαζεμένοι γειτόνοι καὶ γειτόνισσες καὶ συζητοῦσαν.

Ὅπου σὲ μιὰν στιγμὴ ἐνεφανίσθη ἡ Σουσοῦ. Ὕφος ὀλύμπιον. Γαλήνιον. Ἀτάραχον. Γλυκὺ μειδίαμα στὰ χείλη.

—Τὰ εἴδατε κ. Σουσοῦ;

—Ποιά;

—Πόλεμος!

Ἡ Σουσοῦ ἐσήκωσε τοὺς ὤμους:

—Κι' ὕστερα,

—Δὲν ἀνησυχεῖτε;

—Ἀστεῖο πρᾶγμα!

—Ἀστεῖο; Ἄσε νὰ γίνῃ τίποτε, νὰ σφίξουν τὰ πράγματα καὶ βλέπεις ἂν εἶναι ἀστεῖο. Ξέρεις τί θὰ πῇ πόλεμος, κ. Σουσοῦ;

Ἤξερε πολὺ καλὰ τί θὰ πῇ πόλεμος ἡ Σουσοῦ. Καὶ ἀνέλαβε μόνη της νὰ κανονίσῃ τὴν ἄμυνά της. Τὸ σπίτι τους εἶχε ἕνα ὑπόγειο ὅπου ἔβαζαν τὰ κάρβουνα.

—Ἔχομε καταφύγιο!

—Ποῦντο;

—Κάτω.

—Μάσκα;

—Ἔχω μιὰ ἀπὸ τὶς ἀποκρηές...

—Μπᾶ;

—Καὶ σκέπτομαι νὰ δηλώσω νοσοκόμα. Καθ' ὅσον ὅλες οἱ καθὼς πρέπει κυρίες θὰ πᾶνε νοσοκόμες. Μάλιστα ἑτοίμασα καὶ τὰ ἄσπρα.

Εἶχε χαρὰ μεγάλη ἰδιαιτέρως γι' αὐτὸ ἡ Σουσοῦ. Ἔβρισκε πολὺ σὶκ νὰ καταταγῇ νοσοκόμος καὶ νὰ καταδέχεται νὰ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες της ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἀπασχολοῦσε τὸν κόσμο δὲν ἦταν αὐτό. Ἦταν τὸ ζήτημα τοῦ φαγητοῦ. Οἱ παλαιότεροι εἶχαν πικροτάτας ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου.

—Ἔχετε δίκηο.

—Πῶς;

—Ἐσεῖς οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι...

—Γιατί; Ἐσεῖς, κ. Σουσοῦ;

—Ἐγώ;

—Ἔχετε προμήθειες;

—Ἀστεῖο πρᾶγμα!

Καὶ ἡ Σουσοῦ ὕψωσε πάλι κατὰ τρόπον πολυκύμαντον τοὺς ὤμους καὶ ἐπῆρε πάλι τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο ὕφος ποὺ τοὺς ἄφηνε ὅλους ἐμβρόντητους:

—Προμήθειες!

—Ἐκάνατε πολλές;

—Πολλές!... Τὸ ἤξερα ἐγώ, κ. Πανωραία μου, καὶ εἶπα τοῦ Παναγιώτη: Παναγιώτη μου, δὲν βλέπεις; Πόλεμος θὰ γίνῃ. Δὲν παίρνομε τίποτε στὸ σπίτι μας γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό; Καὶ πήραμε μερικὰ πράγματα.

—Δηλαδή;

—Πέντε σάκκους ἀλευρον...

—Μπᾶ;

—Δύο σάκκους ζάχαρι.

—Τί λέτε!

—Μισὸ σάκκο καφέ...

—Σωπᾶτε!

—Δέκα ὀκάδες ζαμπόν.

—Καὶ ζαμπόν;

—Ἆ... Ὅλα κι' ὅλα, κ. Πανωραία. Εἶναι ἡ ἀδυναμία μου. Ἐπήραμε ἀκόμα διακόσια κουτιὰ σαρδέλλες...

—Ἀλήθεια;

—Ἕνα σάκκο ἀρακᾶ

—Μπᾶ;

—Τρεῖς σάκκους φασόλια.

—Καὶ φασόλια;

—Ἔ, γιὰ κανένα πτωχό!

—Τὰ ψωνίσατε ὅλα αὐτά;

—Αὐτά; Ἀστεῖο πρᾶγμα. Ἐχτὲς ἐψώνισα τρεῖς σάκκους ρύζι καὶ μιὰ κασόνα σαποῦνι καὶ πέντε τενεκέδες πετρέλαιον.

—Τί λέτε!...

—Καὶ ἄλλους πέντε τενεκέδες ἔλαιον...

—Μὰ θὰ πληρώσατε...

—Λεφτά;

—Πολλὰ λεφτά!

—Καμμιὰ πενηνταριὰ χιλιάδες, ἔτσι πρόχειρα τὰ ἐξεσήκωσα ἀπὸ τὴν Τράπεζα. Πῆρα καὶ τρεῖς τενεκέδες βούτυρο γάλακτος καὶ πέντε σάκκους γαλέττες.

—Καὶ τάχετε ὅλα αὐτά;

—Στὸ καταφύγιο.

—Σωστὸ μπακάλικο δηλαδή.

—Ἡ ἀνάγκη γλέπετε... Καὶ τώρα ἂς γίνῃ ὁ πόλεμος καὶ ἂς κρατήσῃ ὅσο θέλει. Δὲν ἔχομε ἀνάγκη.

Πολλοὶ ἀμφέβαλλαν. Ἔδειχνε ὅμως τόση ψυχραιμίαν καὶ εὐχαρίστησιν ἡ Σουσοῦ ὥστε ἄρχισαν νὰ τὴν ζηλεύουν. Καὶ οἱ προμήθειές της ἔκαναν τὸν γύρο τῆς γειτονιᾶς. Καὶ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἔφτασαν ἕως τὴν ἀστυνομία. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀπόκρυψις τροφίμων ἀπαγορεύεται ἐνεφανίσθη ἀστυφύλαξ στὴν ἐξώπορτά της.

—Ἔχετε κρύψει τρόφιμα, κυρία μου;

—Βεβαίως.

—Πολλά;

—Ἀφθονία!

—Μπᾶ; Μποροῦμε νὰ κάνομε μιὰ ἔρευνα;

Ἡ Σουσοῦ συνελήφθη προκαταβολικῶς παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες της. Ἔγινε ὅμως ἡ ἔρευνα στὸ σπίτι της καὶ δὲν εὑρέθηκε οὔτε φέτα ψωμιοῦ. Καὶ ἡ Σουσοῦ ἀπελύθη ὑπὸ τοὺς γενικοὺς καγχασμοὺς καὶ τὰ γιουχαΐσματα τῆς γειτονιᾶς...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΗΡΩΪΣΜΟΣ ΤΟΥ ΡΙΡΗ

Ἀργὰ τὴν νύκτα, ξυπνᾶ ὁ Ριρῆς, κάθεται στὸ κρεββάτι καὶ φωνάζει:

—Μπαμπᾶ, διψῶ!

—Μ' ἐνοχλεῖς, πάψε. Ξαναπέσε καὶ κοιμήσου.

Μικρὰ παῦσι. Ἔπειτα ὁ Ριρῆς ξαναρχίζει:

—Μπαμπᾶ, δὲν βαστῶ πιά! Θέλω ἕνα ποτῆρι κρύο νερό.

—Ἂν δὲν ξανακοιμηθῇς ἀμέσως, σηκώνομαι καὶ πάω καὶ φέρνω τὴ βέργα νὰ σὲ δείρω, ἀπαντᾷ ἐξωργισμένος ὁ πατέρας του.

Τότε ὁ Ριρῆς θαρραλέα:

—Πολὺ καλά, μπαμπᾶ! Μιὰ ὅμως καὶ θὰ σηκωθῇς νὰ μὲ δείρῃς εἶναι μιὰ εὐκαιρία νὰ μοῦ φέρῃς καὶ ἕνα ποτῆρι νερό!

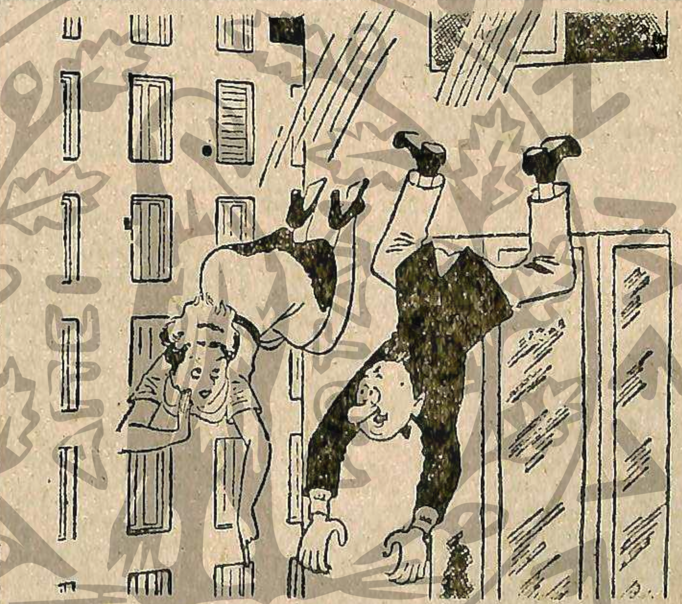

ΓΥΝΑΙΚΕΣ! ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

Ἐνῷ ἔπεφταν νὰ τσακιστοῦν...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἰσίδωρε! Τώρα ποὺ θὰ περνᾶμε ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς Εὐανθίας, νὰ μοῦ λὲς δυνατὰ ὅτι ἐφέτος θὰ παραθερίσωμε στὴ Ριβιέρα!

ΖΗΛΕΙΑ!

Ποτέ μου δὲν ἔχω νοιώσει τὸ συναίσθημα τῆς ζήλειας, μοὔλεγε προχθὲς κάποια φίλη κυρία.

Τῆς ἀπήντησα πὼς αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν.

Ἐκείνη ἐπέμεινε ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ της. Ἴσως... Γιατί, τί τὰ θέλετε, ἀγαπητές μου, ὅλες μας — ποιὰ λίγο, ποιὰ πολὺ — εἴμαστε ζηλιάρες. Πότε ὅμως; Ὅταν ἀγαποῦμε. Ἡ ζήλεια, εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν ἀγάπη. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀγάπη χωρὶς ζήλεια. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ ζήλεια, δὲν εἶναι ταπεινή. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει οὔτε ν' ἀρνούμεθα ὅτι τὴν ἔχομε, οὔτε καὶ νὰ κατηγοροῦμε τοὺς ἄλλους ὅταν ζηλεύουν.

Ὑπάρχει, ὅμως, κάποια ἄλλη ζήλεια: τῶν ἀνδρῶν: Πολὺ σπάνια ὁ ἄνδρας ζηλεύει ἀπ' ἀγάπη. Πάντοτε σχεδὸν ἡ ζήλεια του δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνας τρωθεὶς ἐγωϊσμός. Δὲν εἶν' ἀνάγκη ν' ἀγαπᾷ γιὰ νὰ ζηλεύῃ. Ζηλεύει καὶ χωρὶς ν' ἀγαπᾷ. Καί, πολλὲς φορές, φθάνει καὶ μέχρις ἐγκλήματος.

Μπορεῖ, δηλαδή, ἕνας ἄνδρας, ἐνῷ ἀγαπᾷ μιὰν ἄλλη, ἂν πρὸς στιγμὴν τοῦ γεννηθῇ ἡ ἐλαχίστη ὑποψία γιὰ τὴν γυναῖκα του, νὰ γίνῃ ἀνήμερο θηρίο. Νὰ κάμῃ προστυχιές, νὰ ἐγκληματήσῃ. Γιατί; Γιατὶ τοῦ ἔθιξε τὸν ἐγωϊσμό του...

Δὲν ἔχει, λοιπόν, καμμιὰ σχέσι αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ ζήλεια μὲ τὴν πραγματικὴ ζήλεια, ποὺ εἶναι παιδὶ τῆς ἀγάπης. Ἀλλ' ἀφοῦ συνηθίσαμε νὰ τὴν λέμε ἔτσι, ἂς ἐξακολουθήσωμε.

Πόσες φορὲς δὲν μᾶς γίνονται ἐνοχλητικοί, κουραστικοὶ μ' αὐτή τους τὴ ζήλεια;

— Ποῦ θὰ πᾷς τ' ἀπόγευμα Νίνα; ρωτάει ὁ Μίμης τὴν γυναῖκα του.

— Μά... σκέπτομαι νὰ πάω στὴ διάλεξι τοῦ Χ...

— Τί δουλειὰ ἔχεις ἐσὺ μὲ τὶς διαλέξεις. Τί θὰ καταλάβῃς;

— Πῶς τί θὰ καταλάβω; Τί ἐννοεῖς;

— Πρῶτα-πρῶτα ὁ Χ... λέει ὅλο βλακεῖες!

— Δὲν ἔχεις διόλου δίκηο. Μ' ἀρέσει τόσο πολὺ ὅπως μιλάει...

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἐκεῖνος μᾶλλον σ' ἀρέσει...

Τὸ φινάλε εἶναι πάντα νὰ ἐκτραχυνθοῦν τὰ πράγματα, καὶ ἡ καϋμένη ἡ Νίνα νὰ στερηθῇ τὴν ἀθῶα αὐτὴ καὶ ὠφέλιμη εὐχαρίστησι. Σὲ μιὰ ὅμοια σὰν τὴν παραπάνω σκηνὴ ὑπῆρξα αὐτόπτις μάρτυς. Δὲν μπορῶ φυσικὰ νὰ ἐπεκταθῶ καὶ νὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴ συζήτησι καὶ ποῦ ἔφθασε. Ἀρκεῖ μόνον νὰ σᾶς ἀναφέρω, ὅτι ἐκτὸς ποὺ ὁ Κύριος εἶπε «βλάκα» τὸν ὁμιλητή, ἄρχισε νὰ ἐξιστορῇ καὶ ὅλη τὴ ζωή του, πού, κατ' αὐτόν, «ἦταν «γελοία»...

Μὲ λίγα λόγια, ὁ Μίμης ἐθίγετο γιατὶ ἡ γυναῖκα του ἔδειχνε ἐνδιαφέρον καὶ παρακολουθοῦσε τακτικὰ τὶς ὁμιλίες τοῦ Χ... Ἔπρεπε δηλαδὴ νὰ μὴν θαυμάζῃ ἄλλον ἀπ' αὐτόν.

Τέτοια παραδείγματα ἔχομε πάμπολλα. Ἕνα βράδυ, στὸ σινεμά, παρακολούθησα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ὁλόκληρο ἐπεισόδιο ποὺ ἐδημιούργησε κάποιος στὴ ντάμα του, γιατὶ αὐτὴ ἐξεφράσθη μὲ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τόν... πρωταγωνιστὴ τοῦ ἔργου! Κατέληξε δέ:

— Μεῖνε, λοιπόν, μαζί του. Γειά σου.

Κι' ἐσηκώθηκε κι' ἔφυγε ὁ ἀθεόφοβος, ἀφήνοντας μόνη τὴν ντάμα του. Ἐνεργοῦσε ὅμως ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Γιατὶ φυσικὰ πὼς θἄμενε ἐκείνη μὲ τὸν πρωταγωνιστή; Ἂν ἐτύχαινε νὰ ἐκφρασθῇ ἐνθουσιωδῶς γιὰ κανέναν παρακαθήμενον, τότε ἀσφαλῶς θὰ τὴν ἅρπαζε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ τὴν τραβοῦσε ἔξω...

★

Ὅταν τοὺς γεννηθῇ ἡ ζήλεια, μετέρχονται ὅλα τὰ μέσα, γιὰ νὰ ὑπερτερήσουν. Ἂν, ξαφνικά, ἡ Λέλα πῇ στὸν Τάκη:

— Ξέρεις, Τάκη, πρέπει νὰ χωρίσωμε. Εἶμαι πεπεισμένη πὼς δὲν μ' ἀγαπᾷς. Ἄφησέ με, λοιπόν, νὰ φτιάξω τὴ ζωή μου...

Ἐκεῖνος, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν εἶχε ποτέ του σκεφθῇ σοβαρὰ γιὰ τὴν Λέλα, ἂν ὑποπτευθῇ πὼς κάποιος ἄλλος μπορεῖ νὰ τὴν πάρῃ, θὰ μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ μέσα, γιὰ νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Δάκρυα, ὑποσχέσεις, ἀπειλὲς καὶ ὁ,τιδήποτε ἄλλο. Δὲν εἶναι δὲ διόλου ἀπίθανον, νὰ συγκινηθῇ ἡ εὐαίσθητη καρδιὰ τῆς Λέλας, νὰ νομίσῃ ὅτι τὸν παρεξήγησε, ἐνῷ ἐκεῖνος τὴν ἀγαποῦσε, νὰ μείνῃ κοντά του, νὰ θυσιάσῃ κάτι ἄλλο ποὺ πραγματικὰ ἀξίζει καὶ σὲ λίγον καιρὸ ὅταν θὰ εἶναι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ἐκείνη θυσιάζει τὸ πᾶν γι' αὐτόν, νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Ὁ ἐγωϊσμός του ἱκανοποιήθηκε ἀρκούντως. Φεύγει, λοιπόν, καὶ ἔχει καὶ τὴν ἱκανοποίησι ὅτι ἐκεῖνος ἔφυγε. Μπράβο του! Ἐφέρθηκε περίφημα! Τί ταπεινοί, ἀλήθεια, ποὖνε κάτι τέτοιοι τύποι!

Μὰ ἡ ζήλεια τους δὲν περιορίζεται στὸ ἐπίπεδον ποὺ ἀφορᾷ τὶς σχέσεις τους μὲ τὴν γυναῖκα. Τρώγονται, ζηλεύονται καὶ μεταξύ τους. Ἀρκεῖ νὰ ἐπιτύχῃ σὲ κάτι κάποιος γνωστὸς ἢ καὶ φίλος, γιὰ ν' ἀρχίσουν:

— Εἶδες, μωρὲ Σπῦρο, αὐτὸς ὁ Παναγιώτης πῶς τὰ κατάφερε... Καὶ νὰ πῇς πὼς εἶν' ἔξυπνος.

— Εἶν' ἕνας ἠλίθιος, ἀπαντάει ὁ ἄλλος.

— Ἔτσι εἶναι... Οἱ βλάκες τὰ καταφέρνουν...

Ὁ Παναγιώτης, βγαίνει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο σκάρτος. Εἶναι κι' αὐτὸ μία ἱκανοποίησις γι' αὐτούς.

Πολλὰ κακὰ ποὺ λέγονται, εἰς βάρος κάποιου, προέρχονται συνήθως ἀπὸ ζήλεια.

Τὴ ζήλεια αὐτὴ θὰ τὴν συναντήσῃ κανεὶς σ' ὅλα τὰ στρώματα. Ἀπὸ τὸν πιὸ ἀμόρφωτο ἕως τὸν πιὸ μορφωμένον. Ἐκεῖνοι, ποὖχουν κατορθώσει νἄχουν χτυπήσει τὸ ἐλάττωμα αὐτό, μετριοῦνται στὰ δάχτυλα.

Μήπως καὶ στοὺς κύκλους τῶν διανοουμένων δὲν συναντᾷ κανεὶς συχνότατα τέτοιους τύπους; Ἐκεῖνοι οἱ λεγόμενοι «φιλολογικοὶ καυγάδες», ποιὸ ἔχουν ὡς ἐλατήριον; Πίσω ἀπὸ τὸ προπύργιον τῆς ἀμερόληπτης δῆθεν κριτικῆς, ὁ Α., βρίσκει πολλὲς φορὲς τὴν εὐκαιρία νὰ χύσῃ ὅλο τὸ δηλητήριο ποὺ γεννήθηκε στὴν ψυχή του ὅταν ὁ Β. ἐνεφανίσθη μὲ κάποιο καινούργιο ἔργο. Μπορεῖ τὸ ἔργο νἆναι πολὺ καλό. Ἐκεῖνος θὰ ψάξῃ στὶς λεπτομέρειες καὶ θὰ βρῇ κάτι γιὰ νὰ χτυπήσῃ.

Ἐπανέρχομαι στὸ ζήτημα τῶν σχέσεών τους μὲ τὴν γυναῖκα. Σὲ κάτι ποὺ εἶνε ἄφθαστοι εἶναι ὅταν τύχῃ ν' ἀρέσῃ ἡ ἴδια γυναῖκα σὲ δύο-τρεῖς, ἔστω καὶ ἂν εἶνε στενοὶ φίλοι μεταξύ τους.

Καθένας, τότε, ἐνεργεῖ γιὰ λογαριασμό του μὲ τὸν πιὸ ταπεινὸ τρόπο. Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι ἡ Ἔλλη ἀρέσει συγχρόνως σὲ δύο φίλους. Ἡ φιλία τότε — ἔστω καὶ ἂν ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ πολλὰ χρόνια — θὰ πάῃ περίπατο. Καθένας θὰ προσπαθήσῃ νὰ κατακτήσῃ τὴν Ἔλλη, φροντίζοντας νὰ χρωματίσῃ τὸν ἄλλον ἔτσι, ποὺ νἆναι σίγουρος ὅτι αὐτὴ θ' ἀποφύγῃ νὰ δώσῃ τὴν καρδιά της σ' ἕναν τέτοιου φυράματος... Ἐδῶ φυσικὰ θὰ παίξῃ ρόλον ἡ δεινότης τοῦ καθενός. Ἄν, δηλαδή, ὁ ἕνας ἐκ τῶν δύο ἔχῃ τὴν τέχνη νὰ ὑπερτερήσῃ τὸν ἄλλον στίς... συστάσεις ποὺ θὰ δώσῃ. Ἂν τύχῃ νἆνε κι' οἱ δύο ἐξ ἴσου...δεινοί, τότε μποροῦν νἆνε βέβαιοι γιὰ τὴν νίκη. Ἡ Ἔλλη δὲν θὰ διαλέξῃ κανέναν ἀπὸ τοὺς δυό. Εἶναι κι' αὐτὴ μιὰ νίκη... Οὔτε ἐμένα ἀλλ' οὔτε κι' ἐκεῖνον, σοῦ λένε.

Μὰ ἡ ζήλεια τους, ὁ κτηνώδης πολλὲς φορὲς αὐτὸς ἐγωϊσμός, δὲν τοὺς κάνει κουμπουράδες ἢ μαχαιροβγάλτες;

Ὅταν ἕνας σκοτώνῃ τὴ φίλη του ἢ τὴν γυναῖκα του ἂν ἀγαπήσῃ ἕναν ἄλλον, γιατὶ τὸ κάνει; Ἀπ' ἀγάπη; Ὄχι! Ὅποιος ἀγαπάει δὲν σκοτώνει. Ἢ πρέπει νὰ συγχωρήσῃ ἢ νὰ φύγῃ. Γιὰ νὰ συγχωρήσῃ, ὡστόσο, πρέπει νἆναι βέβαιος πὼς δὲν τὸ ξέρει κανείς. Πρὸ παντὸς νὰ μὴ θιγῇ τὸ φιλότιμό του ἀπέναντι τῶν τρίτων Πολὺ σπάνια θὰ συναντήσῃ κανεὶς τὸν τύπο ποὺ κατορθώνει νὰ ἐξυψωθῇ στὸ σημεῖον ν' ἀδιαφορήσῃ γιὰ τὸ τί θὰ ποῦν οἱ τρίτοι. Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος π' ἀγαπάει πραγματικά.

Νὰ φύγῃ; Ἄλλο τόσο σπάνιο εἶναι νὰ φύγῃ. Γιατὶ μπορεῖ νὰ φύγῃ ἔστω καὶ ἂν ἀγαπάῃ βαθειά. Ἡ σκέψις ὅμως πὼς τό... «κτῆμα» του θὰ τὸ ἔχῃ ἄλλος, τὸν κάνει νὰ παραφρονήσῃ καὶ τότε βγάζει τὴν κουμπούρα ἢ τὴν κάνει παστὴ στὸ ξύλο ἢ μετέρχεται ἄλλες προστυχιές. Ὁ ἐγωϊσμὸς ἐπάνω ἀπ' ὅλα!

Μὴν πιστεύετε, λοιπόν, ἀγαπητές μου, ὅτι ὁ ἀγαπημένος σας σᾶς λατρεύει, ὅταν σᾶς κάνῃ συχνὲς σκηνὲς ζηλοτυπίας:

— Δὲν μ' ἀρέσει νὰ χορεύῃς με τὸν τάδε. Δὲν μπορῶ νὰ βλέπω νὰ σὲ κυττάζῃ ἔτσι στὰ μάτια... Σ' ἀγαπῶ τόσο...

Καὶ κάτι τέτοιες παρόμοιες σκηνές. Ψυχολογῆστε ὅλη τὴν ἄλλη διαγωγή του ἀπέναντί σας καὶ θὰ ἰδῆτε, ὅτι αὐτὰ σας τὰ κάνει περισσότερο ἀπὸ φόβο μὴν θιγῇ ὁ ἐγωϊσμός του.

Καὶ ἐσεῖς, κύριοι, προσπαθῆστε νὰ καλλιεργήσετε τὴν ψυχή σας καὶ νὰ χτυπήσετε τὸ τόσο ταπεινὸ αὐτὸ ἐλάττωμα.

ΕΥΑ

ΕΝΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΤΟΥ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ὁ ἐφημέριος Μαρκὶς ἐξακολουθεῖ νὰ ὑποστηρίζῃ μπροστὰ στὸν καρδινάλιον Ρισελιὲ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς ἐπαρχίας του, ἀλλὰ μὲ λόγια ποὺ κολακεύουν πολλὲς φορὲς τὸν καρδινάλιον. Μετὰ τοῦ ἀποκαλύπτει τὸ μυστικὸ τοῦ κόκκινου ράσσου, ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ χρῶμα μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ αἷμα τῶν πληγῶν του, ὅταν τραυματίζεται κι' ἔτσι νὰ τὸν φαντάζωνται οἱ ἀντάρτες ἄτρωτον. Τέλος, ὁ καρδινάλιος ζητάει τὴν γνώμην τῶν παρισταμένων γιὰ τὴν ποινὴ ποὺ πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ στὸν αἰχμάλωτον κληρικόν. Ὅλοι συμφωνοῦν ὅτι πρέπει νὰ θανατωθῇ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κόμητα ντὲ Γκεμπριαν, ποὺ σὲ σχετικὴν ἐρώτησι τοῦ καρδιναλίου, ἀπαντάει):

23ον

—Μάλιστα, Ἐκλαμπρότατε.

—Ἀλήθεια; Ν' ἀκούσωμε λοιπόν!

—Ἡ Ἐκλαμπρότης σας μοῦ ἐπιτρέπει νὰ μιλήσω ἐλεύθερα;

—Ὄχι μόνον σᾶς τὸ ἐπιτρέπω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαιτῶ.

—Ἐγώ, λοιπόν, Ἐκλαμπρότατε, θὰ τοῦ ἔδινα χάρι.

—Πῶς! ἐφώναξε ὁ Ρισελιέ.

Στὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως «χάρι» ποὺ προφέρθηκε σὲ μιὰ στιγμὴ τόσο ἀπροσδόκητη, τὰ βλέμματα τῶν τριῶν εὐπατριδῶν ἐστράφησαν μὲ κατάπληξι πρὸς αὐτὸν ποὺ εἶχε δείξει τέτοια τόλμη.

Δὲν μποροῦσαν νὰ πιστέψουν στ' αὐτιά τους, οὔτε νὰ πεισθοῦν πὼς ὁ κόμης εἶχε μιλήσει στὰ σοβαρά. Τὸ πρόσωπο τοῦ Μοντεγκιοῦ πετοῦσε φλόγες πίσω ἀπὸ τὴ μαύρη μάσκα του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας ἐλαφρὸς ψίθυρος συγκρατημένου θαυμασμοῦ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ μέρος τῶν φρουρῶν τοῦ καρδιναλίου. Ὁ χαρακτῆρας, τὸ θάρρος, ἡ εἰλικρίνεια τοῦ ἡρωϊκοῦ ἐκείνου κληρικοῦ εἶχαν καταπλήξει τοὺς πάντας.

—Κόμη ντὲ Γκεμπριάν, ἐφώναξε ὁ Μαρκίς, βρισκόσαστε στὴν ὑπηρεσία ἑνὸς ἀθλίου ὑποκειμένου, τοῦ δουκὸς τῆς Σαξωνίας Βεϊμάρης, ἀλλὰ εἴσαστε ἕνας ἐχθρὸς μεγαλόψυχος.

Δὲν ἔμενε νὰ ἐρωτηθῇ παρὰ ὁ κόμης Μοντεγκιοῦ.

Ὁ Ρισελιὲ ἐστράφηκε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε:

—Κατὰ τὴ γνώμη σας, κύριε, ποιὰ ποινὴ ἁρμόζει στὸν αἰχμάλωτον;

—Ὁ θάνατος! ἀπήντησε ὁ Ἀντὶντ μὲ ὑπόκωφη φωνή.

—Καὶ ποιὸ μαρτύριο;

—Ὁ τροχός!

—Ἀφοῦ ἀπαγγείλατε σεῖς τὴν ἀπόφασι ἀναλαμβάνετε τὴν ἐκτέλεσι;

—Ἂν παραστῇ ἀνάγκη ναί, Ἐκλαμπρότατε.

Ὁ καρδινάλιος ἔστρεψε ἀλλοῦ τὸ βλέμμα.

Ἡ ἀτιμία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐπροκαλοῦσε τὴ φρίκη στοὺς ἴδιους ἐκείνους ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴν ἀτιμίαν ἐκείνη.

—Ὁ ἐφημέριος ἂς ὁδηγηθῇ στὸ κελλί, ἐπρόσθεσε ὁ Ρισελιὲ ὕστερα ἀπὸ λίγο, καὶ ἂς μείνῃ ἐκεῖ ἐλεύθερος νὰ προσευχηθῇ προτοῦ παραδώσῃ τὴν ψυχή του.

—Κύριέ μου καὶ Θεέ μου, ἐμουρμούρισε ὁ Μαρκίς, βγαίνοντας ἀπ' ἐκεῖ μέσα ἀνάμεσα στοὺς φρουρούς, δέχομαι τὸ θέλημά σου καὶ τὸ εὐλογῶ!..

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΟΓΗΡΟΙ

Ἐνῷ στὴ μεγάλην αἴθουσα τοῦ πύργου τοῦ Μπλατερὰν συνέβαιναν τὰ γεγονότα ποὺ ἀφηγηθήκαμε, ἐνῷ ὁ ἐφημέριος Μαρκὶς αἰχμάλωτος τοῦ Ρισελιὲ ἐθριάμβευε κατὰ τοῦ καρδιναλίου μὲ τὸν ἡρωϊσμό του, ἂς μεταφερθοῦμε στὸν ἴδιον ἐκεῖνο δρόμο ἀπὸ τὸν ὁποῖον οἱ Πράσινοι εἶχαν μεταφέρει τὸν αἰχμάλωτον στὸν πύργο.

Δύο καλόγηροι περπατοῦσαν βιαστικοὶ σ' αὐτὸν τὸ δρόμο, καὶ εἶχαν προχωρήσει ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ Μπωφόρ.

Ἐφοροῦσαν καὶ οἱ δυὸ τὴν ἁπλὴ καὶ αὐστηρὴν ἀμφίεσι τῶν καλογήρων τοῦ Κουξῶ, δηλαδὴ ἕνα μάλλινο σταχτὶ ράσσο μὲ κατσοῦλα, ποὺ ὅταν τὴν φοροῦσαν μποροῦσε νὰ τοὺς κρύψῃ ὁλόκληρο τὸ πρόσωπο.

Τὸ ράσσο αὐτὸ ἦταν σφιγμένο στὴ μέση μ' ἕνα χονδρὸ κορδόνι ποὺ ἔκανε γιὰ ζώνη, οἱ δύο ἄκρες τοῦ ὁποίου τελείωναν σὲ κόμπο καὶ φούντα, ποὺ ἔπεφτε σχεδὸν ὡς τὰ πόδια. Καὶ γιὰ παπούτσια φοροῦσαν σάνδαλα μὲ πολὺ χονδρὴ σόλα.

Ὁ καθένας κρατοῦσε ἕνα μεγάλο καὶ χονδρὸ ραβδί, ἀπὸ ξύλο ποὺ θὰ τὸ εἶχαν κόψει μόλις τότε ἀπὸ κάποιο δάσος ποὺ πέρασαν.

Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν γέρος.

Ἂν καὶ ἡ κατσοῦλα του ἦταν φορεμένη στὸ κεφάλι, διέκρινε κανεὶς μιὰν ὑπέροχη μορφὴν ἀσκητοῦ. Πολλὲς καὶ βαθειὲς ρυτίδες τοῦ αὐλάκωναν τὸ πρόσωπο καὶ μαρτυροῦσαν πὼς ἡ ζωή του εἶχε περάσει ὁλόκληρη μὲ νηστεῖες, ἀγρύπνιες, στερήσεις καὶ παντὸς εἴδους ταλαιπωρίες.

Μιὰ πελώρια γενειάδα, ποὺ δὲν εἶχε ποτὲ δεχθῇ τὴν ἐπαφὴ ψαλίδας ἢ ξυραφιοῦ, ἐκατέβαινε σὰν ἀσημένιος καταρράκτης ὡς τὴ μέση τοῦ στήθους του.

Μερικὲς τοῦφες ἄσπρων μαλλιῶν ἔβγαιναν ἀπ' τὴν κατσοῦλα.

Ὁ ἄλλος καλόγηρος θὰ ἦταν εἰκοσιτριῶν ἕως εἰκοσιτεσσάρων χρονῶν τὸ πολύ.

Τὸ κορδόνι ποὺ ἔσφιγγε τὸ ράσσο του στὴ μέση ἐσχεδίαζε περίφημα τὸ ψηλὸ καὶ λιγερὸ κορμί του.

Περπατοῦσε μὲ βῆμα σταθερὸ καὶ ἀποφασιστικό, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, τὰ μαλλιὰ λυμένα στὸν ἄνεμο, κρατῶντας τὸ μπαστοῦνι σὰν σπαθί, ἀντὶ νὰ στηρίζεται σ' αὐτό, ὅπως ἔκανε ὁ σύντροφός του.

Ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρόπους του, ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος καλόγηρος δὲν εἶχε ἀκόμη συνηθίσει στὴ νέα ζωὴ καὶ ἦταν εὐχαριστημένος ποὺ μποροῦσε, ἔστω καὶ γιὰ λίγες ὧρες, νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν μονοτονία, τὴν πλῆξι καὶ τὴν αὐστηρότητα τοῦ

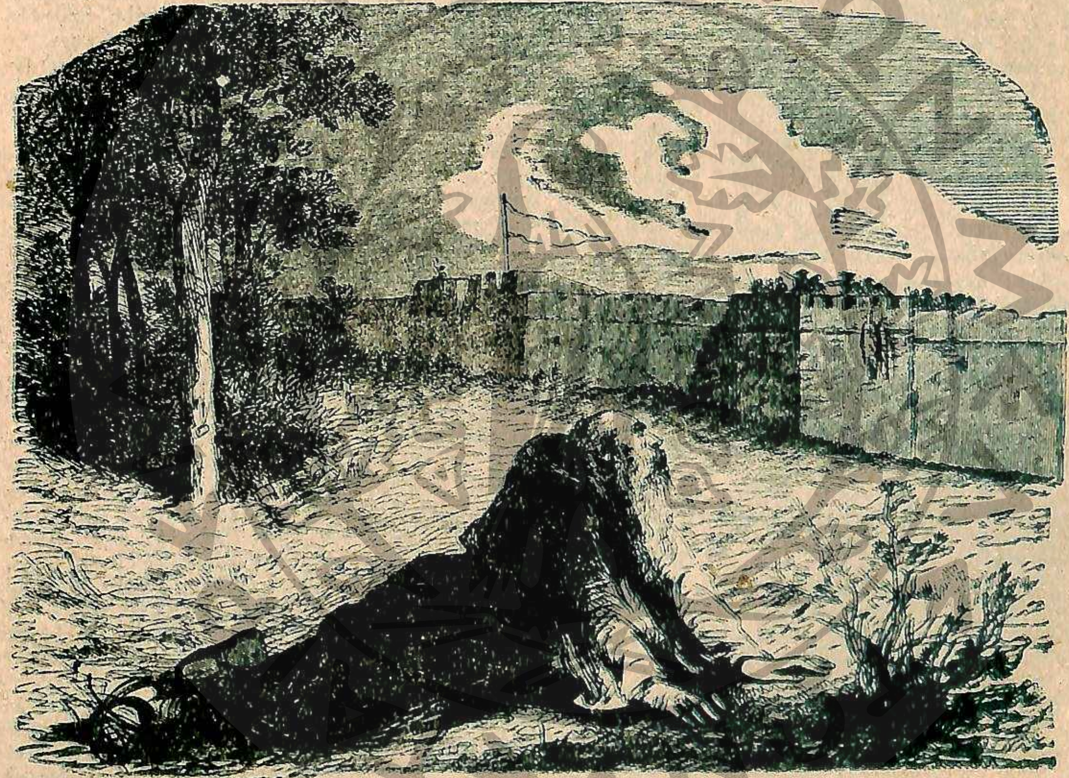

— Σᾶς ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, λυπηθῆτε με!...

μοναστηριοῦ.

Ὁ δρόμος ἦταν ἐντελῶς ἔρημος. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ δηλαδὴ ποὺ ἄφησαν τὸ Μπωφόρ, οἱ δύο ἐκεῖνοι καλόγηροι, τόσο διαφορετικοὶ στοὺς τρόπους καὶ στὴν ἡλικία, δὲν συνήντησαν στὸ δρόμο τους κανέναν. Καὶ πρέπει ἀκόμα νὰ προσθέσωμε ὅτι δὲν ἄλλαξαν οὔτε μιὰ λέξι μεταξύ τους.

Καὶ πραγματικά, τί τὸ ἁπλούστερο καὶ φυσικώτερο, ἀπὸ δυὸ καλογήρους ποὺ περπατοῦν μαζὶ τὴν ἡμέρα, σ' ἕνα δημόσιο δρόμο;

Ἴσως ἐπέστρεφαν στὸ μοναστῆρι τους...

Ἴσως ἐπήγαιναν νὰ μαζέψουν τὸν ὀβολὸ τῶν καλῶν χριστιανῶν γιὰ νὰ καλύψουν τὶς ἀνάγκες τοῦ μοναστηριοῦ...

Ἴσως ὁ ἡγούμενος τοὺς εἶχε στείλει νὰ φέρουν κάποιο μήνυμα, γραφτὸ ἢ προφορικό, εἰς ἕνα γνώριμό του, ἡγούμενο ἄλλου μοναστηριοῦ...

Παρ' ὅλο τὸν πόλεμο, ποὺ εἶχε ἁπλωθῆ σ' ὅλη τὴν περιφέρεια, ἔβλεπε κανεὶς πολὺ συχνὰ καλογήρους νὰ διασχίζουν τοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους. Γιατὶ δὲν ὑπῆρχε ποτὲ γι' αὐτοὺς ὁ κίνδυνος νὰ πέσουν σὲ καμμιὰν ἐνέδρα ἢ νὰ αἰχμαλωτισθοῦν ἀπ' τὸν ἐχθρό.

Οἱ λησταὶ ὅλων τῶν κομμάτων ἐγνώριζαν καλὰ ὅτι τὸ βαλάντιο τῶν καλογήρων ἔχει πάντα πολὺ λίγα πράγματα μέσα, ὅτι καμμιὰ φορὰ δὲν εἶχαν καθόλου βαλάντιο, καὶ τὸ κουρελιασμένο ράσσο τους δὲν ἄξιζε τὸν κόπο ν' ἀσχοληθῇ κανεὶς μ' αὐτό.

Παρ' ὅλα αὐτά, ἂν ἕνας ἀόρατος παρατηρητὴς παρακολουθοῦσε τοὺς δύο καλογήρους, θὰ ἔβλεπε ξαφνικὰ ἕνα γεγονὸς πού, ἀσήμαντο φαινομενικά, ἦταν ὡστόσο σπουδαιότατο, ὥστε μποροῦσε κανεὶς νὰ βγάλῃ ἀπ' αὐτὸ ἄπειρα συμπεράσματα.

Οἱ δυὸ καλόγηροι λοιπόν, καθὼς ἐπροχωροῦσαν βιαστικοὶ καὶ ἀμίλητοι, ἔφθασαν σ' ἕνα σημεῖο ὅπου ὁ δρόμος ἔκανε ἀπότομη στροφή.

Σὲ ἀπόστασι διακοσίων ἢ τριακοσίων μέτρων ἀπὸ τὴν στροφὴ αὐτή, ἦταν κάμποσα κάρρα φορτωμένα σανὸ καὶ κριθή, μὲ πέντ' ἕξη μεγάλα βώδια, ποὺ ἐπήγαιναν πρὸς τὸ Μπωφόρ. Τὰ κάρρα αὐτὰ καὶ τὰ ζῷα τὰ ὡδηγοῦσαν κάμποσοι χωρικοί, ἁρματωμένοι ὣς τὰ δόντια μὲ σκουριασμένα παληὰ τουφέκια καὶ σπάθες τῆς ἐποχῆς τοῦ Καρλομάγνου.

Ἀμέσως τότε, στὸ βάδισμα καὶ στὴ στάσι τοῦ γέρου καλογήρου ἔγινε μιὰ ἀπότομη μεταβολή.

Ἕως ἐκείνη τὴ στιγμὴ κρατοῦσε ψηλὰ τὸ κεφάλι, ἐβάδιζε μὲ βῆμα σταθερὸ καὶ ἡ κορμοστασιά του ἦταν κυπαρισσένια, ὅπως καὶ τοῦ νεαροῦ συντρόφου του.

Ὅταν ὅμως εἶδε ἀπὸ μακρυὰ τοὺς χωρικούς, τὸ βῆμα του ἔγινε πιὸ ἀργό, ἡ ράχι του κυρτώθηκε, τὰ γόνατά του ἐλύγισαν, τὰ μέλη του ὅλα ἄρχισαν νὰ τρέμουν, ἀκούμπησε στὸ μπαστοῦνι του καὶ περπατοῦσε μὲ κόπο, κουνῶντας ρυθμικὰ τὸ κεφάλι, ὅπως κάνουν ὅλοι οἱ πολὺ ἡλικιωμένοι.

Εἶχε μεταμορφωθῆ σ' ἕναν ἀδύνατο γεροντάκο, ποὺ ἀσφαλῶς εἶχε περάσει τὰ ἑκατό. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἐγέρασε τοὐλάχιστον κατὰ τριάντα χρόνια.

Αὐτὸ ποὺ συνέβη ἦταν καταπληκτικό. Καὶ ὅμως, ὁ ἄλλος καλόγηρος, ὁ νέος, δὲν παραξενεύτηκε καθόλου γι' αὐτὴ τὴ μεταμόρφωσι ποὺ εἶχε γίνει μπροστὰ στὰ μάτια του.

Οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ καλόγηροι ἐπροχωροῦσαν τώρα, ὁ καθένας στὸ δρόμο του.

Τέλος, σ' ἕνα σημεῖο συναντήθηκαν.

Οἱ χωρικοὶ τραβήχτηκαν κατὰ μέρος, ἔβγαλαν μὲ σεβασμὸ τὰ μεγάλα ψάθινα καπέλλα τους, καὶ ἐζήτησαν τὴν εὐλογία τῶν ἁγίων ἐκείνων ἀνθρώπων.

—Ἔχετε τὴν εὐλογίαν μου, τέκνα μου, τοὺς εἶπε ὁ γέρος μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά. Σᾶς εὐλογῶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...

—Πάτερ μου, τοῦ εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς χωρικούς, παρακαλέστε καὶ σεῖς τὸν Θεὸ νὰ μὴ συναντήσωμε ἀπ' ἐδῶ ὣς τὸ Μπωφὸρ οὔτε Πρασίνους, οὔτε Σουηδούς, οὔτε Γάλλους...

—Θὰ τὸν παρακαλέσω, τέκνα μου, καὶ ἐλπίζω νὰ εἰσακούσῃ τὴν παράκλησί μου...

—Εὐχαριστοῦμε, πάτερ.

—Ὁ Θεὸς μαζί σας, τέκνα μου!..

Ἔπειτα, ἀφοῦ ἀντάλλαξαν αὐτὲς τὶς φράσεις, καλόγηροι καὶ χωρικοὶ ἐτράβηξαν ὁ καθένας τὸ δρόμο του.

Ὅταν ἀπομακρύνθηκαν ἀρκετὰ καὶ οἱ μὲν δὲν ἔβλεπαν πιὰ τοὺς δέ, μιὰ νέα μεταμόρφωσις ἔγινε πάλι στὸν γέροντα, ἀπότομη καὶ καταπληκτική, ὅσον ἡ πρώτη.

Τὸ σκυφτό του κεφάλι σηκώθηκε πάλι, τὸ κυρτωμένο κορμὶ ὠρθώθηκε, τὰ πόδια του πῆραν τὴν προηγουμένη σταθερότητα, τὸ βάδισμά του ἔγινε πιὸ γοργό.

Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ὁ παράξενος αὐτὸς καλόγηρος σταμάτησε.

—Βλέπεις τίποτε ἐκεῖ κάτω, στὴν ὁμίχλη; ἐρώτησε.

—Ναί.

—Μερικὲς καλύβες;

—Ἴσως.

—Θὰ εἶναι τὰ πρῶτα σπίτια τοῦ χωριοῦ Ἁγία Ἀγνή.

—Θὰ περάσωμε ἀπ' ἐκεῖ;

—Ὄχι, ἀφοῦ μποροῦμε νὰ τὸ ἀποφύγωμε.

—Ἀπὸ ποῦ θὰ πᾶμε λοιπόν;

—Θ' ἀφήσωμε τὸν δημόσιο δρόμο καὶ θὰ τραβήξωμε δεξιά, μέσ' στὰ χωράφια.

—Καὶ ποῦ θὰ πᾶμε;

—Ἂν θυμᾶμαι καλά, μετὰ δέκα λεπτὰ θὰ βροῦμε ἕνα μονοπάτι ποὺ ὁδηγεῖ στὴν Κονταμίνα.

—Πᾶμε...

Ἄφησαν τὸ δρόμο, ἐπροχώρησαν μέσα στὰ χωράφια καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ βρῆκαν τὸ μονοπάτι ποὺ εἶπε ὁ γέρος.

Τὸ ἀκολούθησαν δίχως νὰ προφέρουν λέξι, καὶ μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἔφθασαν στὴν Κονταμίνα.

Προτοῦ μποῦνε στὸ χωριὸ ὁ ἡλικιωμένος καλόγηρος ἐγκατέλειψε πάλι τὸ σταθερό του περπάτημα καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ μὲ κόπο, στηριζόμενος μὲ τὸ ἕνα χέρι στὸ ραβδί του καὶ μὲ τἄλλο στὸ μπράτσο τοῦ νεαροῦ του συντρόφου.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἔκανε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ, βλέποντας τὸν σεβασμὸ μὲ τὸν ὁποῖον οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ παρακολουθοῦσαν τὴν παράξενη αὐτὴ κωμῳδία.

Διέσχισαν τὸ χωριό, χωρὶς κανένα ἐπεισόδιο, ἐνῷ ὁ γέρος καλόγηρος ἐμοίραζε τὶς εὐλογίες του δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Ἔτσι οἱ δύο καλόγηροι ἔφθασαν στὰ σύνορα τῆς Ἐλευθέρας Κομητείας μὲ τὴν γαλλικὴ ἐπαρχία Μπρές. Τότε ἀκολούθησαν ἀρκετὰ τὴ γραμμὴ τῶν συνόρων.

Ὁ πιὸ ἡλικιωμένος ἀπ' αὐτοὺς φαίνεται πὼς ἐγνώριζε ἀρκετὰ καλὰ τὸ μέρος, ἀφοῦ στὸ σημεῖον ἐκεῖνο δὲν ὑπῆρχε κανένα ἀπολύτως μονοπάτι, καὶ ὅμως ἐπροχωροῦσε σταθερά, χωρὶς νὰ λοξοδρομήσουν πουθενά.

Ἔτσι διέσχισαν μίαν ἀπέραντη πεδιάδα, ποὺ δὲν εἶχε ἄλλα σύνορα ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα καὶ ἦταν σκεπασμένη μὲ μιὰ λάσπη παχειὰ ὅπου ἐβυθίζοντο διαρκῶς τὰ πόδια τους, ὥστε ἔκαναν μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ προχωρήσουν.

—Τί φοβερὸ μέρος! ἐφώναξε ἔξαφνα ὁ νέος.

—Προτιμᾶς τὸ βουνό, ἔ; τὸν ἐρώτησε ὁ ἄλλος.

—Φυσικά!

—Κι' ἔχεις δίκηο! Τὸ βουνὸ εἶναι ξερὸ καὶ ἄγονο, παντοῦ δὲν βλέπεις παρὰ βράχους ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ καλλιεργηθοῦν, ἀλλὰ τοὐλάχιστον τὰ τοπία ἔχουν μιὰν ἄγρια ὀμορφιὰ ποὺ γοητεύουν τὴ θέα καὶ τὴν ψυχή. Ὁ ἀέρας τὸν ὁποῖον ἀναπνέει κανεὶς εἶναι καθαρός, ὁ κόσμος φτωχὸς ἀλλὰ ὑγιέστατος.

»Τοὐναντίον ἡ Μπρὲς εἶναι πλουσία, τὸ ἔδαφός της γόνιμο, ἀλλὰ δίνει μιὰ θλῖψι ποὺ σφίγγει τὴν καρδιά! Οἱ εὐφορώτατες πεδιάδες της εἶναι γεμᾶτες ἀπὸ ἕλη ἀνθυγιεινά, καὶ τὸ φάσμα τοῦ πυρετοῦ πλανᾶται διαρκῶς μέσ' στὰ σπίτια καὶ στέκεται ἀδιάκοπα στὸ προσκέφαλο τῶν δυστυχισμένων κατοίκων!»

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ νέος ἄφησε ἕνα ἐπιφώνημα ἀγανακτήσεως καὶ μιὰ βλαστήμια ποὺ δὲν ἐταίριαζε καθόλου μὲ τὴν θρησκευτική του ἀμφίεσι.

Εἶχε βυθιστῆ στὴ λάσπη ὣς τὸ γόνατο καὶ χρειάστηκε τὴ βοήθεια τοῦ γέρου γιὰ νὰ βγῇ ἀπ' ἐκεῖ μέσα.

—Μὰ τί διάβολο! εἶπε τότε. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας δρόμος, οὔτ' ἕνα μονοπάτι στὴν καταραμένη αὐτὴ χώρα;

—Ὑπάρχουν ἐλάχιστοι δρόμοι, ἀλλὰ πρέπει νὰ τοὺς ἀποφύγωμε. Ὁ γαλλικὸς στρατὸς εἶναι κατασκηνωμένος σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Σὲ λιγάκι θὰ φθάσωμε στὸ τέρμα... Περπάτα ὅμως γιατὶ εἶναι ἀργά...

Ὁ νέος ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ καὶ ἄρχισε νὰ παλεύῃ ἡρωϊκὰ μὲ τὴ λάσπη, ἀκολουθῶντας τὸν σύντροφό του.

Σὲ λιγάκι ἔφθασαν σ' ἕνα λοφίσκο, τὸν ὁποῖον ἀνέβηκαν. Τότε ἡ ψηλὴ κορυφὴ ἑνὸς πύργου ποὺ ἐδέσποζε ἄλλων κτιρίων κατὰ τρόπον ἐπιβλητικόν, φάνηκε σὰν νὰ ξεφύτρωσε ἀπὸ τὴν πεδιάδα καὶ παρουσιάστηκε μπροστά τους στὴν ὁμίχλη, βαθειὰ στὸν ὁρίζοντα, πίσω ἀπ' τὰ δένδρα ἑνὸς δάσους.

—Τί εἶναι αὐτό; ἐρώτησε ὁ νεώτερος καλόγηρος.

—Τὸ Μπλατεράν.

—Καὶ πότε θὰ φθάσωμε;

—Μετὰ μιὰν ὥρα. Ὣς τώρα σταθήκαμε πολὺ τυχεροὶ στὸ ταξίδι μας. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς οἱ εὐλογίες ποὺ ἐσκόρπισα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μᾶς ἐβοήθησαν πολύ...

»Ἂν εἶναι σωστὲς οἱ πληροφορίες ποὺ μᾶς ἔδωσαν, στὸ δάσος ποὺ πρόκειται τώρα νὰ διασχίσωμε δὲν ὑπάρχει γαλλικὸς στρατός. Τὸ στρατόπεδο βρίσκεται ἀριστερά, ἀπὸ τὴν Βὶλ Βιὲ ὣς τὸ Μονμορά. Ἀρχίζω νὰ ἐλπίζω ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε καλά».

Οἱ δύο καλόγχροι ἐπροχώρησαν μέσα στὸ δάσος καὶ τὸ διέσχισαν, χωρὶς νὰ συναντήσουν ψυχή.

Ὅταν ἐβγῆκαν ἀπ' ἐκεῖ εἶδαν μπροστά τους μιὰν ἔκτασι γυμνὴ ποὺ ἁπλωνόταν ὡς τοὺς προμαχῶνες τοῦ πύργου Μπλατεράν. Σ' ἕνα σημεῖο μονάχα ὁ ἐλεύθερος ἐκεῖνος χῶρος ἦταν σκεπασμένος ἀπὸ ἕνα μικρότερο δάσος.

Ὁ ἥλιος εἶχε χαθῆ στὸν ὁρίζοντα, πίσω ἀπὸ ἕνα πυκνότατον πέπλο ὁμίχλης τὴν ὁποίαν ἔβαφε σὰν αἱματωμένη πορφύρα.

Σὲ λιγάκι θ' ἁπλωνόταν τὸ δειλινό.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, στὸ φρούριο, τὸ ρολόϊ τοῦ πυργίσκου χτυποῦσε τὶς πέντε.

Ἀμέσως μετὰ τὸν τελευταῖο χτύπο τῆς καμπάνας ἔγινε μεγάλη κίνησις πάνω στοὺς προμαχῶνες, ὅπου ἀκούστηκαν τύμπανα καὶ σάλπιγγες. Τέλος, σηκώθηκε ἡ κρεμαστὴ γέφυρα ποὺ ἦταν ὣς τότε κατεβασμένη.

—Πολὺ ἄσχημα τὰ πράγματα, εἶπε τότε ὁ γεροντώτερος. Ἀργήσαμε!..

—Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ.

—Ἂς προχωρήσωμε καὶ βλέπομε...

Καὶ ἐπροχώρησαν στὴ γυμνὴ ἔκτασι ποὺ ἁπλωνόταν μεταξὺ τοῦ δάσους καὶ τοῦ φρουρίου, δεξιὰ ἀπὸ τὸ μικρότερο δάσος ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω.

Τὸ μέρος ἦταν ἔρημο.

Μακρυὰ διεκρίνοντο οἱ σκηνὲς τῆς γαλλικῆς κατασκηνώσεως.

Ἐπάνω στοὺς προμαχῶνες οἱ φρουροὶ ἐβημάτιζαν ἀργὰ καὶ ρυθμικά, καὶ μερικοὶ στρατιῶτες ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰν ἀσχολία ἐκείνη τὴ στιγμή, μὲ τοὺς ἀγκῶνες ἀκουμπισμένους στὶς ἐπάλξεις, κυττοῦσαν μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα.

Ὁ ἡλικιωμένος καλόγηρος, κυρτὸς καὶ ἀργὸς στὸ περπάτημα, ἀκολουθούμενος πάντα ἀπὸ τὸν νεώτερον, ἐπροχωροῦσε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ πύργου ὅπου μόλις εἶχαν σηκώσει τὴν κρεμαστὴ γέφυρα.

Γιὰ νὰ φθάσουν στὴν πύλη ἔπρεπε νὰ περάσουν ἀπὸ τὴ γωνιὰ τοῦ δάσους.

Τώρα, πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα ἐκεῖνα, φυτεμένα σὲ μιὰν ἔκτασι ἀπὸ πεντακόσια βήματα περίπου, κρυβόταν κάποια ἐνέδρα;

Οἱ καλόγηροι λοιπὸν ἐπροχωροῦσαν ἥσυχοι καὶ ἀμέριμνοι, σὰν ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν τίποτε ἀπολύτως νὰ φοβηθοῦν.

Οἱ φρουροὶ ἐσταματοῦσαν ποῦ καὶ ποῦ τὸ μονότονο βάδισμά τους γιὰ νὰ τοὺς κυττάξουν μὲ τὸ αἴσθημα ἐκεῖνο τῆς αὐθόρμητης περιεργείας ποὺ ἀναγκάζει κάποτε τοὺς ἀνθρώπους νὰ προσέξουν καὶ τὰ πιὸ ἀσήμαντα πράγματα.

Ἔξαφνα ὅμως, ἡ περιέργεια ἐκείνη βρῆκε μιὰ δικαιολογία πολὺ μεγαλύτερην ἀπ' αὐτὴν ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ.

Καμμιὰ εἰκοσαριὰ στρατιῶτες, μὲ τὴ στολὴ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, βγῆκαν ἀπὸ τὸ μικρὸ δάσος σὰν κοπάδι ἀπὸ διαβόλους, καὶ ὥρμησαν κατὰ τῶν καλογήρων.

Οἱ δύο ρασσοφορεμένοι ἐδοκίμασαν νὰ φύγουν. Ἀλλὰ ὁ πιὸ γέρος δὲν εἶχε τὶς ἀπαιτούμενες δυνάμεις γιὰ νὰ τρέξῃ, καὶ ὁ νεώτερος δὲν θέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν σύντροφό του.

Οἱ στρατιῶτες τοὺς ἐκύκλωσαν καὶ ἀκολούθησε μιὰ πάλη, ποὺ δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ διαρκέσῃ πολύ.

Ὁ γέρος ὑπέκυψε πολὺ γρήγορα. Ἀφοῦ τὸν ἐποδοπάτησαν, καὶ τὸν ἐχτύπησαν μὲ τὰ σπαθιά τους, τὸν ξάπλωσαν κατὰ γῆς καὶ τὸν ἄφησαν γιὰ νεκρόν.

Ὁ νέος, ὅσο καὶ ἂν ἐπάλαιψε, δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ ὅλους αὐτούς, ὥστε ἀναγκάστηκε κι' αὐτὸς νὰ ὑποκύψῃ. Τὸν ἔδεσαν λοιπὸν πισθάγκωνα καὶ τὸν πῆραν μαζί τους στὸ δάσος.

Στὴν ἀρχή, ὁ νέος ἀρνήθηκε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

Τότε μερικοὶ στρατιῶτες τὸν ἐσήκωσαν, ἔκαμαν μὲ τὰ χέρια καὶ τοὺς ὤμους ἕνα πρόχειρο φορεῖο, τὸν ἔβαλαν ἐπάνω καὶ χάθηκαν μαζί του μέσ' στὸ δάσος.

Η ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ

Ἡ σκηνὴ ποὺ ἀφηγηθήκαμε εἶχε διαδραματισθῆ σὲ διάστημα τεσσάρων ὣς πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας, καὶ τὰ δύο τρίτα τῶν ἀνδρῶν ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴ φρουρὰ τοῦ πύργου εἶχαν μαζευτῆ στὶς ἐπάλξεις, κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν πρωτάκουστη ἐκείνη αὐθάδεια τῶν στρατιωτῶν, ποὺ εἶχαν ἐπιτεθῆ κατὰ τῶν δύο καλογήρων σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ περίπου βημάτων ἀπὸ τὰ τείχη τοῦ πύργου καὶ μπροστὰ στὰ μάτια τῶν φρουρῶν. Ἀσφαλῶς δὲ ἡ ἐπίθεσις αὐτὴ δὲν εἶχε ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὴ ληστεία.

Ὁ καθένας ἔλεγε τώρα τὴ γνώμη του, ἐσχολίαζε μὲ τὸν δικό του τρόπο τὸ παράξενο γεγονὸς ποὺ εἶχεν ἄθελα παρακολουθήσει.

—Τοὺς φουκαράδες, βρῆκαν γιὰ καλὰ τὸν μπελᾶ τους! ἔλεγε ὁ ἕνας.

—Ὁ γέρος φαίνεται σκοτωμένος, ἀπαντοῦσε ἕνας ἄλλος.

—Καὶ τί θὰ τὸν κάνουν τώρα τὸν νέο οἱ λησταί; Γιατὶ τὸν πῆραν μαζί τους, δεμένον χειροπόδαρα;

—Μήπως θέλουν νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ τοὺς δώσῃ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν;

—Δὲν πιστεύω νὰ τὄκαναν γιὰ νὰ τοὺς ληστέψουν, γιατὶ ὅλος ὁ κόσμος ξέρει πὼς ὅταν ταξιδεύουν οἱ καλόγηροι δὲν ἔχουν ποτὲ ψιλὴ μαζί τους...

—Σὲ ποιὸ στρατιωτικὸ σῶμα ἀνήκουν αὐτοὶ οἱ παλιάνθρωποι;

—Νομίζω πὼς ἀναγνώρισα τὴ στολὴ τοῦ Λογκεβίλ.

—Κι' ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι φοροῦσαν τὴ στολὴ τοῦ συντάγματος τοῦ Κοντί...

—Ἄ, τὸ σύνταγμα τοῦ Κοντί!.. Εἶναι οἱ πρῶτοι λησταὶ τῆς οἰκουμένης!.. Ἕνας κι' ἕνας!.. Αὐτοὶ θὰ εἶναι...

—Τί θὰ πῇ ὁ συνταγματάρχης τους ὅταν τὸ μάθῃ;

—Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν ἤθελα νὰ βρεθῶ στὴ θέσι τους!

—Καὶ μάλιστα σήμερα!..

—Γιατί σήμερα;

—Γιατί βρίσκεται ἐδῶ ὁ καρδινάλιος, ποὺ θὰ ὑποστηρίξῃ βέβαια τοὺς καλογήρους, ἀφοῦ εἶναι κι' αὐτὸς κληρικός. Δὲν θὰ τὸ συγχωρήσῃ λοιπὸν εὔκολα αὐτό!..

—Καλὰ λές, μὰ τὴν πίστι μου..

—Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ κάνει ἐντύπωσι εἶναι ὅτι βρεθήκανε ξαφνικὰ καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἄνδρες μέσ' στὸ δάσος, καὶ κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν τοὺς εἶδε ὅταν ἐμπήκανε.

—Φαίνεται θὰ ἦρθαν ἀπὸ τὸ ἄλλο δάσος ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπ' αὐτό, γλυστρῶντας ἀπὸ ἕνα δένδρο στὸ ἄλλο.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα νέο πρόσωπο ἔφθασε στοὺς προμαχῶνες καὶ ἀνακατεύθηκε μὲ τοὺς στρατιῶτες.

Τὸ νέο αὐτὸ πρόσωπο ἤτανε μιὰ γρηά, μιὰ πολὺ περίεργη προσωπικότης, γιὰ τὴν ὁποίαν ἀξίζει τὸν κόπο ν' ἀφιερώσωμε μερικὲς γραμμές.

Ἦταν ἑξηνταπέντε περίπου χρονῶν μᾶλλον κοντή, χοντρή, μὲ πρόσωπο γεμᾶτο ζάρες, κατακόκκινο, μύτη μεγάλη καὶ πιὸ κόκκινη ἀκόμη, πράγματα αὐτὰ ποὺ μαρτυροῦσαν ὅτι ἔτρεφε μεγάλη λατρεία πρὸς τὸ κρασί.

Ἦταν χήρα καὶ εἶχε ἕνα παιδὶ μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἀσχοληθοῦμε σὲ λίγο. Ὅλοι τὴν ἐγνώριζαν μὲ τὸ ὄνομα «θεία Φὲντ» καὶ ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐκτελοῦσε χρέη θυρωροῦ καὶ ταβερνιάρισσας στὸν πύργο τοῦ Μπλατεράν.

Καὶ μὲ τὰ χρόνια, ὅπως θὰ ἔλεγε ἕνας νομομαθής, κατήντησε «ν' ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ ἀκινήτου».

Τὰ γεγονότα ποὺ διεδραματίζοντο στὴν ἐπαρχία, ὁ πόλεμος, οἱ μάχες, οἱ πολιορκίες, οἱ ἀλλαγὲς τῶν κυριάρχων τοῦ πύργου, τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ θέσι ὅπου εἶχε περάσει ὅλη της τὴ ζωὴ καὶ ὅπου ἤλπιζε νὰ πεθάνῃ.

Πιστὴ στὶς συνήθειες καὶ στὴν κατοικία της, ὅπως περίπου ὁ σαλίγκαρος στὸ καβοῦκι του, εἶχε μείνει ξένη σὲ κάθε αἴσθημα πατριωτισμοῦ, σὲ κάθε πολιτικὴ πεποίθησι.

Ἔδινε νὰ πιοῦνε στοὺς Γάλλους καὶ στοὺς Σουηδούς, μὲ τὴν ἴδια προθυμία, ποὺ ἔδινε καὶ στοὺς κατοίκους τῆς Ἐλευθέρας Κομητείας, καὶ ἔλεγε συχνὰ ὅτι τὸ κρασὶ καὶ τὰ ποτὰ πρέπει νὰ ρέουν ἄφθονα γιὰ ὅλον τὸν κόσμο, ἐκτὸς μόνο ἀπ' αὐτοὺς ποὺ δὲν εἶχαν νὰ πληρώσουν.

Οἱ παράξενες αὐτὲς ἀρχές, ποὺ μαθεύτηκαν φυσικὰ ἀμέσως μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν, ἐπροστάτευσαν τὴν θεία Φὲντ ἀπὸ πολλὲς καταστροφές.

Ἡ κατοικία της, κτισμένη μέσα στὸν προμαχῶνα, σιμὰ στὴν κρεμαστὴ γέφυρα, εἶχε δωμάτια: ἕνα τὸ δικό της, καὶ τὸ ἄλλο ἡ ταβέρνα.

Ἡ ταβέρνα εἶχε μιὰ πόρτα πάντα ἀνοιχτὴ στὴν πλατεῖα τοῦ πύργου.

Τὸ δωμάτιο ἐφωτιζόταν ἀπὸ ἕνα μικρὸ παράθυρο, μὲ σιδερένια κάγκελλα, ποὺ ἔβλεπε ἔξω ἀπ' τὸν πύργο,πάνω ἀπὸ μιὰ μικρὴ πορτούλα, στὴ βάσι τοῦ τείχους, ποὺ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὴν περιφερειακὴ τάφρο.

Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο (εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ ποῦμε ἔπειτα ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τῆς θείας Φέντ;) δὲν ἔμπαινε ποτὲ κανένας ἄλλος, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν καὶ τὸ παιδί της.

Ἡ ταβέρνα ἀποτελοῦσε ἕνα οὐδέτερον ἔδαφος, καὶ ἐπάνω στοὺς ξύλινους πάγκους ἐρχόταν ἀδιακρίτως νὰ καθήσουν στρατιῶτες ὅλων τῶν παρατάξεων, βέβαιοι ὅτι θὰ γίνουν ὅλοι δεκτοὶ μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμὸ καὶ ὅτι θὰ εἶχαν τὴν ἴδια περιποίησι, ἀρκεῖ νὰ ἐπλήρωναν.

Ὅταν οἱ χθεσινοὶ ἡττημένοι γίνονταν νικηταὶ καὶ ἔμπαιναν πάλι μέσα στὰ τείχη ἀπ' ὅπου τοὺς εἶχαν διώξει οἱ ἄλλοι, ἡ θεία Φὲντ τοὺς ὑποδεχόταν μὲ τὴν ἴδια πάντα ἐγκαρδιότητα, ἀδιαφορῶντας ἐντελῶς γιὰ τὰ χρώματα τῆς σημαίας ποὺ ἐκυμάτιζε στὸν ψηλότερον πυργίσκο τοῦ φρουρίου, καὶ συμφωνοῦσε πάντα μὲ τὴ γνώμη τοῦ τελευταίου νικητοῦ.

Ἔτσι, ἐφαρμόζοντας τὴν πρακτικὴ αὐτὴ μέθοδο, ἀφοῦ ἄλλωστε δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ καὶ διαφορετικά, ἡ θειὰ Φὲντ κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἐκτίμησι ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν στρατιωτῶν.

Εἴπαμε ὅτι ἡ θειὰ Φὲντ εἶχε ἕνα παιδὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο ν' ἀσχοληθοῦμε ἀργότερα.

Αὐτὸν τὸν νέο τὸν ἔλεγαν «Μεγάλον Νικόλα».

Ὁ Νικόλας, τὸ παρατσοῦκλι τοῦ ὁποίου «μεγάλος», δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν πνευματική του ἀνάπτυξι, παρὰ μόνο μὲ τὴν σωματική, ἦταν ἕνας νέος τριάντα περίπου χρονῶν, πολὺ ἀφελέστερος καὶ πιὸ κουτὸς ἀπὸ τὰ παιδάκια ὅταν ἀρχίζουν νὰ σκέπτωνται.

Τὸ φαΐ, τὸ πιοτὸ καὶ ὁ ὕπνος ἦταν οἱ τρεῖς κυριώτερες ἀσχολίες τῆς ζωῆς του. Τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστησι τὴν ἐδοκίμαζε ὅταν μποροῦσε νὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτὲς τὶς τρεῖς ἀδυναμίες: τὴ λαιμαργία, τὸ πιοτὸ καὶ τὴν τεμπελιά.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μπουκάλα, ἀπὸ τὸ πιάτο καὶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι γιὰ νὰ ξαπλωθῇ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἀναπαυτικά, ὁ Νικόλας δὲν εἶχε ποτὲ ἄλλη φροντίδα καὶ ἄλλη ἐπιθυμία.

Ὡστόσο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποστηρίξῃ πὼς ἦταν τελείως βλάκας καὶ περιττὸς στὴν κοινωνία.

Βοηθοῦσε ὅπως μποροῦσε, τὴ μητέρα του στὴν ἐξυπηρέτησι τῶν πελατῶν τῆς ταβέρνας, καὶ ἐκτελοῦσε τὰ καθήκοντα θυρωροῦ, κατὰ τρόπον ἀρκετὰ ἱκανοποιητικόν, γιατὶ μὲ τὶς διαρκεῖς ἀλλαγὲς τῆς φρουρᾶς, μὲ διοικητὰς πότε Γάλλους καὶ πότε ντόπιους, μόνο ὁ Νικόλας ἤξερε ποιὸ κλειδὶ ταίριαζε στὴν τάδε ἢ τὴν δεῖνα πόρτα.

Πρέπει ἀκόμα νὰ προσθέσωμε ὅτι ἡ θειὰ Φὲντ ἦταν πολὺ θεοφοβούμενη καὶ εἶχε ἀπόλυτον σεβασμὸ ποὺ ἔφθανε τὰ ὅρια τῆς λατρείας, σὲ ὅποιον φοροῦσε τὸ ράσσο τοῦ παπᾶ ἢ τοῦ καλογήρου.

—Τί συμβαίνει; Τί συμβαίνει; ἐρώτησε προσπαθῶντας νὰ προχωρήσῃ ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες. Τί κυττᾶτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο;

—Γιὰ ἰδές, τῆς εἶπε ἕνας στρατιώτης ἁπλώνοντας τὸ χέρι πρὸς ἕνα σημεῖο τῆς πεδιάδας.

—Τί νὰ ἰδῶ; Δὲν βλέπω τίποτε, ἔκανε αὐτή.

— Νά, ἐκεῖ κάτω, καμμιὰ πεντακοσαριὰ βήματα ἀπ' ἐδῶ, πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο δένδρο.

—Ἄ, ναί, τώρα βλέπω! ἔκανε ἡ θειὰ Φέντ. Κάτι εἶναι ξαπλωμένο κάτω... Ἀλλὰ τί εἶναι ;

—Ἕνας φουκαρᾶς ποὺ τὸν ἐσκότωσαν κάτι λησταί...

—Ἄ, τοὺς καταραμένους!, ἐφώναξε ἡ γρηά.

Ἔπειτα, ἀφοῦ ἐκύτταξε καλύτερα, ἐπρόσθεσε:

—Χριστὲ καὶ Παναγιά !.. Θεέ μου συγχώρησέ με, ἀλλ' αὐτὸς φαίνεται σὰν καλόγηρος!..

—Καὶ εἶναι πραγματικὰ καλόγηρος, θειὰ Φέντ...

—Ἀλήθεια; Ἕνας ἀληθινὸς δοῦλος τοῦ Θεοῦ!.. Μπᾶ τοὺς καταραμένους, τοὺς ἄπιστους, τοὺς κολασμένους!..

Καί, φέρνοντας τὰ δυό της χέρια μπροστὰ στὰ μάτια γιὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα, ἡ γρηὰ ποὺ ἔτρεμε ὁλόκληρη ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἐκάρφωσε τὸ βλέμμα ἐπάνω στὸν ἀκίνητο καλόγηρον, συνεχίζοντας τὰ ἐπιφωνήματα καὶ τὶς κατάρες.

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἐμουρμούρισε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε πιὸ πολὺ ἀκόμη :

—Καλὲ βλέπω καλὰ ἢ μὲ γελοῦν τὰ μάτια μου;

—Τί βλέπεις θειά; τὴν ἐρώτησαν οἱ στρατιῶτες.

—Καλὲ αὐτὸς δὲν εἶναι σκοτωμένος!..

—Καὶ παρασκοτωμένος μάλιστα!

—Ὅσο εἴμαστε γὼ καὶ σεῖς!.. Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Κύριος! Κυττᾶχτε λοιπόν, αὐτὸς κουνιέται.

Οἱ στρατιῶτες ἐκύτταξαν πάλι πρὸς τὰ ἐκεῖ.

—Καλὰ λέει! ἐφώναξε ἕνας ἀπ' αὐτούς. Κουνιέται!

Πραγματικά, ὁ καλόγηρος ποὺ ἦταν ξαπλωμένος κατὰ γῆς, κουνοῦσε τὸ ἕνα του χέρι.

—Δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα ἐγώ! ἐφώναξε ἡ θειὰ Φὲντ μὲ ὕφος θριαμβευτικό...

—Καλὲ αὐτὸς εἶναι ἐφτάψυχος, εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες. Μὲ τὶς σπαθιὲς ποὺ τοῦ δώσανε θὰ μποροῦσαν νὰ σκοτώσουν κι' ἕνα βώδι!

—Φαίνεται πὼς ἔγινε θαῦμα! ἀπήντησε ζωηρὰ ἡ ταβερνιάρισσα. Εἶναι θαῦμα τοῦ Κυρίου!.. Καὶ γιὰ ποιὸν ἄλλον θέλετε νὰ γίνουν θαύματα ἂν δὲν γίνουν γιὰ ἕναν καλόγηρον, ἕναν ἅγιον ἄνθρωπον;

Ὁ καλόγηρος ἀνασηκώθηκε λιγάκι, ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπο καὶ ἔστρεψε γύρω τὸ βλέμμα.

—Χριστέ μου! ἐμουρμούρισε τότε ἡ γρηά. Κυττάει πρὸς τὰ ἐδῶ!.. Ἐδῶ, ἐδῶ, ἅγιε πάτερ!.. Εἶναι τίμιοι καὶ καλοὶ ἄνθρωποι ποὺ δὲν θὰ σ' ἀφήσουν νὰ πεθάνῃς...

Τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ὁ καλόγηρος ἦταν πολὺ μακρυά, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ ἡ φωνὴ τῆς γρηᾶς.

Πάντως ὅμως, κάποιος ἦχος θὰ ἔφθασε ὡς τὴν ἀκοή του, γιατὶ ἐμάζεψε ὅλες τὶς δυνάμεις του γιὰ νὰ γονατίσῃ καὶ ν' ἁπλώσῃ τὰ χέρια του πρὸς τὸ φρούριο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ παρακαλέσῃ κάποιον. Ἀλλὰ οἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειψαν ἀμέσως καὶ σωριάστηκε πάλι ἀναίσθητος.

—Μᾶς καλεῖ νὰ τὸν βοηθήσωμε, εἶπε πάλι ἡ γρηὰ ζωηρά, ἐνῷ τὸ πρόσωπό της γινόταν κατακόκκινο σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ πάθῃ ἀποπληξίαν. Πρέπει νὰ εἴμαστε εἰδωλολάτρες, ἄπιστοι, σκυλιά, ἂν τὸν ἀφήσωμε νὰ πεθάνῃ μόνος του ἐκεῖ κάτω!.. Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσωμε!..

—Νὰ τὸν βοηθήσωμε! ἐπανέλαβε ἕνας στρατιώτης. Καὶ κατὰ ποῖον τρόπο ;

—Πῶς ! ἐφώναξε ἡ θειὰ Φέντ. Δὲν μποροῦμε νὰ τὸν φέρωμε ἐδῶ;

—Καὶ πῶς θὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸν πύργο; Ὅλες οἱ πῦλες ἔκλεισαν καὶ ἡ κρεμαστὴ γέφυρα σηκώθηκε.

—Καὶ τί μ' αὐτό; Ἂν τὸν ἐγκαταλείψωμε θὰ μᾶς κρεμάσουν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ θὰ πᾶμε σὰν κολασμένοι στὸν ἄλλον κόσμο.

Ὁ καλόγηρος εἶχε ἀνακτήσει τὶς αἰσθήσεις του, καὶ συρόταν τώρα μὲ τὰ τέσσερα, πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ πύργου.

—Τὰ χάνετε μὲ τὸ παραμικρό ! ἐξηκολούθησε ἡ γρηά. Εἶναι κλειστὲς οἱ πῦλες; Ἂς τὶς ἀνοίξουν! Ἐσήκωσαν τὴν κρεμαστὴ γέφυρα ; Ἂς τὴν κατεβάσουν! Εἶναι τὸ ἁπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

—Ἐσὺ τὸ λές! Ἔχεις ὅμως τὴν ἄδεια τοῦ διοικητοῦ ;

—Θὰ τὴν δώσῃ...

—Ἐγὼ ὅμως δὲν πρόκειται νὰ τὴν ζητήσω.

—Γιατί ὄχι;.. Ὅταν κινδυνεύῃ ἡ ζωὴ ἑνὸς ἁγίου ἀνθρώπου δὲν πρέπει νὰ κάθεται κανεὶς μὲ σταυρωμένα χέρια.

—Δὲν πᾶς ἐσὺ νὰ τὴν ζητήσῃς, θειά;

—Καὶ βέβαια θὰ πάω.

—Πήγαινε λοιπόν!

Ἡ γρηὰ ἑτοιμαζόταν νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸν προμαχῶνα γιὰ νὰ πάῃ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου, ὅταν ὁ στρατιώτης τὴν ἐσταμάτησε λέγοντας:

—Στάσου, μὴν κάνῃς τὸν κόπο. Νάτος.

Οἱ στρατιῶτες ἐπαραμέρισαν μὲ σεβασμό, ἐνῷ ὁ διοικητὴς ἐπροχωροῦσε ἀνάμεσά τους.

Ἦταν πολὺ σκυθρωπὸς καὶ φαινόταν στενοχωρημένος. Περπατῶντας ἀκουμποῦσε σ' ἕνα μεγάλο μπαστοῦνι μὲ χρυσῆ λαβή, γιατὶ ἕνα τραῦμα ποὺ ἔλαβε στὸ ἀριστερὸ πόδι κατὰ τὴν διάρκεια τῆς πολιορκίας τοῦ Ντόλ, τὸν ἔκανε ἀκόμη νὰ ὑποφέρῃ.

—Τί συμβαίνει; ἐρώτησε μὲ ἀπότομο ὕφος. Γιατί μαζευτήκατε ὅλοι ἐδῶ πέρα; Τί φωνὲς εἶναι αὐτές;

Ἡ ταβερνιάρισσα, ὅπως φαίνεται ἄλλωστε ἀπὸ τὴν περιγραφὴ ποὺ τῆς ἐκάναμε παραπάνω, εἶχε ἀποκτήσει κάποιαν οἰκειότητα ὄχι μονάχα μὲ τοὺς στρατιῶτες, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἀρχηγούς των.

—Ἀρχοντά μου, εἶπε τολμηρά, ἐκεῖ κάτω βρίσκεται ἕνας καλόγηρος ποὺ τὸν ἐχτύπησαν οἱ λησταὶ καὶ μετὰ τὸν ἄφησαν νομίζοντας πὼς εἶναι σκοτωμένος... Σέρνεται πρὸς τὴν τάφρο.

Ὁ διοικητὴς ἐπλησίασε στὶς ἐπάλξεις κι' ἐκύτταξε πρὸς τὸ μέρος ὅπου τοῦ ἔδειχναν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ καλόγηρος εἶχε πλησιάσει ἀρκετά, ὥστε τὸν ἄκουσαν νὰ μουρμουρίζῃ:

—Σᾶς ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, λυπηθῆτε με!..

—Ἀρχοντά μου, ἐξηκολούθησε ἡ γρηὰ μὲ τόνον ἱκεσίας, δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ πεθάνῃ!..

—Λυποῦμαι πολύ, ἀπήντησε ὁ διοικητής, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτε.

—Τοὐναντίον, μπορεῖτε νὰ κάμετε πολλά, τὰ πάντα.. Νὰ διατάξετε νὰ κατεβάσουν τὴν κρεμαστὴ γέφυρα καὶ νὰ μεταφέρουν ἐδῶ τὸν ἅγιον ἄνθρωπον...

—Ἀδύνατον!..

—Πῶς ἀδύνατον; Γιατί ἀδύνατον ; Εἶναι ἕνας καλὸς χριστιανός, ἄρχοντά μου, ἕνας καλόγηρος!..

—Καὶ ὁ Πάπας νὰ ἦταν, πάλι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τοῦ κάνω τίποτα... Ἡ Αὐτοῦ Πανιερότης ὁ καρδινάλιος Ρισελιέ, μονάχα αὐτὸς διατάζει, παντοῦ ὅπου βρίσκεται. Διέταξε λοιπὸν κατὰ τρόπον κατηγορηματικὸν νὰ ἀνεβάζουν τὴν κρεμαστὴ γέφυρα μετὰ τὶς πέντε καὶ νὰ μὴν ἐπιτρέπουν τὴν εἴσοδο κανενὸς ἀπολύτως μέσ' στὸ φρούριο...

—Λοιπὸν, ἄρχοντά μου, πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμε ἀμέσως τὸν καρδινάλιον ὅτι ἐδῶ κοντὰ βρίσκεται ἕνας ἱερωμένος, ἑτοιμοθάνατος, καὶ ἀμέσως θὰ διατάξῃ νὰ τὸν μπάσωμε μέσα.

—Ὁ Πανιερώτατος εἶνε κλεισμένος στὰ δωμάτιά του καὶ δὲν δέχεται ἀπολύτως κανέναν αὐτὴ τὴ στιγμή.

—Οὔτε σᾶς, ἄρχοντά μου ;

—Οὔτ' ἐμένα!..

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ καλόγηρος φαινόταν πὼς ὑπέφερε πολύ. Τὸν ἄκουσαν νὰ βογγάῃ σὰν νἆταν ἑτοιμοθάνατος, ἐνῷ ἐμουρμούριζε:

—Σῶστε με!.. Γλυτῶστε με!

Ἡ γρηὰ χτυποῦσε τὸ στῆθος της, σὰν ἁμαρτωλὴ ποὺ ζητάει νὰ ἐξιλεωθῇ.

Ὁ διοικητής, συγκινημένος κατὰ βάθος ἀπὸ τὴν σκηνὴ αὐτή, ἀλλὰ μὴ τολμῶντας νὰ παραβῇ τὶς διαταγὲς τοῦ καρδιναλίου, ἑτοιμαζόταν ν' ἀπομακρυνθῇ, λέγοντας:

—Βέβαια, εἶναι πολὺ λυπηρὸ αὐτό... Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα... δὲν εἶναι στὸ χέρι μου νὰ τὸν γλυτώσω!..

Εἶχε προχωρήσει μερικὰ βήματα.

—Ἔχω μιὰ ἰδέα! ἐφώναξε ξαφνικὰ ἡ θειὰ Φὲντ μὲ χαρὰ ἀπερίγραπτη. Ἔχω μιὰ ἰδέα!

Ὁ διοικητὴς ἐσταμάτησε κι' ἐπερίμενε νὰ διατυπώσῃ ἡ γρηὰ τὴν ἰδέα της.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ἡ θειὰ Φέντ, ἔχοντας τώρα ἀπόλυτην ἐμπιστοσύνη στὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου της, ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ τῆς ἐμίλησε ὁ διοικητής, ἐξηκολούθησε:

—Καταλαβαίνετε, ἄρχοντά μου, πὼς ὅταν βρίσκεται κανεὶς πενῆντα ὁλόκληρα χρόνια μέσα σ' αὐτὸ τὸ φρούριο, ὅπως εἶμαι ἐγώ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ μάθῃ νὰ σέβεται τὶς διαταγές... Ἂν ὅμως ἡ διαταγὴ τοῦ καρδιναλίου σᾶς ἀπαγορεύει ν' ἀνοίξετε τὶς πῦλες καὶ νὰ κατεβάσετε τὶς γέφυρες, φαντάζομαι ὅτι δὲν σᾶς ὑποχρεώνει νὰ φανῆτε σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος...

—Ὄχι βέβαια, ἐμουρμούρισε ὁ διοικητής, ποὺ δὲν ἤξερε ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ ἡ γρηά.

—Μὲ ἄλλα λόγια, ἐξηκολούθησε αὐτή, φαντάζομαι ὅτι θὰ εἴσαστε εὐχαριστημένος ἂν ὑπῆρχε τρόπος νὰ σώσωμε τὸν ἅγιον αὐτὸν ἄνθρωπο χωρὶς νὰ παραβοῦμε τὴν διαταγή...

—Ἔχεις κανένα μέσον;

—Βέβαια καὶ ἔχω. Ἀκριβῶς αὐτὴ εἶναι ἡ ἰδέα μου...

—Γιὰ νὰ τὴν ἀκούσωμε.

Ἡ περιέργεια ἐφάνηκε μεγαλύτερη ἀπὸ τὸν σεβασμό, καὶ οἱ στρατιῶτες ποὺ εἶχαν προηγουμένως τραβηχθῆ κατὰ μέρος, ἦρθαν πάλι κοντὰ στὸν διοικητή, γιὰ ν' ἀκούσουν τὸ περίφημο σχέδιο τῆς ταβερνιάρισσας.

—Θὰ ξέρετε, ἄρχοντά μου, ἄρχισε αὐτή, πὼς ἔχω ἕνα μουλάρι καὶ ὅτι ὅταν πηγαίνω στὸ χωριὸ νὰ φέρω τὶς προμήθειές μου, τοῦ φορτώνω δυὸ μεγάλα καλάθια στὸ σαμάρι...

—Τὸ ξέρω, ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω τί σχέσιν μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ μουλάρι...

—Θὰ σᾶς πῶ ἀμέσως. Ποιὸς μᾶς ἐμποδίζει νὰ δέσωμε ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ καλάθια μ' ἕνα μεγάλο σκοινί, νὰ τὸ κατεβάσωμε στὴν τάφρο καὶ ν' ἀνεβάσωμε ἔτσι ἐπάνω τὸν καλόγηρο;.. Καταλαβαίνετε τώρα, ἄρχοντά μου;

—Ναί.

—Ἔτσι, καὶ ἡ διαταγὴ μένει σεβαστὴ καὶ τὸ καλὸ γίνεται χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ κανείς...

—Δὲν ἔχω ἀντίρρησι, ἔκανε ὁ διοικητής.

—Ἐπιτρέπετε λοιπόν;

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ μεταμορφώνει τὶς γυναῖκες;

ΕΙΝΑΙ ἕνα γεγονὸς ποὺ δὲν ἐπιδέχεται καμμιὰ ἀμφισβήτησι ὅτι ὁ κινηματογράφος ἤσκησε μια τεραστίαν ἐπίδρασι ἐπάνω στὰ ἤθη τῆς ἐποχῆς μας κατὰ τὰ τελευταῖα δεκαπέντε χρόνια.

Ἀνεξάρτητα πρὸς τὸν κοινωνικὸ καὶ τὸν ἠθικοπλαστικὸ ρόλο του, ἡ μεγαλύτερη ἐπίδρασις τοῦ κινηματογράφου ἐκδηλώθηκε κυρίως στὸ συναισθηματικὸ μέρος τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν ἀκριβῶς οἱ γυναῖκες φαίνονται ἐπηρεαζόμενες πιὸ εὔκολα, πιὸ βαθειά, καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες.

Πόσα δὲν λέγονται γιὰ τὴν ἐπίδρασι αὐτή! Ἄλλοι τὴν θεωροῦν ἐπικίνδυνη, ἄλλοι σωτηρία. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν ἀρνεῖται. Καὶ πιὸ πολὺ οἱ γυναῖκες, ποὺ δὲν δυσκολεύονται νὰ ἀναγνωρίσουν πὼς λίγο ἢ πολὺ ἔπλασαν τὴν προσωπικότητά τους καὶ διεμόρφωσαν τὸν χαρακτῆρα τους ἐπάνω στὰ πρότυπα τοῦ κινηματογράφου.

ΟΦΕΙΛΕΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Ἀκοῦστε, ἔξαφνα, τὴν ἀφήγησι τῆς δεσποινίδος Καίτης Λαμ...ποὺ εἶναι δακτυλογράφος στὰ γραφεῖα μιᾶς μεγάλης ἑταιρίας τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ τὸ Σύνταγμα.

— Ὁ κινηματογράφος, μᾶς ἐξομολογεῖται, ὅταν τῆς ἀπευθύνομε τὴν σχετικὴ ἐρώτησί μας, μὲ μεταμόρφωσε κυριολεκτικὰ καὶ μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἀνεστάτωσε ὅλη τὴν ὕπαρξί μου.

— Μήπως στὴ μεταμόρφωσι αὐτὴ περιλαμβάνετε καὶ τὴν... ἐξωτερικὴ ἐμφάνισί σας;

— Φυσικά. Ἐὰν εἶμαι κομψή, ὅπως θέλουν νὰ ποῦν μερικοί, αὐτὸ τὸ ὀφείλω στὸν κινηματογράφο. Εἶναι ἀδύνατο νὰ φαντασθῆτε πόσα πράγματα μαθαίνει μιὰ λιγάκι προσεκτικὴ γυναῖκα γιὰ τὴν τουαλέττα, γιὰ τὸ χτένισμά της, γιὰ τὶς στάσεις, γιὰ τὶς κινήσεις της, γιὰ τὰ φερσίματά της μὲ μιὰ λέξι. Ἂν μπορέσῃ καὶ τὰ προσαρμόσῃ ὅλα αὐτὰ στὸν ἑαυτόν της, χωρὶς ἐκζήτησι, βέβαια, θὰ ἔχῃ νὰ ὠφεληθῇ πολὺ στὴ ζωή της...

— ..Καὶ στὸν ἔρωτα...

— Πιὸ πολύ. Κάποτε ὅμως δοκιμάζει μερικὲς σκληρὲς ἀπογοητεύσεις, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀλλάξουν ὅλη τὴν τροχιὰ τῆς κατοπινῆς ζωῆς της. Ἀλλ' ἀκοῦστε μιὰ ἱστορία ποὺ συνέβη σὲ μένα τὴν ἴδια..

ΣΑΝ ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ...

»Ἤμουν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν καὶ χωρὶς νὰ ξέρω καὶ ἐγὼ πῶς εἶχα συνδεθῆ μὲ ἕναν νέον, λιγάκι μεγαλύτερον ἀπὸ μένα. Ἦταν ὑπάλληλος σὲ μιὰ δημοσία ὑπηρεσία. Οἱ σχέσεις μας ἐπροχώρησαν ἀρκετὰ καὶ μιὰ μέρα μὲ ἐζήτησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου. Ἀρραβωνιάστηκα μαζί του καὶ σὲ μερικὲς μῆνες ἐπρόκειτο νὰ γίνουν οἱ γάμοι μας.

»Ἕνα βράδυ, μὲ πῆγε στὸν κινηματογράφο. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐπήγαινα, ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχε μιὰ πολὺ βαθειὰ ἐπίδρασι ἐπάνω μου.

»Ἦταν σὰν μιὰ ἀποκάλυψις. Ἡ ζωὴ μου ἐμφανίσθηκε μὲ ἕνα διαφορετικὸ πρῖσμα. Εἶδα ὅλες τὶς χαρὲς καὶ ὅλες τὶς ἀπολαύσεις ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ καὶ συγκινήθηκα μέχρι δακρύων στὸ θέαμα τοῦ ἥρωος, ποὺ ἦταν ἕνας ἄνδρας γεμᾶτος ζωή, ποὺ κατανικοῦσε ὅλα τὰ ἐμπόδια ποὺ τοῦ παρουσιάζονταν μπροστά του καὶ ποὺ στὸ τέλος ἔβγαινε θριαμβευτής. Πόση διαφορὰ μὲ τὸν μνηστῆρα μου! Ἐκατάλαβα ἀμέσως πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ποτὲ τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνας μέτριος ὑπάλληλος, μὲ περιωρισμένες ἀπολαυὲς καὶ μιὰ σταδιοδρομία χωρὶς κανένο ἐνδιαφέρον.

»Ὅταν ἐβγήκαμε ἀπὸ τὸ θέαμα, ἀπεφάσισα νὰ ἀνακτήσω τὴν ἐλευθερία μου καὶ τὸ εἶπα καθαρὰ στὸν μνηστῆρα μου. Ἐκεῖνος ἐφαντάσθηκε ὅτι ἀγαποῦσα ἕναν ἄλλον καὶ μοῦ ἔκαμε μιὰ τρομερὴ σκηνή. Ἀλλὰ ὁπωσδήποτε ἐχωρίσαμε..

— Καὶ ἀπὸ τότε;

— Ἀπὸ τότε... Βέβαια, εἶμαι ἀκόμη δακτυλογράφος, ἀλλὰ δὲν μεταμελήθηκα ποτὲ γιὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔκαμα. Εἶμαι βέβαιη ὅτι ἡ ζωὴ θὰ μοῦ χαμογελάσῃ μιὰ μέρα καὶ θὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς ἐλπίδες καὶ τὰ ὄνειρά μου.

ΑΠΟ ΜΑΝΝΕΚΕΝ ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΥΡΙΑ

Τὴν ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε τὴν ἀκούσαμε ἀπὸ τὸ στόμα μιᾶς γνωστῆς κυρίας τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ἐξεκίνησε ἀπὸ μαννεκὲν ἑνὸς οἴκου ραπτικῆς τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, γιὰ νὰ γίνῃ ἀργότερα σύζυγος ἑνὸς ξένου μηχανικοῦ, ὁ ὁποῖος κατέχει μιὰ πρώτης τάξεως θέσι σὲ μιὰ μεγάλη Ἑταιρία.

— Ἂν δὲν ἐπήγαινα συχνὰ στὸν κινηματογράφο, ἀφηγεῖται ἡ κυρία Κρίνα Ρ. δὲν θὰ ἐγινόμουν ποτὲ οὔτε καλὸ μαννεκέν, οὔτε θὰ ἤμουν

ἐκεῖνο ποὺ εἶμαι σήμερα.

»Ἡ μεγάλη συμπάθειά μου ἦταν τότε ἡ Μαρλένε Ντῆτριχ. Ἀπ' αὐτὴν ἔμαθα ἕνα σωρὸ πράγματα. Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ τόνος τῆς φωνῆς μου ὀφείλεται σὲ κείνην.

»Μιὰ μέρα, στὶς κοῦρσες τοῦ Φαλήρου, εἶχα φορέσει ἕνα μικρὸ καπελλάκι μὲ βέλο, ὅπως αὐτὰ ποὺ ἐφοροῦσε ἡ Μαρλένε. Ἡ ἐπιτυχία του ἦταν πολὺ μεγάλη. Τὰ βλέμματα ὅλων τῶν γυναικῶν ἦσαν στηλωμένα ἐπάνω μου. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα. Καθ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ διήρκεσαν οἱ κοῦρσες, ἔβλεπα ἕναν κομψὸ κύριο ποὺ μὲ κατέτρωγε κυριολεκτικὰ μὲ τὰ μάτια του.

»Ὅταν ἐπῆγα νὰ βγῶ, τὸν συνήντησα καὶ πάλι στὴν ἔξοδο. Ἦταν καθισμένος στὸ βολὰν μιᾶς κομψῆς κούρσας. Μοῦ ἐπρότεινε νὰ μὲ ἀνεβάση στὴν Ἀθήνα. Ἐδέχθηκα.. Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ γινόμουν σύζυγός του.

»Φαντάζεσθε ὅτι χωρὶς τὴν ἀγάπη μου γιὰ τὴν Μαρλένε καὶ χωρὶς τὴν προσοχὴ μὲ τὴν ὁποία παρακολουθοῦσα τὸ ντύσιμο καὶ τοὺς τρόπους της θὰ εἶχα ποτὲ αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὴ τύχη;

ΤΟΝ ΦΟΒΑΤΑΙ...

Ἀλλ' ὑπάρχει μιὰ νέα, καθ' ὅλα τὰ ἄλλα μοντέρνα, ποὺ δὲν ἀγαπᾷ καθόλου τὸν κινηματογράφο. Εἶνε ἡ δεσποινὶς Μαρία Ρον., φοιτήτρια τῆς Νομικῆς.

Τὸν κινηματογράφο τὸν ἀπεχθάνεται καὶ σχεδὸν τὸν μισεῖ.

— Ὅταν πηγαίνω, μᾶς λέγει, φεύγω συνήθως ἄρρωστη. Ἄρρωστη ψυχικῶς βέβαια. Τί τὰ θέλετε; Εἶμαι πολὺ εὐαίσθητη καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω ζῶ τὴν ζωὴ τῶν ἡρωΐδων τῆς ὀθόνης.

»Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἐπῆγα, ἦταν στὴν «Βικτώρια» τοῦ Κνοὺτ Χάμσουν, ποὺ ἐπαίχθηκε μὲ τὴν Οὔλριχ σὲ ἕνα κεντρικὸ κινηματοθέατρο τῶν Ἀθηνῶν. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἔφυγα τόσο ἄρρωστη ποὺ ἐπὶ ἀρκετὲς ἑβδομάδες δὲν κατώρθωσα νὰ συνέλθω. Ἡ ἀνάμνησις τῆς ἡρωΐδος, ὅλη ἡ θλιβερὴ ἱστορία της, δὲν μὲ ἄφηναν νὰ ἡσυχάσω. Μὲ κατεδίωκε διαρκῶς, ἀκόμη καὶ στὸν ὕπνο μου. Ἀπὸ τότε ἀπεφάσισα νὰ μὴ ξαναπάω στὸν κινηματογράφο. Πηγαίνω μόνο σὲ μερικὰ εὔθυμα φίλμ.

— Τὸ θέατρο δὲν σᾶς κάνει τὴν ἴδια ἐντύπωσι;

— Ὄχι. Ὁ κινηματογράφος ἔχει μιὰν ἀτμόσφαιρα πιὸ ζωντανή.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

—Γιὰ μένα, μᾶς λέγει ἡ δεσποινὶς Μαίρη Παρ..., ὑπάλληλος μιᾶς μεγάλης Ἑταιρίας, ὁ κινηματογράφος εἶναι τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς. Μὲ ξεκουράζει, μὲ ἀνακουφίζει καὶ μοῦ δίνει τὴ δύναμι νὰ ἀντιμετωπίζω ὅλες τὶς δυσχέρειες καὶ τὶς μικρότερες τῆς ζωῆς. Ἔπειτα ἀπὸ τὴν πληκτικὴ ζωὴ τοῦ γραφείου καὶ τὶς καθημερινὲς σκοτοῦρες ποὺ ἔχει κανεὶς στὸ σπίτι του, δυὸ ὧρες μέσα σὲ μιὰν αἴθουσα κινηματογράφου εἶναι ὄχι μόνο μιὰ ψυχαγωγία, ἀλλὰ καὶ μιὰ ἀληθινὴ ἀπόλαυσις.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Ἐξήγησις ΟΝΕΙΡΩΝ

ΔΟΝΤΙΑ

⁂ Ὅταν ὀνειρευθῆτε ὅτι ἔχετε γερὰ δόντια καὶ ἰδίως πολὺ ἄσπρα, εἶναι ἀσφαλὴς ἔνδειξις ὅτι θὰ εἶστε ὑγιής.

⁂ Ἐὰν εἶναι ἁπλῶς γερά, τότε αὐτὸ σημαίνει πὼς τὰ σχέδιά σας θὰ ἐπιτύχουν καὶ οἱ ὑποθέσεις σας θὰ εὐδοκιμήσουν.

⁂ Ὅταν δῆτε στὸν ὕπνο σας ὅτι ἔχετε ἄσχημα καὶ κατεστραμμένα δόντια, εἶναι σημεῖον ὅτι σᾶς ἀπειλεῖ κάποια ἀρρώστεια.

⁂ Ἂν κουνιοῦνται, εἶναι προειδοποίησις μεγάλων στενοχωριῶν καὶ μεγάλων φροντίδων.

⁂ Ἂν πέφτουν, θὰ χάσετε ἀσφαλῶς ἐντὸς τοῦ ἔτους κάποιον συγγενῆ ἢ φίλον.

⁂ Ἂν δῆτε ὅτι πηγαίνετε στὸν ὀδοντίατρον, κάποιο εὐτυχὲς γεγονὸς σᾶς ἀναμένει. Ἂν καθήσετε στὴν πολυθρόνα τοῦ ὀδοντιατρείου, γιὰ νὰ σᾶς ἐξετάση ὁ γιατρὸς, εἶναι καλὸς οἰωνός, ἐνῷ ἀντιθέτως ἂν ὀνειρευθῆτε ὅτι φωνάζετε ἀπὸ τὸν πόνο, εἶναι ἔνδειξις ὅτι θὰ σᾶς συμβῆ κάποιο δυσάρεστο ἀτύχημα κατὰ τοὺς προσεχεῖς μῆνες.

⁂ Ἂν δῆτε ὅτι σᾶς βγαίνει φρονιμίτης, εἶναι ἐξαιρετικὰ καλὸν σημεῖον καὶ μπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι θὰ ἐπιτύχετε σὲ ὅ,τι καὶ ἂν ἐπιχειρήσετε ἐντὸς τοῦ ἔτους.

⁂ Τέλος, ἂν ὀνειρευθῆτε ὅτι ἔχετε πονόδοντο, μὴν ἀμφιβάλλετε διόλου ὅτι ὁ ἔρως ποὺ αἰσθάνεσθε γιὰ κάποιον θὰ βρῆ ἀνταπόκρισι.

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

⁂ Ὅταν τὸν βλέπετε ἁπλῶς, προμηνύονται εὐτυχῆ γεγονότα γιὰ σᾶς. Ἐνῷ ἂν τὸν δῆτε ὡπλισμένον μὲ τὴν τρίαινά του, θἄχετε πολὺ γρήγορα βάσανα καὶ ἀποτυχίες στὰ σχέδιά σας.

⁂ Ἂν δῆτε ὅτι χτυπιέστε μαζί του, εἶναι σημεῖον εὐνοϊκὸν γιὰ τὰ μελλοντικὰ σχέδιά σας. Ὅπως καὶ ἂν δῆτε ὅτι ἔχετε φιλικὸ κουβεντολόϊ μαζί του, κάποια εὐτυχία σᾶς περιμένει καὶ οἱ δουλειές σας θὰ πᾶνε καλά.

⁂ Ἀντιθέτως, ἂν ὀνειρευθῆτε ὅτι σᾶς κυνηγάει μὲ τὴν τρίαινά του, σᾶς ἀναμένουν στενοχώριες καὶ θὰ γίνετε ἀντικείμενον συκοφαντιῶν ἐκ μέρους προσώπων ποὺ θεωρεῖτε φίλους.

⁂ Ἂν δῆτε ὅτι σᾶς ἔχει στὴν ἀγκαλιά του, μεγάλη εὐτυχία σᾶς ἀναμένει ἐντὸς τοῦ ἔτους.

⁂ Ἂν παλεύετε μαζί του, ὅτι τὸν κατατροπώνετε καὶ ὅτι τὸν ἀναγκάζετε νὰ τὸ σκάση, ὅλες οἱ στενοχώριες ποὺ ἔχετε θὰ περάσουν πολὺ γρήγορα καὶ θὰ συντρίψετε τοὺς ἐχθρούς σας. Τέλος, ἂν δῆτε τὸν διάβολο περιτριγυριζόμενον ἀπὸ διαβολάκια, τὰ ἐρωτικά σας σχέδια θὰ πραγματοποιηθοῦν ἀσφαλῶς.

ΠΥΘΙΑ

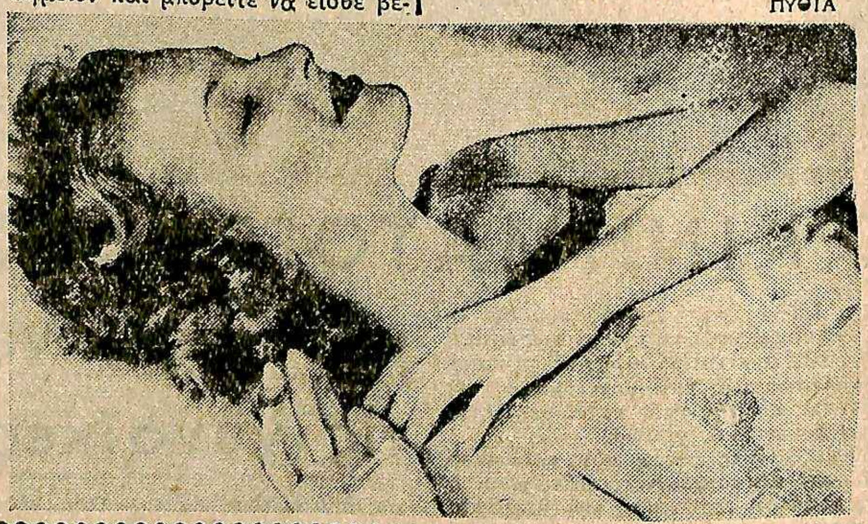

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

★ Μιὰ γυναῖκα ποὺ γράφει κάνει δύο κακά: αὐξάνει τὸν ἀριθμὸ τῶν βιβλίων καὶ λιγοστεύει τὸν ἀριθμὸ τῶν γυναικῶν.

Ἀλφόνσος Κὰρρ

★ Οἱ γυναῖκες εἶνε δαίμονες, ποὺ μᾶς ὁδηγοῦν στὴν κόλασι ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ παραδείσου.

Σὶν Συπριὲν

★ Ἡ καλλονὴ εἶναι μιὰ ὑπόσχεσις εὐτυχίας.

Σταντὰλ

★ Ἂν θέλετε νὰ καταστραφῆτε, παντρευθῆτε μιὰ γυναῖκα πλουσία.

Μισελὲ

★ Ἡ γυναῖκα εἶναι ἕνας πολὺ τελειοποιημένος διάβολος.

Βίκτωρ Οὐγκὼ

★ Τὸ παρελθὸν εἶναι μιὰ δεύτερη καρδιά, ποὺ χτυπᾷ μέσα μας.

Ἀνρὺ Μπατάϊγ

★ Ὁ γάμος εἶναι μιὰ ἀσθένεια, ποὺ δὲν θεραπεύεται, παρὰ μὲ τὸν θάνατο ἑνὸς ἐκ τῶν δύο συζύγων.

Θεόφιλος Γκωτιὲ

★ Ἡ γυναῖκα μου πέθανε καὶ τὴν κλαίω. Ἂν ζοῦσε, θὰ μαλώναμε.

Μολιέρος

★ Οἱ γυναῖκες λατρεύουν τὶς περιπέτειες καὶ ἰδίως τὶς ριψοκίνδυνες.

Γκαῖτε

ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ πού ὁδηγοῦν στήν ΤΡΕΛΛΑ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΟΡΦΑΝΗΣ

ΣΕ ἡλικία δέκα ἐτῶν ἡ Ἀγλαΐα Μ. ἔμεινε ὀρφανή. Ἔχασε τὸν πατέρα της. Κι' ἔμεινε στὸν κόσμο μὲ τὴ μητέρα της. Δυὸ ἀδύνατες, ἀπροστάτευτες ὑπάρξεις, χωρὶς περιουσία, χωρὶς πόρους ζωῆς. Φρικτὴ δυστυχία τὶς ἀπειλοῦσε.

Ἡ μητέρα τῆς Ἀγλαΐας ἔτρεξε παντοῦ νὰ βρῆ μιὰν ὁποιαδήποτε δουλειά, γιὰ νὰ ζήση τίμια καὶ ν' ἀναθρέψη τὴν κορούλα της. Ἐκοπίασε πολὺ σ' ἀπεγνωσμένες ἀναζητήσεις. Καὶ, τέλος, κατώρθωσε νὰ προσληφθῆ οἰκονόμος σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ σπίτι στὸ Κολωνάκι.

Ἡ κόρη της ὅμως τῆς ἦταν ἐμπόδιο.

— Δὲν μποροῦμε νὰ κρατήσωμε στὸ σπίτι καὶ τὴ μικρή, τῆς εἶπαν τ' ἀφεντικά της.

Ἡ φτωχὴ χήρα ἐσκέφθηκε καὶ βρῆκε μιὰ λύσι.

— Θὰ τὴν βάλω σ' ἕνα σχολεῖο ἐσωτερική, εἶπε.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἡ Ἀγλαΐα ἐτοποθετήθηκε σὲ μιὰ σχολὴ θηλέων. Ἐκεῖ θὰ ἀνετρέφετο καὶ θὰ ἐσπούδαζε. Κατὰ ἀραιὰ διαστήματα θἄρχόταν καὶ θἄβλεπε τὴ μητέρα της. Καὶ κάθε καλοκαῖρι θὰ μποροῦσε νὰ μένη κοντά της ἕνα μῆνα. Αὐτὸ τὸ ἐπέτρεψαν οἱ κύριοι τοῦ ἀριστοκρατικοῦ σπιτιοῦ.

Αὐτὰ συνέβησαν τὸ 1916.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ἡ Ἀγλαΐα μεγάλωνε κάτω ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ σχολείου. Ἡ μητέρα της, κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπε, τὴν ἔβρισκε πιὸ μεγάλη. Καὶ δὲν ἐχόρταινε νὰ τὴν καμαρώνη. Στὰ μάτια τῆς φτωχῆς γυναίκας ἔλαμπε ἡ εὐτυχία ὅταν ἀντίκρυζε τὴ μοναδική της παρηγοριὰ στὸν κόσμο.

Ἐπέρασαν πέντε χρόνια. Ἡ Ἀγλαΐα ἦταν πιὰ σωστὴ κοπέλλα. Τὸ τελευταῖο καλοκαῖρι, ποὺ ἦρθε νὰ μείνη ἕνα μῆνα κοντὰ στὴ μητέρα της, σ' ὅλους ἔκαμε ἐντύπωσι ἡ ντελικάτη ὀμορφιά της καὶ ὁ γλυκὺς χαρακτήρας της. Ἦταν λεπτοκαμωμένη, αἰθέρια ὕπαρξις μὲ ψυχὴ αἰσθαντική. Ἕνας ἐνσαρκωμένος ἄγγελος.

Στὸ ἀριστοκρατικὸ σπίτι ὅλοι την ἐπρόσεξαν. Καὶ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μὲ ζωηρότερη συγκίνησι, ὁ μεγάλος γυιὸς τῆς οἰκογενείας. Ἦταν εἰκοσιπέντε χρονῶν περίπου καὶ τὸν ἔλεγαν Ντῖνο. Τύπος ἀμέριμνου καὶ λίγο ἐπιπόλαιου νέου, ποὺ περνοῦσε τὸν καιρό του μὲ ἀσταθεῖς ἔρωτες καὶ ἀνόητα φλὲρτ στὰ κοσμικὰ σαλόνια.

Ἡ Ἀγλαΐα τὸν συνεκίνησε. Ἡ παρθενική της χάρις τὸν ἐγοήτευσε. Εἶχε καὶ τοὺς φίλους του, οἱ ὁποῖοι τὸν παρακινοῦσαν νὰ μὴν παραμελήση τὴν εὐκαιρία.

— Ὡραῖο κορίτσι! τοῦ ἔλεγαν. Θὰ εἶσαι ἀνόητος ἂν τὸ χάσης.

Ὁ Ντῖνος ἄρχισε τοὺς ἐρωτικοὺς ἑλιγμούς. Κάθε φορὰ ποὺ συναντοῦσε τὴν Ἀγλαΐα, τῆς μιλοῦσε μὲ πολλὴ τρυφερότητα. Τὴν ἐκύτταζε κατάματα μὲ βλέμμα πλημμυρισμένο ἀπὸ τὴν ὑγρὴ φλόγα τοῦ πάθους. Καὶ ἡ νέα χαμήλωνε τὰ δικά της, ἐνῷ στὰ μάγουλά της ἄνθιζαν τὰ ρόδα μιᾶς συγκινημένης αἰδημοσύνης. Ὅλ' αὐτὰ ἦσαν τόσο γοητευτικά! Τί μπορεῖ νὰ παραβληθῆ σὲ ὡραιότητα μὲ τὴν γλυκειὰ ταραχὴ μιᾶς κοπέλλας δεκαπέντε χρονῶν, ποὺ δέχεται τὶς πρῶτες ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις;

Στὴν ψυχὴ τοῦ Ντίνου ἄρχισε νὰ γεννιέται ἕνα πραγματικὸ αἴσθημα. Ἔπλαθε ὄνειρα ἔρωτος καὶ εὐτυχίας γύρω ἀπὸ τὸ ἀγγελικὸ ἐκεῖνο πλάσμα. Ἀπὸ τὸ μέρος ὅμως τῆς Ἀγλαΐας τὰ πράγματα ἦσαν πιὸ σοβαρά. Ἡ νέα εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ ἕνα βαθύτερο αἴσθημα. Ἔρως φλογερός, παράφορος, ἐδονοῦσε γλυκὰ καὶ μαρτυρικὰ ὅλη τὴν ὕπαρξί της. Ἦταν πιὰ σχηματισμένη κοπέλλα. Οἱ πρῶτοι δειλοί, παρθενικοὶ πόθοι τὴν εἶχαν καταλάβει τὸν τελευταῖο χρόνο στὸ σχολεῖο. Συχνά, τὶς ὧρες ποὺ ἐδιάβαζε, ἕνας ἀχνός, ρόδινος πέπλος ἔπεφτε ἐπάνω στὶς γραμμὲς τοῦ βιβλίου. Καὶ τὴν παρέσυρε τὸ ὄνειρο. Ὠνειροπολοῦσε ἕνα μεγάλο, ἁγνὸ αἴσθημα, μιὰν ἀγάπη ἀληθινή, εὐτυχισμένη. Μιὰν ἀφοσίωσι αἰώνια...

Χρυσᾶ ὄνειρα μιᾶς ψυχῆς τόσο νέας καὶ τόσο δροσερῆς! Στὸ πρόσωπο τοῦ Ντίνου ἡ Ἀγλαΐα ἐνόμισε πὼς βρῆκε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐνεσάρκωνε τοὺς αἰσθηματικούς της πόθους.

Καὶ τὸν ἀγάπησε. Τὸν ἀγάπησε πολύ, μὲ ὅλη τὴν παραφορὰ τῆς πρώτης τρελλῆς νεότητος.

Κι' ὅταν, ἕνα θερμὸ δειλινὸ καλοκαιριοῦ, ἐκεῖνος ἦρθε κοντά της, ἔζωσε τὴ μέση της μὲ τὸ χέρι του καὶ τὴν ἔσφιξε τρυφερὰ στὸ στῆθος του, ἐνόμισε πὼς δὲν θὰ ἐζοῦσε πιά. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔσβυσε γλυκὰ ἡ ζωή της σ' ἐκεῖνο τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ ἀγκάλιασμα καὶ ἡ ψυχή της ἐπέταξε στὴν μαγικὴ χώρα μιᾶς οὐρανίας εὐτυχίας...

ΤΟ ΣΚΛΗΡΟ ΚΤΥΠΗΜΑ

Κανεὶς στὸ σπίτι δὲν ἀντελήφθη τί συνέβη μεταξὺ τῶν δύο νέων. Τὸ εἰδύλλιό τους ἐπλέχθηκε μυστικά. Ἔκλεβαν λίγες στιγμὲς μοναξιᾶς, γιὰ νὰ ἀνταλλάσσουν ἕνα χάδι, ἕναν τρυφερὸ λόγο, ἕνα φιλί.

Ἡ Ἀγλαΐα βρισκόταν στὰ σύννεφα. Δὲν ὑπῆρχε γι' αὐτὴν στὴ ζωὴ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν ἔρωτά της. Ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ βρισκόταν πάντα κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της! Ἀλλ' ἡ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ ἔφθασε πολὺ σύντομα. Ἡ Ἀγλαΐα ἔπρεπε νὰ γυρίση στὸ σχολεῖο της.

Μὲ σπαραγμὸ ψυχῆς ἑτοίμασε τὰ πράγματά της. Ἀποχαιρέτησε τοὺς κυρίους τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ ἦρθε ἡ στιγμὴ ν' ἀποχαιρετήση καὶ τὸν Ντῖνο. Ἦταν καὶ ἡ μητέρα της μπροστά. Τοῦ ἅπλωσε δειλά, διστακτικὰ τὸ χέρι. Δοκίμασε κάτι νὰ πῆ. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἀρθρώση λέξι. Τὴν ἔπνιγε ἡ συγκίνησις. Ἐρρίχθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της καὶ τὴν πῆραν τὰ δάκρυα. Δὲν ἔκλαιγε, ὅπως ἄλλες χρονιές, διότι ἀποχωριζόταν τὴ μητέρα της. Ἀλλὰ διότι τώρα ἄφηνε πίσω της κάτι πιὸ πολύτιμο καὶ πιὸ ἱερό: Τὸν ἔρωτά της.

Στὸ σχολεῖο περνοῦσε τὶς ἡμέρες καὶ τὶς νύχτες της μὲ τὴν ἀνάμνησί του. Πόσο ἤθελε νὰ τοῦ γράψη, νὰ τοῦ ἐξομολογηθῆ τοὺς καϋμοὺς καὶ τὰ βάσανά της! Ἀλλ' ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐπικοινωνήση μαζί του. Μολαταῦτα καθόταν καὶ τοὔγραφε γράμματα, γεμᾶτα λατρεία καὶ ἐρωτικὸ παράπονο, ποὺ δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὰ λάβη ἐκεῖνος ποτέ. Τὰ ἔγραφε καὶ τὰ ἔκρυβε βαθειὰ στὴ βαλίτσα της.

Ἔτσι ἐπέρασε τὸ σχολικὸ ἔτος μὲ λαχτάρες, πόνους, ὄνειρα καὶ αἰσθηματικὴ ἀγωνία. Καὶ ἦρθε ἡ μέρα ποὺ ἡ μικρὴ ἐρωτευμένη θὰ πήγαινε νὰ περάση τὶς διακοπὲς κοντὰ στὴ μητέρα της, στὸ σπίτι τοῦ ἀγαπημένου της. Ἐπὶ τέλους! Θὰ τὸν ἔβλεπε! Θὰ τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του! Θὰ τοὔλεγε ὅσα εἶχε φυλαγμένα στὴν καρδιά της τόσον καιρό!

Ἡ μητέρα της ἦρθε καὶ τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Ἕνα δυνατὸ φῶς χαρᾶς τὴν ἔκανε νὰ λάμπη. Ἔφθασαν στὸ σπίτι καὶ ἀνέβηκαν στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας της. Ἄφησε τὰ πράγματά της ἐκεῖ, συγυρίσθηκε λίγο καὶ μὲ ἀσυγκράτητο καρδιοχτύπι ἐβγῆκε στὸ σαλόνι. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ τὴν ὑποδέχθηκαν μὲ καλωσύνη καὶ μὲ πολλὲς φιλοφρονήσεις.

Στὸ σαλόνι ἦταν καὶ μιὰ ὥριμη κοπέλλα, πλούσια ντυμένη. Ὡραῖα κοσμήματα ἔλαμπαν στὰ δάχτυλά της, στὰ μπράτσα της, στὸ λαιμό της καὶ στὰ μαλλιά της. Τὴν ἐσύστη-

Ὑπάρχουν καί...

ΣΧΟΛΕΙΑ γιὰ τὰ ζῶα!

Πῶς; Πηγαίνουν καὶ τὰ ζῶα στὸ σχολεῖο; Μάλιστα πηγαίνουν. Ὡρισμένα μάλιστα ἐξ αὐτῶν παίρνουν — κατὰ τὸν τρόπο τους, φυσικὰ — καὶ δίπλωμα. Βέβαια, οἱ σπουδές τους δὲν διαρκοῦν περισσότερο ἀπὸ ἕνα - δυὸ χρόνια. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι, πὼς κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα κοπιάζουν πολύ.

Οἱ καλύτεροι μαθηταὶ εἶν' οἱ ἐλέφαντες. Γι' αὐτοὺς ὑπάρχουν δυὸ κέντρα διδασκαλίας: Τὸ ἕνα στὸ Ἄπι καὶ τὸ ἄλλο, στὴν Γκαγκάϊα. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ βρίσκονται στὸ Βελγικὸ Κογκό. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ δυσκολία δὲν ἔγκειται τόσο στὴ διδασκαλία, ἀλλὰ στὸ νὰ δεχθοῦν νὰ γίνουν μαθηταί. Γιατί, φυσικά, δὲν πηγαίνουν μόνα τους. Πρέπει νὰ πάῃ νὰ τὰ βρῇ κανείς. Τὸ κυνῆγι δὲ τῶν ἐλεφάντων δὲν στερεῖται κινδύνων.

Γενικῶς πραγματοποιεῖται ἀπὸ δύο Εὐρωπαίους κυνηγούς, ἑκατὸν εἴκοσι κυνηγοὺς ἰθαγενεῖς καὶ ὀκτὼ ἐλέφαντες καθηγητάς. Μόλις οἱ κυνηγοὶ ἀνακαλύψουν καμμιὰν ἀγέλη, προσπαθοῦν νὰ διακρίνουν τοὺς νεαροὺς ἐλέφαντες, ποὺ ἔχουν τοὐλάχιστον ἑνάμισυ μέτρο ὕψος καὶ ἐπιδιώκουν νὰ τοὺς ἀπομονώσουν ἀπὸ τὴν μητέρα τους καὶ τὴν ἄλλην ἀγέλη. Κατὰ τὴν μεταφορά, οἱ παιδαγωγοὶ ἐλέφαντες χρησιμεύουν γιὰ νὰ φυλᾶνε τοὺς ἀγρίους ἀδελφούς τους νὰ μὴ δραπετεύσουν. Τὸ ἐπιτυγχάνουν δὲ αὐτὸ μὲ χτυπήματα ποὺ τοὺς δίνουν μὲ τὴν προβοσκίδα τους.

Μόλις εἰσαχθοῦν στὸ σχολεῖο, οἱ μαθηταὶ διδάσκονται ἀπὸ δύο εἰδῶν διδασκάλους: Τοὺς ἐλεφαντηλάτας καὶ τοὺς καθηγητὰς — ἐλέφαντας. Οἱ τελευταῖοι, ποὺ δὲν εἶνε πιὰ στὴν πρώτη τους νεότητα, ξέρουν ὅλες τὶς σχολικὲς συνήθειες καὶ ἐκτελοῦν χρέη «ἐπιμελητῶν». Πάντοτε, καταφέροντες μερικὰ χτυπήματα μὲ τὴν προβοσκίδα τους, κατορθώνουν νὰ ἐπιβάλουν στοὺς μικροὺς μιὰν αὐστηρὴ πειθαρχία.

Ἐκεῖνο ποὺ πρωτομαθαίνουν, εἶναι: νὰ δέχωνται χωρὶς τὴν ἐλάχιστη ἀνταρσία, τὸν ἐλεφαντηλάτη, νὰ τὸν σηκώνουν ἐπάνω τους μὲ πολλὴν εὐγένεια καὶ νὰ μὴν τὸν πετοῦν κατὰ γῆς, οὔτε καὶ νὰ τὸν ραντίζουν μὲ τὴν προβοσκίδα τους μὲ νερὸ ἢ ἄμμον. Κατόπιν ἀκολουθεῖ μιὰ διδασκαλία πιὸ δύσκολη: οἱ ἐργασίες τῆς ἐκχερσώσεως. Δὲν πρόκειται δηλαδὴ νὰ ὑποταχθοῦν πρὸ τῆς μικρῆς δυσαρεσκείας νὰ φέρουν στὸν λαιμό τους ἕναν ἐλεφαντηλάτη, ἀλλὰ νὰ ἐργασθοῦν συνεχῶς καὶ νὰ δείξουν καὶ κάποιαν πρωτοβουλία.

Οἱ ἐλέφαντες ἀπαλλάσσονται πολὺ εὔκολα ἑνὸς βάρους. Οἱ περισσότερον ἰσχυροὶ εἰδικεύονται στὴ μεταφορὰ ξύλων ἢ ἄλλων φορτίων. Γυμνάζονται ἐπίσης στὴν ἀνύψωσι τεραστίων βαρῶν, ποὺ φθάνουν καμμιὰ φορὰ ἕως τὰ τετρακόσια κιλά.

Ὅταν ὁ μαθητὴς μάθῃ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ διδαχθῇ καὶ ἐὰν ἐκ περισσοῦ διακριθῇ γιὰ τὴν καλή του διαγωγή, ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς φροντίζει νὰ τὸν «πλασάρῃ», δηλαδὴ νὰ τὸν πουλήσῃ ἢ νὰ τὸν ἐνοικιάσῃ. Οἱ καλλιεργηταὶ βάμβακος ἐνδιαφέρονται ἰδιαιτέρως γιὰ τὸν ἐλέφαντα, γιατὶ εἶναι οἰκονομικώτερος ἀπὸ τὸ βῶδι καὶ ἀπὸ τὸ τρακτέρ. Μποροῦν νὰ ἐνοικιάσουν ἕναν ἐλέφαντα μὲ δίπλωμα, ἀντὶ ποσοῦ δύο χιλιάδων πεντακοσίων φράγκων τὸ ἔτος.

Πάντοτε, στὶς τροπικὲς χῶρες, βρίσκομε ἕνα σχολεῖο ἄλλου εἴδους ζώων. Οἱ κάτοικοι τῆς Σουμάτρας ἐπιδίδονται στὴν διδασκαλία τῶν πιθήκων. Τὰ ζῶα αὐτὰ δὲν παρουσιάζουν καμμιὰ δυσκολία γιὰ ν' ἀποφασίσουν νὰ πᾶνε στὸ σχολεῖο. Λίγα γλυκύσματα ἀρκοῦν γιὰ νὰ τὰ ἑλκύσουν. Τὰ μαθήματα γίνονται στὸ ὕπαιθρο. Ὁ καθηγητής, ἕνας ἰθαγενής, ἐξηγεῖ μὲ πειραματικὴν διδασκαλία, τὴν ὁποίαν ἐπαναλαμβάνει μερικὲς φορές, πῶς πρέπει νὰ κάμουν γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ κοκκοκάρυα. Ὁ πίθηκος, τὸν ὁποῖον κρατεῖ μὲ σχοινί, σκαρφαλώνει στοὺς κοκκοφοίνικες. Ὅταν βρῇ τοὺς καρπούς, τοὺς παίρνει στὰ χέρια του καὶ τοὺς στριφογυρίζει ἕως ὅτου ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τὸ δένδρο. Μόλις κατέβῃ, τοὺς καθαρίζει.

Ἐὰν τὰ σχολεῖα ποὺ ἀνεφέραμε ἔχουν ἕνα πρακτικὸν σκοπό, τὰ δυὸ ἀκόλουθα, ἀντιθέτως, δὲν εἶναι παρὰ διασκεδαστικά:

Στὴν Νέαν Ὑόρκη, ὑπάρχει ἕνα οἰκοτροφεῖον ἀπὸ μικρὰ σκυλάκια. Εἰς μάτην θὰ ψάξετε νὰ βρῆτε ἕναν κυνηγετικὸ ἢ φύλακα σκύλο. Στὸ σχολεῖο αὐτὸ ὑπάρχουν μόνον μικρὰ σκυλάκια πολυτελείας: Πεκινουά, ἀγγλικὰ τερριέ, λουλοὺ Πομερανίας καὶ ἄλλα κοσμικὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ὀφείλουν νὰ διδαχθοῦν λεπτοὺς τρόπους. Οἱ καθηγηταὶ τοὺς ἐπιβάλλουν μιὰν αὐστηρὴ ἀγωγὴ καὶ τὰ κάνουν «σκυλιὰ τοῦ καλοῦ κόσμου».

Στὴν Ἀβάνα, λειτουργεῖ ἕνα σχολεῖο πολὺ πιὸ πρωτότυπο:

Ἕνας ἔμπορος πτηνῶν, γιὰ νὰ μάθῃ τοὺς παπαγάλους του νὰ μιλοῦν, ἐγκατέστησε στὴν κλούβα τους ἕνα μεγάφωνο. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει τέσσερις γλῶσσες: τὰ ἀγγλικά, τὰ γαλλικά, τὰ ἰσπανικὰ καὶ τὰ πορτογαλικά. Τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα ὁ ἔμπορος αὐτὸς ἀλλάζει τὸ δίσκο καὶ λένε ὅτι οἱ παπαγάλοι του μιλοῦν πολὺ καλὰ καὶ μὲ μεγάλην εὐφράδεια.

Μ. ΔΕΠ.

σαν στὴν Ἀγλαΐα:

— Ἡ δεσποινὶς Στάσα, ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ Ντίνου.

Ἡ Ἀγλαΐα ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκίνητη καὶ ἄφωνη. Μιὰ ὀδυνηρὴ ἔκπληξις εἶχε χυθῆ στὰ μάτια της.

— Ἡ ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ Ντίνου! ψιθύρισε σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό της.

Ἐζήτησε τὴν ἄδεια ν' ἀποσυρθῇ, διότι ἦταν κουρασμένη. Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι...

ΘΡΗΝΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

Τί νὰ συνέβη ἄραγε στὴ ψυχὴ τῆς φτωχῆς κοπέλλας;

Μόνο ὁ Θεὸς ξέρει τί βαθὺ τραῦμα ἄνοιξε μέσα της τὸ ἀπότομο ἐκεῖνο χτύπημα. Προσδοκοῦσε τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία. Καὶ βρῆκε τὴν πιὸ μαύρη δυστυχία. Στὸ μυαλό της ἐχύθηκε τὸ φρικτὸ σκοτάδι τῆς ἀπογνώσεως. Δὲν μπόρεσε νὰ ἀνθέξῃ περισσότερο. Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ἔπεσε μὲ δυνατὸ πυρετό.

Ὅλη τὴ νύχτα παραληροῦσε. Μιλοῦσε γιὰ κάποιο μωρό, ποὺ τῆς ἔκλεψαν μέσα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της. «Τί θὰ γίνῃ τὸ ὀρφανό μου;» ἔλεγε. Καὶ σπαρταροῦσε ἀπὸ τοὺς λυγμούς. Ὕστερα μιλοῦσε γιὰ τὴ δυστυχία τῶν ὀρφανῶν παιδιῶν, ποὺ εἶνε ἀπροστάτευτα στὸν κόσμο, ποὺ εἶνε φτωχὰ καὶ ἔρημα. Καὶ πάλι ζητοῦσε τὸ μωρό της...

Ὁ πυρετός, τὴν ἄλλη μέρα, ἔπεσε. Ἀλλὰ τὸ παραλήρημα δὲν σταματοῦσε. Ἦταν στιγμὲς ποὺ ἄφηνε κραυγὲς σπαρακτικές:

— Γιατὶ μοῦ πήρατε τὸ μωρό μου; Δὲν ἔχει ἄλλον ἀπὸ μένα στὸν κόσμο. Εἶνε ὀρφανό...

Ὁ γιατρὸς συνέστησε νὰ κλεισθῇ σὲ ἄσυλο:

— Ἔπαθε διασάλευσι τῶν φρενῶν, εἶπε.

Καὶ ἡ δροσερή, ὡραία, ντελικάτη νέα τῶν δεκαέξη χρόνων, ὡδηγήθηκε στὸν θλιβερὸ τόπο, ποὺ δὲν τὸν φωτίζει ἡ λάμψις τοῦ λογικοῦ. Εἶνε ἕνας τόπος φρίκης, ποὺ τὸν γεμίζουν οἱ τρομερές, ἀμφίβολες σκιὲς τῶν παρακρούσεων καὶ τῆς παραφροσύνης. Ἐκεῖ ἡ ἄτυχη νέα βασανιζόταν μὲ τοὺς ἐφιάλτες καὶ τὰ ὁράματά της.

Θρηνοῦσε γιὰ κάτι ποὺ τῆς πῆραν. Καὶ τὶς περισσότερες φορὲς αὐτὸ τὸ κάτι γινόταν μωρό, ποὺ τῆς εἶχαν ἁρπάξει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της. Καὶ ἔκλαιγε γιὰ τὸ ὀρφανό της, ἔκλαιγε γιὰ ὅλα τὰ δυστυχισμένα παιδιὰ τοῦ δρόμου, μ' αὐτοὺς τοὺς τραγικοὺς στίχους ποὺ ἔγραφε στοὺς τοίχους τοῦ ἀσύλου:

Ἀλλοίμονο στὸ παιδὶ τοῦ (δρόμου.
Πίνει περισσότερα δάκρυα (παρὰ γάλα.
Τὸ κρύο δαγκώνει τὸν γυ- (μνὸ ὦμο του.
Μεγαλώνει χωρὶς ποτὲ νὰ (γνωρίσῃ
τὸ χαμόγελο τῆς εὐτυ- (χίας.

Μέσα σ' αὐτὰ τὰ πονεμένα λόγια ὑπῆρχε ὁ θρῆνος γιὰ τὴν ἴδια της τὴ ζωή. Καὶ αὐτὴ ἦταν ἕνα φτωχό, ὀρφανὸ παιδί, ποὺ δὲν ἐγνώρισε τὸ χαμόγελο τῆς εὐτυχίας. Ἄλλοτε ἄρχιζε νὰ γράφῃ στίχους ἐρωτικούς. Ἀλλὰ σταματοῦσε. Δὲν μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ. Ἦταν σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ πλησιάσῃ τὸ ἐρωτικό της ὄνειρο, ἀλλ' ἐκεῖνο ἀπομακρυνόταν, μέχρις ὅτου ἔσβυνε ἀργὰ - ἀργὰ μέσα στὸ σκοτισμένο λογικό της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΛΕΥΚΗ ντὲ ΜΟΡΑΝ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ — Χάρις στὴν ἐπέμβασι μερικῶν περιέργων διαβατῶν ὁ κόμης ντὲ Μορὰν κατώρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δυὸ ὑπηρετῶν τοῦ Γκοντρὰν —ποὺ κατὰ διαταγὴ τοῦ Κυρίου των, τὸν ὡδηγοῦσαν στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα ὡς ἔνοχον ἀποπείρας δολοφονίας— κι' ἐλεύθερος πιὰ σκέφθηκε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν κατοικία του. Ἐβάδιζε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς περισσότερους περιέργους καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα καλοντυμένο ἄγνωστο ποὺ καθὼς εἶχε καταλάβει ὅτι ὁ κόμης εἶχε συγκινηθῆ ἀπὸ τὴ σκηνὴ ποὺ εἶχε ἐκτυλιχθῆ καὶ μάλιστα ὅτι δοκίμαζε κάποιο κόπο νὰ βαδίζῃ, τοῦ προσέφερε γενναιόψυχα νὰ στηριχθῇ στὸ μπράτσο του.

— Ὅλα ὅσα συνέβησαν, εἶπε μὲ ἀβρότητα ὁ ἄγνωστος θὰ σᾶς συγκίνησαν, φίλε μου, καὶ θὰ χαρῶ ἁπλῶς ἂν μάθω ὅτι εἶσθε καλύτερα τώρα).

23ον

Ὁ κόμης εὐχαρίστησε μ' ἕνα βλέμμα τὸ πρόσωπο ποὺ τοῦ φανέρωνε τὸ εὐγενικὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον καὶ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ λέγῃ, στὸν αὐτὸ πάντοτε τόνο:

—Στηριχθῆτε καλὰ στὸ μπράτσο μου, ἀγαπητὲ κύριε. Καθόλου δὲν θὰ στενοχωρηθῶ ἂν κανένας ἀπὸ τοὺς γνωστούς μου μὲ συναντήσῃ νὰ προσφέρω τὸ μπράτσο μου σ' ἕναν ἐργάτη, καθὼς φαίνεσθε ὅτι εἶσθε...

—Ἕνας ἔντιμος ἐργάτης καθὼς καὶ εὐγενής, κύριε, πρόσθεσε ὁ ντὲ Μορὰν σταματῶντας γιὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸν συνομιλητή του.

—Δὲν ἀμφιβάλω καθόλου, φίλε μου! ἀπήντησε ὁ ἄγνωστος ποὺ ὑποτάχθηκε μπρὸς στὸ ἀριστοκρατικὸ μεγαλεῖο ποὺ ἐνέπνεε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἐργατικὴ μπλούζα. Ὡστόσο, ἐπειδὴ συνέπεσε νὰ παρευθερῶ στὸ τόσο δυσάρεστο γιὰ σᾶς ἐπεισόδιο ἐκεῖνο, νόμισα πὼς σᾶς ἄκουσα νὰ βεβαιώνετε ὅτι εἶσθε... κόμης!

—Καὶ εἶμαι πράγματι, ἀποκρίθηκε μὲ ἁπλότητα ὁ ντὲ Μοράν.

Ἡ σταθερὴ καὶ ἀξιοπρεπὴς αὐτὴ ἀπάντησις ἔκαμε τὸν ἄγνωστο νὰ προσέξῃ καλύτερα τὸν σύντροφό του γιὰ τὸν ὁποῖον δοκίμαζε κάποια ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὴν διανοητικὴ κατάστασί του.

Δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή, προκειμένου νὰ κάμῃ νέα ἐρώτησι, ἐπειδὴ ὅμως ἡ περιέργειά του ἔφθασε στὸ κατακόρυφο, τόλμησε νὰ πῇ:

—Κάτω ἀπὸ ποιὲς παράδοξες περιστάσεις, ἄνθρωπος τῆς θέσεώς σας, κατήντησε νὰ κάνῃ τὸν ἐργάτη; Συγχωρῆστε με γιὰ τὴν ἐρώτησι, ποὺ παίρνω τὸ θάρρος νὰ σᾶς κάνω, πιστέψτε με ὅμως ὅτι μοῦ ὑπαγορεύεται ἁπλῶς καὶ μόνο ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μοῦ ἐμπνεύσατε, ὅταν σᾶς εἶδα νὰ πιασθῆτε μὲ τοὺς πρόστυχους αὐτοὺς ποὺ σᾶς μεταχειρίσθηκαν μ' ἀγριότητα χωρὶς νὰ σεβασθοῦν τὴν ἡλικία σας.

Ὁ ντὲ Μορὰν βρέθηκε σὲ μεγάλη ἀμηχανία προκειμένου ν' ἀπαντήσῃ, ἔστω κι' ἂν ἀκόμη ἤθελε.

Μήπως δὲν εἶχε χάσει ἐντελῶς τὴν ἀνάμνησι τῶν γεγονότων ποὺ εἶχαν συμβῆ στὴ ζωή του, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ χτυπημένος ἀπὸ τὴν σφαῖρα τοῦ Γκοντράν, εἶχε πέσει ἀναίσθητος;

Εἶχε ἐπανακτήσει βέβαια τὸ λογικό του, ἐπανερχόμενος στὸν ἑαυτό του, ἀγνοοῦσε ὅμως ὅτι ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα βρισκόταν κάτω ἀπὸ συνεχῆ διανοητικὴ διαταραξι. Κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀναρωτιόταν τώρα γιατί φοροῦσε ἐργατικὰ ροῦχα.

Μὴ μπορῶντας ὅμως, παρὰ νὰ δώσῃ μιὰ ἀπάντησι στὸν ἄγνωστο σύντροφό του, εἶπε μὲ κάποια στενοχώρια:

—Κύριε, δὲν ξέρω, μὰ τὴν ἀλήθεια τί μοῦ συνέβη καὶ γιὰ τί μὲ βλέπετε νὰ φορῶ τὰ ροῦχα αὐτά.

Ὁ ἄγνωστος τὸν ἐκύτταξε κατάπληκτος.

—Πῶς;.. Δὲν ξέρετε....

—Ἀγνοῶ ἀπολύτως γιατὶ καὶ πῶς ἔγινα ἐργάτης... Ἐκεῖνο ποὺ μόνο θυμᾶμαι εἶναι ὅτι ἄλλοτε, καὶ γιὰ ἁπλῆ διασκέδασι, ἔμαθα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κλειθροποιοῦ. Ἤμουνα πλούσιος, πάρα πολὺ πλούσιος, κι' ἡ δουλειὰ αὐτὴ μοῦ κινοῦσε τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐπεδόθηκα σ' αὐτὴν κι' ἀπέκτησα σπανίαν ἱκανότητα...

Ὁ ἄγνωστος δὲν πίστευε ὅ,τι ἄκουγε.

«Ἀσφαλῶς, διαλογιζόταν, αὐτὸς ὁ δύστυχος δὲν ἔχει πιὰ τὸ μυαλό του!»

Καὶ καθὼς ἡ συμπάθειά του ἔγινε μεγαλύτερη τώρα, πρόσθεσε δυνατά:

—Ποῦ πηγαίνετε τώρα, φίλε μου;

Ὁ ντὲ Μορὰν σταμάτησε σᾶν ἡ ἐρώτησις αὐτὴ νὰ τὸν βρῆκε ἀπροετοίμαστο. Συλλογιζόταν.

—Κάθεστε μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ: ἐπανέλαβε ὁ ἄγνωστος. Τότε θὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἄδεια νὰ πάρω ἕνα ἁμάξι γιὰ νὰ μᾶς πάῃ στὸ σπίτι σας.

—Εἶναι περιττό, κύριε! ἀποκρίθηκε ὁ κόμης μὲ ὕφος ἀνθρώπου, ποὺ παίρνει ξαφνικὰ ὡρισμένη ἀπόφασι.

—Ἡ κατοικία σας βρίσκεται, λοιπόν, στὴ συνοικία αὐτή;

—Μάλιστα! Μάλιστα! ἀποκρίθηκε ὁ κόμης ζωηρὰ σὰν νἄθελε ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν συνομιλητή του, τοῦ ὁποίου ἡ περιέργεια ἄρχιζε νὰ τὸν στενοχωρῇ.

Ἔκαμαν τότε ἀκόμη μερικὰ βήματα σιωπηλοὶ καὶ μετὰ ὁ ντὲ Μορὰν εἶπε στὸ σύντροφό του:

—Νοιώθω ὅτι ἔχω ἐντελῶς συνέλθει, κύριε, καὶ δὲν θέλω νὰ καταχρασθῶ περισσότερο τῆς εὐγενείας σας. Δεχθῆτε, σᾶς παρακαλῶ, τὶς εἰλικρινεῖς μου εὐχαριστίες γιὰ τὴν καλωσύνη ποὺ εἴχατε νὰ μοῦ προσφέρετε τὴ συνδρομή σας.

Κι' ὁ κόμης ἐλευθέρωσε τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ ἀγνώστου καὶ χαιρετῶντας τον:

—Δεχθῆτε καὶ πάλι τὶς εὐχαριστίες μου, κύριε, κι' ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς σφίξω τὸ χέρι.

Ὁ ἄγνωστος ἔσφιξε τὸ χέρι ποὺ τοῦ ἔτεινε, δὲν τόλμησε ὅμως πιὰ νὰ ἐπιμείνῃ ὅπως συνοδεύσῃ ἐκεῖνον ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ λέγεται κόμης καὶ ποὺ αὐτὸς τὸν ἐθεωροῦσε ὡς ἕνα δυστυχισμένο τρελλό...

Τὸν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ μερικὰ βήματα καὶ μετὰ ἄρχισε νὰ τὸν ἀκολουθῇ ἐξ ἀποστάσεως.

Ὁ κόμης ἐξ ἄλλου, ἀφοῦ δίστασε γιὰ μιὰ στιγμὴ ποιὰ ἀπόφασι νὰ πάρῃ, θυμήθηκε ξαφνικὰ τὸν Ζακὸμπ Μενιέ. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ πιὰ οὔτε στιγμή, διευθύνθηκε, μὲ βιαστικὰ βήματα τώρα, στὸ σπίτι τοῦ καλοῦ αὐτοῦ φίλου του.

Ο ΓΚΟΝΤΡΑΝ...ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΕΙ!

Ὅταν ὁ Γκοντρὰν καὶ ἡ κό-

Ὁ Ντ' Ὡμὸν κατέβηκε πρῶτος καὶ ἔτεινε τὸ χέρι πρὸς τὴν κόρη του.

ρη του διέκριναν ἀπὸ μακρυὰ τοὺς δύο ὑπηρέτες ἔκριναν σκόπιμο νὰ τοὺς περιμένουν γιὰ ν' ἀποφύγουν νὰ βρεθοῦν ἀνάμεσα στοὺς διαβάτες ποὺ συζητοῦσαν ζωηρὰ γιὰ κάποιο ἐπεισόδιο βέβαια.

Ὁ Γκοντρὰν δὲν ἀπέκρυψε τὴν ἀνησυχία του καὶ τὴν ἔκπληξί του ἀπὸ τὴν κόρη του, καθὼς ἔβλεπε τοὺς ὑπηρέτες νὰ ἐπιστρέφουν τόσο γρήγορα. Ἐμάντευσε ὅτι κάποιο ἐπεισόδιο θὰ συνέβη ποὺ δὲν θὰ τοὺς ἐπέτρεψε νὰ ἐκτελέσουν τὶς διαταγὲς ποὺ τοὺς εἶχε δώσει.

Κι' ὅταν βεβαιώθηκε ὅτι δὲν τοὺς ἔβλεπε κανεὶς ἀπὸ τοὺς περιέργους, πλησίασε βιαστικὰ τοὺς ὑπηρέτες του:

—Τί σᾶς συνέβη λοιπόν ; ρώτησε μὲ ζωηρότητα ποὺ φανέρωνε ὅλη του τὴν ἀνησυχία.

Μαθαίνοντας δὲ ὅτι ὁ κόμης κατώρθωσε νὰ ξεφύγη χάρις στὴν ἐπέμβασι τοῦ πλήθους, ὁ ντ' Ὠμὸν κατάλαβε ὅτι ὁ κίνδυνος ἦταν ἐπικείμενος καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐνεργήση γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγη, ἂν ἦταν δυνατόν.

Ἔδωκε διαταγὲς στοὺς ὑπηρέτες του νὰ ἐπιστρέψουν στὸ μέγαρο καὶ νὰ μὴν ἀνοίξουν σὲ κανέναν πρὶν ἐπιστρέψη καί, σταματῶντας ἕνα ἁμάξι ποὺ περνοῦσε ἀπὸ μπροστά τους, βοήθησε πρῶτα τὴ Λευκὴ ν' ἀνεβῆ καὶ μετὰ πήδησε κι' αὐτὸς κοντά της, ἀφοῦ εἶπε στὸν ἁμαξᾶ ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸν ὁδηγήση.

Ἡ Λευκή, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄκουσε τὰ ὅσα εἶπαν οἱ ὑπηρέτες στὸν πατέρα της, ἔχασε τὸ χρῶμα της καὶ ἀνησύχησε ὅσο καὶ ὁ Γκοντράν.

—Ποῦ πηγαίνομε, πατέρα; ρώτησε μόλις ξεκίνησε ἡ ἅμαξα.

—Στοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως! ἀποκρίθηκε ὁ Γκοντράν.

Ἡ Λευκὴ ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως.

—Ναί! Θέλω νὰ ἐνεργήσω πρῶτος γιὰ νὰ προλάβω τὸ κακό. Πηγαίνω ἐγὼ στὸν δικαστή, πρὶν ἔλθη αὐτὸς σπίτι μου!

—Καὶ τί θὰ τοῦ πῆς;

—Ἁπλῶς μόνο ὅτι ἔγινα ἀντικείμενο ἀποπείρας φόνου.

Ἡ Λευκὴ ἤξερε τί σατανικὲς σκέψεις μποροῦσε νὰ κάμη ὁ πατέρας της καὶ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη ὅτι εἶχε καταστρώσει κιόλας κάποιο πρόχειρο σχέδιο, ποὺ θὰ εἶχε μερικὲς πιθανότητες ἐπιτυχίας.

—Καὶ εἶναι πραγματικὰ ἀνάγκη νὰ παρευρεθῶ κι' ἐγὼ στὴ συζήτησι ποὺ θἄχετε μὲ τὸν γενικὸ εἰσαγγελέα; τὸν ἐρώτησε.

—Διάβολε! δὲν ἤσουν μάρτυς τῆς ἀποπείρας ποὺ θὰ ἐκθέσω ; ὅλες της τὶς λεπτομέρειες στὸν πρῶτο δικαστὴ τῆς εἰσαγγελίας!

—Εἶναι καὶ φίλος μας, εἶπε ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἡ Λευκή.

—Ἕνας λόγος περισσότερος, γιὰ νὰ μᾶς δεχθῆ θαυμάσια καὶ νὰ μᾶς ἀκούση μὲ προθυμία.

Ἔπειτα νοιώθοντας ὁ Γκοντρὰν ὅτι ἡ κόρη του κάτι τι ἄλλο σκεπτόταν, τῆς εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:

—Ἔχεις βέβαια κι' ἐσὺ τὸ σχέδιό σου, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ναί, ἤθελα νὰ πάω στὸ Μεγάλο Δάσος!

—Θὰ πᾶμε ἀργότερα!

—Κι' ἐκεῖ ἐπίσης βρίσκεται τώρα ἕνα πρόσωπο γιὰ τὴ σιωπὴ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἐνεργήσωμε.

—Τὸ ξέρω ! Ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ φροντίσωμε γιὰ τὸ ἄλλο αὐτὸ πρόσωπο ποὺ μπορεῖ νὰ μιλήση, ἂν δὲν ἔχασε τὸ λογικό του, καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ κάμη ἀποκαλύψεις στοὺς δικαστές, καὶ πρὸ πάντων μπορεῖ....

Ὁ Γκοντρὰν χτύπησε ζωηρὰ τὸ μέτωπό του... Συλλογιζόταν τὸν συμβολαιογράφο τοῦ κόμητος, τὸν κύριο αὐτὸ Ντεγκαλώ, ποὺ τὸν εἶχε ψυχράνει καὶ πειράξει μὲ τοὺς κακούς του τρόπους.

Ἤξερε ὅτι ὁ Ντεγκαλὼ διατηροῦσε μιὰ ἄγρια μνησικακία ἐναντίον τοῦ κόμητος καὶ ὅτι θὰ δεχόταν μὲ χαρά του μιὰ περίστασι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ παρουσιασθῆ γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ σκληρά.

—Ὁ Ντεγκαλώ ! ἐφώναξε σφίγγοντας μὲ δύναμι τὸ χέρι τῆς κόρης του, νὰ ὁ ἐχθρὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ φοβούμεθα τὰ πάντα, ἂν ποτὲ μάθη ὅτι ὁ καταραμένος αὐτὸς κόμης ζῆ.

Ἡ Λευκὴ τώρα μετέπιπτε ἀπὸ τὴν ἀνησυχία σὲ τρομερὴ ἀγωνία. Ἦταν κι' αὐτὴ μὲ τὴ γνώμη τοῦ πατέρα της ποὺ θεωροῦσε βέβαιη τὴν ἐπέμβασι τοῦ συμβολαιογράφου στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ ποὺ παρουσίαζε ἤδη τόσους ἄλλους κινδύνους. Ζητοῦσε μήπως βρῆ κανένα πρακτικὸ μέσον γιὰ ν' ἀποκρούση τὸ χτύπημα.

Μὲ τὸ θράσος ποὺ τὴν διέκρινε, δὲν ὑποχωροῦσε ποτὲ μπρὸς σὲ τίποτε, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πραγματοποιήση καὶ τὴν ἐλαχίστη φαντασιοπληξία της. Ἂν τώρα ὁ κίνδυνος δὲν ἦταν τόσο κοντὰ ἡ Λευκὴ θἄβρισκε βέβαια μέσον νὰ τυλίξη τὸν Ντεγκαλὼ σὲ τρόπο ποὺ νὰ καταστήση κυριολεκτικὰ ὑποχείριό της τὸν συμβολαιογράφο αὐτόν. Ὁ κίνδυνος ὅμως ἦταν ἄμεσος καὶ ἔπρεπε νὰ πάρουν μέτρα ποὺ ἐπέβαλε ἡ δύσκολη θέσις τους πού, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μποροῦσε νὰ γίνη χειρότερη.

Καὶ ἡ Λευκὴ ἀφοῦ συλλογίσθηκε ἀρκετὰ ρώτησε δειλὰ τὸν Γκοντράν:

—Δὲν νομίζεις, πατέρα, ὅτι πρέπει νὰ δοῦμε τὸ ταχύτερο αὐτὸν τὸν κ. Ντεγκαλώ;

—Ναί, ἔπρεπε, ἀποκρίθηκε ὁ Γκοντράν, ἀλλὰ αὐτὸ θἆταν μεγάλη ἀφροσύνη...

—Γιατί;

—Διότι ὁ Ντεγκαλὼ τἄχει χαλασμένα μαζί μας καὶ θὰ ἀποροῦσε δικαιολογημένα ὅταν ἐμεῖς, καὶ πρὸ πάντων ἐσύ, πηγαίναμε πρῶτοι ν' ἀνανεώσωμε τὶς σχέσεις μας.

—Ἔχεις δίκηο, δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμωμε αὐτό.

—Κι' ἄλλωστε καταλαβαίνεις ποιὸς θἆταν ὁ κίνδυνος ἂν μετὰ ἕνα τέτοιο διάβημα,ὁ συμβολαιογράφος μάθαινε ὅτι ὁ πρώην πελάτης του, ὁ κόμης, ξανάρθε στὴ ζωή... Δὲν θὰ παρέλειπε, ὁ καταραμένος, νὰ συσχετίση τὸ διάβημά μας πρὸς αὐτὸν μὲ τὴν εἴδησι τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Μοράν.

—Κι' ἂν ὑποθέσωμε ὅτι μποροῦμε νὰ παρουσιασθοῦμε στὸν Ντεγκαλώ, χωρὶς νὰ ὑπάρχη τίποτε τὸ ἄτοπο σ' αὐτό, σὲ τί ἀποτέλεσμα νομίζεις πῶς θὰ καταλήξωμε;

—Θὰ χρειαζόταν νὰ ἐξασφαλίσωμε τὴ σιωπή του...

—Μὲ τί μέσον μποροῦμε νὰ ἐξαγοράσωμε τὴ σιωπή του ;

—ὉΝτεγκαλὼ θὰ ἐκμεταλλευόταν τὸ ὅτι θὰ μὲ κρατοῦσε στὴν ἐξουσία του, γιὰ νὰ μὲ κάμη νὰ πληρώσω βασιλικά, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε πῶς μπορεῖ μιὰ χαρά, ἀφοῦ τσεπώσει τὰ χρήματα, νὰ μὲ παραδώση στὴ δικαιοσύνη... Πῶς λοιπόν, νὰ ἐξαγοράσωμε τὴ σιωπὴ αὐτή :..

Σταμάτησε λίγες στιγμὲς κι' ἐνῶ τὸ πρόσωπό του ἔπαιρνε μιὰ ἄγρια ἔκφρασι ἔσκυψε στ' αὐτὶ τῆς κόρης του καὶ ψιθύρισε:

—Οἱ νεκροί !.. Μονάχα οἱ νεκροὶ δὲν μιλοῦν, Λευκή!..

Κι' ἀπὸ τὸ ταραγμένο μυαλὸ τοῦ Γκοντρὰν πέρασε γιὰ λίγες στιγμὲς ἡ μορφὴ τοῦ παλαιοπώλου Μπρικοῦ..

—Ναί, μονάχα οἱ νεκροὶ δὲν μιλοῦν, ἐπανέλαβε, συλλογιζόμενος ὅτι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐξησφάλιζε καὶ τὴ σιωπὴ τοῦ συνενόχου του παλαιοπώλου...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕ ΣΑΙΝΤΛΕΝ, ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα τὸ ἁμάξι ποὺ μετέφερε τὴ Λευκὴ καὶ τὸν πατέρα της, σταμάτησε μπρὸς στὸ μέγαρο τῆς εἰσαγγελίας κι' ὁ Γκοντράν, ἀφοῦ βοήθησε τὴν κόρη του νὰ κατέβη, ἔδωσε στὸν κλητῆρα ποὺ ἔτρεξε πρὸς αὐτοὺς τὸ ἐπισκεπτήριό του μὲ τὴν παράκλησι νὰ γίνη ἀμέσως δεκτὸς ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα.

Ὁ Μωρὶς ντὲ Σαιντλέν, ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς τῆς Δημοκρατίας, ἕνας μεσῆλιξ ποὺ φρόντιζε ἀρκετὰ γιὰ νὰ παραμένη στὴ μεσηλικία αὐτή, μόλις διάβασε τὸ ὄνομα ἐκείνου ποὺ ζητοῦσε νὰ παρουσιασθῆ μπροστά του, ἔτρεξε μόνος πρὸς τὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ ὑποδέχθηκε μὲ χαμόγελο καὶ ἐξαιρετικὲς φιλοφρονήσεις τὸν πολυεκατομμυριοῦχο καὶ τὴν κόρη του, στὸ μέγαρο τῶν ὁποίων συχνότατα γευμάτιζε, χωρὶς ποτὲ νὰ παραλείπη νὰ εἶναι καὶ πρῶτος στὶς ἐπίσημες ὑποδοχὲς τοῦ Γκοντράν.

Ἡ φιλικὴ αὐτὴ ὑποδοχή, ἔδωσε κάποιο θάρρος στὸν Γκοντρὰν πού, εὐθὺς μετὰ τὶς τυπικὲς ἐρωτήσεις, εἶπε μὲ ὕφος προσποιητὰ εὔθυμο, στὸν εἰσαγγελέα:

—Εἶναι ἀδύνατον νὰ μαντεύσετε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου, ἀγαπητὲ κύριε εἰσαγγελεῦ!

—Μὰ τότε μιλῆστε μου γρήγορα, ἔκαμε μὲ χαμόγελο ὁ Σαιντλέν, καθὼς καθόταν πίσω ἀπὸ τὸ κατάφορτο ἀπὸ ἔγγραφα γραφεῖο του. Μιλῆστε μου γιατὶ μοῦ κεντᾶτε πολὺ τὴν περιέργεια.

—Πρῶτα - πρῶτα, ἄρχισε ὁ Γκοντράν, πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν ἔρχομαι νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν καλὸ φίλο ντὲ Σαιντλέν, ἀλλὰ τὸν δικαστὴ ντὲ Σαιντλέν !

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔγινε ἀμέσως σοβαρός. Τὸ χαμόγελο ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ τὰ χείλη του καὶ ἡ μορφή του πῆρε ἔκφρασι αὐστηρή, ψυχρὴ ποὺ τόσο τάραζε τοὺς ἐνόχους ποὺ παρουσιάζονταν μπροστά του.

—Σᾶς ἀκούω, εἶπε, χωρὶς τὸ πρόσωπό του νὰ χάση τὴν ψυχρὴ ἀπάθειά του.

—Κύριε γενικὲ εἰσαγγελεῦ, εἶπε ὁ Γκοντράν, ἔρχομαι νὰ σᾶς καταγγείλω ὅτι ὑπῆρξα θῦμα ἀποπείρας φόνου.

—Ἐσεῖς ; ἐφώναξε ὁ εἰσαγγελεύς.

—Μάλιστα !

—Τώρα τελευταίως ;

—Μόλις πρὸ ὀλίγων στιγμῶν. Μετὰ τὴν ἀπόπειρα δὲν ἔκαμα τίποτε ἄλλο παρὰ νἄρθω σὲ σᾶς.

Ὁ ντὲ Σαιντλὲν μετὰ τὸ κίνημα ἐκπλήξεως, πῆρε πάλι τὴν ψυχρὴ φυσιογνωμία του καὶ εἶπε μὲ σοβαρὴ φωνή :

—Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε, κύριε ντ' Ὠμὸν ἂν μὲ καταστήσετε ἐνήμερον κάθε λεπτομερείας, ποὺ ἀφορᾶ τὴν ἐπίθεσι αὐτὴ καὶ νὰ εἶσθε πεπεισμένος ὅτι καὶ στὴν περίστασι αὐτή, καθὼς πάντοτε, ἡ δικαιοσύνη θὰ ἐκτελέση τὸ καθῆκον της.

Ὁ Γκοντρὰν ἔκαμε χειρονομία καὶ μορφασμὸ σὰν νἄθελε νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν ἐπιείκεια ὑπὲρ τοῦ ἐνόχου.

—Θὰ ἐπιθυμοῦσα, εἶπε μὲ βεβιασμένο χαμόγελο, ἡ ὑπόθεσις νὰ μὴν ἔχη συνέπειες...

—Εἶναι ἀδύνατον! διέκοψε ὁ εἰσαγγελεύς.

Καὶ κυττάζοντας κατάματα τὸν συνομιλητή του, πρόσθεσε τονίζοντας τὶς λέξεις:

—Ἡ δικαιοσύνη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χαρισθῆ οὔτε νὰ φανῆ ἐπιεικής. Ὁ ἔνοχος θἄχη τὴν συνδρομὴ τοῦ συνηγόρου του γιὰ νὰ ἐπιτύχη ἐλαφρυντικὲς περιπτώσεις, ὅταν παρουσιασθῆ μπρὸς στοὺς ἐνόρκους. Ὡς τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη δὲν εἶναι ἄξιος παρὰ τῆς αὐστηρότητος ποὺ ἐπιδέχεται ἡ νομοθεσία μας.

Κι' ἔπειτα, μὲ πιὸ σοβαρὸ ὕφος:

—Λυποῦμαι, κύριε ντ' Ὠμόν, πρόσθεσε, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ

συμμερισθῶ τὴν ἐπιείκεια ποὺ τόσο γενναιόψυχα ἐπικαλεῖσθε, γιὰ τὸ ἄτομο ποὺ ἔγινε ἔνοχος ἀποπείρας ἐναντίον σας. Ἡ δικαιοσύνη ἐκτιμᾶ τὰ αἰσθήματά σας, ἀλλὰ τὸ καθῆκον τῆς ὑπαγορεύει νὰ μὴ τὴν συμμερισθῆ. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ ἀφηγηθῆτε ἀκριβῶς τὰ γεγονότα ποὺ σᾶς φέρουν ἐνώπιον τοῦ πρώτου δικαστικοῦ λειτουργοῦ τῆς εἰσαγγελίας ἐνῷ θὰ μπορούσατε ν' ἀρκεσθῆτε νὰ γνωστοποιήσετε αὐτὰ στὸν ἀστυνόμο τοῦ τμήματός σας...

Καὶ γιὰ νὰ μετριάση κάπως τὴν ἐντύπωσι τῆς τελευταίας του παρατηρήσεως, πρόσθεσε, μὲ τὸ χαμόγελο, αὐτὴ τὴ φορά, στὰ χείλη:

—Σᾶς εὐχαριστῶ, ὡστόσο, ποὺ θυμηθήκατε στὴν περίστασι αὐτὴ τὶς ἐξαιρετικὲς φιλικές μας σχέσεις καὶ ὅτι ὑποθέσατε —πολὺ σωστὰ ἄλλωστε —ὅτι θὰ σπεύσω νὰ ἐπιταχύνω τὴν πορεία τῆς ἀνακρίσεως, γιὰ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὶς συνηθισμένες ἀργοπορίες. Σᾶς ἀκούω, λοιπόν, κύριε!, κατέληξε ὁ εἰσαγγελεὺς καθήμενος ἀναπαυτικώτερα στὸ κάθισμά του.

Κάθε ἄλλος, στὴ θέσι τοῦ Γκοντράν, θἄνοιωθε κάποια δειλία καὶ θὰ ταραζόταν ἴσως, ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ ὕφος τοῦ εἰσαγγελέως. Ὁ Γκοντρὰν ὅμως, χωρὶς νὰ χάση καθόλου τὴν ψυχραιμία του, διηγήθηκε τὰ τῆς ἀποπείρας, κατὰ τὸν τρόπο ποὺ ἤθελε, μὲ λεπτομέρειες καὶ σαφήνεια ποὺ θὰ ζήλευε εἰσαγγελεὺς ὑποστηρίζων κατηγορία.

Ὁ ντὲ Σαιντλὲν τὸν ἄφησε νὰ τελειώση χωρὶς νὰ τὸν διακόψη καὶ μετὰ τὸν ρώτησε σὲ φιλικὸ τόνο :

—Ἤθελα, κύριε Γκοντράν, νὰ μὴ παρατείνω τὴν συζήτησι αὐτὴ ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ σᾶς εἶναι λυπηρὰ ἀφοῦ σᾶς ὑπενθυμίζει βιαιότητες. Εἶμαι ὅμως ὑποχρεωμένος, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς μου, νὰ σᾶς ζητήσω μερικὲς πληροφορίες καὶ συγχρόνως νὰ σᾶς κάμω μερικὲς ἐρωτήσεις...

—Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, ἀπήντησε ὁ Γκοντρὰν ἀνταλλάσσοντας κρυφὸ βλέμμα μὲ τὴν κόρη του.

—Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἄρχισε ὁ εἰσαγγελεύς, θὰ σᾶς εἶναι εὔκολο νὰ μοῦ πῆτε ἂν γνωρίζετε καλὰ τὸν κλειθροποιὸ αὐτό ;

—Καθόλου !

—Δὲν τὸν ξαναχρειαστήκατε ἄλλοτε ποτέ ;

—Τὸν ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορά.

—Εἶσθε βέβαιος γι' αὐτό ;

—Ἀπολύτως!

—Γιὰ σκεφθῆτε καλύτερα, κύριε Γκοντράν, προσπαθῆστε νὰ θυμηθῆτε, γιατὶ αὐτὸ μπορεῖ νἄχη μεγάλη σπουδαιότητα.

—Τί νὰ σᾶς πῶ ! Ἄδικα πιέζω τὴ μνήμη μου. Δὲν θυμᾶμαι νἄχω δῆ ἄλλοτε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν σπίτι μου.

—Καλά! Τότε πῶς τὸν καλέσατε σπίτι σας;

Ὁ Γκοντρὰν ἔκαμε ἀδιόρατο κίνημα τῶν χειλιῶν του Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ τὸν ἔφερε σ' ἀμηχανία, γιατὶ ἂν ἀποφάσιζε νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια θἆταν ὑποχρεωμένος, κατ' ἀνάγκην, νὰ μιλήση γιὰ τὸ οἰκογενειακὸ συμβούλιο, ποὺ εἶχε συγκαλέσει στὸ γραφεῖο του ὁ συμβολαιογράφος Ντεγκαλώ, κι' αὐτὸ δὲν τὸν συνέφερε. Ὡστόσο κατάλαβε ὅτι ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δώση ἀμέσως μιὰ ἀπάντησι.

—Μὰ τὴν πίστι μου, εἶπε, αὐτὸ ἔγινε ὅλως τυχαίως.

—Τυχαίως ; Ἐξηγηθῆτε, σᾶς παρακαλῶ.

—Αὐτὸν τὸν κλειθροποιὸ μοῦ τὸν ἔφερε ἕνας ἄλλος ἐργάτης, ποὺ ἐδήλωσε ὅτι ἦταν ἀνίκανος νὰ κάμη τὴ δουλειὰ ποὺ ἤθελα νὰ τοῦ ἀναθέσω.

—Τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου αὐτοῦ ἐργάτου ;

—Δὲν τὸ ξέρω!

—Ἄ! ἔκαμε ὁ εἰσαγγελεύς, ἔκπληκτος καταφανῶς ἀπὸ τὴν ἀπάντησι αὐτή.

Κι' ὕστερα ἀπὸ λιγόστιγμη σιωπή :

—Ὡστόσο, κύριε Γκοντράν, πρέπει νὰ ξέρετε ποῦ ἐργάζεται ὁ ἐργάτης αὐτός, ἀφοῦ κατ' ἀνάγκην, θὰ στείλατε νὰ τὸν ζητήσουν στὸ ἐργοστάσιό του.

—Ὄχι! καὶ πάλιν τυχαίως ἔγινε! ἀποκρίθηκε ὁ Γκοντρὰν προσπαθῶντας νὰ γελάση.

Κι' εὐθὺς ἀμέσως:

—Ξέρετε τί λέω, ἀγαπητέ μου Σαιντλέν, πρόσθεσε. Δὲν νομίζετε πῶς εἶναι καλύτερα ν' ἀφήσωμε νὰ περάση καὶ νὰ ξεχασθῆ ἡ ἐλεεινὴ αὐτὴ ὑπόθεσις ;

—Τότε ἔπρεπε νὰ μὴ μοῦ κάμετε λόγο! ἀντεῖπε ὁ εἰσαγγελεὺς μὲ σταθερὸ τόνο. Δὲν θὰ τὴν ἤξερα τοὐλάχιστον. Ἀφοῦ ὅμως τὴν ἀναφέρατε στὸ γενικὸ εἰσαγγελέα, εἶναι καθῆκον μου νὰ ἐπιληφθῶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς. Καὶ μ' ὅλη τὴν εὐχαρίστησι ποὺ θἄνοιωθε ὁ ντὲ Σαιντλὲν νὰ σᾶς φανῆ ἀρεστός, ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς ἀρνεῖται ρητῶς ν' ἀφήση ἕνα ἔγκλημα ἀτιμώρητο. Θὰ εὐαρεστηθῆτε λοιπὸν νὰ μοῦ ἐξηγήσετε ποιὰ τύχη σᾶς ἔφερε ν' ἀποταθῆτε σ' ἕναν ἐργάτη ποὺ δὲν τὸν ξέρατε; Ποῦ τὸν συναντήσατε ;

—Στὸ δρόμο! ἀποκρίθηκε ὁ Γκοντράν.

—Κι' ἐμαντεύσατε ἀμέσως ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ ἔτυχε νὰ συναντήσετε στὸ δρόμο σας, ἦταν κλειθροποιός; Ἐλᾶτε δά, ἀσφαλῶς τὸ μνημονικό σας δὲν σᾶς ὑπηρετεῖ καλά, κι' αὐτὸ ἐννοεῖται ἔπειτα ἀπὸ τὴ συγκίνησι ποὺ δοκιμάσατε, δὲν εἶναι τίποτε τὸ παράδοξο.

Ὁ δικαστὴς ἐπέμενε.

—Εἶναι πιθανόν, πρόσθεσε, νὰ σᾶς συνώδευε τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες σας ποὺ θὰ γνώριζε ἴσως τὸν ἐργάτη ἐκεῖνον καὶ νὰ σᾶς τὸν ὑπέδειξε.

Ὁ ντ' Ὠμὸν ποὺ ἄρχισε ἤδη ν' ἀνησυχῆ ἅρπαξε ἀμέσως τὰ σανίδα αὐτὴ σωτηρίας, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῆ τὴ δολιότητα τῆς ἀνέλπιστης αὐτῆς συνδρομῆς.

—Μάλιστα, ἐφώναξε, ἔτσι εἶναι, τὸ θυμᾶμαι καλὰ τὴ στιγμὴ αὐτή. Ἔτσι ἀκριβῶς εἶναι.

—Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ ὑπηρέτης ποὺ σᾶς συνώδευε;

—Ὁ Μπερνάρ, ὁ καμαριέρης μου.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔγραψε τὸ ὄνομα ἐπάνω σ' ἕνα χαρτὶ καὶ τὸ κράτησε κοντά του.

Ὁ Γκοντρὰν μόλις πρόφθασε νὰ συνέλθη καὶ ἤδη ὁ εἰσαγγελεὺς τοὔλεγε :

—Θὰ τὸν φέρω στὴν ἀνάκρισι αὐτὸν τὸν Μπερνάρ.

Μετά, χωρὶς νὰ διακρίνη τὴν ἐντύπωσι τοῦ τρόμου ποὺ προξένησαν τὰ λόγια του αὐτὰ ἐπάνω στὸν Γκοντράν, ἐπανέλαβε τὶς ἐρωτήσεις του:

—Εὐαρεστεῖσθε τώρα νὰ μοῦ πῆτε ποῦ παγαίνατε ἢ ἀπὸ ποῦ ἐρχόσασθε, ὅταν ὁ καμαριέρης σας σᾶς ἔδειξε τὸν κλειθροποιό ;

—Ἐπέστρεφα ἀπὸ τοῦ συμβολαιογράφου μου.

—Ἄ! Ἀπὸ τοῦ κ. Ντεγκαλώ ;

—Δὲν εἶναι πιὰ συμβολαιογράφος μου αὐτός ! εἶπε ὁ Γκοντρὰν μὲ φωνὴ ποὺ σιγότρεμε.

Ὁ ντὲ Σαιντλὲν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔδειξε πῶς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μάθη τὸ ὄνομα τοῦ συμβολαιογράφου τοῦ Γκοντράν, ἀλλὰ κάποια ξαφνικὴ σκέψις φαίνεται τὸν ἔκαμε ν' ἀλλάξη θέμα.

—Εἶμαι πολὺ βέβαιος, εἶπε, ὅτι ἡ ἀστυνομία θὰ μπορέση νὰ βρῆ τὸν ἐργάτη κι' ἀπ' αὐτὸν εὔκολα θὰ μάθωμε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀπεπειράθη νὰ σᾶς δολοφονήση...

—Ἀλλὰ εἶναι τρελλός! φώναξε ὁ ντ' Ὠμὸν καὶ ἡ δικαιοσύνη πρέπει νὰ τὸν συγχωρήση, ὅπως τὸν ἐσυγχώρησα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος.

—Τότε θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ρωτήσω γιατί, ἀφοῦ ἀποφασίσατε νὰ συγχωρήσετε, καθὼς λέτε, ἤρθατε νὰ μοῦ καταγγείλετε τὴν ὑπόθεσι αὐτή;

Ἡ ἀμηχανία τοῦ Γκοντρὰν ἦταν τόσο φανερὴ τώρα, ποὺ ὁ δικαστὴς ἔκρινε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνη γιὰ νὰ ἐπιτύχη κατηγορηματικὴ ἀπάντησι. Ἀρκέσθηκε νὰ γράψη μερικὲς σημειώσεις καὶ σὰν νὰ συνόψιζε τὴν ὅλη ὑπόθεσι εἶπε κυττάζοντας στὸ φύλλο τῶν σημειώσεών του:

—Ἔχομε, λοιπόν, ὡς τώρα δυὸ δεδομένα. Ὁ ὑπηρέτης σας Μπερνὰρ ἤξερε τὸν κλειθροποιὸ πού, ἀναγνωρίζοντας ὅτι ἦταν ἀνίκανος γιὰ τὴ δουλειὰ ποὺ τὸν θέλατε, σᾶς ἔφερε ἕνα συνάδελφό του ἱκανώτερο στὴν τέχνη...

Ὁ Γκοντρὰν ἐπεδοκίμασε μὲ νεῦμα τοῦ κεφαλιοῦ.

—Τώρα ἐξηκολούθησε ὁ εἰσαγγελεύς, τὸ σπουδαιότερα εἶναι νὰ βροῦμε τὸν ἐργάτη. Γι' αὐτὸ θὰ διατάξω σχετικῶς.

Ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν Γκοντράν:

—Θὰ λάβετε τὴν καλωσύνη, κύριε ντ' Ὠμόν, νὰ εἰδοποιήσετε τὸν ὑπηρέτη σας Μπερνὰρ ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τοῦ ἀνακοινώσετε τὴν παραγγελία μου αὐτή, πρέπει νὰ εἶναι στὴ διάθεσι τοῦ ἀστυνόμου.

Ὁ Γκοντρὰν δὲν συνωφρυώθηκε.

—Θὰ τὸν εἰδοποιήσω! ἀπήντησε ἁπλᾶ.

★

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔκαμε νὰ σηκωθῆ γιὰ νὰ δώση νὰ καταλάβουν ὅτι θεωροῦσε τελειωμένη τὴ συζήτησι ἀλλὰ ξανακάθησε καὶ παίρνοντας ἕνα φύλλο χαρτιοῦ μὲ τυπωμένη τὴν ἐπικεφαλίδα «Γραφεῖον Γενικοῦ Εἰσαγγελέως», ἔγραψε λίγες γραμμές. Τὤκλεισε μετὰ μέσα σὲ φάκελλο, ἔγραψε τὸ ὄνομα τοῦ παραλήπτου καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

—Τὸ γράμμα αὐτό, στὴ διεύθυνσί του! εἶπε στὸν κλητῆρα ποὺ μπῆκε στὸ γραφεῖο. Πρέπει νὰ πάη ὡς ἀπόψε τὸ βράδυ.

Μετά, ὅταν ὁ κλητῆρας ξανάκλεισε πίσω του τὴν πόρτα, ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς ἐγκατέλειψε τὸ αὐστηρό του ὕφος καὶ γυρίζοντας μὲ χαμόγελο στὴ Λευκή:

—Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ δυσαρεστηθῆτε νὰ μάθετε, δεσποινίς, εἶπε, ὅτι θὰ ἐμπιστευθῶ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ σ' ἕνα πολὺ γνωστό σας νεαρὸ δικαστή.

Καὶ κυττάζοντας τώρα κατάματα τὴν κόρη τοῦ Γκοντράν:

—Ὁ κύριος Μαρσιὰλ Μπερέν, πρόσθεσε, στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀνακριτικοῦ του σταδίου, δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιτύχη καλύτερη ὑπόθεσι. Καὶ ἔχω τὴν πεποίθησι, δεσποινίς, ὅτι θὰ καταβάλη ἐξαιρετικὸν ζῆλο, πρᾶγμα ἄλλωστε ποὺ τοῦ ἐπιβάλλεται πολὺ περισσότερο λόγῳ τῆς εὐγνωμοσύνης ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν αἰσθάνεται γιὰ τὸν εὐεργέτη του, παρ' ὅσον τοῦ ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον του...

Στὸ ἀπότομο αὐτὸ χτύπημα ὁ Γκοντρὰν ἔνοιωθε ὅτι ἄρχισε νὰ τὰ χάνη καὶ χρειάσθηκε νὰ σηκωθῆ γρήγορα γιὰ ν' ἀποκρύψη τὴν ταραχή του.

Ἀλλὰ καὶ ἡ συγκίνησις τῆς Λευκῆς ἦταν πιὸ φανερή. Ὁ ντὲ Σαιντλὲν ὅμως πού, ὅπως ὅλοι οἱ γνωστοὶ ἄλλωστε, ἤξερε ὅτι ἡ κόρη τοῦ ἑκατομμυριούχου ἀγαποῦσε τὸν προστατευόμενο τοῦ πατέρα της καὶ ὅτι συχνὰ ἐψιθυριζόταν γάμος μεταξὺ τῶν δύο νέων, δὲν κατάλαβε τὴν πραγματικὴ ἀφορμὴ τῆς συγκινήσεως τῆς νέας, φαντάσθηκε ὅτι αὐτὴ ὠφειλόταν στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀγαπημένου της, καὶ μὴ τολμῶντας ν' ἀφήση

νὰ φανῇ ὅτι εἶχε μαντεύσῃ ἐκεῖνο ποὺ συνέβαινε στὸ μυαλὸ τῆς ζωηρῆς νέας, γύρισε πρὸς τὸν Γκοντρὰν καί :

—Μπορεῖτε νὰ εἶσθε πεπεισμένος, τοῦ εἶπε, ὅτι ὁ κ. Μαρσιὰλ Μπερὲν μὲ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ θἄχῃ λαμπρὰ ἐπιτυχία, γιατὶ θὰ βρῇ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιδείξῃ ἐξαιρετικὰ προτερήματα ποὺ ἐμεῖς οἱ παλαιότεροι δικαστικοὶ ἔχομε ἤδη ἀναγνωρίσει ὅτι ἔχει ὁ νεαρὸς προστατευόμενός σας.

Ὁ ντὲ Σαιντλέν, μιλῶντας τόσο ἐπαινετικὰ γιὰ τὸν Μαρσιάλ, διώρθωνε κάπως τὴν αὐστηρότητα τῆς ἐκφράσεως τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, ἀλλ' οὔτε ὁ Γκοντράν, οὔτε ἡ Λευκὴ ντ' Ὠμὸν γελάστηκαν ὡς πρὸς τὶς διαθέσεις τοῦ δικαστοῦ. Ἐσχημάτισαν τὴν ἀπόλυτη πεποίθησι ὅτι πρῶτος ὁ εἰσαγγελεὺς θὰ ἔθετε σὲ κίνησι ὅλα τὰ λαγωνικὰ τῆς ἀστυνομίας γιὰ νὰ βροῦν ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε ἀποπειραθῆ νὰ δολοφονήσῃ τὸν ἑκατομμυριοῦχο ποὺ ὅλο τὸ Παρίσι ἐγνώριζε.

Ὡστόσο ὁ ντ' Ὠμὸν δοκίμασε μιὰ τελευταία προσπάθεια:

—Ἀφῆστε τὸν ἄθλιο αὐτό! εἶπε.

—Ἡ δικαιοσύνη δὲν μπορεῖ, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, ν' ἀφήσῃ ἔγκλημα ἀτιμώρητο ! ἀντεῖπε ὁ εἰσαγγελεύς.

Σηκώθηκε ὄρθιος καὶ ὁ Γκοντρὰν κατάλαβε ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς του δὲν ἔπρεπε νὰ παραταθῇ περισσότερο.

Ἀποχαιρέτισαν λοιπόν, μαζὶ μὲ τὴν κόρη του, τὸν γενικὸ εἰσαγγελέα καὶ ἐγκατέλειψαν τὸ γραφεῖο του.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐπιστροφῆς τους στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Δομινίκου, πατέρας καὶ κόρη ἐξέφραζαν ἀμοιβαίως τοὺς φόβους καὶ τὶς ἀγωνίες τους γιὰ τὴν τροπὴ ποὺ ἔπαιρνε ἡ ὑπόθεσίς τους ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψί τους στὸν γενικὸ εἰσαγγελέα. Καὶ κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ παραμελήσουν τίποτε γιὰ ν' ἀποτρέψουν τὴν τρομερὴ συμφορὰ ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε...

ΟΤΑΝ Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ΕΞΑΝΙΣΤΑΤΑΙ...

Ἀντικαθιστῶντας στὸ θυρωρεῖο ὁ Ζακὸμπ Μενιὲ τὸν θυρωρὸ Σιμόν, ποὺ εἶχε συνοδεύσει τὴν Τζέννη στὸ μέγαρο ντ' Ὠμόν, ἄρχισε σιγὰ - σιγά, μόνος του καθὼς ἦταν νὰ βυθίζεται σ' ἀτέλειωτους συλλογισμοὺς καὶ ν' ἀναπολῇ ὅλη τὴν ἱστορία τῆς θετῆς αὐτῆς κόρης του, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Σηκουάνα, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἕνας εὐπαρουσίαστος νέος, ὁ Μαρσιάλ, τὴν ζήτησε σὲ γάμο.

Καταλάβαινε πόσο δύσκολο ἦταν νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτὸς καὶ ἄρχισε νὰ τὰ βάζῃ μὲ τὸν ἑαυτό του γιατὶ δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴ συμβουλὴ τῆς μακαρίτισσας γυναίκας του ποὺ ἐπέμενε νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τῶν γονέων τῆς Τζέννης...

Ἀναπαριστοῦσε στὸ μυαλό του ὅλες τὶς περιπέτειες τῆς δύστυχης νέας καὶ σκεπτόταν ὅτι ἂν τοὐλάχιστον εἶχε ἀκόμη ἡ Τζέννη τὸ χρυσὸ μενταγιὸν μὲ τὴν ἁλυσσίδα, ποὺ εἶχε περασμένα στὸ λαιμό της ὅταν τὴν βρῆκε, μωρὸ ἀκόμα, μέσα στὴ βάρκα, ἴσως καὶ τώρα μὲ τὴ βοήθεια αὐτῶν νὰ μποροῦσε ν' ἀναζητήσῃ τοὺς γονεῖς της. Τὸ μενταγιὸν ὅμως μὲ τὴν ἁλυσσίδα τὰ εἶχαν κλέψει ἀπὸ τὸ δύστυχο κορίτσι, καὶ ὁ Μενιὲ ἔνοιωθε τώρα τὴ συνείδησί του νὰ τὸν κατηγορῇ. Γιατὶ μὲ τὸν ἐγωϊσμό του εἶχε φέρει τὰ πράγματα στὸ ἀδιέξοδο ποὺ ἀντίκρυζε τώρα.

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς χανόταν σὲ συλλογισμοὺς ποὺ πρώτη φορὰ ἔκαμε μέσα του ὁ φτωχὸς ἐργάτης.

Ἔμεινε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα στὴν ἀόριστη αὐτὴ κατάστασι καὶ σιγὰ - σιγά, ὅταν ἐξαφανίσθηκε ὁ ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του θυμός του, δοκίμασε τὴν ἐντύπωσι ἀνακουφίσεως. Κι' αὐτὸ γιατὶ σιγὰ-σιγὰ ἐπίσης ἐξοικειώθηκε μὲ τὴν ἰδέα νὰ συμβουλευθῇ, ἐπάνω στὸ ζήτημα τῆς Τζέννης, δυὸ πρόσωπα στὰ ὁποῖα εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη: τὸν θυρωρὸ Σιμὸν καὶ τὸν μπάρμπα Βισέτρ.

Ἀφοῦ εἶχε ἀναβάλει τὸ πρᾶγμα γιὰ πολὺν καιρό, τώρα ἀνεγνώριζε ὅτι θὰ ἦταν ἔλλειψις τιμιότητος νὰ ἐπιμείνῃ σὲ πεῖσμα, ποὺ τόσα δυστυχήματα εἶχε προξενήσει ὡς τώρα.

—«Ναί! φώναξε κάποια στιγμή, σὰν ν' ἀπαντοῦσε στὶς ἴδιες του σκέψεις, ' πρέπει νὰ τοὺς τὰ πῶ ὅλα».

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζῃ νευρικὰ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις τοῦ θυρωρείου, κυττάζοντας κάθε τόσο ἀπὸ τὴν πόρτα γιὰ νὰ δῇ μήπως θὰ διέκρινε κανέναν ἀπὸ τὰ δύο ἄτομα ποὺ περίμενε.

Ἡ ἀνυπομονησία τοῦ Ζακὸμπ Μενιέ, εἶχε φθάσει τώρα στὸ κατακόρυφο καὶ σφίγγοντας τὶς γροθιές του:

—Τώρα ποὺ τὤχω ἀποφασίσει γιὰ καλά, φώναξε, δὲν ἔρχεται κανεὶς τους... Ἄς ἔρθῃ λοιπὸν κάποιος πρὶν ἀλλάξω γνώμη...

Ξαφνικὰ κύτταξε τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου καὶ βεβαιώθηκε ὅτι εἶχε περάσει περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Σιμὸν εἶχε φύγει μὲ τὴν Τζέννη.

—Γιὰ νάργῃ τόσο νὰ γυρίσῃ, συλλογιζόταν μ' ἀγωνία, θὰ πῇ ὅτι κάτι θὰ τοὺς ἔτυχε.

Καὶ καθὼς ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν τάραξε ὡς κακὸ προαίσθημα, ὁ Μενιὲ δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ μείνῃ στὴ θέσι του.

Ἄνοιξε ἀπότομα τὴν πόρτα τοῦ θυρωρείου καὶ πῆγε νὰ παραφυλάξῃ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τὸν δρόμο μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θἄβλεπε νὰ προβάλῃ εἴτε ὁ Σιμὸν εἴτε ὁ μπάρμπα Βισέτρ.

★

Δὲν περίμενε καὶ πολὺ καὶ στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου διέκρινε σὲ λίγο τὸν Σιμόν. Ὁ γέρο θυρωρὸς βάδιζε μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι σὰν ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἀπασχολοῦν σοβαρὲς φροντίδες.

Διακρίνοντάς τον, ὁ Μενιὲ δοκίμασε ἕνα δυσάρεστο συναίσθημα καὶ τρέχοντας γρήγορα πρὸς τὸ θυρωρεῖο ρίχθηκε ἐπάνω στὸ κάθισμα, γιατὶ ἔνοιωθε κυριολεκτικὰ τὰ πόδια του νὰ τρέμουν.

—Ἔ, φιλαρᾶκο, ἔχει γοῦστο νὰ κοιμᾶσαι, εἶπε ὁ Σιμὸν μπαίνοντας σὲ λίγο. Τὸ καλὸ σκυλὶ δὲν κοιμᾶται, γέρο Μενιέ μου, πρόσθεσε προσπαθῶντας νὰ γελάσῃ.

Ὁ Ζακὸμπ γύρισε πρὸς τὸ μέρος του.

—Δὲν κοιμᾶμαι, φίλε μου, ἀποκρίθηκε, συλλογιζόμουν...

—Τί λοιπόν; Πόσους μῆνες ἔχει ὁ χρόνος ;

—Πολλὰ πράγματα, γέρο μου. Κι' ἂν ὄχι πόσους μῆνες ἔχει ὁ χρόνος, ἀλλὰ τὸ ἔτος 48...

—Ἀλήθεια; Γιὰ δὲς τί σύμπτωσις! Κι' ἐγώ, τώρα δὰ ποὺ ἐρχόμουνα, θυμήθηκα ξαφνικὰ τὴν περίφημη ἐκείνη νύχτα ποὺ συναντηθήκαμε. Ξανάβλεπα καὶ τοὺς δυό μας νὰ κουβεντιάζωμε σὰν παληοὶ φίλοι. Θυμόμουνα ἀκόμη ποὺ μοῦδιδες καλὲς συμβουλὲς γιατὶ ἤμουνα λιγάκι στὰ πράγματα τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἐπειδὴ εἶχα μείνει κομμάτι παραπάνω στὴν ταβέρνα ποὺ μὲ βρῆκες!.. Ναί, γέρο Μενιέ μου, πρόσθεσε ὁ θυρωρὸς στενάζοντας, μοὔκαμες ἀμέσως ἐντύπωσι καλοῦ ἀνθρώπου, καλοῦ οἰκογενειάρχου καὶ δὲν ζητοῦσα παρὰ νὰ ἔχω τὶς σχέσεις σου, γι' αὐτὸ σοὔδωσα καὶ τὴ διεύθυνσί μου...

Ὁ Σιμὸν διεκόπη ἀπότομα κι' ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό του σὰν νἄθελε νὰ διώξῃ μιὰν ἐπίμονη ἐνοχλητικὴ ἰδέα.

Ὁ Μενιὲ ὅμως δὲν καταλάβαινε τίποτε. Οἱ ἀναμνήσεις ποὺ τοῦ εἶχε ἀνακαλέσει εἶχαν ἀναζωογονήσει τὴν ψυχική του ταραχή. Καὶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ποὺ ἦταν ἀποφασισμένος ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸ ποὺ εἶχε διαφυλάξει δεκαοχτὼ χρόνια, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δοκίμαζε ἀόριστο συναίσθημα, ποὔμοιαζε σὰν ντροπὴ ἀνάμικτη μὲ ἀκατανίκητη ἀνάγκη νὰ ἐκμυστηρευθῇ.

Βέβαια, ἂν τὴ στιγμὴ αὐτὴ βρισκόταν ἐκεῖ ὁ μπάρμπα Βισέτρ, ὁ Μενιὲ δὲν θὰ δίσταζε καθόλου ν' ἀφήσῃ νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἡ ἐκμυστήρευσις ποὺ τοὔκαιγε τὰ χείλη. Ὁ θυρωρὸς δὲν τοῦ ἐνέπνεε τὴν ἐμπιστοσύνη αὐτή.

Ὡστόσο βλέποντάς τον ἕτοιμο νὰ συνεχίσῃ:

—Ἔκαμες καλὰ ποὺ ἦρθες, Σιμόν, τοῦ εἶπε, γιατὶ σὲ περίμενα μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀνυπομονησία...

—Γιὰ νὰ πιοῦμε ἕνα; χαμογέλασε ὁ θυρωρός.

Καὶ πρὶν προλάβῃ ὁ Μενιὲ ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Σιμὸν ἀκουμποῦσε κιόλας ἐπάνω στὸ τραπέζι ἕνα μπουκάλι καὶ δυὸ ποτήρια.

—Εἶναι ἄσπρο, εἶπε, κι' ἀπ' τὸ καλό. Θὰ τὸ δοκιμάσω αὐτό. Μενιέ, γιατὶ τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι καλύτερο ἀπ' αὐτό, γιὰ νὰ σοῦ λύσῃ τὴ γλῶσσα. Μοῦ φάνηκε ἄλλωστε πὼς ἔχεις διάθεσι νὰ τὰ ποῦμε λιγάκι.

Εἶχε γευίσει τὰ δυὸ ποτήρια.

—Στὴν ὑγειά σου, γέρο μου! εἶπε.

Κι' ἀμέσως πρόσθεσε:

—Πιστεύω ἀλήθεια, πὼς θὰ θελήσῃς νὰ τσουγκρίσῃς μαζί μου στὴν ἐπιτυχία τῆς κόρης σου, ἀφοῦ ἡ Τζέννη βρίσκεται σὲ δρόμο, ποὺ ἂν ἡ δουλειὰ ἐπιτύχῃ, θὰ μπορῇ νὰ κερδίζῃ μ' ἀφθονία τὰ ἔξοδα καὶ τῶν δυό σας.

Ὁ Μενιὲ ἔσπρωξε τὸ ποτῆρι ποὺ τοῦ παρουσίαζε ὁ θυρωρός.

—Δὲν πρέπει νὰ πιοῦμε, παληέ μου φίλε εἶπε. Κι' ἀφοῦ πρόφερες τὸ ὄνομα τῆς κόρης μου θέλω νὰ μιλήσω γι' αὐτήν.

—Καὶ γι' αὐτὸ μὲ περίμενες μὲ τόση ἀνυπομονησία;

—Εἶναι γιατὶ ἤθελα νὰ μιλήσω μαζί σου πρὶν γυρίσῃ ἡ Τζέννη...

—Τότε, φίλε μου, δὲν εἶναι καμμιὰ βία.

—Γιατί ;

—Γιατὶ ἡ κόρη σου δὲν πρόκειται νὰ γυρίσῃ ἀμέσως.

(Ἀκολουθεῖ)

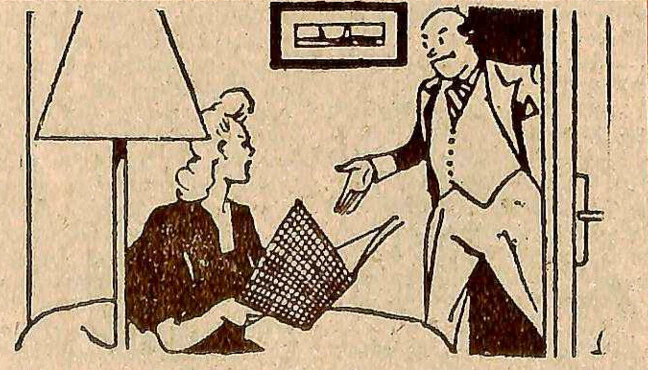

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς:—Ἄχ, τί περιπέτεια! Μισοσκότωσα ἕναν ἄνθρωπο μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου.
Ἐ κ ε ί ν η:—Εὐτυχῶς ποὺ ὅλες σου τὶς δουλειὲς τὶς κάνεις πάντα μισές!

Σὲ στιγμὲς τόσο δραματικὲς γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ὅπως εἶνε αὐτὲς ποὺ περνᾶμε τώρα, φαίνεται περίεργο πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι, καὶ μάλιστα σοβαροί, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ πράγματα ἐντελῶς ἐπιπόλαια, καὶ μάλιστα χιμαιρικά, ὅπως λ.χ. ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἰδεώδους ἀνδρός.

Τὸ πρόβλημα, λοιπόν, αὐτὸ ἀπησχόλησε τελευταῖα ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα ἀγγλικὰ περιοδικά, ποὺ ἔκαμε καὶ σχετικὸ δημοψήφισμα μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν του.

ΤΟΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΟΣ...

Τὶς περισσότερες καὶ πιὸ ἐπιτυχημένες ἀπαντήσεις, ὅπως εἶναι εὔκολο νὰ καταλάβῃ καθένας, τὶς ἔστειλαν γυναῖκες, καὶ ἀπ' αὐτὲς σταχυολογοῦμε μερικές. Ἔτσι, ἡ μεγάλη συγγραφεὺς Σπινέλλι, περιγράφει ὡς ἑξῆς τὸν ἰδεώδη ἄνδρα :

«Πρέπει νὰ εἶναι ὡραῖος σὰν ἥρωας τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἱπποτικὸς σὰν πολεμιστὴς τοῦ Μεσαίωνος, μέγας ἐραστὴς σὰν τὸν Καζανόβα. Πρέπει ὅμως ἀκόμη νὰ εἶναι εἰλικρινής, πιστός, εὐγενὴς καὶ πρὸ παντὸς συμπαθητικός. Ἐπίσης νὰ εἶναι καλὸς φίλος, καλὸς χορευτὴς καὶ ν' ἀγαπᾷ τὰ ζῷα. Ἀκόμη νὰ ἔχῃ πολὺ ἀνεπτυγμένο τὸ αἴσθημα τῆς εὐθυμίας: γιατὶ χωρὶς αὐτό, ἕνας ἄνδρας εἶναι χειρότερος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν τὴν ἀπάνθρωπη συνήθεια νὰ χτυποῦν τὶς γυναῖκες. Ἐπὶ πλέον, πρέπει νὰ εἶναι μορφωμένος, νὰ ἔχῃ καλοὺς τρόπους καὶ νὰ εἶναι καλλιτέχνης. Τέλος, πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ μιλάῃ, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ν' ἀκούῃ. Καθὼς βλέπετε, λοιπόν, ὁ ἰδεώδης ἄντρας... δὲν ὑπάρχει!»

Ἡ συνταγὴ εἶναι ἀκριβής, ἀλλὰ πολὺ ἀπαιτητική, ὥστε αὐτὴ ποὺ τὴν συνέταξε μὲ τόσην αὐστηρότητα δὲν πρέπει νὰ παραπονῆται ἂν δὲν ὑπάρχουν στὴν ἀνθρωπότητα ἄνδρες ποὺ νὰ συγκεντρώνουν ὅλα αὐτὰ τὰ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ προτερήματα.

ΚΑΤΩ Η ΓΕΝΕΙΑΔΑ!

Εὐκολώτερο θὰ εἶναι κάπως νὰ βροῦμε τὸν εὐτυχισμένον θνητὸν ποὺ ν' ἀνταποκρίνεται μὲ τὸν ἰδεώδη ἄνδρα, ὅπως τὸν περιέγραψε ἡ λαίδη Ντὰφ Γκόρντον, γιὰ τὴν ὁποίαν ἡ κυριώτερη ἀνδρικὴ ἀρετὴ εἶναι ἕνα καλοξυρισμένο πρόσωπο.

«Δὲν ξέρω ἂν ὑπάρχῃ στὸν κόσμο ὁ ἰδεώδης ἄνδρας, ἀπάντησε ἡ λαίδη Γκόρντον στὸ δημοψήφισμα. Ἂν ὅμως ὑπάρχῃ, δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀναζητήσετε ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ τρέφουν γενειάδα. Δὲν μπορῶ κἂν νὰ σκεφθῶ ὅτι ἕνας ἄνδρας, ὄχι ἰδεώδης, ἀλλ' ἁπλῶς ὑποφερτός, μπορεῖ νὰ ἔχῃ γενειάδα.

»Γιὰ μένα ὁ ἰδεώδης ἄνδρας πρέπει νὰ εἶναι ὁλοκάθαρος, νὰ λαμποκοπᾷ κυριολεκτικῶς, νὰ εἶναι εὐγενέστατος καὶ ἱκανὸς νὰ πληρώνῃ τακτικὰ τοὺς λογαριασμούς του.

»Νὰ μὴν εἶναι οὔτε πολὺ ἔξυπνος, οὔτε πολὺ πνευματώδης, γιατὶ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες καταντοῦν πολὺ κουραστικοί. Τέλος, νὰ μὴν εἶναι ἐξαιρετικὰ ὡραῖος καὶ κομψός, γιατὶ τότε θὰ ἀφιερώνε πολὺν καιρὸ γιὰ τὴν τουαλέττα καὶ τὴν περιποίησι τοῦ σώματός του.»

Μετὰ τὴν δημοσίευσι τῆς ἀπαντήσεως αὐτῆς, ἀσφαλῶς θὰ βρέθηκαν σὲ πολὺ δύσκολη θέσι οἱ γνωστοὶ τῆς εὐγενεστάτης αὐτῆς κυρίας ποὺ ἔτυχε νὰ τρέφουν γενειάδα. Καὶ ἴσως κάποιος ἀπ' αὐτούς, προτοῦ τὴν ἐπισκεφθῇ θὰ ἐθεώρησε καθῆκον του νὰ περάσῃ πρῶτα ἀπὸ τὸ κουρεῖο, γιὰ νὰ καθαρίσῃ τὸ πρόσωπό του ἀπὸ κάθε περιττὴ τρίχα.

Ο ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΩΝ

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλες ἀπαντήσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ἕνας ἄνδρας δὲν πρέπει νὰ κρίνεται ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό του. Ἂν τρέφῃ γενειάδα ἢ ὄχι δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Τὸ ἰδεῶδες εἶναι πολὺ διαφορετικό, κατὰ τὴν γνώμη, λόγου χάριν, τῆς συζύγου τοῦ διαμαρτυρομένου ἐπισκόπου Οὐάϊτ, τῆς κυρίας Ἀλίκης Οὐάϊτ.

«Ἕνας ἄνδρας, κατὰ τὴ γνώμη της, εἶναι τόσο πιὸ τέλειος ὅσο στέκει πλησιέστερα στὴν οἰκογένεια καὶ στὴ θρησκεία! Ἰδεώδης εἶναι ὁ ἄνδρας ἐκεῖνος ποὺ περιφρονεῖ κάθε ματαιοδοξία, κάθε πειρασμό, καὶ ἀφιερώνει κάθε λεπτὸ τῆς ζωῆς του σὲ ἔργα καλωσύνης.

»Ἂν εἶναι παντρεμένος πρέπει ν' ἀφιερώνῃ ὅλο τὸν διαθέσιμο καιρὸ στὴν γυναῖκα του καὶ τὴν οἰκογένεια. Δὲν πρέπει οὔτε νὰ πίνῃ, οὔτε νὰ καπνίζῃ, νὰ μὴν πηγαίνῃ στὰ θέατρα, στὰ καφενεῖα καὶ στὰ κέντρα ὅπου χορεύουν. Νὰ πηγαίνῃ στὴν ἐκκλησία τοὐλάχιστον δύο φορὲς τὴν ἑβδομάδα καὶ ν' ἀφιερώνῃ τὴν Κυριακὴ στὸ διάβασμα τῶν Γραφῶν. Μονάχα ἕνας τέτοιος ἄνδρας μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ εἶναι ἐπιθυμητός».

ΥΠΕΡ ΤΟΥ «ΑΤΕΛΟΥΣ» ΑΝΔΡΟΣ

Αὐτὰ ποὺ λέει ἡ κυρία Ἀλίκη Οὐάϊτ εἶνε πολὺ σοφὰ καὶ μυαλωμένα. Εἴμαστε ὅμως βέβαιοι, ὅτι οἱ περισσότερες τῶν ἀναγνωστριῶν μας, ὅταν τὰ διαβάσουν θὰ κάμουν ἕναν χαρακτηριστικὸ μορφασμὸ καὶ θὰ σκεφθοῦν ὅτι στάθηκαν πάρα πολὺ τυχερὲς ποὺ δὲν ἐγνώρισαν ἕναν τέτοιο ἄνδρα στὴ ζωή τους.

Θὰ βρεθοῦν ὅμως σύμφωνες μὲ τὴ γνώμη μιᾶς τολμηρῆς ἐξερευνήτριας, τῆς Ντόροθυ Μίλ, ποὺ ἀπήντησε ὡς ἑξῆς στὸ δημοψήφισμα :

«Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάῃ ἀπὸ τὸν ἰδεώδη ἄνδρα! Εὐτυχῶς, τέτοιος ἄνδρας δὲν ὑπάρχει σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ποὺ εἶναι τόσο εὐχάριστος ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι ἀτελής. Ἂν ὑπῆρχε ἕνας τέτοιος ἄνδρας, θὰ ἦταν ἀνυπόφορος, ἕνα πραγματικὸ βάσανο.

»Σκεφθῆτε τί μεγάλο δυστύχημα θὰ ἦταν νὰ εἴχαμε στὸ σπίτι ἕναν ἄνδρα ἀπολύτως τέλειον, ποὺ νὰ τὰ ἔκανε ὅλα καλὰ καὶ μόνον αὐτὰ ποὺ πρέπει νὰ γίνουν! Φαντασθῆτε ἕναν ἄντρα στὸν ὁποῖον δὲν θὰ μπορεῖτε ποτὲ νὰ κάνετε τὴν παραμικρὴ παρατήρησι καὶ μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ λογομαχήσετε ποτέ. Εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν φαντασθῆτε ἕναν τέτοιον ἄνδρα; Ἐγώ, τοὐλάχιστον, δὲν τὸ κατορθώνω. Γιατὶ εἶναι ἀπεριγράπτως τρομερό!»

Ο «ΙΔΕΩΔΗΣ» ΕΙΝΑΙ Ο «ΕΚΕΙΝΟΣ»

Ὄχι τόσο πολὺ αὐστηρή, κατὰ βάθος ὅμως τῆς ἴδιας γνώμης — ἂν καὶ τὴν ἐκφράζει κατὰ τρόπον πολὺ διαφορετικὸν — εἶναι ἡ κυρία Ροζίτα Φόρμπες, ἡ ὁποία ὑποστηρίζει ὅτι :

«Ὑπάρχει πάντα τόσο καλὸ σ' αὐτὸ ποὺ μᾶς φαίνεται κακὸ καὶ ἀντιθέτως, ὥστε ἐμεῖς οἱ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ ζητᾶμε τὸν τέλειον ἄνδρα ἐπὶ τῇ βάσει ὡρισμένων κανόνων, ἀλλὰ νὰ δεχώμαστε τοὺς ἄνδρες ὅπως εἶνε. Γιατὶ πολὺ συχνὰ λατρεύομε ἕναν ἄνδρα ἀκριβῶς γιὰ τὰ ἐλαττώματά του ἢ τὸν ἀποστρεφόμαστε γιὰ μιὰν ἀνυπόφορην ἀρετή.»

Ὑπάρχει πολλὴ γυναικεία φιλοσοφία σ' αὐτὴν τὴν ἀπάντησι. Πολὺ ὅμως μεγαλύτερη ἂν καὶ πιὸ ἀόριστη φιλοσοφία εἶναι ἡ ἀπάντησις ἐκείνη ποὺ ἐπῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο, γιατὶ εἶναι ἡ ἁπλούστερη, ἡ πιὸ σύντομη καὶ πιὸ ἀληθινή:

«Ὁ ἰδεώδης ἄνδρας εἶναι πάντα ΕΚΕΙΝΟΣ.»

Μιὰ ἀπάντησις αὐτή, ποὺ δὲν ἔχει ἀνάγκην οὔτε ἀπὸ σχόλια οὔτε ἀπὸ ἐξηγήσεις.

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

ΓΚΑΡΝΙΕ, ΜΠΟΝΩ, ΚΑΡΟΥ & ΣΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΦΛΟΡΕΪΓ

Ἀριστουργηματικὸ ἀστυνομικὸ ἀνάγνωσμα, γεμᾶτο συγκλονιστικὲς περιπέτειες, ἔρωτες, πάθη καὶ μίση

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.— Ἐνῷ ὁ δήμιος ἦταν ἕτοιμος νὰ καρατομήσῃ τὸν εἰς θάνατον καταδικασθέντα Ζὰκ Ντενέ, μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν παρισταμένων πετάχτηκε ξαφνικὰ ἕνας ἄνδρας ποὺ ἀφαιρῶντας τὴν ψεύτικη γενειάδα του φώναξε πρὸς κατάπληξιν ὅλων:

—Ἐγώ! ἐγὼ ὁ Γκαρνιὲ εἶμαι ὁ δολοφόνος!

Κι' ἐνῷ ὅλοι ἔμεναν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, γυρίζοντας πρὸς τὸν εἰσαγγελέα πρόσθεσε μὲ σταθερὴ φωνή:

—Τὴ δολοφονία τὴν διέπραξα ἐγὼ Ὁ κατάδικος οὔτε ἰδέαν κἂν ἔχει πῶς ἔγινε αὐτή. Ὥστε νομίζω ὅτι δὲν μπορεῖτε πιὰ νὰ ἐπιτρέψετε τὴν ἐκτέλεσι ἑνὸς ἀθώου. Ὅσο γιὰ μένα εἶμαι στὶς διαταγές σας.

Ὁ εἰσαγγελεὺς γιὰ λίγες στιγμὲς ἔμεινε ἄφωνος σὰν νὰ μὴν εἶχε συνέλθει ἀκόμη ἀπὸ τὴν κατάπληξί του. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ;)

23ον

Ἀφοῦ παρουσιαζόταν ἕνας ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμή, καὶ τὸν ἐβεβαίωνε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος, μποροῦσε πιὰ νὰ διατάξῃ τὴν ἐκτέλεσι τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ;

Ἀλλά, καὶ χωρὶς ἀνωτέρα διαταγή, μποροῦσε νὰ τὴν ἀναβάλῃ γιὰ ἄλλοτε ;

Ἀναλογίσθηκε ὅμως τὴν εὐθύνη ποὺ θὰ εἶχε γιὰ τὴν ἐκτέλεσι ἑνὸς ἀθώου καὶ προτίμησε τὸ δεύτερο.

Διέταξε νὰ ὁδηγηθοῦν καὶ οἱ δύο στὶς φυλακὲς κι' ἔτσι ὁ μὲν Ζὰκ Ντενὲ γλύτωσε πρὸς στιγμὴν τὸ κεφάλι του ἀλλὰ δὲν ἀπεφυλακίσθη, ὁ ἀρχισυμμορίτης δὲ τὸν συντρόφευσε στὶς φυλακές.

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΕΚΕΙΝΟΥΣ...

Λίγο πρὶν τὰ μεσάνυχτα τῆς ἴδιας ἐκείνης νύχτας, ὁ λήσταρχος Μπονώ, ὅπως εἶχε ὑποσχεθῆ στὸν συνένοχό του εἰσαγγελέα Ριχάρδο ντὲ Βίλ, πῆγε σπίτι του νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Ματθίλδη ποὺ θρηνοῦσε ἀπαρηγόρητα γιὰ τὴν ἐπικειμένη καρατόμησι τοῦ λατρευτοῦ της Ζάκ.

Τῆς ὑπέβαλε προσωπικῶς τὴν πρότασι νὰ τὸν πάρῃ σύζυγό της, ἐκείνη ὅμως δὲν δίστασε νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ ὅτι δὲν τὸν ἤθελε ὡς ἄνδρα της καὶ ὅτι εἶχε σκοπὸ νὰ γίνῃ μοναχή.

Ὁ Μπονὼ ὅμως δὲν ἀπελπίστηκε ἀπὸ τὴν κατηγορηματικὴ ἄρνησι τῆς νέας, ποὺ ἄλλωστε τὴν περίμενε. Τῆς εἶπε ὅτι ἤξερε τὰ πάντα, ὅτι ἤξερε ποιὸς ἦταν ὁ σύνδεσμός της μὲ τὸν Ζὰκ Ντενέ, ὅτι ὁ Φραγκῖσκος ἦταν παιδί τους, ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἀγαπᾶ, κι' ἐνῷ ἡ νέα ἔτρεμε ἀπὸ τὸν φόβο της καὶ ἔβλεπε ζωηρότερη τώρα τὴν ἀπειλὴ τῆς καταστροφῆς της, ὁ Μπονὼ ἐξηκολούθησε :

—Μὴ φοβᾶσαι ὅμως, Ματθίλδη. Σ' ἀγαπῶ καὶ δὲν θέλω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου. Τὸ σφᾶλμα σου δὲν θὰ τὸ ἀνακοινώσω ποτὲ σὲ κανένα. Κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ τίποτε. Ἀγαπᾶς τὸ παιδί σου καὶ τὸν Ντενέ. Ὁ Ζάκ, σὲ λίγο, θὰ καρατομηθῆ. Ἔ, λοιπόν, ἐγὼ εἶμαι σὲ θέσι νὰ σοῦ ἀποδώσω τὸ παιδί σου καὶ νὰ σώσω τὸν Ζὰκ Ντενέ, γιατὶ μπορῶ ν' ἀποδείξω ὅτι ὁ Ζὰκ δὲν εἶναι δολοφόνος. Δέχεσαι εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὑπηρεσιῶν μου αὐτῶν νὰ μὲ πάρῃς ἄνδρα σου ;

Ἡ Ματθίλδη ἔτρεμε ἀπὸ τὸν φόβο της ἀλλὰ δὲν ἀπαντοῦσε.

Ὁ Μπονώ, ἄρχισε νὰ παριστᾷ τότε μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα τὸ βάσανο τῆς ψυχῆς τοῦ ἄτυχου Ζάκ, καὶ τῆς ἐτόνισε ὅτι εἶχε ὑποχρέωσι καὶ γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὸ παιδί της, νὰ δεχθῆ τοὺς ὅρους του καὶ νὰ τὸν πάρῃ σύζυγό της.

—Τί, λοιπόν; πρόσθεσε. Θ' ἀφήσῃς νὰ πεθάνῃ τὸ παιδί σου καὶ νὰ καρατομηθῆ ὁ Ζάκ σου; Ἀπήντησέ μου... Θέλεις νὰ τοὺς σώσῃς ἢ ὄχι;

Ἡ Ματθίλδη, κουρασμένη πιὰ νὰ ὑποφέρῃ σωματικὰ καὶ ψυχικά, μ' ὅλη τὴν ἀποστροφὴ ποὺ ἔνοιωθε σ' ἐκεῖνον ποὺ τῆς ἦταν γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα κόμης Βαρσύ, πῆρε τὴν ἀπόφασί της.

Γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Ζάκ, ποὺ δὲν εἶχε παύσει ν' ἀγαπᾶ, δέχθηκε νὰ βυθισθῆ ὁλόκληρη στὴ δυστυχία. Ἔφθανε ὅτι θὰ σωζόταν τὸ παιδί της, καὶ ὅτι ὁ Ζὰκ δὲν θὰ πέθαινε...

Γιὰ νὰ σώσῃ ἐκείνους, ἔκρινε πῶς ἄξιζε νὰ θυσιάσῃ αὐτὴ τὸν ἑαυτό της.

Ἔσκυψε τότε τὸ κεφάλι ἡ Ματθίλδη, κι' ἐνῷ τὰ δάκρυα κυλοῦσαν γοργὰ στὰ μάτια της, μὲ φωνὴ τοὔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι, γιατὶ μὲ τὴν ἀπάντησί της θὰ σωζε τὸν Ζάκ, θὰ καταδικαζόταν ὅμως αὐτὴ σ' αἰώνιο μαρασμό:

—Ναί! ἀπήντησε. Δέχομαι...

Μὲ χαμόγελο θριάμβου στὰ χείλη τότε ὁ Μπονὼ κανόνισε γρήγορα τὰ τῆς συμφωνίας τους, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία, ἂν δὲν ἀποκεφαλιζόταν ὁ Ζὰκ Ντενέ, ἡ Ματθίλδη θὰ γινόταν γυναῖκα του.

Ὑπέγραψαν τὴ συμφωνία καὶ οἱ δυὸ κι' ἐνῷ ὁ Μπονὼ ἔτρεχε πρὸς τὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, ἡ Ματθίλδη ριχνόταν ἄτονα ἐπάνω σ' ἕνα κάθισμα ψιθυρίζοντας μὲ συντριβή:

—Γιὰ νὰ τοὺς σώσω θυσιάσθηκα. Δὲν μετανοῶ ὅμως γι' αὐτό....

ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

Λίγες μέρες ὕστερα ἀπὸ τὰ συγκλονιστικὰ αὐτὰ γεγονότα, τὰ πράγματα εἶχαν μεταβληθῆ ὁλοκληρωτικά.

Ὁ Μπονὼ δὲν πρόφθασε νὰ σώσῃ αὐτὸς τὸν Ζάκ. Ἡ καρατόμησίς του εἶχε ἀναβληθῆ χάρις στὴν ἐπέμβασι τοῦ Γκαρνιὲ ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐνδιέφερε τὸν Μπονώ. Τὸ συμφωνητικὸ ποὺ εἶχε κάμει μὲ τὴν Ματθίλδη ἔλεγε, σὲ περίπτωσι ποὺ ὁ Ζὰκ δὲν θ' ἀποκεφαλιζόταν, αὐτὴ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τὸν παντρευθῆ.

Γι' αὐτὸ ὁ Μπονώ, ὄχι μόνο δὲν δυσαρεστήθηκε γιὰ ὅ,τι ἔγινε, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας χάρηκε ἐξαιρετικὰ γιατὶ ἔτσι θ' ἀπαλλασσόταν ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του Γκαρνιέ, ποὺ θὰ πλήρωνε αὐτὸς βέβαια μὲ τὸ κεφάλι του τὴν ἀκατανόητη ἐπέμβασί του.

Ἡ ἀναθεώρησις τῆς δίκης τῆς δολοφονίας τοῦ τραπεζίτου Λουδοβίκου Ντενὲ ἔγινε πολὺ σύντομα καὶ ὁ μὲν Ζὰκ ἠθωώθη κι' ἀφέθηκε ἐλεύθερος, ὁ δὲ Γκαρνιὲ κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ γιὰ σωρείαν ἄλλων φόνων.

Τὴν νύχτα ὅμως τῆς ἴδιας ἐκείνης ἡμέρας ποὺ ἐξεδόθη ἡ ἀθωωτικὴ γιὰ τὸν Ζὰκ Ντενὲ καὶ καταδικαστικὴ γιὰ τὸν Γκαρνιὲ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, ὁ ἀρχισυμμορίτης δραπέτευσε ἀπὸ τὶς φυλακές, παραλαμβάνοντας μαζί του τὸν δεσμοφύλακα μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε συνεννοηθῆ, πρὶν ἀκόμα παρουσιασθῆ στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως καὶ δηλώσῃ ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ Λουδοβίκου Ντενέ.

Ἡ ἀστυνομία ἀνεστατώθη καὶ πάλιν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ καὶ πάλιν τὸν ἀρχισυμμορίτη, ποὺ ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖον τόσους κόπους εἶχε καταβάλει ὡς τότε.

★

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι ὅμως τοῦ Ζὰκ Ντενὲ ἡ θλῖψις τῆς Ματθίλδης ἔφθασε στὸ κατακόρυφο. Οἱ λεπτομέρειες τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Ζὰκ Ντενέ, ποὺ γρήγορα τὶς ἔμαθε ἡ νέα, τὴν ἔκαμαν νὰ νοιώσῃ ἕναν ἰσχυρὸ ψυχικὸ κλονισμό.

Ἂν δὲν εἶχε ὑποσχεθῆ στὸν Μπονὼ ὅτι θὰ τὸν ἔπαιρνε σύζυγό της, τώρα θἆταν ἐλεύθερη νὰ νυμφευθῆ τὸν λατρευτό της Ζὰκ γιὰ τοῦ ὁποίου τὴν ἐλευθερία εἶχε ἀπολύτως πιὰ πεισθῆ ἀφοῦ, πλὴν τῆς ἐνεργείας τοῦ Γκαρνιέ, καὶ ὁ κόμης Βαρσὺ τῆς εἶχε ἀποδείξει ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅτι κατεῖχε στὰ χέρια του ὅλα τὰ στοιχεῖα καὶ ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητος τοῦ Ζάκ.

Ἐάν, λοιπόν, σκεπτόταν ἡ Ματθίλδη, δὲν εἶχε ἐξαγοράσει τὴν σωτηρία τοῦ ἀγαπημένου της μὲ τὴν ὑποχρέωσι νὰ παντρευθῆ τὸν κόμητα Βαρσύ, δὲν θἆταν τώρα ἐλευθέρα νὰ εὐτυχήσῃ ;

Ὁ Ζὰκ της ἦταν ἐλεύθερος καὶ ἀπηλλαγμένος ἀπὸ κάθε κατηγορία! Μποροῦσε νὰ τὸν παντρευθῆ, νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ Γαλλία παίρνοντας μαζί τους καὶ τὰ εἴκοσι ἑκατομμύρια τῆς κληρονομίας, καὶ νὰ πᾶνε νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι, σὲ μακρυνὸ μέρος, ὅπου θἄβρισκαν τὴν λήθη τῶν θλιβερῶν συμβάντων τῶν τελευταίων ἡμερῶν.

Τώρα ὅμως ;

Ὁ Ζὰκ Ντενὲ εἶχε σωθῆ, εἶχε ἐλευθερωθῆ, εἶχε ἀπαλλαγῆ πάσης κατηγορίας, εἶχε σωθῆ ὄχι ἀπὸ τὸν κόμητα Βαρσύ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἀρχισυμμορίτη Γκαρνιέ, —ἄγνωστο γι' αὐτὴν γιατί— καὶ ὅμως ἡ δύστυχη ἦταν ὑποχρεωμένη, σκεπτόταν, νὰ παντρευθῆ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἀποστρεφόταν, καὶ νὰ μὴν πάρῃ σύζυγό της ἐκεῖνον ποὺ ἀγαποῦσε καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ὁποίου εἶχε δεχθῆ νὰ παραδοθῆ σὲ μιὰ διαρκῆ δυστυχία.

Ὁ Μπονὼ ἐξ ἄλλου, κάμοντας χρῆσι τῶν δικαιωμάτων ποὺ τοῦ παρεῖχε τὸ μετὰ τῆς Ματθίλδης συμφωνητικό του, ὥρισε ὡς ἡμέρα τοῦ γάμου τους τὴν ἐρχομένη Πέμπτη. Ἦταν τότε Κυριακή.

Ἡ Ματθίλδη, ποὺ ὁ θεῖος της τὴν παρακολουθοῦσε ἄγρυπνα, γιὰ νὰ μὴν ἔλθῃ σὲ συνεννοήσεις μὲ τὸν Ζάκ, δὲν ἔφερε καμμιὰν ἀντίρρησι. Ἀρκέσθηκε στὶς ἔνορκες διαβεβαιώσεις τοῦ Μπονὼ ὅτι αὐτὸς θ' ἀνεγνώριζε ὡς δικό του παιδὶ τὸν Φραγκῖσκο, ὅτι ποτέ του δὲν θὰ ἀνεκοίνωνε σὲ κανέναν ἔστω καὶ τὸ παραμικρὸ σχετικῶς μὲ τὶς σχέσεις της πρὸς τὸν Ζὰκ καὶ μὲ ψυχικὴ καρτερικότητα περίμενε τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ὡλοκληρωνόταν ἡ συντριβή της.

Κι' ἔτσι, εἶχε σωθῆ μὲν ὁ Ζὰκ Ντενέ, ἀλλὰ καὶ τὰ σχέδια τοῦ Ριχάρδου ντὲ Βὶλ καὶ Μπονὼ ἐπετύγχαναν ἐξ ὁλοκλήρου.

Ἡ Ματθίλδη, θέλοντας καὶ μή, θὰ γινόταν τώρα σύζυγος τοῦ ληστάρχου Μπονώ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωσι νὰ μὴν ἀποκαλύψῃ τὸ νεανικὸ σφάλμα τῆς Ματθίλδης καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ σύμφωνα μ' ἕναν ὅρο τῆς διαθήκης τοῦ πατέρα της, νὰ οἰκειοποιηθῆ ὁ εἰσαγγελεὺς θεῖος της τὰ εἴκοσι ἑκατομμύρια τῆς κληρονομίας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Μπονώ, θὰ ἔπαιρνε τὸ ἕνα.

Ἐπὶ πλέον ἡ νέα θὰ παραδιδόταν στὴν ἀπόλυτη κυριότητα τοῦ ληστάρχου, ποὺ ἤξερε καλὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ τὴν ἐκμεταλλευόταν γιὰ νὰ κερδίσῃ ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της, μεγάλα χρηματικὰ ποσά....

Ἡ ἡμέρα τῶν γάμων προσήγγισε ὡστόσο....

Ἡ Ματθίλδη, οὔτε νὰ δῆ, οὔτε νὰ συνεννοηθῆ μὲ τὸν Ζὰκ Ντενὲ κατώρθωσε καὶ τὸν εἶχε ἀφήσει σὲ μιὰ βασανιστικὴ ἀβεβαιότητα, ποὺ μετετράπη σὲ ἀπόγνωσι ὅταν ἐγνώσθη ὅτι ἡ νέα ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῆ κάποιον κόμητα Βαρσύ.

Ὁ Ζὰκ δὲν ἤξερε, οὔτε μποροῦσε νὰ φαντασθῆ ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ἔκαμε ἡ Ματθίλδη ἦταν μιὰ μεγάλη της θυσία γιὰ τὴν σωτηρία του, καὶ νομίζοντας ὅτι τὸν εἶχε μισήσει γιατὶ τὸν πίστευε ὡς πατροκτόνο καὶ ὅτι παντρευόταν τὸν κόμητα μὲ τὴν θέλησί της, κατελήφθη ἀπὸ τόση ἀπόγνωσι, ὥστε νὰ σκέπτεται σοβαρῶς ἂν δὲν ἦταν προτιμότερο γι' αὐτὸν ν' αὐτοκτονήσῃ.

Εἶχε χαρεῖ γιατὶ ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερία του καὶ δὲν ἔχασε τὸ κεφάλι του καὶ τώρα ἔβλεπε ὅτι θἆταν χίλιες φορὲς προτιμότερο γι' αὐτὸν ἂν πέθαινε καὶ δὲν ζοῦσε γιὰ νὰ ἰδῆ τὴν ἀγαπημένη του Ματθίλδη, σύζυγο ἑνὸς ἄλλου.

Κι' ἐνῷ ἡ Ματθίλδη ὑπέφερε γι' αὐτόν, ἐκεῖνος ἦταν ἀπελπισμένος νομίζοντας ὅτι τὸν εἶχε ἀρνηθῆ...

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΡΕΜΩ...

Καὶ ὑπέφεραν καὶ οἱ δύο ἐρασταί, ὁ ἕνας μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἀποφεύγοντας νὰ πλησιάσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἡ μὲν Ματθίλδη γιατὶ ἔνοιωθε πὼς δὲν θὰ εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀποχωρισθῆ πιὰ ἀπὸ τὸν Ζάκ, αὐτὸς δὲ γιατὶ νόμιζε ὅτι ἐκείνη τὸν ἀπηρνήθη καὶ ὅτι ἔπαυσε νὰ τὸν ἀγαπᾶ καὶ νὰ τὸν θέλῃ ὡς σύζυγό της.

Τὴν μοιραία ὅμως αὐτὴ παρεξήγησι τὴν ἐξάλειψε ὁ Ρεμὼ πού, βλέποντας τὸν ψυχικὸ σπαραγμὸ τοῦ κυρίου του, κατώρθωσε νὰ πλησιάσῃ στὸ σπίτι της τὴ Ματθίλδη καὶ νὰ μάθῃ ἀπ' αὐτὴν γιὰ ποιὸ λόγο ἐδέχθη ὡς σύζυγό της τὸν κόμητα Βαρσύ.

Τότε, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ Ζὰκ Ντενέ, κατέφυγε καὶ πάλι στὸν Γκαρνιὲ καὶ τοῦ κατέστησε γνωστὰ ὅλα τὰ συμβαίνοντα.

Ὁ ἀρχισυμμορίτης ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ ματαίωνε τὸν γάμο, ἔστω κι' ἂν βρισκόταν στὴν ἀνάγκη νὰ δολοφονήσῃ αὐτὸν τὸν κόμητα Βαρσύ, ποὺ δὲν τὸν εἶχε δῆ οὔτε ἀκούσει ποτέ του.

Καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσί του αὐτὴ ὁ Γκαρνιέ, παρεφύλαξε καὶ εἶδε τὸν κόμητα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ εἰσαγγελέως.

Ὁ Γκαρνιὲ ἀναγνωρίζοντας ξαφνικὰ τὸν Καροὺ ταράχτηκε.

Τὸν ἄφησε ν' ἀπομακρυνθῆ λίγα βήματα καὶ μετὰ πλησιάζοντάς τον δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Τὸν καθησύχασε τότε, —γιατὶ ὁ Μπονὼ ταράχθηκε νομίζοντας, ὅτι ἐσκόπευε νὰ τὸν ἐκδικηθῆ γιὰ τὶς τόσες κατ' αὐτοῦ ἐπιθέσεις τοῦ— τοῦ ὑπέβαλε κατηγορηματικὰ τοὺς ὅρους του, σύμφωνα μὲ τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι παραιτεῖτο ἀμέσως ἀπὸ κάθε του δικαίωμα ἐπάνω στὴ Ματθίλδη.

Ὁ Μπονώ, τόσο γιατὶ φοβήθηκε μήπως, ἂν ἀρνιόταν, τὸν σκότωνε ἐκείνη τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ἀρχισυμμορίτης, ὅσο καὶ γιατὶ σκέφθηκε ὅτι, τώρα ποὺ μαθεύτηκε ποιὸς πραγματικὰ ἦταν ὁ... κόμης Βαρσύ, δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο νὰ εἰδοποιηθῆ ἡ ἀστυνομία καὶ νὰ συλληφθῆ, ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποκύψῃ στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ Γκαρνιέ, καὶ νὰ σχίσῃ τὸ συμφωνητικὸ ποὺ εἶχε κάμει μὲ τὴν Ματθίλδη.

Ὁ Γκαρνιέ, σ' ἀντάλλαγμα, τοῦ ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ τὸν ἔβλαπτε τοῦ λοιποῦ καὶ οἱ δύο ἀρχισυμμορίτες χωρίσθηκαν.

★

Ὅταν ὁ Μπονὼ ἀνεκοίνωσε ὅλα αὐτὰ στὸν εἰσαγγελέα Ριχάρδο ντὲ Βὶλ ἐκεῖνος νόμισε πὼς δέχθηκε κατακέφαλα χτύπημα κεραυνοῦ. Ὅλα του τὰ σχέδια ἐματαιοῦντο, ὅλοι του οἱ κόποι ἀπέληγαν σὲ μιὰ μεγάλη ἀποτυχία.

Καὶ ὁ εἰσαγγελεύς, ποὺ ἔπνεε μένεα κατὰ τοῦ Μπονώ, γιατὶ αὐτὸν θεωροῦσε ὑπεύθυνο τῆς ἀτυχίας του φοβούμενος μήπως ὁ Γκαρνιέ, ποὺ ἔμαθε τὶς σχέσεις του μὲ τὸν λήσταρχο συνένοχό του, τὶς γνωστοποιοῦσε δημοσίᾳ, ἀπεφάσισε νὰ προδώσῃ τὸν Μπονώ, γιὰ νὰ φανῆ ὅτι τὸν ἠνείχετο ὡς τότε, γιατὶ δὲν ἤξερε ποιὸς πραγματικῶς ἦταν καὶ ὅτι τὸν ἐξελάμβανε ὡς πραγματικὸν κόμητα.

Συνεννοήθηκε λοιπὸν μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς κόρης του, τὸν Τρανκιὲ καὶ ὅταν μιὰ μέρα ὁ Μπονὼ πῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ, ἐκεῖνος ἔτρεξε στὴν ἀστυνομία καὶ ὡδήγησε ἐκεῖ ἕνα πολυπληθέστατο ἀπόσπασμα.

Ὁ Μπονώ, ἂν καὶ περικυκλώθηκε, κατώρθωσε ὡστόσο νὰ ξεφύγῃ, ἀφοῦ πολλὲς φορὲς διέτρεξε τὸν κίνδυνο νὰ συλληφθῆ.

Ἡ προδοσία ὅμως ἐκείνη τοῦ Ριχάρδου ντὲ Βίλ, ἔκαμε ἔξω φρενῶν τὸν Μπονὼ ποὺ ὡρκίσθηκε νὰ τὸν ἐκδικηθῆ τρομερά.

Ἤδη δὲν ὑπῆρχε λόγος, νὰ βρίσκεται σὲ διάστασι μὲ τὸν Γκαρνιέ. Γιατὶ νὰ μὴ τοῦ ζητήσῃ τὴν συνεργασία του, πρᾶγμα ποὺ μποροῦσε νὰ δεχθῆ εὐχαρίστως ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἄλλωστε τίποτε δὲν τοὺς ἐχώριζε πιὰ καὶ ἀφοῦ ἡ ἀστυνομία τοὺς κατεδίωκε τόσο ἄγρια, ὥστε νὰ ἐπιβάλλεται ἡ συνένωσίς τους γιὰ νὰ μποροῦν εὐχερέστερα ν' ἀποκρούσουν τὸν κοινὸ κίνδυνο; Κι' ἀκόμα γιατί νὰ μὴν ζητήσῃ καὶ τὴν συνεργασία τοῦ Καροῦ, ποὺ κι' αὐτὸς διέτρεχε τοὺς ἴδιους κινδύνους;

—Ὅταν μάθῃ ὁ Γκαρνιέ, διελογίσθη ὁ Μπονώ, ὅτι ὁ Ριχάρδος ντὲ Βίλ, ἦταν ἐκεῖνος ποὺ φρόντισε νὰ ἐξοντωθῆ ὁ Ζὰκ Ντενέ, θὰ γίνῃ ἄγριο θηρίο ἐναντίον του καὶ δὲν θὰ φέρῃ καμμιὰν ἀντίρρησι νὰ τὸν δολοφονήσωμε. Τὸν Τρανκιέ, τὸν διορθώνω ἐγώ. Μπαίνω μέσα στὸ ὑποκατάστημα τῆς Τραπέζης τοῦ Σαντιλλύ, στὴν ὁποίαν ἐργάζεται ὡς ταμίας ὁ φιλαρᾶκος αὐτός, καὶ τοῦ τινάζω τὰ μυαλά. Ὅσο γιὰ τὸν Ζὰκ Ντενέ, ποὺ τὸν μισῶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου, δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ τὸν χτυπήσω ἐγώ. Ξέρω ὅτι τὸν ἀγαπᾶ ἡ κόμησσα Βιρτώφ. Δὲν ἔχω παρὰ νὰ τὸ πῶ στὸν Γκαρνιέ, κι' ἐκεῖνος θὰ τὸν κάμῃ κομμάτια. Ἐμπρός, λοιπόν! Ἂς συνενωθοῦμε καὶ οἱ τρεῖς

κι' ἂς μεταχειρισθῶ τοὺς ἄλλους δυὸ γιὰ τὰ σχέδιά μου!..

ΓΚΑΡΝΙΕ, ΜΠΟΝΩ, ΚΑΡΟΥ & Σία

Καὶ χωρὶς νὰ χάση οὔτε στιγμὴ ὁ Μπονώ, τράβηξε πρὸς τὸ καπηλειὸ «Ὁ Μαῦρος Γάτος», ὅπου ἤξερε ὅτι ἐσύχναζε ὁ Καροὺ καὶ μπῆκε τὴ στιγμὴ ποὺ μιὰ νέα καθισμένη στὰ γόνατα τοῦ ἀρχισυμμορίτου μιλοῦσε γιὰ τὴν πάλη τοῦ Γκαρνιὲ καὶ Μπονώ.

—Αὐτὰ ποὺ λές, κοπέλλα μου!, ἔκαμε γελῶντας ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Καρού. Ὁ Μπονὼ κι' ὁ Γκαρνιὲ ἁρπάχθηκαν σὰν κοκόρια, καὶ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θἆταν ἄσχημο νὰ τοὺς ριχθῶ καὶ τοὺς δύο, νὰ τοὺς ξεπαστρέψω, καὶ νὰ μείνω μόνος μου καὶ ἥσυχος.

Ὁ Μπονώ, ποὺ ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Καρού, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του καὶ στάθηκε λίγα βήματα μακρυὰ μὲ σταυρωμένα χέρια. Τὸν κύτταξε λίγες στιγμὲς κατάματα καὶ μετά:

—Ὄχι! Καρού, τοῦ εἶπε. Κάθε ἄλλο, παρὰ αὐτὸ θὰ κάμῃς.

Ὅταν ὁ ἀρχισυμμορίτης στράφηκε κι' ἐκύτταξε ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ μίλησε, ταράχθηκε ἀναγνωρίζοντας τὸν Μπονώ. Ἐκεῖνος τὸν καθησύχασε, ἀποσύρθηκε μαζί του σ' ἕνα ἀπόκεντρο μέρος τοῦ καπηλειοῦ καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσε τὸ σχέδιό του περὶ συνεννοήσεως καὶ τῶν τριῶν λησταρχῶν πρὸς κοινὴν δρᾶσιν καὶ ἀπόκρουσιν τῶν ἐκ μέρους τῆς ἀστυνομίας κινδύνων ποὺ ἀπειλοῦσαν καὶ τοὺς τρεῖς.

Ὁ Καροὺ συγκατετέθη καὶ δέχθηκε μάλιστα νὰ πάῃ αὐτὸς νὰ προτείνῃ συνεργασία στὸν Γκαρνιέ.

Συνεννοήθηκε λοιπὸν σ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες μὲ τὸν Μπονώ, μετεμφιέσθη σὲ ἀγαθὸ ἀστὸ καὶ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Γκαρνιὲ πού, τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ ἀνηγγέλθη πὼς τὸν ζητοῦσε κάποιος, ἔγραφε κάποιο γράμμα.

Ὁ ἀρχισυμμορίτης εἰσήχθη ἀμέσως στὸ γραφεῖο τοῦ συναδέλφου του, ποὺ τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως.

—Ὁ Καρού! ψιθύρισε τότε μὲ κάποια ἐλαφρὰ ταραχὴ ὁ Γκαρνιέ. Ὁ λήσταρχος Καρού!

Καὶ νομίζοντας πὼς ἐρχόταν μὲ κακιὲς γι' αὐτὸν διαθέσεις, σηκώθηκε γιὰ ν' ἀμυνθῇ. Ὁ Καροὺ ὅμως τὸν καθησύχασε, τοῦ ἀνεκοίνωσε τὶς προθέσεις τοῦ Μπονώ, ποὺ ὁ Γκαρνιὲ τὶς ἀποδέχθηκε ἀμέσως, καὶ συμφωνήθηκε νὰ ἐπισκεφθῇ ὁ ἴδιος ὁ Γκαρνιὲ τὸν Μπονώ, νὰ συζητήσῃ μ' αὐτὸν ὅλες τὶς λεπτομέρειες καὶ νὰ συναντηθοῦν ὅλοι μετὰ στὸ καπηλειὸ τοῦ «Μαύρου Γάτου» γιὰ νὰ θέσουν τὶς βάσεις τῆς ἑταιρικῆς συμμορίας.

Κι' ἔτσι ἔγινε. Ὁ Γκαρνιὲ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Μπονὼ κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀπεκάλυψε τὰ πάντα, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ ἐρωμένη του ἀγαποῦσε τὸν Ζὰκ Ντενέ. Αὐτὸ σκέφθηκε ὁ Μπονὼ νὰ τὸ κρατήσῃ γιὰ τελευταῖο ἀτού.

Ὅταν ὁ Γκαρνιὲ ἄκουσε τὶς σχέσεις τοῦ λησταρχου μετὰ τοῦ Ριχάρδου ντὲ Βίλ, κατελήφθη ἀπὸ τέτοιο θυμὸ ποὺ κι' αὐτὸς ὁ Μπονὼ τὸν φοβήθηκε.

—Τί λοιπόν; φώναξε. Ποιὸς ἀπ' ὅλους μας εἶναι ληστής; Αὐτός, ὁ ἀνώτατος δικαστικὸς λειτουργός, ἢ ἐγώ ;

—Τί θὰ γίνῃ λοιπόν ;

—Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔχει ἕνα παιδί! εἶπε ὁ Γκαρνιέ, δὲν εἶναι ἔτσι ;

—Ναί! Καὶ ὑπηρετεῖ στὴν Τράπεζα τοῦ Σαντιλλύ.

—Ὅπου ἐπίσης ὑπηρετεῖ καὶ ὁ Τρανκιέ, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς κόρης του.

—Ἀκριβῶς...

Ὁ Γκαρνιὲ σκυθρώπασε. Χτύπησε ἔπειτα τὰ γροθιά του ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ μὲ φωνὴ ποὔτρεμε ἀπὸ ἄγριο θυμό:

—Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, φώναξε, κηρύσσω τὸν πόλεμο κατὰ τῆς ἐξαχρειωμένης κοινωνίας. Μαῦρος δαίμονας ἐγὼ θὰ συντρίψω κάτω ἀπὸ τὴ γροθιά μου κάθε θρασύδειλο ἐκβιαστὴ τῶν ἀδυνάτων καὶ θὰ πυργώσω τὸν ματωμένο θρόνο μου ἐπάνω σὲ σωροὺς ἀνθρωπίνων πτωμάτων.

Καὶ ἀφοῦ ἐξέφρασε καὶ πάλι τὴν ἀγανάκτησί του γιὰ τὴν αἰσχρὴ συμπεριφορὰ τοῦ Ριχάρδου ντὲ Βίλ, καὶ συγχρόνως ὥρισαν νὰ συναντηθοῦν στὴν ταβέρνα τοῦ «Μαύρου Γάτου», σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

—Σύμφωνοι λοιπόν! εἶπε ὁ Γκαρνιέ, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ οἰκοδεσπότου Μπονώ. Κι' ὡς πρὸς τὸν εἰσαγγελέα ντὲ Βὶλ τὸν ἀναλαμβάνω ἐγώ.

★

Ὅπως ἀπεφάσισαν οἱ τρεῖς λήσταρχοι συναντήθηκαν σύντομα στὸν «Μαῦρο Γάτο» καὶ συμφώνησαν σ' ὅλα. Οἱ τρεῖς συμμορίες θὰ ἡνοῦντο σὲ μιὰ καὶ θὰ ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς συναρχηγοὶ μὲ ἀρχηγὸ τῶν ἀρχηγῶν τὸν Γκαρνιὲ πού, ὡς πρώτη πρᾶξις τῆς ἑταιρίας «Γκαρνιέ, Μπονώ, Καροὺ καὶ Σία» ἀξίωσε τὴν δολοφονία τοῦ εἰσαγγελέως Ριχάρδου ντὲ Βίλ.

—Αὔριο, εἶπε ὁ Μπονώ, ἐκδικεῖσαι ἐσὺ τὸν εἰσαγγελέα. Μετὰ θὰ ἐκδικηθῶ ἐγὼ τὸν ταμία τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Τραπέζης τοῦ Σαντιλλύ. Προηγουμένως ὅμως πρέπει ν' ἁρπάξωμε μερικὰ ἔγγραφα τοῦ εἰσαγγελέως, πού, ὅπως πολὺ καλὰ ξέρω, βρίσκονται στὸ ταχυδρομεῖο τοῦ Ρομανβὶλ καὶ ποὺ θὰ προσφέρουν ἕνα ἑκατομμύριο στοὺς κληρονόμους του. Νὰ τοῦ τ' ἁρπάξωμε κι' ἔτσι χτυποῦμε, ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν, καὶ τοὺς κληρονόμους του.

....

Ἔτσι κι' ἔγινε.

Ὁ εἰσαγγελεὺς Ριχάρδος ντὲ Βὶλ δολοφονήθηκε τὴν ἑπομένη, μέσα στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὀρντινὲρ σπίτι του, ἀπὸ τοὺς ληστὰς ποὺ ἔφυγαν ἔπειτα μ' ἕνα αὐτοκίνητο. Οἱ λησταὶ ἔπειτα διέρρηξαν τὸ ταχυδρομεῖο τοῦ Ρομανβίλ, ἀπήγαγαν ὁλόκληρη τὴν περιουσία, δὲν βρῆκαν ὅμως τὰ ἔγγραφα ποὺ ζητοῦσαν καὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ δολοφονήσουν, κοντὰ στὸ δάσος Σινάρ, τὸν ταχυδρόμο τοῦ προαστείου, ἐπάνω στὸν ὁποῖον βρῆκαν τὰ ἀναζητούμενα πολύτιμα γιὰ τὴν οἰκογένεια τοῦ Ριχάρδου ντὲ Βὶλ ἔγγραφα.

Μετὰ καὶ τὴν δεύτερη αὐτὴ δολοφονία οἱ λησταὶ ἐπέστρεψαν στὸ Παρίσι, ποὺ ἀναστατώθηκε ὅταν μαθεύτηκαν τὰ διαπραχθέντα ἐγκλήματα.

Αὐτοὶ ὅμως οὔτε κἂν ἔδωσαν σημασία στὰ πύρινα ἄρθρα τῶν ἐφημερίδων καὶ στὴν κινητοποίησι ὁλόκληρης τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως τῶν Παρισίων.

—Τώρα ἡ σειρά μου! φώναξε ὁ Μπονὼ ὅταν οἱ τρεῖς λήσταρχοι βρέθηκαν πάλι στὸ καταφύγιό τους. Ἐσὺ Γκαρνιὲ ἐξόφλησες μὲ τὸν Ριχάρδο ντὲ Βίλ. Τώρα θὰ ἐκδικηθῶ κι' ἐγὼ τὸν ταμία τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Τραπέζης τοῦ Σαντιλλύ, τὸν κύριο Τρανκιέ, ποὺ τόσο εὔκολα ἀπεφάσισε νὰ μὲ προδώσῃ.

—Εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ σὲ βοηθήσωμε...

Κι' ἐνῷ ὁ Καροὺ ἀνέλαβε νὰ καταστρώσῃ τὰ σχέδια τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκείνης ποὺ θ' ἀνεστάτωνε ὁλόκληρη τὴ Γαλλία καὶ θὰ ἐξέπληττε ὅλο τὸν κόσμο γιὰ τὴν τόλμη τῶν ληστῶν, καὶ ὁ Γκαρνιὲ τὸν βοηθοῦσε σ' αὐτό, ὁ Μπονὼ ψιθύριζε χαμογελῶντας σατανικά:

—Μετὰ τὸν Τρανκιέ, εἶναι ἡ σειρὰ τοῦ Ζὰκ Ντενέ. Ὅταν πῶ στὸν Γκαρνιὲ ὅτι ἡ κόμησσα Βιρτὼφ ἀγαπᾶ τὸν Ζάκ...

Ἔρριξε μιὰ ἄγρια ματιὰ στοὺς συντρόφους του ποὺ κατέστρωναν τὸ σχέδιο τῆς ἐπιθέσεως κατὰ τῆς Τραπέζης τοῦ Σαντιλλὺ καί:

—Χίλια κομμάτια! Χίλια κομμάτια, θὰ τὸν κάμῃ τότε, πρόσθεσε.

Ἔτριξε τὰ δόντια του, ἔσφιξε τὶς γροθιές του ἀπειλητικὰ γιὰ κεῖνον ποὺ ὑπῆρξε ἡ κυρία ἀφορμὴ νὰ χάσῃ αὐτὸς τὴ Ματθίλδη καὶ τὰ ἑκατομμύριά της καὶ πρόσθεσε:

—Θἄρθῃ καὶ ἡ σειρά σου, Ζὰκ Ντενέ! Κι' ὅταν σὲ λιανίσῃ ὁ Γκαρνιὲ σὲ μικρὰ κομματάκια τότε... Τότε καὶ ἡ Ματθίλδη θὰ γίνῃ δική μου καὶ θὰ κυλισθῇ σὲ μιὰ μεγαλύτερη ἀτιμία ἀπ' ἐκείνην ποὺ τῆς προετοίμαζα ὡς τώρα...

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΑΝΑΜΟΝΗΣ

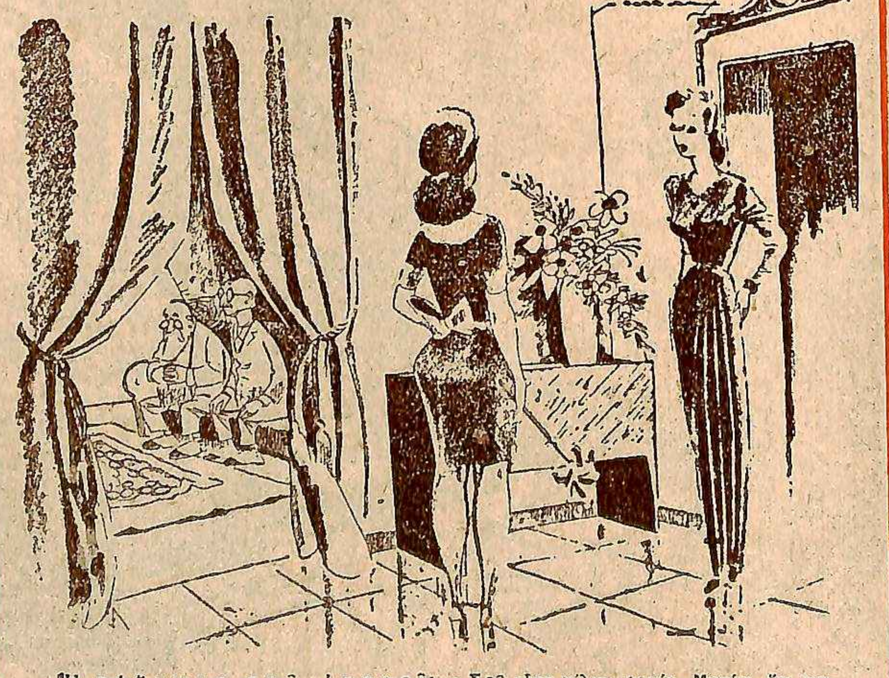

Ἡ σύζυγος τοῦ ἰατροῦ: —Σοῦ εἶπα χίλιες φορές, Μαρία, ὅτι μαζὶ μὲ τὰ ἔπιπλα πρέπει νὰ ξεσκονίζῃς καὶ τοὺς πελάτες νὰ μὴν πιάνουν ἀράχνες!

Οἱ χαρές τῶν διακοπῶν

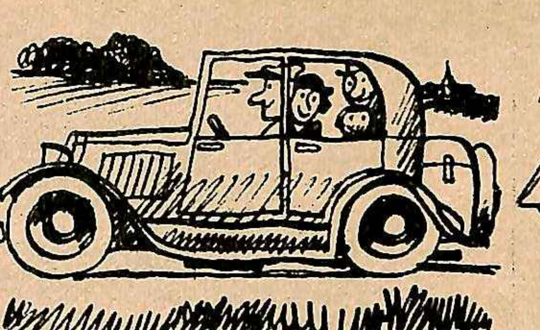

Ὁ ἰδεολόγος «πεζὸς» θὰ μεταβληθῇ σὲ σωφέρ, γιὰ νὰ ὁδηγήσῃ τὴν οἰκογένειά του στὴν ἐξοχή.

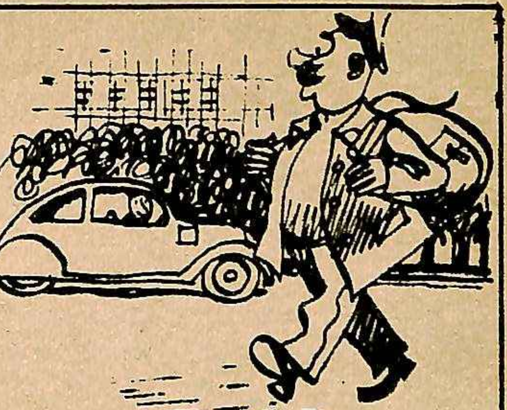

Ὁ σωφὲρ θὰ μεταβληθῇ σὲ πεζοπόρον, γράφοντας στὰ παπούτσια του τὸν κανονισμὸ τῆς τροχαίας.

Διακοπὲς — Ἀνάπαυσις! Ἡ πραγματικὴ ἀνάπαυσις δὲν εἶναι ἐντούτοις ἡ ἀκινησία, ἀλλὰ ἡ ἀποφυγὴ τῶν συνηθισμένων ὑποχρεώσεων. Εἶναι ἡ ἀλλαγή...

Ὁ διανοούμενος θ' ἀνταλλάξῃ τὴν πέννα μὲ τὸ φτυάρι τοῦ κηπουροῦ. Ἴσως βρεθῇ στὸ στοιχεῖο του.

Ἀντιθέτως, ὁ κηπουρὸς θὰ μεταβληθῇ σὲ διανοούμενον. Θὰ γράψῃ γράμματα σ' ὅλους τοὺς γνωστούς του.

Ἡ δεσποινὶς πού, συνήθως, εἶναι τελείως ἄμοιρη γούστου, θ' ἀνακαλύψῃ στὸν ἑαυτό της μεγάλο ταλέντου ζωγράφου.

Ἡ κυρία θὰ ἑτοιμάσῃ μόνη της τὸ φαγητὸ γιὰ τὸν κύριο, ὅπως τὶς πρῶτες—πρῶτες ἡμέρες τοῦ γάμου των.

Ἐνῷ ἡ μαγείρισσά τους θὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἀδείας, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν μαγειρικὴ τοῦ ἑστιάτορος.

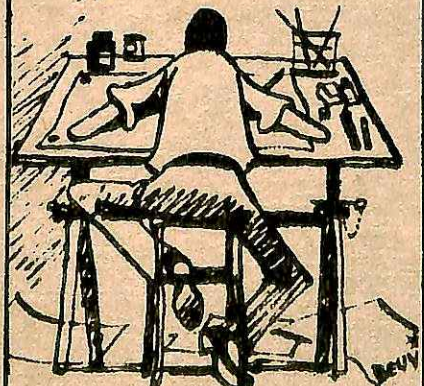

Ἐνῷ ὁ δυστυχὴς ζωγράφος, ἀποτελῶν ἐξαίρεσιν, θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ζωγραφίζῃ, νὰ ζωγραφίζῃ, νὰ ζωγραφίζῃ...

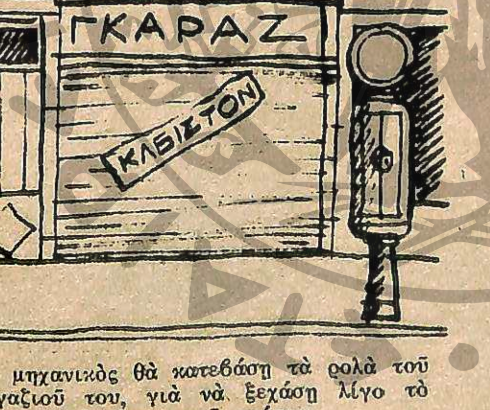

Ὁ μηχανικὸς θὰ κατεβάσῃ τὰ ρολὰ τοῦ μαγαζιοῦ του, γιὰ νὰ ξεχάσῃ λίγο τὸ λίγδωμα τοῦ γράσου.

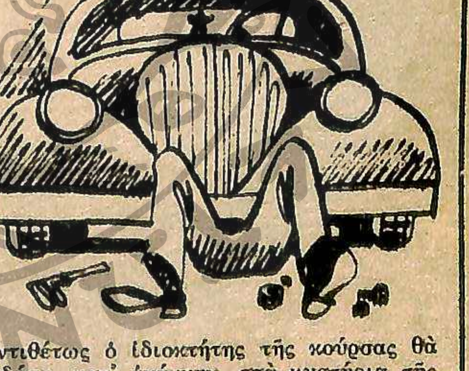

Ἀντιθέτως ὁ ἰδιοκτήτης τῆς κούρσας θὰ εἰσδύσῃ, κατ' ἀνάγκην, στὰ μυστήρια τῆς μηχανικῆς.

Νάνσυ Κέλλυ

Ρίτσαρντ Γκρῆν

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Μπέττυ Νταϊβις

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΗΛΙΚΙΑΣ 6000 ΧΡΟΝΩΝ

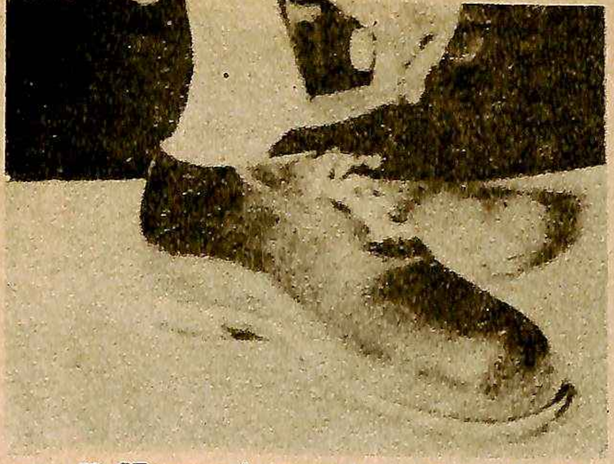

79 μ.Χ. Ἕνα κομψὸ σημερινὸ παποῦτσι σπόρ, δὲν εἶν' ἔτσι; Κάθε ἄλλο. Βρέθηκε στὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Ἡρακλείου. Φοριῶταν 1850 χρόνια πρίν.

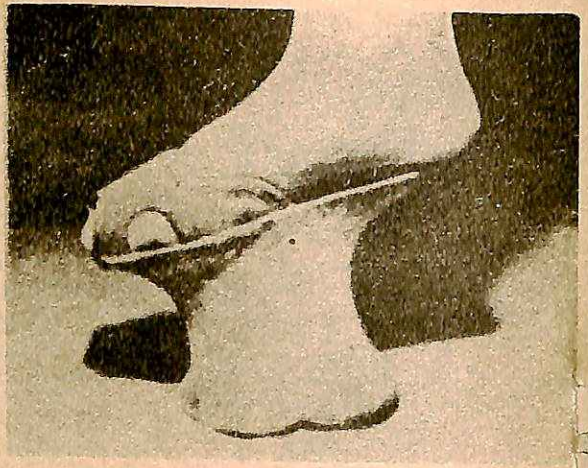

1600. Τσόκαρα Βενετσιάνικα ποὺ ἦσαν σὲ κοινὴ χρῆσι κατὰ τὸν 15ο αἰῶνα. Τὰ φοροῦσαν σὲ διάφορες ἐποχὲς οἱ νοικοκυρὲς πολλῶν χωρῶν.

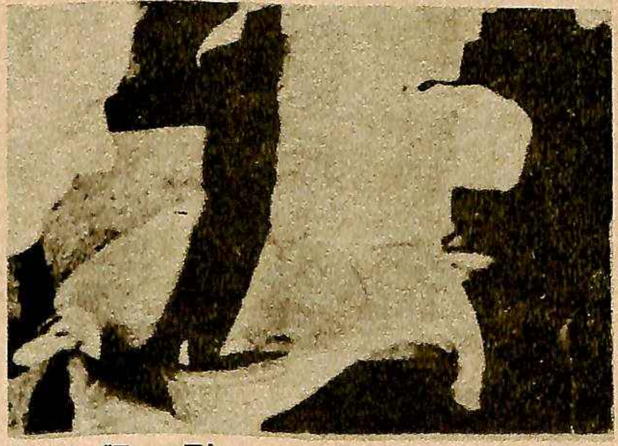

1650. Ἕνας Πέρσης πρίγκηψ φοροῦσε αὐτὲς τὶς μπόττες τότε. Τὸ δέρμα του ἦταν ἀπὸ καρχαρία μὲ διακοσμήσεις χρυσὲς καὶ ἀσημένιες.

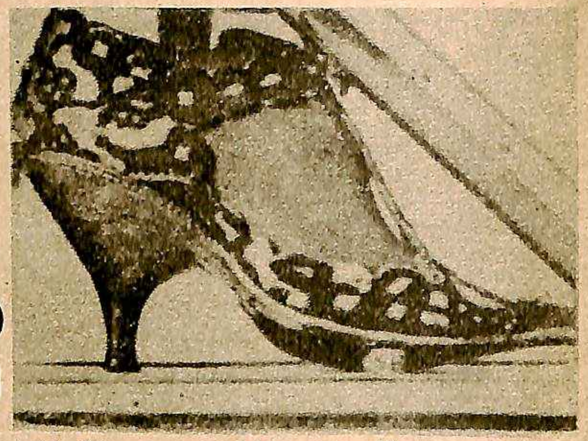

1680. Ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας... τοῦ τέλους τοῦ 17ου αἰῶνος. Σπάνιες θὰ εἶνε οἱ σημερινὲς κομψευόμενες ποὺ δὲν θἄθελαν νὰ τὰ φορέσουν.

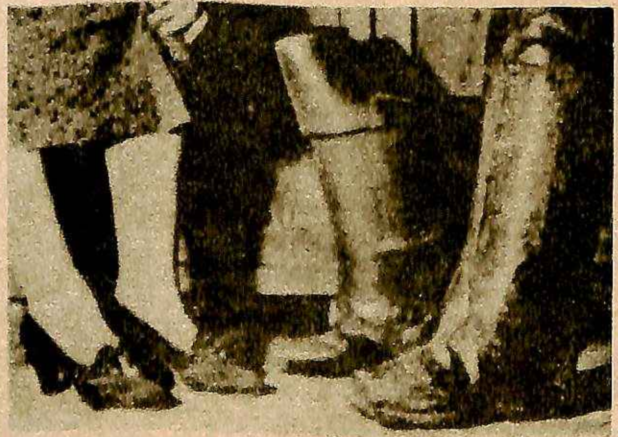

1750. Τὰ παποῦτσια μὲ κοφτὲς μύτες δὲν τὰ ἐφεῦραν οἱ Παριζιάνοι τοῦ 1939, ἀλλὰ ἡ ἐπιμελητεία τῶν δραγώνων τοῦ 1760, παρακαλῶ!

Ἡ μόδα ἐπαναλαμβάνεται. Ἕξη χιλιάδες χρόνια πρίν, ἡ μόδα τῶν ὑποδημάτων ἦταν ἡ ἴδια περίπου μὲ τὴ σημερινή. Τὸ γυναικεῖο γοῦστο δὲν ἄλλαξε.

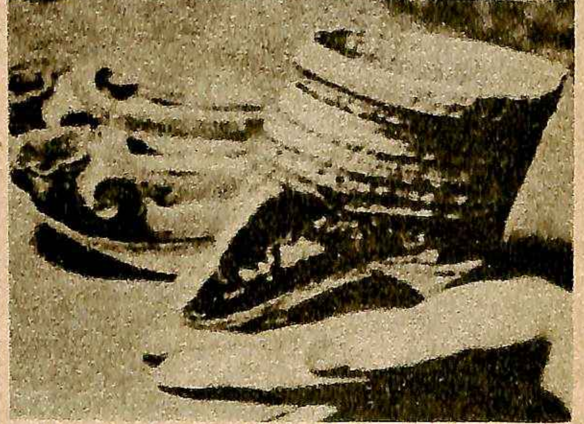

1900. Στὴν Κίνα, μέχρι τέλους τοῦ περασμένου αἰῶνος, οἱ νεαρὲς ὑπήκοοι τοῦ Οὐρανίου Κράτους ἐπέμεναν νὰ φοροῦν τὰ ἴδια αὐτὰ στενὰ παποῦτσια.

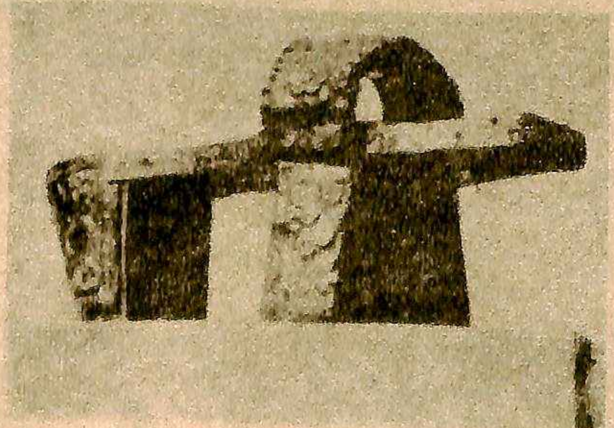

1910. Στὰ ἀνατολίτικα χαρέμια, οἱ ἑκατοντάδες «ἀπογοητευμένες» προτιμοῦσαν αὐτὴ τὴν παράξενη ὑπόδυσι, ποὺ τοὺς ἔδινε ἀρκετὸ ὕψος.

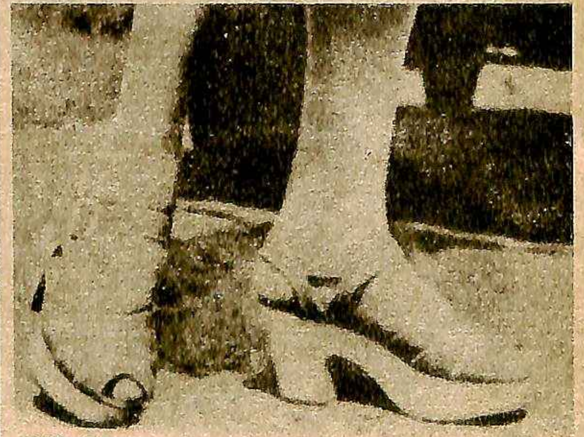

1939. Ἡ παρεξήγησις τῆς σκοπιμότητος τοῦ παπουτσιοῦ. Πῶς νὰ προστατευθῆ τὸ πόδι ἀπὸ τὴ σκόνη καὶ τὴ λάσπη; Καὶ ὅμως εἶναι παποῦτσια τοῦ 1939.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Λωποδύτης Φάντασμα

ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

Κατ' ἀπόδοσιν
ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ ΤΗΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ

ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ψίθυρος θαυμασμοῦ διαδέχθηκε τὴν ἐμφάνισι τῆς ὡραίας λαίδης Ράλδας στὸ μεγάλο χὼλλ τοῦ μεγάρου τοῦ λόρδου Ἄρτσιμπαλντ Μίντεν.

Ἡ λαίδη Ράλδα, μιὰ ξωτικὴ καλλονή, σύζυγος τοῦ λόρδου Πῆτερ Κράουντεν, δὲν φημιζόταν μόνο γιὰ τὴν ὀμορφιά της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ βαρύτιμα κοσμήματά της, τὸ καθένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσε σεβαστὴ περιουσία. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶχαν καὶ ἀνυπολόγιστη ἱστορικὴ ἀξία. Τὸ αἰγυπτιακό της κολλιέ, ἀπὸ μαργαριτάρια, ρουμπίνια, σμαράγδια καὶ διαμάντια, μποροῦσε νὰ καλύψη ὁλόκληρο τὸν λαιμό της καὶ μέρος τοῦ στήθους της, καὶ τὸ φοροῦσε μόνο σὲ ἐξαιρετικὲς περιστάσεις. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ κοσμήματα ποὺ βρέθηκαν στὸν κοιτῶνα τῆς Κλεοπάτρας, γιὰ τὴν ἀπόκτησι τοῦ ὁποίου ὁ λόρδος Πῆτερ Κράουντεν εἶχε ταξιδεύσει στὴν Ἀμερική, ὅταν ἐγνώσθη ὅτι τὰ κοσμήματα τοῦ βασιλικοῦ στέμματος θὰ ἐκποιοῦντο. Γιατί, πρὸ χιλίων χρόνων, τὸ κολλιὲ αὐτὸ τῆς Κλεοπάτρας τῆς Αἰγύπτου εἶχε γίνει κτῆμα τῶν Ρομανώφ.

Ἦταν τόσο πολλὰ καὶ τόσο βαρύτιμα τὰ κοσμήματα τῆς λαίδης Κράουντεν, ὥστε ὁ λόρδος σύζυγός της δὲν ἐμπιστευόταν τὴν ἀσφάλειά τους στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ μεγάρου του, ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς πλάϊ στὸ μέγαρο τοῦ λόρδου Ἄρτσιμπαλντ Μίντεν. Τὰ ἔκρυβε στὴν ἰδιαίτερη θυρίδα του στὰ ὑπόγεια τῆς Τραπέζης τῆς Ἀγγλίας καί, κάθε φορὰ ποὺ ἡ ὡραία Ράλδα ἤθελε νὰ διαλέξη γιὰ νὰ πάη σὲ κάποια κοσμικὴ συγκέντρωσι, τὰ παρελάμβανε ὅλα μέσα σ' ἕνα μικρὸ ἀτσάλινο βαλιτσάκι καὶ τὰ ἐπήγαινε στὸ μέγαρό του. Ὅταν ἡ ὡραία Ράλδα ἐδιάλεγε, ὁ λόρδος ἐκλείδωνε τὸ βαλιτσάκι στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ μεγάρου του καί, τὴν ἄλλη μέρα, τὰ ξαναπήγαινε μόνος του στὴν Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, στὴν ἑσπερίδα τῆς λαίδης Μάργκαρετ Μίντεν, ἡ ὡραία Ράλδα δὲν φοροῦσε τὸ περίφημο κολλιὲ τῆς Κλεοπάτρας. Φοροῦσε ἕνα ἄλλο, βαρύτιμο καὶ αὐτό, ποὺ ἐπήγαινε θαυμάσια μὲ τὴν ρὸζ τουαλέττα της.

Ἡ λαίδη Μάργκαρετ Μίντεν ἔτρεξε εἰς προϋπάντησίν της, ἔχοντας τὸ χέρι της στὸ μπράτσο ἑνὸς συμπαθητικοῦ ψηλοῦ νέου, μὲ κατάξανθα μαλλιὰ καὶ γαλανὰ μάτια.

— Τέλος πάντων! Ἤρθατε, ἀγαπητή μου! Εἶχα ἀπελπισθῆ!

— Ἄργησα, λοιπόν, τόσο πολύ;

—Ἀπελπιστικά! Δυὸ βήματα ἀπέχει ἡ πόρτα σας ἀπὸ τὴν δική μου! Σᾶς συγχωρῶ, ὅμως, γιατί καταλαβαίνω ὅτι σᾶς ἀργοπόρησε ὁ καθρέφτης σας! Αὐτὸ δὲν εἶναι; Θέλετε νὰ γίνετε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ὡραία γιὰ νὰ προσδώσετε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερη λάμψι στὴν ἑσπερίδα μου! Τί ὡραία ποὺ εἶσθε! Ἂν ἤμουν ἄνδρας, θὰ μ' ἐκάνατε θῦμα σας!

Καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιὰ πρὸς τὸν καβαλλιέρο της:

—Νὰ σᾶς συστήσω τὸν μίστερ Μάρτεν Ντάλ. Ἕνας τζέντλεμαν ποὺ δὲν ἔχει ἀντίπαλο οὔτε στὸ πνεῦμα του οὔτε στὸ χορό.

Ἡ ὡραία Ράλδα ἔτεινε τὸ χέρι της πρὸς τὸν νέο ἀριστοκράτη.

—Ἀλλὰ δὲν βλέπω τὸν λόρδο Κράουντεν! Δὲν ἦρθε μαζί σας;

—Στὴν ἀργοπορία του, ἀγαπητή μου, ὀφείλεται ἡ δική μου καὶ ὄχι τόσο στὸν καθρέφτη μου! Φαντάζομαι ὅτι θἄρχισε καμμιὰ παρτίδα χωρὶς τέλος στὸ κλῶμπ! Ὅταν βαρέθηκα πιὰ νὰ τὸν περιμένω, ἦρθα μόνη μου. Γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσω! Ἐλπίζω νἄρθη κι' ἐκεῖνος γρήγορα, ἀλλὰ γελῶ ἀπὸ τώρα μὲ τὰ μοῦτρα ποὺ θὰ κάνη βρίσκοντας ἔρημο τὸ μέγαρο! Ἔδωσα ἄδεια σ' ὅλο τὸ προσωπικό! Ὡς καὶ στὸν θαλαμηπόλο του! Τὸν περιμένει ὡστόσο τὸ φράκο του.

—Ὥστε αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ μέγαρό σας εἶναι ἔρημο; ρώτησε ἕνας ροδοκόκκινος, παχύσαρκος ἄνδρας ποὺ πλησιάζοντας ἄκουσε τὶς τελευταῖες της λέξεις.

—Ὁλότελα ἔρημο! Ἂν τὸ γνώριζαν οἱ κύριοι διαρρῆκτες...

Ἡ λαίδη Μίντεν ἐστράφηκε πρὸς τὸν καβαλλιέρο της, ἐνῷ ὁ πασύχαρκος κύριος ἄλλαξε χειραψία μὲ τὴν λαίδη Ράλδα:

—Φίλτατε, νὰ σᾶς συστήσω τόν...

—Ποιόν; Τὸν ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ; διέκοψε ὁ Μάρτεν Ντάλ, γελῶντας. Ἀλλὰ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλούς μου φίλους!

—Πραγματικά, ἀποκρίθηκε ὁ Σοῦμερ δίνοντάς του τὸ χέρι. Ὁ μίστερ Μάρτεν Ντὰλ εἶναι... ἄσπονδος φίλος μου! Μιλούσατε γιὰ διαρρῆκτες, λαίδη;

—Ναί! Τὸ μέγαρό μας εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔρημο! Φαν-

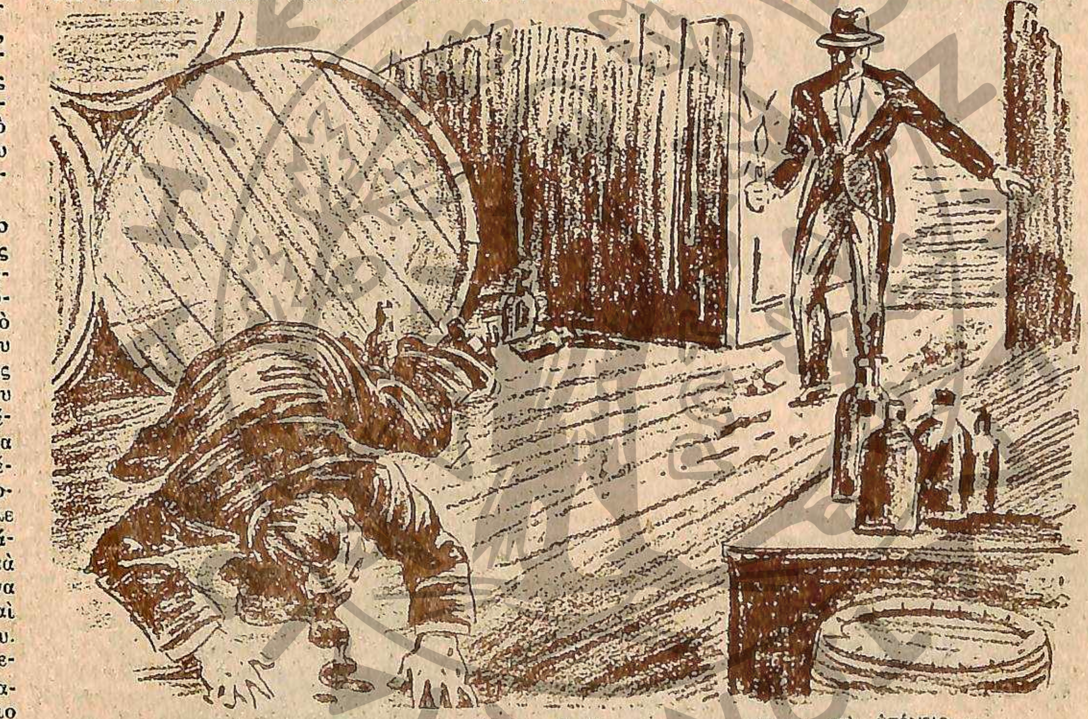

Μιὰ φρικαλέα ἔκπληξις ἐπερίμενε τὸν Μάρτεν Ντὰλ μόλις κατέβηκε στὸ ὑπόγειο...

τασθῆτε, ἰνσπέκτωρ, νὰ γνώριζε αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια ὁ ἐφιάλτης σας!

—Ποιός; Ὁ Λωποδύτης — Φάντασμα;

—Ποιὸς ἄλλος ;

—Χμ!.. Ὅσο γι' αὐτόν... δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ τὴν γνωρίζῃ κιόλας!

—Λέτε ;

—Δὲν εἶναι ἀπίθανο καὶ νὰ βρίσκεται ἐδῶ μέσα ἀπόψε καὶ μάλιστα αὐτὴ τὴ στιγμὴ νἄχῃ τὸ βλέμμα του καρφωμένο στὰ θαυμάσια σκουλαρίκια σας!

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μάρτεν Ντάλ, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζῃ τὰ σκουλαρίκια της, σὰ νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τὴν τελευταία φράσι τοῦ Σοῦμερ.

Ἡ ὀρχήστρα ἄρχιζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα παθητικὸ ταγκὸ καὶ ὁ Μάρτεν Ντὰλ πῆρε τὴν ὡραία Ράλδα Κράουντεν καὶ ἄρχισε νὰ στροβιλίζεται μαζί της. Σὲ λίγο, μέσα στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ χοροῦ, χανόταν ἀνάμεσα σὲ ἑκατὸ τοὐλάχιστον χορευτικὰ ζευγάρια.

Ἡ λαίδη Μάργκαρετ Μίντεν θὰ μποροῦσε, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, νὰ ὑπερηφανεύεται γιὰ τὸν διάκοσμο τοῦ μεγάρου της. Ἦταν κάτι τὸ φαντασμαγορικὸ καὶ δὲν ἦσαν λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ τὴν συνεχάρησαν ἀμέσως μόλις μπῆκαν.

Ἡ ἀλήθεια ὡστόσο ἦταν, ὅτι ὁ διάκοσμος αὐτὸς δὲν ὀφείλετο σ' αὐτὴν τὴν ἴδια, ἀλλὰ στὸν οἰκονόμο τοῦ μεγάρου, τὸν γέρο - Μπέρναρντ ποὺ κατεῖχε τὴν θέσι αὐτὴ ἀπὸ εἰκοσαετίας. Δὲν ἦταν γέρος ἐν τούτοις ὁ... γέρο - Μπέρναρντ. Ἦταν ἕνας ἄνδρας σαρανταπέντε περίπου χρόνων, ξεπεσμένος ἀριστοκράτης, μορφωμένος, εὐπαρουσίαστος, ποὺ ἐκεῖνο τὸ βράδυ διηύθυνε τὸ προσωπικὸ μὲ δικτατορικὰ δικαιώματα. Ἀεικίνητος, εὐδιάθετος, πνευματώδης, ἦταν πανταχοῦ παρών.

Ὁ λόρδος καὶ ἡ λαίδη Μίντεν τὸν ἀποκαλοῦσαν γέρο - Μπέρναρντ, ἐκφράζοντάς του ἔτσι κάποιαν οἰκειότητα.

Ὡστόσο, τὸ ταγκὸ ἐτελείωσε καὶ ὁ Σοῦμερ τοῦ κάκου ἔψαχνε μέσα στὶς αἴθουσες νὰ δῇ τὸν Μάρτεν Ντάλ. Ὁ νεαρὸς ἀριστοκράτης φίλος του, εἶχε ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸ μέγαρο σὰ νὰ τὸν εἶχε καταπιῆ ἡ γῆ ἢ σὰ νὰ εἶχε ἐξατμισθῆ!

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ ΤΗΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ

ΔΕΝ ἦταν δυνατὸν ὅλα ἐκεῖνα τὰ κοσμήματα ποὺ λαμποκοποῦσαν στοὺς λαιμοὺς καὶ τὰ δάκτυλα ἐκείνων τῶν γυναικῶν, νὰ μὴ βάζουν σὲ πειρασμὸ τὸν νεαρὸ ἐρασιτέχνη τυχοδιώκτη. Ἐγνώριζε ὅτι τὸ μέγαρο τοῦ λόρδου Κράουντεν ἦταν ἔρημο. Ἡ λαίδη ἐχόρευε, ὁ λόρδος βρισκόταν στὴ λέσχη του καὶ τὸ προσωπικὸ στοὺς κινηματογράφους! Ἕνα σιδερένιο κάγκελλο ἐχώριζε τοὺς κήπους τῶν δύο μεγάρων καί, τὸ κάγκελλο αὐτὸ ὁ Μάρτεν Ντὰλ δὲν πολυσκέφθηκε ἂν ἔπρεπε νὸ τὸ πηδήσῃ γιὰ νὰ διαρρήξῃ τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ λόρδου Κράουντεν... καὶ νὰ ἀνάψῃ τὰ αἵματα τοῦ φίλου του Σοῦμερ!

Χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανείς, κατέβηκε στὸν κῆπο, ἐπήδησε στὸν γειτονικὸ κῆπο καὶ σὲ λίγο, φωτιζόμενος ἀπὸ ἕνα σπερματσέτο ποὺ εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸ πιάνο τῆς λαίδης Μίντεν, ἐδοκίμαζε τὰ μικρὰ ἀλλὰ θαυματουργὰ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα του, στὴν κλειδαριὰ τοῦ χρηματοκιβωτίου τοῦ λόρδου Κράουντεν. Σὲ λίγο, τὸ χρηματοκιβώτιο ἦταν ὀρθάνοιχτο μπροστά του καί, ἀπὸ ὅλα τὰ βαρύτιμα κοσμήματα, ὁ Μάρτεν Ντὰλ προτίμησε τὸ αἰγυπτιακὸ κολλιέ.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἄφηνε τὸ περίφημο ἐπισκεπτήριό του μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο, ἄκουσε βιαστικὰ βήματα! Κάποιος ἐβάδιζε χωρὶς νὰ ἀνάψῃ φῶς! Ἔσβυσε μὲ τὴ φούχτα του τὸ σπερματσέτο καὶ μόλις ἐπρόφθασε καὶ κρύφθηκε πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου, ἀφήνοντας στὴν θέσι του τὸ χρηματοκιβώτιο ἀνοιχτό. Ἦταν καιρός! Κάποια πόρτα ἄνοιξε ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ κάποιος προχώρησε μὲ βῆμα σταθερὸ πρὸς τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου. Ὁ ἄγνωστος βγῆκε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη, κλείνοντας τὴν πόρτα ξοπίσω του. Ἀκίνητος, συγκρατῶντας τὴν ἀναπνοή του ὁ Μάρτεν Ντὰλ σκεφτόταν : Ὁ ἀπροσδόκητος ἐκεῖνος ἐπισκέπτης ἔπρεπε νὰ εἶναι κάποιος ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ βαδίζῃ τόσο ἐλεύθερα μέσα στὸ σκοτάδι, χωρὶς νὰ σκοντάφτῃ σὲ κανένα ἀπὸ τὰ ἔπιπλα. Γιατί ὅμως δὲν ἄναβε τὸ φῶς; Γιὰ νὰ μὴ φανῇ μήπως φωτισμένο τὸ μέγαρο ἀπὸ τὸ πλαϊνὸ μέγαρο τῶν Μίντεν;

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις βγῆκε ἀπὸ τὴν κρύπτη του καί, βαδίζοντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, ὅπου τὸν ἐπερίμενε μιὰ δυσάρεστη ἔκπληξις. Ἡ πόρτα εἶχε κλειδωθῆ ἀπ' ἔξω, ἦταν μονόφυλλη καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν διαρρήξῃ γιατὶ δὲν εἶχε κατάλληλο ἐργαλεῖο γιὰ νὰ ρίξῃ τὸ κλειδὶ ἀπὸ τὴν κλειδαριά. Ἔπεσε σὲ παγίδα, λοιπόν; Γιὰ πρώτη φορά ἐτρόμαξε, γιατὶ δὲν ἦταν μεταμφιεσμένος! Πῶς νἄβρισκε μιὰ διέξοδο μέσα στὸ σκοτάδι; Ἄναψε τό σπερματσέτο ἀφοῦ ἐμίκρυνε τὸ φυτίλι του, ἐσκέπασε τὴ λάμψι του μὲ τὴν οὐρὰ τοῦ φράκου του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα. Σὲ λίγο, βεβαιωνόταν ὅτι καὶ ἡ ἐξώπορτα ἦταν κλειδωμένη καὶ ἀμπαρωμένη ἀπ' ἔξω! Νὰ πηδήσῃ ἀπὸ κανένα παράθυρο στὸ κῆπο, τοῦ ἦταν ἀδύνατον. Τὰ παράθυρα ὅλα τοῦ πρώτου πατώματος εἶχαν γερὰ σίδερα, σφηνωμένα βαθειὰ σὲ μπετὸν ἀρμέ. Ἂν πηδοῦσε ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ δευτέρου πατώματος θἄσπαζε τὰ πόδια του ἂν δὲν σκοτωνόταν!

Ἐσκέφθηκε τὸ ὑπόγειο τοῦ κεῖ νὰ ἀνοίξῃ ὁπωσδήποτε κά- μεγάρου. Ἴσως κατώρθωνε ἐ- ποιο παράθυρο καὶ νὰ βγῇ στὸν κῆπο. Ἐν ἀνάγκῃ θἄσπαζε τὸ μπετὸν ἀρμέ. Μὲ τὴν ἀγωνία στὴν ψυχή, βρῆκε τὴν σκάλα τοῦ ὑπογείου καὶ κατέβηκε σ' αὐτό.

ΚΑΤΙ ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ

ΜΕΓΑΛΕΣ ἐκπλήξεις τὸν περίμεναν στὸ ὑπόγειο. Ἕνα μικρὸ διαμέρισμα, εἶχε μεταβληθῆ σὲ τέλειο τηλεγραφεῖο! Ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα ἕνας δέκτης καὶ ἕνας πομπός! Τὰ σύρματα περνοῦσαν ἀπὸ στενοὺς σιδερένιους σωλῆνες, ἐντοιχισμένους στὸ μέγαρο. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ χάνονταν ἀσφαλῶς μέσα στὶς ἑκατοντάδες τῶν δημοσίων τηλεγραφικῶν συρμάτων, ποὺ ἦσαν στερεωμένα στὴν ὀροφὴ τοῦ μεγάρου. Ὥστε ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος εἶχε λάβει ἢ εἶχε στείλει τηλεγράφημα πρὸς ἄγνωστον διεύθυνσιν! Στὸν δέκτη βρῆκε μιὰ ταινία, ἀλλὰ δὲν τὴν ἄγγιξε. Ἀρκέσθηκε μόνο νὰ ἀντιγράψῃ σὲ ἕνα χαρτὶ τὸ περιεχόμενό της. Μολονότι ἐγνώριζε τὸ ἀλφάβητο τοῦ Μόρς, ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν διαβάσῃ, γιατὶ τὸ τηλεγράφημα ἦταν κρυπτογραφικὸ καὶ ἔπρεπε νὰ βρῇ τὴν κλεῖδα, πρᾶγμα ποὺ ἀπαιτοῦσε ἐργασίαν ὡρῶν. Παράθυρο δὲν εἶχε τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο καὶ ἐπέρασε στὸ πλαϊνό. Ἐκεῖ βρέθηκε σὲ μιὰν ἀποθήκη κρασιῶν. Βαρέλια καὶ κιβώτια μὲ μποτίλλιες βρίσκονταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Προχωρῶντας πρὸς τὸ παράθυρο, ἐσκόνταψε ἐπάνω σ' ἕναν ὄγκο καί, κυττῶντας τον προσεκτικώτερα στὸ φῶς τοῦ σπερματσέτου του, λίγο ἔλειψε νὰ ξεφωνίσῃ. Εἶχε σκοντάψει ἐπάνω στὸ πτῶμα ἑνὸς ἀνδρός!

Τὸ ἀνεγνώρισε ἀμέσως! Ἦταν τὸ πτῶμα τοῦ γέρο - Μπέρναρντ! Δὲν χωροῦσε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία! Εἶχε τὴν μικρὴ μαύρη κρεατοελιὰ κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μάτι καί, ὅπως εἶχε τὸ στόμα ἀνοιχτό, φαινόταν ἡ ὁλόχρυση ἐπάνω μασέλλα! Μιὰ λίμνη ἀπὸ μαῦρο, παγωμένο αἷμα, εἶχε σχηματισθῆ σὲ ἀπόστασι εἴκοσι ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸ κεφάλι. Τὸ αἷμα εἶχε τρέξει ἀπὸ μιὰ φρικαλέα πληγὴ τοῦ κρανίου. Μιὰ καὶ μόνη πληγή. Ἕνα καὶ μόνο χτύπημα εἶχε ἐπιφέρει τὸν θάνατο! Ἕνα δεύτερο τέτοιο χτύπημα θὰ ἐπολτοποιοῦσε τὸ κεφάλι τοῦ θύματος!

Ἀλλὰ πότε δολοφονήθηκε ὁ γέρο - Μπέρναρντ; Δὲν ἦταν μιὰ ὥρα ποὺ εἶχε ἀνταλλάξει μαζί του λίγες λέξεις στὸ μέγαρο τῶν Μίντεν! Τὸ πτῶμα ὡστόσο ἦταν παγωμένο λὲς κι' ἡ δολοφονία εἶχε λάβει χώραν πρὸ πολλῶν ὡρῶν! Τόσο γρήγορα, λοιπόν, παγώνουν οἱ γέροι ὅταν πεθαίνουν ; Ἀλλὰ ὁ γέρο - Μπέρναρντ δὲν ἦταν γέρος στὴν ἡλικία. Ἦταν γέρος μόνο στὴν ὑπηρεσία τοῦ λόρδου Μίντεν! Καὶ κάτι ἄλλο! Πότε καὶ γιατί ἄλλαξε κοστοῦμι ὁ γέρο - Μπέρναρντ; Τὸ πτῶμα φοροῦσε ἕνα σκοῦρο κοστοῦμι σπόρ, ἐνῷ ὁ γέρο-Μπέρναρντ. πρὸ μιᾶς ἀκόμη ὥρας, φοροῦσε τὸ φράκο του! Πάντως, δὲν εἶχε καιρὸ ὁ Μάρτεν Ντὰλ γιὰ νὰ ἐξιχνιάσῃ μυστήρια. Ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ βγῇ ἀπ' ἐκεῖ μέσα! Ἀφοῦ ἀπὸ τὴν στάσι καὶ τὴν κατάστασι τοῦ πτώματος ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν τάξι ποὺ ἐβασίλευε στὸ τραγικὸ ὑπόγειο, ἐβεβαιώθηκε ὅτι δὲν εἶχε προηγηθῆ πάλη, ἀλλὰ τὸ θῦμα χτυπήθηκε ξαφνικά, βρῆκε ἕνα κιβώτιο ἐργαλείων καὶ κατώρθωσε μ' αὐτὰ νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο. Βγῆκε στὸν κῆπο, ἐπήδησε τὰ σιδερένια κάγκελλα ποὺ ἐχώριζαν τὶς δυὸ ἐπαύλεις, ξεσκονίσθηκε προσεκτικὰ ἀφοῦ ξέπλυνε τὰ χέρια του σὲ μιὰ βρύση καί, ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο, προχώρησε πρὸς ἕναν ὅμιλο προσκεκλημένων, οἱ ὁποῖοι ἐθαύμαζαν τὴν πανσέληνο καθὼς ἔπαιζε κρυφτοῦλι μὲ τὰ πυκνὰ σύννεφα. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ξανάμπαινε στὸ μέγαρο, συζητῶντας περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων μὲ δύο ἄλλους νέους.

Ἦταν ὡστόσο μιὰ βραδυὰ μεγάλων ἐκπλήξεων γιὰ τὸν Μάρτεν Ντάλ.

Μόλις ξανάκαμε τὴν ἐμφάνισί του στὸ χὼλλ τοῦ μεγάρου, μὲ κόπο κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως.

Γελαστός, γεμᾶτος ζωὴ καὶ διάθεσι, φορῶντας τὸ φρεσκοσιδερωμένο φράκο του, ὁ γέρο-Μπέρναρντ, ἔδινε διαταγὲς στὸ προσωπικὸ τοῦ μεγάρου!

Ο ΣΟΥΜΕΡ.... ΖΗΛΕΥΕΙ!

Ο ἀριστοκράτης νέος ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος γιὰ λίγες στιγμές, ἀνακτῶντας ὅμως τὴν ψυχραιμία του ἐσκέφθηκε καί, σπεύδοντας πρὸς τὸν γέρο - Μπέρναρντ, τὸν ρώτησε μὲ τὸν φυσικώτερο τρόπο:

—Τί ὥρα τὰ πυροτεχνήματα ;

—Μά... κατὰ τὶς δύο τὸ πρωΐ, τζέντλεμαν! ἀποκρίθηκε μὲ προθυμία ὁ γέρο - Μπέρναρντ καὶ ἀπομακρύνθηκε γιὰ νὰ μεταβιβάσῃ κάποια διαταγή.

Εἶχε τὴν μικρὴ κρεατοελιὰ κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερό μάτι καὶ ὁλόχρυση τὴν ἐπάνω μασέλλα. Τέτοια καταπληκτικὴ ὁμοιότης μὲ τὸν δολοφονημένο τοῦ ὑπογείου τῶν Κράουντεν!

Ὡστόσο, ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐρχόταν πρὸς αὐτὸν ἡ λαίδη Μάργκαρετ Μίντεν, ἔχοντας τὸ χέρι της στὸ μπράτσο τῆς ὡ-

ραίας Ράλδας Κράουντεν:

—Μίστερ Ντάλ ! Ἔρχεσθε μαζί μας ὥς τὸν μπουφέ;

—Καὶ ὥς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, ὡραῖες μου.

—Ὤ! Ὄχι δὰ καὶ τόσο μακρυά! Θὰ πάρωμε ἀπὸ ἕνα ποτηράκι γλυκὸ γαλλικὸ κρασί, ἡλικίας ἑνὸς αἰῶνος! Ἀπὸ ἕνα ποτηράκι τοῦ κονιὰκ ὅμως μόνο, γιατὶ περισσότερο θὰ μᾶς μεθοῦσε!

—Εἶναι τόσο παληό;

—Θὰ δῆτε! Νέκταρ! Εἶναι δῶρο τοῦ λόρδου Κράουντεν! Μᾶς ἔστειλε τὸ ἀπόγευμα δυὸ μποτίλλιες!

—Ἂς τὸ δοκιμάσωμε λοιπόν !

Καὶ δίνοντας τὰ δυό του μπράτσα στὶς δυὸ ὡραῖες κυρίες, ὁ νεαρὸς ἀριστοκράτης μπῆκε στὸν μπουφέ, ὅπου ἀντίκρυσε τὸν Σοῦμερ, ὁ ὁποῖος κατεβρόχθιζε κάτι:

—Ὤ! Καὶ ὁ ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ! Περνᾶς ὡραῖα τὴν ὥρα σου βλέπω, φίλτατε.

—Ὄχι τόσο ὡραῖα ὅσο ἐσύ. Σὲ ζηλεύω, στὴν τιμή μου.

—Ἐμένα; Γιατί;

—Μά... ἐγὼ ἔχω συντροφιὰ ἕνα πιάτο μὲ σάντουϊτς, ἐνῷ ἐσύ... ἀπὸ μιὰ καλλονὴ στὸ κάθε σου μπράτσο! Εἶναι νὰ μὴ σὲ ζηλεύω; Ἂν εἶχες καὶ τρίτο μπράτσο θὰ κρατοῦσες καὶ τρίτη καλλονή! Ἐγωϊστή!

—Γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω πὼς δὲν εἶμαι ἐγωϊστής, θὰ παρακαλέσω τὴν λαίδη Μίντεν νὰ γίνωμε τέσσερις!

—Ἀλλὰ ναί, ἰνσπέκτωρ! ἔκαμε ἡ λαίδη Μίντεν. Θὰ πάρετε μαζί μας ἕνα ποτηράκι αἰωνοβίου κρασιοῦ...

Ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἐτσούγγριζαν τὰ ποτηράκια καὶ ὁ Σοῦμερ ἐκροτάλιζε τὴ γλῶσσα του δοκιμάζοντας τὸ νέκταρ.

—Πῶς τὸ βρίσκεις, Σοῦμερ ;

—Καλό... ἀλλὰ λίγο!

Ἕνας θαλαμηπόλος ἔφθασε ἀσθμαίνοντας ἐκείνη τὴ στιγμὴ καί, τρέμοντας ἀπὸ τὴν συγκίνησι, μόλις κατώρθωσε νὰ πῇ:

—Λαίδη... στὴ βιβλιοθήκη... ὁ λόρδος Μίντεν σκοτωμένος!

Μετὰ τὴν πρώτη κατάπληξι, ἐνῷ ἡ λαίδη Μίντεν ἔπεφτε λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς λαίδης Κράουντεν καὶ ἐνῷ οἱ καλεσμένοι ἔτρεχαν πανικόβλητοι πρὸς τὴν βιβλιοθήκη, ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἔσκυψε στὸ αὐτὶ τοῦ Σοῦμερ:

—Σοῦμερ! Τὸ νοῦ σου στὶς κινήσεις τῆς ὄμορφης Ράλδας!

Καὶ σφίγγοντας τὶς γροθιές του, ὥρμησε πρὸς τὴν βιβλιοθήκη ἀνοίγοντας βίαια δρόμο ἐμπρός του, ὅπως ἕνας πυγμάχος βαδίζει κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του.

Μόλις μπῆκε στὴ βιβλιοθήκη, ὁ λόρδος Μίντεν ξεψυχοῦσε προφέροντας:

—Μὲ σκότωσε ὁ γέρο-Μπέρναρντ!

Ο ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ ΓΙΝΕΤΑΙ ΒΑΝΑΥΣΟΣ

ΤΟΥ κάκου ἀναζητήθηκε στὸ μέγαρο ὁ γέρο-Μπέρναρντ. Στὸ μεταξύ, ὁ Σοῦμερ εἶχε φωνάξει ἀπὸ τὸ δρόμο τοὺς πόλισμεν τῆς ὑπηρεσίας, οἱ ὁποῖοι ἐστάθηκαν στὶς πόρτες τοῦ μεγάρου καὶ ἀπαγόρευαν τὴν ἔξοδο σ' ὁποιονδήποτε. Ἡ Σκῶτλντ Γυάρδ, ποὺ εἰδοποιήθηκε τηλεφωνικῶς ἀπὸ τὸν Σοῦμερ ἔστελνε δικαστικοὺς καὶ ἀστυνομικούς.

Ἀλλὰ τί εἶχε γίνει ὁ γέρο-Μπέρναρντ καὶ πότε ἀκριβῶς ἐγκατέλειψε τὸ μέγαρο; Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε δῇ νὰ βγαίνῃ. Ξαφνικά, ὁ Σοῦμερ, ποὺ ἐπρόσεξε ὅτι ἐδῶ καὶ λίγες στιγμὲς ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἦταν σκυμμένος σὲ ἕνα χαρτάκι μὲ προσοχὴ ἀνθρώπου ποὺ προσπαθεῖ νὰ λύσῃ ἕνα σταυρόλεξο, τὸν εἶδε νὰ χώνῃ στὴν τσέπη του τσαλακωμένο τὸ χαρτάκι, νὰ μορφάζῃ σὰν σατανᾶς καὶ νὰ στρέφεται πρὸς τὸ μέγαρο τῶν Κράουντεν, τοῦ ὁποίου ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα ἦταν τώρα φωτισμένο.

—Νὰ ψάξωμε στὸ μέγαρο Κράουντεν, ἐφώναξε πελιδνὸς ὁ Μάρτεν Ντάλ. Ὁ γέρο - Μπέρναρντ θὰ ἐδήδησε τὰ κάγκελλα καὶ θὰ κρύφθηκε ἐκεῖ μέσα!

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀκολουθῶντας τὴν λαίδη Ράλδα Κράουντεν, ὁ Μάρτεν Ντάλ, ὁ Σοῦμερ καὶ ἀρκετοὶ ἀστυνομικοί, ἔμπαιναν στὸ μέγαρο Κράουντεν. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ λόρδος Κράουντεν ἑτοιμαζόταν γιὰ τὸ μέγαρο Μίντεν.

—Εἶναι καταπληκτικὸ καὶ τρομερό, κύριοι, ἔκαμε μόλις ἐπληροφορήθηκε τὸν φόνο τοῦ Μίντεν. Δὲν πιστεύω νὰ κατέφυγε ἐδῶ ὁ γέρο - Μπέρναρντ. Ἐρευνῆστε ὡστόσο.

—Ἂς ἀρχίσωμε, κύριοι, ἀπὸ τὰ ὑπόγεια! ἔκαμε ὁ Μάρτεν Ντάλ.

—Συγγνώμην, κύριοι, ἐπενέβη λέγοντας ὁ λόρδος Κράουντεν. Ἔχω λόγους νὰ μὴν ἐπιτρέψω σὲ κανένα νὰ κατεβῇ στὸ ὑπόγειό μου. Θὰ κατέβω νὰ ἰδῶ μόνος μου.

—Περίεργο πῶς αὐτὴ ἡ χειρομάντις σοῦ ἐπρόβλεψε ὅτι θὰ χωρίσῃς τὴ γυναῖκα σου...
—Ἁπλούστατα τῆς εἶχα πῆ ὅτι θὰ πάρω αὐτή.

—Μιλόρδε, ἀποκρίθηκε ὁ Μάρτεν Ντὰλ τοῦ ὁποίου δὲν διέφυγε ἕνα φευγαλέο ξάφνιασμα τοῦ λόρδου καθὼς ἐμφανίσθηκαν ἐμπρός του πρὸς ὀλίγων στιγμῶν, εἶναι ἀνάγκη νὰ ψάξωμε τὰ ὑπόγειά σας!

—Σᾶς τὸ ἀπαγορεύω προβάλλοντας τὰ δικαιώματα τοῦ τίτλου μου! ἐπέμεινε ὁ λόρδος ἐμποδίζοντας τὴν κάθοδο.

—Γνωρίζομε τὶς διατυπώσεις ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ νὰ μετέλθωμε βίαν, μιλόρδε!, ἀποκρίθηκε ἔξαλλος ὁ Μάρτεν Ντάλ. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ διατυπώσεις αὐτὲς θἄδιναν καιρὸ στὸν δολοφόνο γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀθωότητά του, ἀναλαμβάνω ὅλες τὶς εὐθύνες! Τόπο νὰ περάσωμε!

—Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι εἶμαι ἀπὸ τὰ στελέχη τῆς «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις», τζέντλεμαν!

—Ἀπὸ τὰ στελέχη τῆς «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» ἦταν καὶ ὁ λόρδος Μίντεν!

Καὶ ἁρπάζοντάς τον μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι ἀπὸ τὸ στῆθος, τὸν ἐκάρφωσε στὸν τοῖχο καὶ ὕψωσε ἀπειλητικὰ τὴν τρομερή του γροθιά:

—Μεῖνε ἀκίνητος, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σὲ κάνω ν' ἀντικαταστήσῃς πραγματικὰ τ' ἀληθινὰ δόντια σου μὲ τὴ χρυσῆ κούφια μασέλλα ποὔχεις στὴν τσέπη σου! Τὶς χειροπέδες σου Σοῦμερ!, ἐβροντοφώνησε ὁ Μάρτεν Ντὰλ στρεφόμενος πρὸς τὸν κατάπληκτο φίλο του ἀστυνομικό ! Προδοσία ! Ὑπόθεσις κατασκοπείας! Πιάστε καὶ τὴν λαίδη Ράλδα!

Καὶ ἐνῷ τὸ μέγαρο Κράουντεν πλημμύριζε ἀπὸ τοὺς καλεσμένους τοῦ λόρδου Μίντεν, καὶ ἐνῷ ἀνακαλυπτόταν στὸ ὑπόγειο ἡ μυστικὴ ἐγκατάστασις τηλεγραφείου καὶ τὸ πτῶμα τοῦ γέρο - Μπέρναρντ, ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἐξηγοῦσε:

—Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλούστατο, κύριοι ! Ὁ λόρδος Κράουντεν δὲν εἶναι Ἄγγλος! Ἀνήκει σὲ ξένη ἐθνικότητα, ἐχθρὰ τῆς ἰδικῆς μας. Ἡ γυναῖκα του ἐπίσης! Κατώρθωσε νὰ πάρῃ τὸν τίτλο τοῦ λόρδου καὶ νὰ μπῇ στὴν «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» γιὰ νὰ μᾶς κατασκοπεύσῃ! Μέλος τῆς «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» ἦταν καὶ ὁ λόρδος Μίντεν. Ἰδοὺ τί γράφει ἡ ταινία αὐτή, ποὺ βρέθηκε στὸν δέκτη τοῦ μυστικοῦ του τηλεγραφείου: «Ἂν ὁ λόρδος Μίντεν σᾶς ὑποψιάζεται, ἐκτελέσατέ τον»! Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐνήργησε ! Παρετήρησε ὅτι ὁ γέρο - Μπέρναρντ τοὔμοιαζε καταπληκτικά. Μὲ ἕνα ψεύτικο μουστακάκι, μιὰ κούφια χρυσῆ μασέλλα, μὲ τὴν ὁποία ἐκάλυψε τὰ ἀληθινά του δόντια. καὶ μὲ μιὰ ψεύτικη κρεατοελιὰ, ἦταν ἴδιος κι' ἀπαράλλακτος! Τὸ ἴδιο ἀνάστημα καὶ τὸ ἴδιο σχεδὸν ὕφος! Ποιὸς ἄλλωστε θὰ ἐπρόσεχε μέσα σὲ τόσους καλεσμένους μιὰ μικρὴ διαφορά; Θ' ἀπέφευγε νὰ πλησιάσῃ τὴν λαίδη καὶ τὸν λόρδο Μίντεν, τοὺς μόνους ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ὑποψιασθοῦν ὅτι ὁ γέρο—Μπέρναρντ... δὲν ἦταν ὁ γέρο - Μπέρναρντ! Τὸ ἀπόγευμα ἐκάλεσε τὸν ἄτυχο οἰκονόμο, νὰ τοῦ παραδώσῃ δυὸ μποτίλλιες σπάνιο κρασί! Τὸν κατέβασε στὸ ὑπόγειο καὶ ξαφνικὰ τὸν ἐσκότωσε μὲ ἕνα τρομερὸ χτύπημα! Πῆρε κατόπιν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ θύματός του καὶ ἔφερε στὸ μέγαρο Μίντεν τὸ κρασί! Ἔπειτα, κλειδώθηκε στὸ δωμάτιο τοῦ γέρο - Μίντεν καὶ ὅταν τὸ μέγαρο πλημμύρησε ἀπὸ τοὺς καλεσμένους, ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του φορῶντας τὸ φράκο τοῦ θύματός του! Στὴ βιβλιοθήκη, ἐσκότωσε τὸν λόρδο Μίντεν καί, πρὶν ἀνακαλυφθῇ τὸ ἔγκλημα, ἐπήδησε τὰ κάγκελλα τοῦ κήπου καὶ πῆγε σπίτι του γιὰ νὰ ξαναγίνῃ λόρδος Κράουντεν καὶ νἄρθῃ στὸ μέγαρο Μίντεν ζητῶντας συγγνώμην γιὰ τὴν ἀργοπορία του! Μετὰ τὴν ἑορτή, θὰ ἔθαβε τὸ πτῶμα τοῦ γέρο-Μπέρναρντ μέσα στὸ ὑπόγειό του καὶ ἡ ἀστυνομία τοῦ κάκου θὰ ἀναζητοῦσε τὸν δολοφόνο τοῦ λόρδου Μίντεν!

—Ἀρκοῦν αὐτά!, ἔκαμε ἄγρια ὁ Σοῦμερ.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν δολοφόνο, διέταξε:

—Ἔλα νὰ ἀνοίξῃς ἐμπρός μας τὸ χρηματοκιβώτιο τῆς βιβλιοθήκης σου!

Ἄλλη κατάπληξις ἐπερίμενε ὅλους: Τὸ χρηματοκιβώτιο ἦταν ὀρθάνοιχτο καὶ μέσα σ' αὐτὸ βρέθηκε ἕνα ἐπισκεπτήριο. Ὁ Σοῦμερ τὸ πῆρε κι' ἐδιάβασε :

«Θὰ ἐπιστρέψω τὸ βαρύτιμο κόσμημα, ὅταν κατατεθοῦν 500 λίρες ὑπὲρ τῆς Ἑταιρίας πρὸς προστασίαν τῶν ζώων.

»Ὁ Λωποδύτης - Φάντασμα»

—Χμ!, ἔκαμε ὁ Σοῦμερ, ὁ Λωποδύτης - Φάντασμα σοὔκαμε τὴν τιμὴ νὰ διαρρήξῃ τὸ χρηματοκιβώτιό σου. Κύτταξε νὰ δῇς τί σοῦ πῆρε.

—Τὸ αἰγυπτιακὸ κολλιέ!

—Ὅσο γιὰ κολλιέ, ἔχω ἐγὼ ἕνα ἄλλο γιὰ τὸν λαιμό σου.

ΤΑΣΟΣ ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ

Ἡ «Κυρία δέν μέ μέλλει»

Εἶναι μιὰ ἀπ' τίς λίγες εὐχάριστες ἱστορίες τοῦ Ντάντσιχ, τῆς παληᾶς αὐτῆς πόλεως τῆς Βαλτικῆς, ποὺ δὲν ἀφήνει νὰ περάσῃ αἰώνας χωρὶς νὰ γίνῃ λόγος γιὰ τοὺς κινδύνους τῆς ἀνεξαρτησίας του.

Καὶ νὰ πῶς τὴν ἀφηγεῖται τὴν ἱστορία αὐτή, σ' ἕνα ἱστορικό του ἀνάγνωσμα, ὁ Γάλλος δημοσιογράφος Ἐρβὲ Λωβίκ:

Τὸ 1792, στὸ Παρίσι, στὴ συνοικία Σαίν-Σιβερὶν ὑπῆρχε ἕνα μικρὸ μαγαζάκι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο περνοῦσε συχνὰ ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ. Λεγόταν Βοναπάρτης.

Ἐπήγαινε νὰ ἰδῇ τὴ φίλη του Αἰκατερίνη Χύμπσερ, τὴ γυναῖκα τοῦ παληοῦ πολεμικοῦ συντρόφου του λοχαγοῦ Λεφέμπρ. Στὸ μαγαζάκι ἐκεῖνο, μὲ τὴ συντροφιὰ τοῦ ζεύγους Λεφέμπρ, ὁ Βοναπάρτης περνοῦσε τὶς ὧρες ποὺ τοῦ ἔμεναν ἐλεύθερες. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους, ἔβρισκε πάντα κι' ἕνα καλὸ φαγητό, ποὺ τὸ ἐμαγείρευε ἡ ἴδια ἡ κυρία Λεφέμπρ. Ἐννοεῖται ὅτι ἐκεῖ ἔδινε πάντα νὰ τοῦ πλένουν καὶ νὰ τοῦ σιδερώνουν τὰ ροῦχα του, χωρὶς ποτὲ καὶ νὰ πληρώσῃ, γιατὶ ποτὲ δὲν τοῦ περίσσευαν ψιλά.

Ἕνα πρωΐ, στὶς 10 Αὐγούστου τοῦ 1792, κάνοντας τὴν τακτική του ἐπίσκεψι, ἐζήτησε καὶ τὰ ροῦχα του, λέγοντας: «Σήμερα θὰ πληρώσω τὸ λογαριασμό μου. Ἔβαλα ἐνέχυρο τὸ ρολόϊ μου στοῦ Φωβελέ, κι' ἔτσι ἔχω δεκαπέντε φράγκα». Ἡ κυρία Λεφέμπρ ὅμως δὲν ἐδέχθηκε τὴν πληρωμὴ καὶ τοῦ ἀπήντησε: «Ἀφῆστε, θὰ μὲ πληρώσετε ἀργότερα ὅταν θὰ γίνετε στρατηγός». Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔφυγε, εἶπε στὶς ἐργάτριές της: «Τὸν καϋμένο! Μοῦ χρωστάει τριάντα φράγκα. Μὰ δὲν πειράζει, ἔχω ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν. Θὰ φθάσῃ ψηλά...».

***

Ὁ σύζυγος τῆς πλύστρας δὲν ἄργησε ν' ἀναδειχθῇ. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἐθνικῶν στρατευμάτων ποὺ προσέτρεξαν στὴν εἴδησι τῆς ἀποδράσεως τοῦ Λουδοβίκου 16ου, ὁ λοχαγὸς Λεφέμπρ σπεύδει καὶ ἐπαναφέρει τὸν βασιλέα χωρὶς νὰ θιγῇ οὔτε τρίχα τῆς κεφαλῆς του.

Ὁ λοχαγὸς γίνεται ἀντισυνταγματάρχης, ὕστερα συνταγματάρχης καὶ στὸ τέλος στρατηγός. Ὡς στρατηγὸς ὅμως τῆς Δημοκρατίας δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ διατηρῇ πλυντήριο. Καὶ ἡ κυρία Λεφέμπρ τὸν βλέπει τώρα περιτριγυρισμένο ἀπὸ ὄμορφες κυρίες, καὶ ἀπὸ ἕναν κόσμο, ποὺ τῆς ἦταν ἄγνωστος τὸν καιρὸ ποὺ μαγείρευε καὶ ἔπλενε.

Μὲ τὴν Αὐτοκρατορία, ὁ Λεφέμπρ γίνεται ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικωτέρους ἀξιωματικοὺς τοῦ Ναπολέοντος. Ἀποτελεῖ ἕνα στόλισμα τῆς Αὐλῆς. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα του, μέσα στὰ χρυσοστόλιστα σαλόνια τοῦ Κερακεικοῦ, δὲν στεκόταν καλά. Δὲν εἶχε τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα. Ἡ ἀθώα ἀφέλειά της καὶ ἡ ἀδιαφορία της πρὸς τοὺς τύπους τῆς ἔδωσαν τότε τὴν προσωνυμία τῆς «Κυρίας δὲν μὲ μέλλει». Ἐφρόντιζε ὅμως καὶ νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς τὸ νέο της περιβάλλον. Ἔτσι, σὲ ἡλικία τριάντα χρονῶν, ἄρχισε νὰ μαθαίνῃ ἀνάγνωσι καὶ γραφή. Ἔμαθε Γαλλικὰ καὶ Γερμανικά.

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἄνδρας της, στὸ μεταξὺ δύο δεξιώσεων στὴν Αὐλὴ καὶ δυὸ μαχῶν, τῆς ἐδίδασκε τὴν καλὴ συμπεριφορὰ καὶ διώρθωνε τὰ ὀρθογραφικά της λάθη. Ἡ Αἰκατερίνη ἦταν εὐγνώμων γιὰ τὴν τόση καλωσύνη τοῦ συζύγου της.

Ὁ Βοναπάρτης, αὐτοκράτωρ πιά, ποὺ τὴν θυμόταν στὸ πλυντήριό της, τὴν ἐχάϊδευε στὸ πρόσωπο, λέγοντας μ' εὐχαρίστησι: «Ἡ κυρία Λεφέμπρ εἶναι ἀντάξια τοῦ Λεφέμπρ!»

Συγκινημένη, ἡ Αἰκατερίνη τοῦ ἀπαντοῦσε: «Λησμονῶ εὐχαρίστως τὴ δόξα, ἀλλὰ δὲν ξεχνῶ ποτὲ ὅτι εἶμαι γυναῖκα τοῦ Λεφέμπρ.»

***

Ὁ ἄνδρας της ὡς στρατηγὸς μετέσχε σ' ὅλες τὶς νίκες τοῦ Ναπολέοντος καὶ ἦταν μέσα σὲ κάθε ἐποποιΐα. Ἦταν ὁ μόνος ποὺ μπῆκε στὸ Βερολίνο ἀκολουθῶντας τὸν Ναπολέοντα καὶ πῆρε τὴ στρατάρχικὴ ράβδο. Ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐσυνέχισε τὸ δρόμο του κι' ἐπολιόρκησε τὸ Ντάντσιχ.

Ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε σκληρὸς ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου 1807 μέχρι τῆς 24ης Μαΐου, ἀλλὰ ὁ Ναπολέων τοὔγραφε: «Ἡ δόξα σας εἶναι νὰ καταλάβετε τὸ Ντάντσιχ».

Τὸ Ντάντσιχ κατελήφθη κι' ὁ Λεφέμπρ ἔπαιρνε τὸν τίτλο τοῦ δουκός. Ἡ γρήγορη ἄνοδος σὲ τόσο ὑψηλὰ ἀξιώματα τῆς κυρίας Λεφέμπρ, ἐπέσυρε τὸν φθόνο τῶν ἄλλων γυναικῶν, ποὺ δὲν τὴν ἀποκαλοῦσαν πιὰ παρὰ ὡς «Κυρία δὲν μὲ μέλλει.» Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τὴν κατηγόρησαν στὸν αὐτοκράτορα ὅτι μιλᾷ ἄσχημα γιὰ τὴν ἀδελφή του, ποὺ τὴν ἐλάτρευε. Μολαταῦτα ὁ Ναπολέων δὲν ἔδινε προσοχὴ στὶς συκοφαντίες.

Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἔχανε τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν ἐπιβάλῃ στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους. Κάποτε, ἕνα βράδυ, ἐνῷ καθόταν δίπλα στὴν προτιμωμένη φίλη του δούκισσα τοῦ Λουσινιάν, σηκώθηκε ἀπότομα ὅταν εἶδε νὰ μπαίνῃ στὸ σαλόνι ἡ στρατάρχινα. Ἔσπευσε εἰς προϋπάντησίν της, τῆς ἔδωσε τὸ μπράτσο του καὶ συνιστῶντας την στὴ δούκισσα τοῦ Λουσινιάν, εἶπε: «Σᾶς παρουσιάζω τὴ δούκισσα τοῦ Ντάντσιχ!» Κι' ἐνῷ ἡ πρώτη φίλη καταδέχθηκε νὰ κλίνῃ τὸ κεφάλι, ὁ αὐτοκράτωρ στάθηκε μὲ σεβασμὸ ἐμπρὸς στὴ στρατάρχινα καὶ τῆς ἔσφιξε τὰ χέρια. Προσβεβλημένη ἡ ντὲ Λουσινιὰν γιὰ τὴν ἐκδηλουμένη αὐτὴν προτίμησι, εἶπε στὸν Ναπολέοντα πειρακτικά: «Πῶς ἀφήσατε νὰ πέσῃ ὁ τίτλος τῆς δουκίσσης ἐπάνω στὴν κυρία Λεφέμπρ;» Κι' ὁ αὐτοκράτωρ ἀπήντησε ψυχραιμότατα: «Ἐπιθυμοῦσα ν' ἀνυψώσω τὸν τίτλο αὐτὸ μέχρι τῆς στρατάρχινας!»

Καὶ ἀργότερα στὴν Ἁγία Ἑλένη, εἶπε πάλι γι' αὐτήν: «Γιὰ τὴ δούκισσα τοῦ Ντάντσιχ, τὴ θαυμαστὴ αὐτὴν γυναῖκα, ἔνοιωσα πάντα μιὰ βαθειὰ εὐλάβεια. Τὸ Ντάντσιχ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ὑπερηφανευθῇ περισσότερο γιὰ τὸ ἄτομο ποὺ θὰ φέρῃ τὸν τίτλο του...»

ΣΟΝΑΘ

Δέν ἔχεις καθόλου σέξ-άππηλ

Αὐτοτελὴς νουβέλλα

τῆς ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

ΑΚΟΥΣΕ, μικρό μου, εἶπε ὁ Ἄρθουρ, ἐνῷ ἡ φωνή του ἔπαιρνε ἕναν τόνο ἀδιαφορίας, σ' ἔχω βαρεθῇ πιά. Μπορεῖς νὰ φύγῃς στὴν ἐξοχὴ γιὰ τὶς διακοπὲς καὶ νὰ μείνῃς ἐκεῖ ὅσον καιρὸ θέλεις. Ἂν ζήτησα νὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ νὰ μοῦ κάνῃς συντροφιὰ ἦταν γιατὶ ἡ Ἥβη μ' ἐγκατέλειψε. Ξέρεις ἄλλωστε κι' ἐσὺ ὅτι ἡ στέρησίς της μονάχα μ' ἔκανε νἄρχωμαι μαζί σου... Ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκα τίποτα νὰ μὲ τραβᾷ κοντά σου οὔτε καὶ πῆρες στὴν καρδιά μου καμμιὰ θέσι.

Ἄνοιξα τὰ χείλη μου γιὰ νὰ προφέρω μιὰ διαμαρτυρία, τὸ χέρι του ὅμως ποὺ σκέπασε εὐγενικὰ τὸ στόμα μου, μὲ ἀνάγκασε νὰ τὸ ξανακλείσω χωρὶς νὰ προφέρω λέξι.

—Ὄχι, συνέχισε, μὴν πῇς ὅτι πιστεύεις πὼς ἡ Ἥβη κι' ἐγὼ θὰ χωρίσωμε γιὰ πάντα, ὅτι θὰ διακόψωμε τὸν μεγάλο δεσμό μας κι' ὅτι εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ σβύσῃ στ' ἀλήθεια ἡ ἀγάπη μας. Καὶ δὲν πιστεύω νἄχῃς τὸ θάρρος καὶ τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένῃς γιὰ νὰ δῇς...

Μὲ δυσαρέσκεια διεπίστωσα ὅτι διάβασε καθαρὰ τὶς σκέψεις μου.

—Ἂν ἤξερα ὅτι παίρνεις κι' ἐσὺ ἐπιπόλαια τὶς σχέσεις μας, συνέχισε, ὅτι ἔρχεσαι μαζί μου μόνο γιὰ νὰ περνᾷς εὐχάριστα τὸν καιρό σου, ὅτι μὲ θεωρεῖς σὰν ἕναν ἐφήμερο φίλο καὶ τίποτα περισσότερο, τότε θὰ ἐξακολουθοῦσα εὐχαρίστως. Δυστυχῶς ὅμως ἐσὺ πῆρες πολὺ σοβαρὰ τὸ «εἰδύλλιό» μας καὶ δὲν θέλω μὲ κανέναν τρόπο νὰ σοῦ κάνω κακό. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ χωρίσωμε. Θὰ σοῦ μιλήσω ἀπολύτως εἰλικρινά, Μαίρη: Ἀκόμα καὶ ἂν δὲν ἤμουν τόσο ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἥβη, πάλι ἀμφιβάλλω ἂν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ σένα. Μπορεῖ νὰ σ' ἀγαπῶ σὰν φίλη, σὰν γυναῖκα ὅμως, ποτέ! Εἶσαι μιὰ γλυκειὰ καὶ εὐχάριστη σύντροφος, μ' ἀρέσει πολὺ νὰ βγαίνω ἔξω μαζί σου, πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ ὅμως; Αἰσθησιακὰ δὲν μοῦ προξενεῖς καμμιὰ συγκίνησι. Δὲν εἶσαι ἑλκυστική! Μ' ἀφήνεις ψυχρὸ καὶ ἀδιάφορο. Μ' ἕνα λόγο, δ ὲ ν ἔ χ ε ι ς κ α θ ό λ ο υ σ ὲ ξ - ἄ π π η λ! Τώρα ποὺ θὰ πᾷς νὰ περάσῃς τὶς διακοπὲς στὸ σπίτι τοῦ ἐξαδέλφου σου τοῦ Ντάν, κύτταξε νὰ βρῇς ἐκεῖ κανέναν νεαρὸ ποὺ νὰ τοῦ ἀρέσουν τὰ ἀγοροκόριτσα. Ὅσο γιὰ μένα, θέλω ἡ γυναῖκα μου νὰ εἶναι θερμή, νὰ μὲ προκαλῇ, μὲ μιὰ λέξι, νὰ εἶναι γυναῖκα!

Καταπίνοντας τὰ δάκρυά μου, ζήτησα νὰ συναντήσω τὰ μάτια του. Διατηροῦσα τὴν ἀδύνατη ἐλπίδα ὅτι τὸ παιγνιδιάρικο βλέμμα του θὰ διέψευδε τὰ πικρὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπε. Τὰ γαλανά του ὅμως μάτια εἶχαν μιὰ πολὺ σοβαρὴ καὶ ψυχρὴ ἔκφρασι. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὼς ἔνοιωσα μῖσος γι' αὐτόν... Χωρὶς νὰ σκεφθῶ περισσότερο, σήκωσα τὸ χέρι μου καὶ τοὔδωσα ἕναν δυνατὸ μπάτσο στὸ μάγουλο. Ὕστερα γύρισα ἀπότομα καὶ μπῆκα στὸ σπίτι μου κτυπῶντας του τὴν πόρτα κατάμουτρα.

Ὅταν ἔμεινα μόνη πίσω ἀπὸ τὴν κλειστὴ πόρτα, πλησίασα σιγά, κρατῶντας τὴν ἀναπνοή μου καὶ ἀφουγκράσθηκα. Ἡσυχία. Τότε κύτταξα ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα. Ὁ Ἄρθουρ στεκόταν ἀκόμα στὸ κεφαλόσκαλο. Φαινόταν ἀναποφάσιστος καὶ στὸ πρόσωπό του διάβασα δισταγμό. Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα ὅτι εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα μου, ὕστερα ὅμως τὸν εἶδα νὰ γυρίζῃ καὶ μὲ γρήγορο βῆμα νὰ κατεβαίνῃ τὶς σκάλες. Κατάλαβα ὅτι ὅλα τελείωσαν πιά!

Ἔβαλα τὸ χέρι στὸ μέτωπό μου ποὺ ἔκαιγε καὶ μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατέπνιξα τοὺς λυγμούς, ποὺ φούσκωναν στὸ στῆθος μου.

Ἡ ὑπερηφάνεια ξύπνησε μέσα μου. Ἔπρεπε νὰ πνίξω κάθε ἀδυναμία.

Ἡ γνωριμία μου μὲ τὸν Ἄρθουρ

ΜΕ τὸν Ἄρθουρ, συνδεόμουν 8 μῆνες. Τὰ γαλανά του μάτια, τὰ ὄμορφα μαῦρα μαλλιά του ποὺ σχημάτιζαν ἁπαλοὺς κυματισμούς, μὲ εἶχαν τραβήξει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς γνωριμίας μας καὶ σιγὰ - σιγά, μέσα στοὺς 8 αὐτοὺς μῆνες τὸν ἀγάπησα τρελλά. Μὲ τὸν αὐταρχικὸ χαρακτῆρα του μὲ εἶχε κάνει τυφλὸ ὄργανο τῆς θελήσεώς του.

Ὁ Ἄρθουρ ἦταν συνηθισμένος στὴν λατρεία τῶν γυναικῶν, ἡ ὁποία ὅμως, φαινομενικὰ τοὐλάχιστον, τὸν ἄφηνε τελείως ἀδιάφορο καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἔκανε τίποτε γιὰ νὰ τὴν προκαλέσῃ.

Ὧρες - ὧρες συχαινόμουνα τὸν ἑαυτό μου γιατὶ ἐπέτρεψα, τὸ ὄνομά μου νὰ χρησιμεύσῃ στὴν αὔξησι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατακτήσεων ποὺ θὰ εἶχε σίγουρα σημειωμένες στὸ καρνέ του.

Παρὰ τὴν ἀηδία ὅμως αὐτὴ ποὺ αἰσθανόμουν, ἔνοιωθα ὅτι ἤμουν ἀνίκανη νὰ ἐπιβληθῶ στὸν ἑαυτό μου καὶ ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

Ἤξερα κάθε λεπτομέρεια τῆς ἀγάπης του μὲ τὴν Ἥβη. Μοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα στὴν ἀρχὴ τῆς γνωριμίας μας καὶ στὸ διάστημα τῶν 8 μηνῶν, τὴν συναντήσαμε δυὸ φορὲς τυχαῖα.

Ἐκείνη κράτησε ὅμως μιὰ τόσο παγερὴ στάσι ἀπέναντί του, ποὺ μ' ἔκανε ν' ἀπορήσω πῶς μποροῦσε ὁ Ἄρθουρ, ὕστερ' ἀπ' ὅλ' αὐτά, νὰ ἐνδιαφέρεται ἀκόμα καὶ νὰ ὑποφέρῃ γι' αὐτήν. Ἡ Ἥβη πάντα φερόταν προκλητικὰ μ' ὅλους καὶ δὲν ἔδειξε ποτὲ ἰδιαίτερη προτίμησι στὸν Ἄρθουρ. Γι' αὐτὸ ἤμουν ἀπολύτως πεπεισμένη. Ἔπαιζε καὶ μαζί του ὅπως μ' ὅλους. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ὅμως εἶχε ἕναν περίεργο τρόπο συμπεριφορᾶς ἀπέναντι τῶν ἀνδρῶν, ἕναν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἔκανε τὸν καθένα νὰ πιστεύῃ ὅτι ἐκεῖνος ἦταν ὁ εὐνοούμενός της, ὁ μοναδικὸς ἄνδρας γιὰ κείνην.

Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὁ Ἄρθουρ ποτὲ δὲν ἔδειξε σοβαρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ μένα. Ἔπαιξε μαζί μου ἀπὸ τὴν ἀρχή, μοὔδινε πάντα νὰ καταλάβω ὅτι δὲν ἀποτελοῦσα γι' αὐτὸν παρὰ ἕνα ἁπλὸ παιγνίδι, ἕνα μέσον διασκεδάσεως καὶ δὲν παρέλειπε εὐκαιρία ποὺ νὰ μὴ μοῦ τονίζῃ ὅτι ἡ Ἥβη καὶ μόνον ἐκείνη ἀποτελοῦσε τὴν ἰδανικὴ γυναῖκα γι' αὐτόν.

Αὐτὰ ὅλα πλήγωναν σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ τὴν καρδιά μου, ὁ Ἄρθουρ ὅμως ἤξερε νὰ βρίσκῃ πειστικώτατες δικαιολογίες ὅταν τολμοῦσα νὰ τοῦ παραπονεθῶ γιατὶ τόσο ἐπιπόλαια ἀπο-

φάσισε νὰ συνδεθῆ μαζί μου, καὶ παρουσίαζε πάντα τὸν ἑαυτό του ἀπαλλαγμένο ἀπὸ κάθε εὐθύνη.

Κλείσθηκα στὴν κάμαρά μου καὶ ἄναψα τὸ φῶς. Κυττάχθηκα στὸν καθρέφτη. Τὸ πρόσωπο ποὺ ἀντίκρυσα ἐκεῖ δὲν ἦταν καθόλου ἄσχημο. Δὲν ἤμουν βέβαια καμμιὰ ὑπέροχη καλλονή, τὰ μάτια μου ὅμως εἶχαν ἕνα παράξενο πράσινο χρῶμα, τὰ μαλλιά μου ἦσαν κατάμαυρα καὶ σγουρά, καὶ τὰ χαρακτηριστικά μου λεπτοκαμωμένα. Τὸ ἀνάστημά μου ἦταν μέτριο, τὸ πρόσωπό μου ὅμως ἦταν συμπαθητικό. Δὲν εὕρισκα τίποτε τὸ τραχύ, τὸ ἀγορίστικο στὴν ἐμφάνισί μου καὶ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω γιατί δὲν ἤμουν ἑλκυστική, δὲν ἤμουν γ υ ν α ῖ κ α !

Σήκωσα τὸ χέρι καὶ ἔσφιξα τὴ γροθιά μου σὰν νὰ ἀπειλοῦσα κάποιον ἀόρατο ἐχθρό.

—Θὰ πάω νὰ περάσω τὶς διακοπές μου στὸ σπίτι τοῦ Ντάν, εἶπα στὴν εἰκόνα ποὺ ἔβλεπα στὸν καθρέφτη. Ἐκεῖ θὰ γνωρισθῶ μὲ νέους καὶ θὰ μοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ διαπιστώσω ἂν πραγματικὰ δὲν μπορῶ νὰ τραβήξω ἄνδρες. Μὰ γιατί νὰ μὴν μπορῶ; Δὲν ἔχω τίποτα τὸ ἀποκρουστικό. Γιατί λοιπόν;

Πέρασε πολλὴ ὥρα πρὶν ἀποφασίσω νὰ κοιμηθῶ. Ὅταν τέλος γλύστρησα μέσα στὰ δροσερὰ σεντόνια, τὰ μάγουλά μου ἔκαιγαν ἀπὸ τὸν θυμὸ ποὺ ἔβραζε μέσα μου. Ἔνοιωθα πολὺ ταπεινωμένο τὸν ἑαυτό μου. Ἤθελα νὰ καταφέρω νὰ μισήσω τὸν Ἄρθουρ. Παρὰ τὶς προσπάθειές μου ὅμως αὐτές, ἡ θύμησις τῶν ματιῶν του γέμιζε νοσταλγία τὴν ψυχή μου καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀγκαλιᾶς καὶ τῶν φιλιῶν του ἔκανε τὸ αἷμα νὰ κυκλοφορῆ ὁρμητικὰ στὶς φλέβες μου καὶ τὰ μάγουλά μου νὰ καῖνε ἀκόμα πιὸ πολύ...

★

Ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ ποὺ ξεκίνησε τὸ τραῖνο, διατηροῦσα τὴν ἀμυδρὴ ἐλπίδα ὅτι ὁ Ἄρθουρ θὰ μοῦ τηλεφωνοῦσε ἢ θὰ μοῦ ἔστελνε τοὐλάχιστον δυὸ λέξεις. Ἀργότερα κατάλαβα ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ξέρω καλύτερα. Ὁ Ἄρθουρ δὲν θὰ ἔκανε ποτὲ τὸ πρῶτο βῆμα τῆς συμφιλιώσεως. Εἶχε τόση πεποίθησι στὴν γοητεία του ὥστε ἦταν ἀπολύτως βέβαιος πὼς ὁποια γυναῖκα εἶχε τὴν τόλμη νὰ ζητήσῃ πρώτη τὴν διακοπὴ τῶν σχέσεών τους, θἀρχόταν πάλι ὑποταγμένα νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμη καὶ νὰ τὸν ἱκετεύσῃ νὰ τὴν ξαναπάρῃ κοντά του.

Ὅταν ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ εἶδα τὴν πόλι νὰ ἐξαφανίζεται σιγὰ - σιγὰ μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια μου, ἔνοιωσα τὰ δάκρυα νὰ βρέχουν τὰ μάγουλά μου. Τὰ σκούπισα βιαστικὰ καὶ ντροπιασμένη προσπάθησα νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου ὅτι ὁ καπνὸς τῆς ἀτμομηχανῆς ποὺ μπῆκε ἄφθονος ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο καὶ ὄχι ὁ πόνος, προκάλεσε τὰ δάκρυα ἐκεῖνα...

Δάγκωσα τὰ χείλη μου μὲ πεῖσμα... Ὁρκιζόμουν στὸν ἑαυτό μου ὅτι ὁ Ἄρθουρ θὰ ξαναρχόταν πρῶτος κοντά μου. Στὸ βάθος ὅμως ἔνοιωθα εἰρωνεία γιὰ τὶς σκέψεις μου αὐτές. Ἤξερα πολὺ καλὰ ὅτι ποτὲ δὲν θἄπαιρνε τὸν κόπο νὰ κάνῃ ἔστω καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ νὰ μὲ πλησιάσῃ.

Μία ξαφνικὴ σκέψις

ΜΕ τὸν Ντάν, τὸν ἐξάδελφό μου, ἀπὸ μικρὰ μεγαλώσαμε μαζί, γιατὶ τὰ σπίτια μας ἦσαν γειτονικά. Γι' αὐτὸ ἴσως κι' ὅταν γίναμε μεγάλοι, ὁ σύνδεσμος ποὺ εἴχαμε ἦταν πολὺ στενώτερος ἀπὸ κεῖνον ποὺ ἔχουν συνήθως τὰ ξαδέρφια μεταξύ τους. Κι' ἐγὼ ἤμουν ἡ πρώτη στὴν ὁποία ἐμπιστεύθηκε τὴν γνωριμία καὶ τὸν ἔρωτά του μὲ τὴν Τζέννη.

Ὁ πατέρας τῆς Τζέννης, ἕνας εὔπορος μεγαλοκτηματίας, χάρισε ὡς γαμήλιο δῶρο στὸ νεαρὸ ζευγάρι ἕνα κτῆμα 50 στρεμμάτων, ποὺ συνώρευε μὲ τὰ δικά του. Στὴν ἀρχὴ ἄκουσα μὲ κάποια ἐπιφύλαξι τὴν ἰδέα τους νὰ κτίσουν μιὰ μικρὴ βίλλα μέσα στὸ ἀπέραντο ἐκεῖνο ἀγρόκτημα, ὕστερα ὅμως ἀπὸ δυὸ - τρία καλοκαίρια ποὺ πέρασα ἐκεῖ, ἐπιδοκίμασα μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ τὴν ἀπόφασί τους.

Εἶχα δυὸ χρόνια νὰ πάω στὸν Ντάν, γι' αὐτὸ τώρα ἡ ἰδέα ὅτι θὰ τοὺς ἔβλεπα, ὅτι θὰ περνοῦσα λίγες μέρες στὴν ἐξοχή, ὅτι θὰ ξανάπαιζα μὲ τὴν μικρούλα Μπίλλυ, γέμιζε χαρὰ τὴν καρδιά μου.

Δὲν εἶχα κατεβεῖ καλὰ - καλὰ ἀπὸ τὸ τραῖνο ὅταν ἔνοιωσα τὸν Ντὰν νὰ μὲ ἁρπάζῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ μὲ σφίγγῃ δυνατὰ στὸ στῆθος του. Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα ὥσπου νὰ κατορθώσω ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τ' ἀγκάλιασμά του. Γελοῦσα, γελοῦσα ἀκατάπαυστα. Ἤμουν τόσο χαρούμενη ποὺ τὸν ξανάβλεπα!

—Ἄσε με, ἐπὶ τέλους, ζιζάνιο, τοῦ φώναξα γελῶντας. Δὲν διωρθώθηκες καθόλου, βλέπω. Ἐξακολουθεῖς πάντα νὰ εἶσαι τρελλόπαιδο. Καὶ γιὰ στάσου, σὰν νὰ μοῦ φαίνεσαι πὼς μεγάλωσες κι' ἔγινες πιὸ δυνατός. Πῶς εἶναι ἡ Τζέννη καὶ ἡ Μπίλλυ;

—Ἡ Τζέννη εἶναι πολὺ καλά, ἀπήντησε. Ὅσο γιὰ τὴν Μπίλλυ, αὐτὴ μεγαλώνει τόσο ποὺ κοντεύει νὰ περάσῃ τὸν μπαμπᾶ της στὸ μπόϊ.

Μὲ παρέσυρε σ' ἕνα μικρὸ Φὸρτ ποὺ περίμενε παρακάτω.

—Ἐδῶ εἴμαστε, εἶπε βοηθῶντας με ν' ἀνεβῶ. Πήδα μέσα.

Ὤ, πόσο ὑπέροχο ἦταν νὰ νοιώθω τὸν δροσερὸ ἀέρα τῆς ἐξοχῆς νὰ χαϊδεύῃ τὸ πρόσωπό μου καὶ νὰ παίζῃ μὲ τὰ μαλλιά μου ἀπαλά!

Ἔβγαλα τὸ καπέλλο μου γιὰ ν' ἀναπνεύσω ἐλεύθερα καὶ κάθησα πιὸ ἀναπαυτικὰ στὸ μαλακὸ κάθισμα, νοιώθοντας παραδόξως μέσα μου τὸ συναίσθημα τῆς ἀπόλυτης ἠρεμίας. Αὐτὸ μ' ἐξέπληξε ὄχι λίγο.

Ὁ Ντὰν μοὔρριξε ἕνα γρήγορο, ἐρευνητικὸ βλέμμα καὶ ὕστερα καρφώνοντας τὰ μάτια στὸν δρόμο ποὺ ξετυλιγόταν μπροστά του, μοῦ εἶπε ἀργά:

—Τί γίνεται ἐκεῖνος ὁ νεαρός, ὁ Ἄρθουρ, γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχες κάποτε μιλήσει στὴν Τζέννη; Σὲ ποιὸ σημεῖο βρίσκονται τώρα οἱ σχέσεις σας;

Στὸ ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, ἔνοιωσα μὲ μιᾶς νὰ χάνεται ἡ γαλήνη ποὺ γιὰ λίγο εἶχε ἁπλωθῆ στὴν καρδιά μου. Τὸ ὄνομα αὐτὸ μοῦ θύμισε πόσο πρόσφατη ἦταν ἀκόμη ἡ πληγή της. Δάγκωσα δυνατὰ τὰ χείλη μου προσπαθῶντας νὰ πνίξω τοὺς λυγμοὺς ποὺ φούσκωναν τὸ στῆθος μου καὶ νὰ δώσω στὴ φωνή μου τὸν φυσικώτερο τόνο.

—Στὸ ἴδιο πάντα, Ντάν, εἶπα. Δυστυχῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐξακολουθεῖ ν' ἀποτελῆ τὸ πᾶν γιὰ μένα...

Κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ χαμογέλασε μὲ ἱκανοποίησι.

—Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ εἶναι ἔτσι τὰ πράγματα, Μαίρη, εἶπε. Στὸ σπίτι ἔχω ἕναν φιλοξενούμενο. Κάποιον νέο ποὺ γνώρισα στὴν πόλι καὶ τὸν προσκάλεσα κατόπιν στὸ κτῆμα μου. Ὁ Τζὰκ εἶναι πολὺ ἑλκυστικὸς τύπος, συγχρόνως ὅμως καὶ ἐπιπόλαιος. Κάποτε ἦταν παντρεμένος, τώρα ὅμως βρίσκεται στὰ πρόθυρα τοῦ διαζυγίου. Γιὰ ἕναν ἄνδρα εἶναι πολύτιμος φίλος, γιὰ τὶς γυναῖκες ὅμως ἡ γνωριμία του ἀποβαίνει μοιραία, γιατὶ πολὺ δύσκολα κατορθώνουν ν' ἀντισταθοῦν στὴν γοητεία του καὶ ὅλες σχεδὸν τὸν ἐρωτεύονται κεραυνοβόλα. Δὲν θὰ ἤθελα ποτὲ νὰ σὲ δῶ καὶ σένα ἐρωτευμένη μ' ἕναν ἄνθρωπο παντρεμένο καί, τὸ χειρότερο, συνηθισμένον νὰ παίζῃ μὲ τὶς γυναικεῖες καρδιές. Γι' αὐτὸ λοιπὸν εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ ἡ δική σου καρδιὰ εἶναι δοσμένη ἀλλοῦ...

Γέλασα βεβιασμένα. Δὲν νόμιζα ὅτι θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ νοιώσω ποτὲ μεγαλύτερη ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι ἀπὸ κείνην ποὺ μοῦ προσέφερε ὁ Ἄρθουρ.

—Νομίζεις ὅτι μπορῶ νὰ τρωθῶ τόσο εὔκολα; ρώτησα παιχνιδιάρικα. Δὲν ἐρωτεύομαι τὸν πρῶτον ὄμορφο ἄνδρα ποὺ θὰ συναντήσω, πίστεψέ με, Ντάν. Ὥστε μὴν ἀνησυχῆς. Ἀκόμα καὶ ἂν δὲν ἀγαποῦσα τὸν Ἄρθουρ, ἀμφιβάλλω ἂν ὁ φίλος σου θὰ μποροῦσε ν' ἀποτελέσῃ γιὰ μένα κάτι περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ γνωρία. Πόσο μᾶλλον ποὺ ὑπάρχει καὶ ὁ Ἄρθουρ...

Γύρισα στὸν Ντάν, ἐνῷ ἕνα περίεργο χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη μου. Μιὰ ξαφνικὴ σκέψις εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό μου...

—Δὲν πιστεύω νἄχῃς ἀντίρρησι ἂν φλερτάρω λίγο μαζί του, δὲν εἶν' ἔτσι, Ντάν; ρώτησα. Φαντάζομαι νὰ μὴ φοβᾶσαι γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τῆς καρδιᾶς τοῦ φίλου σου... Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς λοιπὸν ἕνα ἐλαφρὸ φλέρτ. Θέλω νὰ βεβαιωθῶ, ἂν πραγματικά...

Διέκοψα ἀπότομα τὴν φράσι μου, καταλαβαίνοντας ὅτι εἶχα πῆ περισσότερα ἀπ' ὅσα ἔπρεπε.

Ὁ Ντὰν κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Τζὰκ εἶναι ἀπόλυτος κύριος τῶν αἰσθημάτων του. Κατὰ συνέπειαν δὲν ἔχω τίποτα νὰ φοβηθῶ ἀπὸ ἕνα φλέρτ...

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις

Η μικρὴ ἄσπρη βίλλα ὑψωνόταν στὴ μέση ἑνὸς ἀπέραντου κήπου, χωμένη μέσα στὰ πανύψηλα δένδρα, ποὺ τὴν περιτριγύριζαν.

Ἀθελά μου θυμήθηκα μὲ πόση προσοχὴ ὁ Ντὰν καὶ ἡ Τζέννη εἶχαν διαλέξει τὸ μέρος ὅπου ἐπρόκειτο νὰ κτισθῆ. Δὲν μποροῦσα νὰ μὴ θαυμάσω τὴν ἐκλογή τους, καθὼς ἔβλεπα τὸν ὑπέροχο ἐκεῖνο συνδυασμὸ τοῦ πρασίνου μὲ τὸ ἀπαλὸ ἄσπρο τῆς βίλλας.

Ἡ Τζέννη ἦρθε νὰ μᾶς προϋπαντήσῃ στὴν καγγελόπορτα κι' ὅπως πάντα, ἡ ὄψις της ἔδινε τὴν ἐντύπωσι μιᾶς εὐτυχισμένης γυναίκας. Πόσο ζήλεψα τὸ ζωηρὸ κόκκινο χρῶμα ποὺ εἶχαν τὰ μάγουλα καὶ τὰ χείλη της, τὴν ὑπερήφανη ἔκφρασι ποὺ πῆρε ἡ ματιά της καθὼς κύτταξε τὸν ἄνδρα της καὶ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα τὸ μικρὸ κοριτσάκι ποὺ κρατιόταν ἀπὸ τὴ φούστα της καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὸ σγουρόμαλλο κεφαλάκι του ἀνάμεσα στὰ φουστάνια τῆς μητέρας του.

Ἀφοῦ φίλησα τὴ Τζέννη, γονάτισα δίπλα στὴν Μπίλλυ καὶ προσπάθησα νὰ κατανικήσω τὴ δειλία της. Στὸ τέλος κατώρθωσα νὰ τὴν πείσω νὰ μοῦ δώσῃ τὸ χεράκι της καὶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ φιλήσω τὸ μάγουλό της.

Ξαφνικὰ ἔνοιωσα τὸ νοσηρὸ συναίσθημα ὅτι κάποιο βλέμμα ἦταν καρφωμένο ἐπάνω μου. Σήκωσα ἀπότομα τὸ κεφάλι μου καὶ τὰ μάτια μου συνήντησαν τὸ βλέμμα τοῦ Τζάκ!

Στεκόταν ἀκουμπισμένος στὴν πόρτα καὶ ἡ περιβολή του δὲν ἀποτελεῖτο παρὰ μονάχα ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ σπὸρ πουκάμισο κι' ἀπὸ ἕνα φανελλένιο παντελόνι. Ἐν τούτοις ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ὅτι φοροῦσε τὸ τελειότερο κοστοῦμι τοῦ μεγαλυτέρου παρισινοῦ ραπτικοῦ οἴκου. Τὰ ὡραῖα μαῦρα μαλλιά του ἦσαν κτενισμένα πρὸς τὰ πίσω ἀφήνοντας ἔτσι ἀνοικτὸ τὸ ὑπερήφανο μέτωπό του. Τὰ μάτια του εἶχαν ἕνα σκοῦρο καστανὸ χρῶμα καὶ μιὰ ἔκφρασι ἀφελῆ ποὺ πρόδιδε μιὰ βαθειὰ εἰλικρίνεια.

«Τὸ ἐξωτερικό του εἶναι πολὺ καλὸ καὶ ἐμπνέει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, σκέφθηκα. Γιατί θὰ ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ φλερτάρω μαζί του;»

Καὶ ἀνταπέδωσα πρόθυμα τὸ φιλικὸ χαμόγελο ποὺ μοῦ ἀπηύθυνε. Ἀμέσως σηκώθηκα ἀπὸ κάτω ὅπου εἶχα γονατίσει δίπλα στὴν Μπίλλυ καὶ ξεσκόνισα τὸ φόρεμά μου.

Ὁ Ντὰν μὲ πλησίασε καὶ περνῶντας τὸ χέρι του γύρω στοὺς ὤμους μου:

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐξαδελφούλα μου, Μαίρη, εἶπε. Παίζαμε μαζὶ ὅταν εἴμαστε μικρά, περάσαμε μαζὶ ὅλη τὴν παιδική μας ἡλικία καὶ τώρα ἀκόμα ποὺ εἴμαστε μεγάλοι ἀγαπιόμαστε μᾶλλον σὰν ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή, παρὰ σὰν ἐξαδέλφια. Μαίρη, πρόσθεσε γυρνῶντας σ' ἐμένα, σοῦ παρουσιάζω τὸν κ. Τζὰκ Κάρσλιλ.

Ὁ Τζὰκ μ' ἐπλησίασε καὶ μοὖσφιξε ἐγκάρδια τὸ χέρι. Μὲ κάποια ἔκπληξι δέχθηκα τὴν τόσο θερμὴ χειραψία.

—Τί ἀπροσδόκητη χαρά..., ψιθύρισε.

Καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα ἑτοιμαζόταν νὰ συνεχίσῃ, ὁ Ντὰν ὅμως τὸν διέκοψε.

—Ἀφῆστε τώρα τὶς ἀβρότητες καὶ ἐλᾶτε στὸ τραπέζι, εἶπε. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι πρέπει ν' ἀρμέξω τὶς ἀγελάδες μου πρὶν κοιμηθοῦμε.

Μιὰ φεγγαρόλουστη βραδυά...

ΗΤΑΝ τόσο φυσικὸ νὰ δεχθῶ τὴν πρότασι τοῦ Τζὰκ γιὰ ἕναν περίπατο μετὰ τὸ δεῖπνο. Εἴχαμε τακτοποιήσει τὴν κουζίνα μὲ τὴν Τζέννη κι' ἐκείνη ἑτοιμαζόταν νὰ κοιμήσῃ τὴν Μπίλλυ, ἐνῷ ὁ Ντὰν εἶχε πάει ν' ἀρμέξῃ τὶς ἀγελάδες. Κι' ἔτσι ξεκινήσαμε οἱ δυό μας μὲ τὸν Τζάκ. Συμφωνήσαμε ν' ἀφήσωμε τὸν ἴσιο δρόμο καὶ νὰ σκαρφαλώσωμε στὸν μικρὸ λόφο ποὺ παρέδιδε τὶς πλαγιές του στὸ ἐρωτιάρικο ἀγκάλιασμα τῶν πυκνῶν θάμνων.

Τὸ φεγγάρι τοῦ Αὐγούστου ἀνέτειλε ἀργὰ μὲ μιὰ μεγαλόπρεπη ἐπιβλητικότητα καὶ ἄρχισε νὰ φαίνεται πίσω ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου.

Μὲ γρήγορα βήματα προχωρήσαμε πρὸς τὴν «χρυσῆ πόρτα», ὅπως ὠνομάσαμε γελῶντας, μὲ τὸν Τζὰκ τὸν δίσκο τοῦ φεγγαριοῦ.

Ὅταν φθάσαμε στὴν κορυφὴ ἡ σελήνη εἶχε ἀνατείλει ὁλόκληρη καὶ φώτιζε τὴ γύρω φύσι μ' ὅλη της τὴν λαμπρότητα.

Γυρίσαμε μιὰ στιγμὴ πίσω γιὰ νὰ ρίξωμε ἕνα βλέμμα στὴν μικρὴ βίλλα ποὺ ἔμοιαζε σὰν μικροσκοπικὴ φωλίτσα χωμένη στὴν πρασινάδα. Τὴν καρδιά μου γέμισε μιὰ ἀόριστη νοσταλγία. Πόσο εὐτυχισμένη θὰ ἤμουν κι' ἐγὼ σ' ἕνα τέτοιο μικρὸ σπιτάκι μὲ τὸν Ἄρθουρ!

Δὲν μπόρεσα νὰ πνίξω ἕναν στεναγμὸ στὴ σκέψι αὐτὴ καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδα τὸν Τζὰκ νὰ μὲ πλησιάζῃ καὶ ν' ἀγγίζῃ μὲ τὰ χείλη του τὰ μαλλιά μου...

—Ὤ, ἂν ξέρατε πόσο γλυκειὰ εἶσθε τὴ στιγμὴ αὐτή! Τὸ φεγγάρι ρίχνει ἐπάνω σας τὶς ἀσημένιες του ἀνταύγειες καὶ τὰ μαῦρα σας μαλλιὰ παίρνουν κάτι ἀπ' τὸ μυστήριο τῆς νύχτας. Ποτὲ δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ σᾶς μιλήσω ἔτσι, πιστέψτε ὅμως, ὅτι μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ συγκρατηθῶ...

Μήπως μὲ γελοῦσαν τ' αὐτιά μου; Ἔνοιωσα τὰ μάγουλά μου νὰ καῖνε. Ἕνα κῦμα χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως γέμισε τὴν καρδιά μου. Ὁ Τζὰκ Κάρσλιλ, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἕνας ἄνδρας ποὺ τὸν λάτρευαν οἱ γυναῖκες. Ὁ Ντὰν δὲν μὲ βεβαίωσε γιὰ ὅλ' αὐτά; Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν νόμιμο δεσμό του εἶχε γνωρίσει καὶ ἄπειρους ἄλλους μὲ ὡραῖες γυναῖκες καὶ μ' ὅλα ταῦτα μ' εὕρισκε ἑλκυστική! Αὐτὸ κολάκευε ὑπερβολικὰ τὴν φιλαρέσκειά μου καὶ μέσ' στὴν καρδιά μου ἔνοιωθα νὰ μεγαλώνῃ ἡ συμπάθειά μου γιὰ κεῖνον. Ἀπότομα ὁ Τζὰκ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κοντά μου καὶ ἡ φωνή του ὅταν μοῦ μίλησε πρόδιδε μιὰ ζωηρὴ συγκίνησι.

—Μ' αὐτὸ τὸ ὑπέροχο φεγγάρι καὶ μ' ἐσᾶς δίπλα μου, νοιώθω ὅτι δὲν θὰ μπορέσω νὰ συγκρατήσω τὸν ἑαυτό μου, Μαίρη. Ἴσως νὰ κάνω καμμιὰ τρέλλα γιὰ τὴν ὁποίαν θὰ μετανοιώσωμε καὶ οἱ δυό μας ἀργότερα... Ἂς κατεβοῦμε πιὸ καλά...

Κι' ἔτσι πήραμε ἀργὰ τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Ὁ Τζὰκ μὲ κρατοῦσε ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα γιὰ νὰ μὲ προφυλάξῃ ἀπὸ τὶς ἀνωμαλίες τοῦ δρόμου. Μέσα ἀπὸ τὸ μανίκι μου αἰσθανόμουν τὴν παλάμη του νὰ καίῃ.

Ἔνοιωθα μέσα μου ἀγανάκτησι γιατὶ ὁ Τζὰκ εἶχε τολμήσει νὰ σκεφθῆ ὅτι μποροῦσε νἄχῃ μαζί μου σχέσεις ἐλαφροῦ περιεχομένου καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν μποροῦσα νὰ μὴν αἰσθάνωμαι τὴν συγκίνησι ποὺ μοῦ προξενοῦσε ἡ σκέψις ὅτι ἤμουν ἀρκετὰ ἑλκυστικὴ ὥστε νὰ τὸν προκαλῶ!

Πρὶν μποῦμε στὸ σπίτι ἀποχαιρετισθήκαμε μὲ μιὰ ἁπλῆ καληνύχτα.

Βρῆκα τοὺς ἄλλους στὴ βεράντα. Ἀφοῦ κάθησα λίγο μαζί τους, προφασίσθηκα ἕναν δυνατὸ πονοκέφαλο καὶ ἐξέφρασα τὴν ἐπιθυμία ν' ἀποσυρθῶ νωρὶς στὴν κάμαρά μου. Πρόθυμα ἡ Τζέννη μ' ὡδήγησε στὸ δωμάτιο ποὺ εἶχαν προορίσει γιὰ μένα καὶ ποὺ γιὰ δυὸ ἑβδομάδες θὰ ἦταν τὸ δωμάτιό μου.

Στὴ χαρὰ τοῦ ὑπαίθρου

ΤΟ πρωῒ ἔκανα μὲ ἐπιμέλεια τὴν τουαλέττα μου καὶ κατέβηκα στὴν τραπεζαρία. Ὁ Τζὰκ ἦταν ἤδη ἐκεῖ καὶ μὲ ὑποδέχθηκε μ' ἕνα χαρούμενο χαμόγελο ποὺ δὲν εἶχε τίποτε τὸ προσποιητό. Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ Ντὰν μοῦ πρότεινε νὰ μεταφέρωμε μὲ τ' ἄλογα κάτι θυμωνιὲς ἀπὸ ἄχυρο. Δέχθηκα μὲ χαρά. Ἀγαποῦσα ἄλλωστε τρελλὰ τὴν ἱππασία. Ὁ ἥλιος ἦταν πολὺ ζεστὸς τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ ἔνοιωθα τὸ κεφάλι μου νὰ καίῃ. Ἡ μορφὴ τοῦ Ἄρθουρ παρουσιαζόταν διαρκῶς μπρὸς στὰ μάτια μου ψυχρὴ καὶ κοροϊδευτικὴ μαζί... Γιὰ νὰ διώξω τὴν βασανιστικὴ ὀπτασία, πῆρα λίγο δροσερὸ νερὸ ἀπὸ ἕνα πηγάδι καὶ ἔβρεξα τὸ μέτωπό μου ποὺ ἔκαιγε. Ἤθελα νὰ διώξω ὁλότελα κάθε σκέψι ἀπὸ τὸ μυαλό μου, γι' αὐτὸ ρίχθηκα μὲ πάθος στὴ δουλειά. Ἡ σκόνη ἀπὸ τὰ ἄχυρα ἔμπαινε στὴ μύτη μου καὶ σκέπαζε τὰ μάγουλά μου, αὐτὸ ὅμως δὲν μὲ πείραζε καθόλου. Ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου εὐχαριστημένο μὲ τὴν ἀσχολία αὐτή. Ὡς τὸ μεσημέρι εἴχαμε μεταφέρει τὶς περισσότερες θυμωνιὲς καὶ ὁ Ντὰν φαινόταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ δουλειὰ ποὺ κάναμε.

Ὅταν γυρίσαμε σπίτι, ἡ Τζέννη μᾶς περίμενε. Φοροῦσε ἕνα ἄσπρο φορεματάκι καὶ ἔλαμπε ἀπὸ καθαριότητα καὶ δροσιά. Δίπλα της φάνηκα ἀκόμη πιὸ βρώμικη!

Πῆγα ἀμέσως στὴν κάμαρά μου καὶ ἔβγαλα τὰ σὸρτς ποὺ εἶχα φορέσει γιὰ τὴ δουλειὰ καὶ ποὺ τὸ χρῶμα τους εἶχε μεταβληθῆ ἀπὸ τὴ σκόνη σὲ κίτρινο. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα καλὸ μπάνιο μὲ κρύο νερό, φόρεσα ἕνα λεπτὸ φορεματάκι μὲ λουλούδια καὶ κατέβηκα γιὰ τὸ γεῦμα.

Ἀφοῦ φάγαμε ἔπρεπε νὰ ξεκινήσουμε πάλι γιὰ τὰ χωράφια. Ἔκανε τόση ζέστη, ὥστε ἔβγαλα τὸ φόρεμα καὶ ἔμεινα πάλι μὲ τὰ σόρτς, παραδίνοντας ἔτσι τὰ μπράτσα μου στὶς ἀχτῖνες τοῦ καυτεροῦ ἥλιου. Εἶδα τὸν Ντὰν νὰ μοῦ ρίχνῃ ἕνα βλέμμα ἀποδοκιμασίας. Τὸν πλησίασα καὶ τοὔδωσα ἕνα φιλικὸ μπάτσο στὸ μάγουλο.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή, Ντάν, εἶπα γελῶντας. Θέλω, ὅταν γυρίσω στὴν πόλι, ὅλα τὰ κορίτσια νὰ ζηλεύουν τὸ ἡλιοκαμένο κορμί μου. Γιὰ νὰ μπορέσω λοιπὸν νὰ μαυρίσω πρέπει νὰ μείνω ἔτσι γιὰ λίγη ὥρα.

—Ὥσπου νὰ μαυρίσῃς ὅμως θὰ πάθῃς τρομερὰ ἐγκαύματα ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἀπήντησε σκυθρωπὰ ὁ Ντάν. Νομίζω ὅτι θὰ ἦταν καλὸ ν' ἀφήσῃς τὴν ἀπόπειρα αὐτῆς τῆς ἡλιοθεραπείας, Μαίρη.

Μὲ λύπη μου, διεπίστωσα τὴ νύχτα, ὅτι εἶχε δίκηο. Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ κοιμηθῶ. Ἔνοιωθα τοὺς ὤμους μου νὰ καῖνε σὰν νὰ εἶχα ἀκουμπήσει σὲ πυρωμένη σόμπα καὶ τὰ γόνατά μου μὲ πονοῦσαν τόσο πολύ, ποὺ μὲ δυσκολία περπατοῦσα. Δὲν ἤθελα ὅμως νὰ δώσω στὸν Ντὰν τὴν ἱκανοποίησι νὰ μὲ ἰδῆ στὰ χάλια ἐκεῖνα, γιὰ νὰ μὴ βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ τοῦ πῶ ὅτι εἶχε δίκηο. Ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ εἴχαμε πάντα αὐτὴ τὴ συνήθεια. Δὲν ὡμολογούσαμε ποτὲ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὰ παθήματά μας, πρὸ πάντων ὅταν ξέραμε ὅτι θὰ παίρναμε τὴν ἀπάντησι: «δὲν σοῦ τἄλεγα ἐγώ;»

Τὴν ἄλλη μέρα προσπάθησα ὅσο μποροῦσα νὰ περπατῶ φυσικὰ χωρὶς νὰ τρέμουν τὰ γόνατά μου καὶ βοήθησα τὴν Τζέννη στὸ νοικοκυριό της.

Ἐπὶ τέλους ἄρχισε νὰ νυκτώνῃ. Ὁ Ντὰν ἔφυγε ὅπως συνήθως γιὰ νὰ πάῃ στὸ σταῦλο του καὶ ἡ Τζέννη πῆγε νὰ βάλῃ στὸ κρεββατάκι τὴ μικρή. Ὁ Τζὰκ ἦρθε κοντά μου τὴν ὥρα ποὺ καθόμουν στὴ βεράντα.

—Θέλετε νὰ πᾶμε πάλι στὸ λόφο; ρώτησε σιγά. Ποιὸς ξέρει; Ἴσως τὸ φεγγάρι νὰ μᾶς περιμένῃ κι' ἀπόψε...

Μιὰ δεύτερη βραδυὰ στὸ λόφο...

ΑΘΕΛΑ, ἔνοιωσα ἕνα ρῖγος στὸ κορμί μου, καθὲς ἔπιασε τὸ μπράτσο μου γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ στὴν ἀνάβασι. Τὸ χέρι του ἔσφιξε τὸ δικό μου καὶ εἶδα τὸ βλέμμα του νὰ καρφώνεται μὲ πόθο ἐπάνω μου.

—Ὁ Ντὰν εἶχε δίκηο, εἶπα μὲ ἀφέλεια κάνοντας πὼς δὲν καταλαβαίνω τὴ σημασία τῆς ματιᾶς του. Ὁ ἥλιος μοὔκανε κάτι τρομερὰ ἐγκαύματα. Δὲν θέλω ὅμως νὰ τὸ μάθῃ, γιατὶ θ' ἀρχίσῃ νὰ μὲ κοροϊδεύῃ...

Γιὰ λίγα λεπτὰ ὁ Τζὰκ ἔμεινε σιωπηλός, ὕστερα ἄναψε ἕνα σιγάρο καὶ ἄρχισε νὰ γελᾶ.

—Εἶσαι ἐντελῶς παιδί, Μαίρη, εἶπε. Ἕνα πολὺ χαριτωμένο παιδί. Δὲν συνήντησα ποτὲ κορίτσι σὰν καὶ σένα...

Ἡ φωνή του ποὺ ἔτρεμε δὲν τὸν ἄφησε νὰ τελειώσῃ καὶ συνεκράτησε τὴν φράσι του μὲ μιὰ ἀόριστη χειρονομία.

Συνεχίσαμε τὸν περίπατό μας σιωπηλοὶ ὥσπου φτάσαμε στὴν

κορυφὴ τοῦ λόφου. Μὲ ἔκπληξι ἀναρωτιόμουν γιατί ὁ Ἄρθουρ εἶχε ἀφήσει τόσο ἀνεξίτηλη ἐντύπωσι μέσα μου, ὥστε καὶ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀκόμα, ἡ μορφή του νὰ παρεμβάλλεται ἀνάμεσα στὸν Τζὰκ καὶ σ' ἐμένα.

Ἡ Τζέννη μοῦ εἶχε πῆ ἐμπιστευτικὰ ὅτι ὁ Τζὰκ ἦταν πολὺ γνωστὸς σ' ὅλη τὴν κοινωνία τῆς Νέας Ὑόρκης κι' ὅτι ἦταν εὐπρόσδεκτος παντοῦ, ἀλλὰ ὅτι ὁ ἴδιος ἀπέφευγε νὰ κάνη χρῆσι τῆς τόσης δημοτικότητός του καὶ πολὺ σπάνια ἐπωφελεῖτο τῶν πλεονεκτημάτων ποὺ τοῦ προσέφερε. Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια εἶχα διαπιστώσει ὅτι ντυνόταν πιὸ κομψὰ ἀπὸ τὸν Ἄρθουρ κι' ὅτι εἶχε ἕνα φυσικὸ σὶκ τὸ ὁποῖον ποτὲ ἐκεῖνος δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀποκτήση. Ὤφειλα νὰ παραδεχθῶ ὅτι στὸ ἐξωτερικὸ ὑπῆρχε μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο καὶ ἴσως...

Μείναμε σιωπηλοὶ λίγα λεπτά, θαυμάζοντας τὸ ὑπέροχο σεληνόφως καὶ ὕστερα ξαναπήραμε τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Ὅταν παραπατοῦσα ὁ Τζὰκ μὲ βοηθοῦσε μὲ τρυφερότητα, μὲ προσοχή, φροντίζοντας νὰ μὴν ἀγγίξη τὰ ἐγκαύματά μου καὶ μὲ κάνη νὰ πονέσω. Ἐγὼ γελοῦσα μαζί του γιὰ τὸ σοβαρὸ ὕφος ποὺ ἔπαιρνε ὅταν μοῦ προσέφερε αὐτὲς τὶς μικροβοήθειες. Ἡ ἰδέα ὅτι δὲν εἶχε πάρει ἀκόμα τὸ διαζύγιό του, δὲν ξέρω γιατὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη μοῦ προξένησε δυσαρέσκεια καὶ ἔδιωξα ἀπὸ τὴ σκέψι μου τὶς βλέψεις ποὺ ἄρχισα νὰ αἰσθάνωμαι γιὰ κεῖνον. Τί εἴδους γυναῖκα ἦταν ἄρά γε αὐτὴ ποὺ εἶχε γνωρίσει κάποτε τὴν ἀγάπη τοῦ Τζὰκ καὶ μποροῦσε τώρα νὰ ὑποφέρη τὸν χωρισμό του;

Σπρωγμένοι καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ μιὰ κοινὴ ἐπιθυμία, σταθήκαμε κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ ἑνὸς δένδρου σὲ ἀπόστασι λίγων μέτρων ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὁ Τζὰκ πῆρε τὰ δυό μου χέρια στὰ δικά του καὶ μὲ τράβηξε ἀπαλὰ στὸ στῆθος του. Ἀφέθηκα χωρὶς νὰ φέρω καμμιὰ ἀντίστασι, ἐνῷ στὰ χείλη μου ἀνέβηκε μιὰ σιωπηλὴ παράκλησις: «Κάνε με, Τζάκ, νὰ πιστέψω ὅτι ὁ Ἄρθουρ δὲν εἶναι ὁ μοναδικὸς ἄνδρας γιὰ μένα, ὅτι ὑπάρχουν κι' ἄλλοι ἄνδρες ποὺ μποροῦν νὰ μὲ κάνουν νὰ νοιώσω τὴν ἀγάπη ὅπως ἐκεῖνος, ὅτι εἶμαι κι' ἐγὼ ἑλκυστική!»

Τὰ χείλη τοῦ Τζὰκ ἄγγιξαν ἀνάλαφρα τὰ δικά μου. Τὸ φιλὶ αὐτὸ ἦταν τόσο ἁγνό, τόσο αἰθέριο μὲ τόση λεπτότητα δοσμένο ποὺ θάλεγε κανεὶς πὼς ἦταν τὸ φιλὶ τῆς πρώτης ἀγάπης!..

Τὸν εἶδα νὰ σφίγγη τὶς γροθιές του, σὰν νὰ πάλευε ἀπεγνωσμένα μὲ τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ μὴ μ' ἁρπάξη στὴν ἀγκαλιά του, ὕστερα μὲ μεγάλη προσπάθεια νὰ μ' ἀφήνη καὶ ν' ἀπομακρύνεται ἀπότομα ἀπὸ κοντά μου... Τὸν εἶδα νὰ χαμογελᾶ στὸ ἡμίφως... Στὰ χείλη μου ἔνοιωθα ἀκόμα τὸ φιλί του...

—Παρ' ὀλίγο νὰ ξεχάσω τὰ ἐγκαύματά σου!, εἶπε μὲ παιγνιδιάρικη φωνὴ ζητῶντας νὰ δικαιολογήση τὴν ἀπότομη ἀπομάκρυνσί του. Θέλεις νὰ πηγαίνωμε, Μαίρη;

Ἡ προσπάθειά του αὐτὴ νὰ ἐπανορθώση τὴν παραφορά του, τὸν ἔδειξε ἀκόμα πιὸ συμπαθητικὸ στὰ μάτια μου. Μὲ νοσταλγία ἀναπόλησα τὴν γλύκα τοῦ φιλιοῦ του... Ἄγγισα μὲ τὰ δάκτυλα τὰ χείλη μου, σὰν μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ ζητοῦσα νὰ κρατήσω γιὰ πάντα τὴ γλύκα ἐκείνη... Αἰσθάνθηκα μεγάλη εὐγνωμοσύνη στὴ νύκτα ποὺ μὲ τὸ σκοτάδι της ἔκρυβε τὸ πρόσωπό μου καὶ τὸν ἐμπόδισε ἔτσι, νὰ προσέξη τὴν κίνησί μου ἐκείνη...

Τὸν καληνύχτησα βιαστικὰ καὶ πῆγα κατ' εὐθεῖαν στὴν κάμαρά μου. Σὰν ἔμεινα μόνη, ἡ ἀνάμνησις τοῦ Ἄρθουρ γέμισε πάλι τὴν ψυχή μου. Στὴν ἀνάμνησι αὐτὴ ἔνοιωθα ἕναν ἀόριστο πόνο νὰ μοῦ σφίγγη τὴν καρδιά. Τὸ φιλὶ τοῦ Τζὰκ ἦταν γλυκὸ τοῦ Ἄρθουρ ὅμως δυνόταν μὲ περισσότερη φλόγα... Χωρὶς ἀμφιβολία αὐτὸ ποὺ ἔνοιωθα γιὰ τὸν Ἄρθουρ, ἦταν ἡ ἀληθινή, ἡ μεγάλη ἀγάπη...

Τρελλά, ἀξέχαστα φιλιά...

ΟΤΑΝ ὁ Τζὰκ δανείστηκε τὴν κοῦρσα τοῦ Ντὰν γιὰ νὰ πᾶμε μαζὶ σὲ κάποιο χορευτικὸ κέντρο στὴν γειτονικὴ πόλι, μοῦ φάνηκε ὅτι ἦταν κάτι πολὺ φυσικό. Καὶ ὅταν στὴν ἐπιστροφὴ σταματήσαμε τὸ αὐτοκίνητο σὲ κάποια σκοτεινὴ γωνιὰ καὶ μὲ πῆρε ἀπαλὰ στὴν ἀγκαλιά του, αὐτὸ μοῦ φάνηκε ἀκόμα φυσικώτερο. Καθὼς σφιγγόμουν ἐπάνω στὸ στῆθος τοῦ Τζάκ, νόμισα πὼς εἶδα νὰ παρουσιάζεται μπροστά μου κοροϊδευτικὴ ἡ μορφὴ τοῦ Ἄρθουρ, ἐνῷ τὰ χείλη του μοῦ ψιθύριζαν μ' ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο: «Ὅ,τι κι' ἂν κάνης δὲν θὰ μπορέσης νὰ μὲ ξεχάσης ποτέ. Κάποτε θὰ ξανάρθης πάλι σὲ μένα».

Ἀνταπόδωσα τὸ φιλὶ τοῦ Τζὰκ μὲ τέτοιο πάθος ποὺ τὰ χείλη του ἔμειναν γιὰ πολλὴ ὥρα κολλημένα στὰ δικά μου, σὰν νὰ μὴν μποροῦσε νὰ τὰ ἀποσπάση. Ὅλος ὁ γύρω κόσμος ἔσβυνε γιὰ μένα. Ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου συνεπαρμένο σὲ μιὰ γλυκειὰ ἔκστασι, ἔχασα κάθε συναίσθησι τῆς ζωῆς ποὺ κυλοῦσε ἥσυχα γύρω μου σὰν πρῶτα καὶ τὸ μόνο ποὺ ἄκουγα ἦταν ὁ παλμὸς τῶν δύο καρδιῶν μας ποὺ χτυποῦσαν μὲ τὸν ἴδιο ρυθμό. Ἐπὶ τέλους τὸ τρελλὸ ἐκεῖνο ἀγκάλιασμα τελείωσε. Τὰ χέρια του ἐλευθέρωσαν τὸ κορμί μου. Καθὼς ἔχωσε τὸ πρόσωπό του στὰ μαλλιά μου, ἔπιασα τὸ χέρι του. Τὸ ἔνοιωσα νὰ τρέμη.

—Θεέ μου, εἶσαι ὑπέροχη! ψιθύρισε ὑπόκωφα καὶ ἄγγιξε μὲ τὸ δάκτυλό του τὰ χείλη μου ἐνῷ τὰ μάτια του πετοῦσαν λάμψεις πόθου. Ἔχεις τὸ πιὸ γλυκὸ στόμα ποὺ εἶχα ποτὲ καὶ ποὺ φίλησα ποτέ...

Μὲ ἅρπαξε ξανὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ φίλησε τρελλά, μὲ δύναμι, μὲ πάθος ποὺ ἄγγιζε τὰ ὅρια τῆς κακίας...

Ὕστερα τραβήχθηκε ἀπότομα ἀπὸ κοντά μου καὶ μὲ πεῖσμα πῆρε στὰ χέρια του τὸ βολάν. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε σὰν ἀστραπὴ κάτω ἀπὸ τὸ νευρικὸ χέρι ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε, κι' ἐγὼ ἀκούμπησα πίσω στὰ μαξιλάρια προσπαθῶντας νὰ συγκεντρώσω τὶς σκέψεις μου. Ἤμουν βεβαία τώρα ὅτι ὁ Τζὰκ μ' ἀγαποῦσε ὅπως τὸ ἴδιο, δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα ν' ἀγαπῶ τὸν Ἄρθουρ. Τὰ φιλιὰ ὅμως τοῦ Τζὰκ μ' ἔκαναν γιὰ λίγα λεπτὰ νὰ ξεχάσω ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωή. Καθὼς κολλοῦσε μὲ πάθος τὰ χείλη του στὰ δικά μου, ἀναστάτωνε κυριολεκτικὰ ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξί μου καὶ μοῦ μετέδιδε τὴν δική του φλόγα.

Ὅταν ὅμως βρισκόμουν μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του ἡ σκέψις ξαναγύριζε μὲ ἐπιμονὴ στὸν Ἄρθουρ...

Μιὰ ξαφνικὴ πρότασις

ΛΙΓΕΣ μέρες ἀργότερα ὁ Τζὰκ εἶχε κάποια δουλειὰ στὸ Κολίνσπουρν καὶ γι' αὐτὸ ζήτησε πάλι τὴν κοῦρσα τοῦ Ντάν. Φυσικὰ μοῦ πρότεινε νὰ τὸν συνοδεύσω στὸν περίπατον ἐκεῖνο.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῶν 30 χιλιομέτρων —τόση ἦταν περίπου ἡ ἀπόστασις ποὺ μᾶς χώριζε ἀπὸ τὸ Κολίνσπουρν— εἴμαστε καὶ οἱ δυὸ ἐξαιρετικὰ εὔθυμοι.

Ἀκολούθησα τὸν Τζὰκ στὴν Τράπεζα, ὅπου ἤθελε νὰ ἐξαργυρώση κάποιο τσέκ. Ὅταν εἶδα τὸ κολοσσιαῖο ποσὸν ποὺ ἀντιπροσώπευε, ἔμεινα κυριολεκτικὰ κατάπληκτη.

Στὸ γυρισμὸ ὁ Τζὰκ ἐπέμεινε νὰ σταθοῦμε σὲ μιὰ μικρὴ ταβέρνα. Ὅταν πήγαμε ἀπὸ κεῖ, ἀφοῦ προηγουμένως ἤπιαμε μερικὰ κοκτέϊλς καὶ χορέψαμε λίγο, εἶχε πιὰ σκοτεινιάσει γιὰ καλά. Ὁ Τζὰκ ὡδηγοῦσε σιωπηλὰ μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὸ δρόμο ποὺ ξετυλιγόταν κατ' εὐθεῖαν μπροστά του.

—Ἂν σοῦ πρότεινα νὰ σὲ ἀπαγάγω καὶ νὰ πᾶμε στὴν Καλιφορνία, τί θάλεγες; μὲ ρώτησε ξαφνικὰ χωρὶς νὰ γυρίση καθόλου τὸ κεφάλι του.

Τὸν κύτταξα μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό. Ἕνα χαμόγελο διέστειλε τὰ χείλη του. Ὑποσυνείδητα ἔνοιωσα κάποια ἀπογοήτευσι διαπιστώνοντας ὅτι τὰ λόγια ἐκεῖνα εἶχαν λεχθῆ γιὰ ἀστεῖο. Τὸ οἰνόπνευμα εἶχε ζαλίσει τὸ μυαλό μου καὶ ἡ ἐπαφὴ τοῦ κορμιοῦ του καθὼς χορεύαμε, ἔκανε ἀκόμα καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη νὰ τρέχη τὸ αἷμα πιὸ γρήγορα στὶς φλέβες μου.... Μιὰ φωνὴ μοὔλεγε μέσα μου: «Στεῖλε στὸ διάβολο τὸν Ἄρθουρ καὶ μὴν σκέπτεσαι τίποτα. Μὴν δεσμεύης τὸν ἑαυτό σου, μὴ συγκρατῆς τὶς ἐπιθυμίες σου, μὴν περιορίζης τοὺς πόθους σου, προσπάθησε νὰ χαρῆς τὸν ἔρωτα μὲ τὸν Τζάκ...»

Ἡ φωνή μου ἐν τούτοις, ὅταν τοῦ μιλοῦσα, διατηροῦσε τὸν συνηθισμένο ψυχρό της τόνο.

—Ἂν δὲν τὥλεγες γιὰ ἀστεῖο, θὰ μποροῦσα νὰ τὸ σκεφθῶ, εἶπα. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτό, οὔτε καὶ τ' αὐτοκίνητο εἶναι ἱκανὸ νὰ μᾶς πάη στὴν Καλιφορνία καὶ ἄλλωστε δὲν εἶναι δικό σου καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ πάρωμε χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ Ντάν...

Τὸν παρατηροῦσα μὲ προσοχή. Εἶδα τὸ πρόσωπό του νὰ χλωμιάζη καὶ νὰ συσπᾶται νευρικά. Ὁδήγησε τὸ αὐτοκίνητο σ' ἕνα σκοτεινὸ σημεῖο, κάτω ἀπὸ κάτι δένδρα καὶ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι μου.

—Ἂν ἀστειεύομαι, Μαίρη, εἶπε, αὐτὸ τὸ κάνω γιατὶ δὲν τολμῶ... δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σοῦ κάνω σοβαρὰ τὴν πρότασι αὐτή. Ξέρω ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ στρέψω τὰ μάτια μου σ' ἐσένα κι' ὅμως σ' ἀγαπῶ τρελλά. Ξέρεις ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ διαζυγίου μου δὲν τελείωσε ἀκόμα;

—Ναί. Τὸ ξέρω.

Τὸ ἑπόμενο λεπτὸ μ' ἔσφιγγε τρελλὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ παράφορα φιλοῦσε τὰ χείλη μου. Παρ' ὅλο ποὺ ὁ ἴδιος φλογερὸς πόθος ἔκαιγε καὶ τοὺς δυό μας, στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μου ἤμουν βεβαία ὅτι τὴν ἀγάπη ποὺ ἔνοιωθε ἐκεῖνος δὲν μποροῦσα νὰ τοῦ τὴν ἀνταποδώσω. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔνοιωσα τύψεις ποὺ δὲν τοῦ μίλησα ποτὲ γιὰ τὸν σύνδεσμό μου μὲ τὸν Ἄρθουρ. Ἐφλέρταρα ἐπιπόλαια μαζί του, χωρὶς ν' ἀναλογισθῶ καθόλου τὶς συνέπειες. Τοῦ ἔδωσα ἐλπίδες καὶ τὸν ἔκανα νὰ μ' ἀγαπήση. Εἶχα καθῆκον, νὰ τοῦ ὁμολογήσω ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὅλη τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τοῦ πῶ ὅτι ἡ καρδιά μου ἦταν συντριμμένη κι' ὅτι ἀπὸ τὰ συντρίμμια αὐτά, τίποτα δὲν μποροῦσα νὰ τοῦ δώσω...

Ὅταν ἐπὶ τέλους ἀκούμπησα στὸν ὦμο τοῦ Τζάκ, παρατήρησα ὅτι τὸ μπράτσο μου ἦταν βρεγμένο. Σήκωσα ἀνήσυχη τὸ κεφάλι καὶ μὲ ἀπόγνωσι εἶδα ὅτι εἶχε ξεσπάσει μιὰ δυνατὴ θύελλα. Μεθυσμένοι ἀπὸ τὸν ἔρωτά μας, δὲν εἴχαμε τίποτα ἀντιληφθῆ ἀπὸ τὴν μεταβολὴ τοῦ καιροῦ. Τρομαγμένη, ἔκρυψα τὸ κεφάλι μου στὸ στῆθος τοῦ Τζάκ, καθὼς μιὰ ἐκτυφλωτικὴ ἀστραπὴ ἔσχισε τὸν ὁρίζοντα. Ἐκεῖνος γέλασε σιγανὰ καὶ μὲ τρυφερότητα χάϊδεψε τὰ μαλλιά μου.

Ἐπὶ τέλους οἱ οὐράνιοι ἐκεῖνοι καταρράκται ὑπεχώρησαν καὶ ἀπὸ τὴν ραγδαία βροχὴ δὲν ἔμεινε παρὰ μιὰ μικρὴ ψιχάλα. Μὲ τὸ πέρασμα τῆς θύελλας, ὁ φόβος μ' ἐγκατέλειψε τελείως. Ὁ Τζὰκ μ' ἄφησε μαλακὰ στὸ κάθισμα καὶ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Τὸν ἄκουσα ν' ἀνοίγη τὴν μηχανὴ καὶ τὸν εἶδα ποὺ μὲ διάφορα ἐργαλεῖα κάτι προσπαθοῦσε νὰ διορθώση.

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο γύρισε λαχανιασμένος καὶ κάθησε δίπλα μου. Ὅταν μοῦ μίλησε, διέκρινα στὴ φωνή του τὴν προσπάθεια, ποὺ κατέβαλε νὰ τῆς δώση ἕναν φυσικὸ τόνο, μὲ τὴν πρόθεσι, ὅπως φαίνεται, νὰ μοῦ διώξη κάθε φόβο.

—Λυπᾶμαι πολύ, γλυκειά μου, ποὺ θὰ σὲ στενοχωρήσω, ἀλλὰ τί νὰ γίνη; Τὰ ξέρω καλὰ αὐτὰ τὰ φόρτ... Ἔχουν βραχῆ τὰ σύρματα τῆς μηχανῆς καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ ξεκινήσωμε πρὶν στεγνώσουν. Πρὶν βγῆ δηλαδὴ ὁ ἥλιος γιὰ νὰ τὰ στεγνώση. Ἡ πόλις ἀπέχει 6 χιλιόμετρα ἀπὸ δῶ. Θὰ πάω ὡς ἐκεῖ μὲ τὰ πόδια γιὰ νὰ φέρω κανένα αὐτοκίνητο νὰ πᾶμε σπίτι, καὶ αὔριο θὰ ξανάρθω νὰ πάρω αὐτό.

Μὲ ἀγωνία τὸν ἅρπαξα ἀπὸ τὸν ὦμο καθὼς ἔκανε μιὰ κίνησι γιὰ νὰ βγῆ. Τὰ ψηλὰ δένδρα φαίνονταν σὰν ν' ἀγκαλιάζουν μὲ τὰ πελώρια, σκοτεινὰ κλαδιά τους τὸ μικρὸ αὐτοκίνητο ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές. Οἱ σταγόνες τῆς βροχῆς ποὺ ἐξακολουθοῦσαν κάπου-κάπου νὰ πέφτουν, ἔκαναν ἕνα σιγανό, ἐκνευριστικὸ θόρυβο.

—Ὄχι, Τζάκ, εἶπα παρακλητικά, μὴ μ' ἀφήνεις μονάχη ἐδῶ. Θὰ πεθάνω ἀπὸ τὸν φόβο μου καὶ ἄλλωστε εἶναι τέτοια ὑγρασία ἔξω ποὺ θὰ πάθης τίποτα ἂν περπατήσης πολλὴν ὥρα. Ἂς περιμένωμε. Ἴσως περάση κανείς. Μποροῦμε νὰ τὸν σταματήσωμε καὶ νὰ τὸν παρακαλέσωμε νὰ μᾶς πάρη στὸ αὐτοκίνητό του.

Τὸ πυκνὸ σκοτάδι μὲ γέμισε φόβο, καὶ ὁ φόβος αὐτὸς ἦταν τόσο μεγάλος ποὺ σκέπασε ὅλους τοὺς ἄλλους. Τρομαγμένη ζάρωσα στὴν ἀγκαλιά του.

—Μὴ φύγης, Τζάκ, ψιθύρισα. Μὴ μ' ἀφήνης μονάχη ἐδῶ. Μεῖνε κοντά μου....

Ἄρχισα νὰ κλαίω. Ἐκεῖνος μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ καθὼς μ' ἔσφιγγε ἐπάνω του, ἔνοιωσα τὸ κορμί του νὰ τρέμη.

—Εἶναι τόσο δύσκολο αὐτό, Μαίρη, εἶπε σιγά. Νὰ μείνω κοντά σου ἐνῷ εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα!..

Ὕστερα μ' ἔσφιξε πιὸ δυνατά, πιὸ δυνατὰ καὶ μὲ ὁρμὴ κόλλησε τὰ χείλη του στὰ δικά μου. Δὲν ἔνοιωθα πιὰ τὸν φόβο ποὺ μοῦ εἶχε προξενήσει τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, δὲν ἔνοιωθα τίποτα ἄλλο παρὰ μονάχα τὰ χείλη του ποὺ ρουφοῦσαν ὁλόκληρο τὸ στόμα μου, τὴν δύναμι τῶν δύο αὐτῶν μπράτσων, τὸ μυστήριο τῆς νύχτας, τὴν τέλεια μοναξιά μας. Καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ Ἄρθουρ ἀκόμα ἔσβυσε ἐντελῶς ἀπὸ τὴν μνήμη μου μέσα στὴν ἡδονικὴ ἔκστασι τῆς ἀσύγκριτης στιγμῆς...

Ὅταν ἡ ὁρμὴ τοῦ πάθους ὑπεχώρησε, ἔκρυψα τὸ κεφάλι μου στὸν ὦμο τοῦ Τζάκ, νοιώθοντας τύψεις καὶ ντροπὴ γιατὶ τὰ φιλιά του μὲ εἶχαν τόσο ἀναστατώσει, ὥστε μ' ἔκαναν σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ ξεχάσω τὰ πάντα, ἀκόμα καὶ τὴν ἀγάπη μου γιὰ τὸν Ἄρθουρ.

Ὁ Τζὰκ μὲ ἀγκάλιασε ἀπαλὰ καὶ μὲ τρυφερότητα χάϊδεψε τὰ μαλλιά μου.

—Λυπᾶμαι, γλυκειά μου, γιὰ ὅ,τι ἔγινε, μοῦ ψιθύρισε. Λυπᾶμαι πολὺ γιατὶ σ' ἀγαπῶ ἀφάνταστα... Τὸ διαζύγιό μου ὅμως, θὰ ἐκδοθῆ σὲ λίγους μῆνες καὶ τότε θὰ μπορέσωμε νὰ παντρευθοῦμε. Τώρα ὅμως ἄφησέ με, ἀγάπη μου, νὰ σὲ πάρω μαζί μου.

Τὸ ἀπαλὸ χάδι του μὲ καθησύχασε σιγὰ-σιγά. Σήκωσα τὰ μάτια μου καὶ γύρεψα τὸ βλέμμα του. Ἡ βαθειὰ εἰλικρίνεια ποὺ διάβασα στὰ ὄμορφα, καστανὰ μάτια του, γέμισε ἀπροσδόκητη χαρὰ τὴν καρδιά μου. Τὸ χέρι μου ἔσφιξε τὸ δικό του.

—Πῶς μποροῦμε νὰ φύγωμε μαζὶ χωρὶς τὴν συγκατάθεσι τοῦ Ντάν; ρώτησα. Μπορεῖ νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν λύπη του ὅταν μάθη... Ἄλλωστε καὶ τ' αὐτοκίνητο εἶναι δικό του, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν ἀγνοήσωμε ἔτσι; Εἶναι φίλος σου καὶ δικός μου ἀγαπημένος ἐξάδελφος.

Μιὰ σκιὰ θλίψεως πέρασε ἀπὸ τὰ ὄμορφα, καστανὰ μάτια καὶ τὰ χείλη του κινήθηκαν ἀργά.

—Ὁ Ντὰν θὰ μὲ θεωρήση παληάνθρωπο ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον καὶ δὲν θἄχη ἴσως ἄδικο, εἶπε. Ἄκουσε, ἀγάπη μου, θὰ πρέπει νὰ τοῦ στείλωμε χρήματα γιὰ τ' αὐτοκίνητο γιὰ νὰ μὴ μὲ νομίζη τοὐλάχιστον κλέφτη. Μπορεῖς ἐσὺ νὰ τοῦ γράψης ἀκόμα ὅτι ἀγαπιόμαστε κι' ὅτι θὰ παντρευτοῦμε εὐθὺς μόλις αὐτὸ θὰ εἶναι δυνατόν. Τὸ μόνο ποὺ θέλω εἶναι νἄχης ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα, Μαίρη, καὶ νὰ μὴν ἀνησυχῆς γιὰ τίποτα. Δὲν θ' ἀφήσωμε κανένα ἴχνος ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ μπορῆ νὰ ὁδηγηθῆ γιὰ νὰ μᾶς βρῆ ὁ Ντάν. Ὕστερα, ὅταν παντρευτοῦμε, θἄχουμε ὅλον τὸν καιρὸ νὰ ξαναγυρίσωμε ἐδῶ καὶ νὰ συμφιλιωθοῦμε μαζί του. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐσένα τοὐλάχιστον θὰ σὲ συγχωρήση, ὅσο γιὰ μένα, αὐτὸ δὲν ἔχει μεγάλη σημασία...

.. ..

Ἀπέφυγα νὰ τοῦ ὁμολογήσω πόσο κακὸ μοὔκανε νὰ γράψω τὸ γράμμα ἐκεῖνο στὸν Ντάν. Νομίζω ὅτι οἱ σελίδες σὲ πολλὰ σημεῖα ἔφεραν κηλῖδες ἀπὸ τὰ δάκρυά μου ποὺ εἶχαν στάξει ἐκεῖ. Ὅταν ὅμως ὁ Τζὰκ μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μοῦ μίλησε γιὰ τὴν ἀγάπη του καὶ μὲ παρηγόρησε μὲ γλυκὰ λόγια, ἡ σκέψις γιὰ τὴν λύπη ποὺ θὰ προξενοῦσα στὸν Ντάν, ἔσβυσε τελείως ἀπὸ τὸ μυαλό μου.

Ταξιδεύοντας πρὸς τὸ ἄγνωστον...

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ λίγες ὧρες ξεκινήσαμε μὲ τὸ μικρὸ φὸρτ γιὰ τὴν γειτονικὴ πόλι κι' ὅταν φθάσαμε ἐκεῖ, ὁ Τζὰκ ἔκανε μερικὲς ἐπιδιορθώσεις στὴν μηχανή του, γιὰ νὰ τὸ καταστήση μεγαλυτέρας ἀντοχῆς —ἀφοῦ εἴχαμε πολὺ δρόμο νὰ διανύσωμε.

Ἀπὸ κεῖ ξεκινήσαμε γιὰ τὸ μεγάλο μας ταξίδι, τὸ ταξίδι πρὸς τὸ ἄγνωστον...

Στὸ διάστημα τῶν πρώτων ἑβδομάδων, εἶχα ξεχάσει σχεδὸν ὁλότελα τὸν Ἄρθουρ. Ἡ ἀνάμνησίς του ἐρχόταν πότε-πότε ἀμυδρὴ νὰ ταράξη γιὰ λίγο τὴν σκέψι μου. Κι' αὐτὸ γινόταν τὶς πιὸ ἀπίθανες ὧρες. Ὅταν π.χ. ὁ Τζὰκ μ' ἔσφιγγε τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά του, ἄθελά μου συνέκρινα τὸ ἀγκάλιασμα αὐτό, μὲ τὰ βάναυσο, τὸ ἀπότομο ἀγκάλιασμα τοῦ Ἄρθουρ...

Ὅταν φθάσαμε σὲ μιὰ μεγάλη πόλι, ὁ Τζὰκ μὲ ἀνάγκασε μὲ τὶς παρακλήσεις του νὰ ἀγοράσω πολυτελῆ ροῦχα καὶ ὅ,τι ἄλλο μοῦ χρειαζόταν.

Κάποτε σταματούσαμε σὲ ὡραῖα ξενοδοχεῖα ὅπου διανυκτερεύαμε, κάποτε ὅμως, ὅταν τύχαινε νὰ νυχτωθοῦμε στοὺς ἀγροὺς ἢ στὰ λειβάδια, περνούσαμε τὴν νύχτα μας στὸ ὕπαιθρο σὲ κανένα μικρὸ δάσος, ἢ στὴν ὄχθη κάποιου μικροῦ ποταμοῦ, ποὺ κυλοῦσε ἀθόρυβα τὰ νερά του.

Ἡ θύμησις τοῦ Ἄρθουρ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα νὰ μοῦ εἶναι ὀδυνηρὴ καὶ κάποια νύχτα ξύπνησα μὲ μιὰ τρομερὴ κραυγή, ἔχοντας τ' ὄνομά του στὰ χείλη μου. Γιὰ μιὰ στιγμὴ φοβήθηκα μήπως εἶχα προφέρει δυνατὰ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ὅταν ὅμως ὁ Τζὰκ μ' ἀγκάλιασε ὅπως πάντα καὶ ἄρχισε νὰ μὲ χαϊδεύη ψιθυρίζοντας μου στ' αὐτὶ διάφορα γλυκόλογα, βεβαιώθηκα ἀπολύτως ὅτι τίποτα δὲν εἶχε ἀκούσει.

Τὶς ἑπόμενες ἑβδομάδες οὔτε θέλω καθόλου νὰ τὶς θυμηθῶ. Νομίζω πὼς πέρασαν σὰν ἕνα κακὸ ὄνειρο. Οὔτε μέρα δὲν περνοῦσε σχεδόν, χωρὶς ὁ Τζὰκ νὰ εἶναι μεθυσμένος.

Στὴν ἀρχὴ δοκίμασα νὰ τὸν ἀποτρέψω ἀπὸ τὸ φρικτὸ ἐκεῖνο πάθος. Μερικὲς νύχτες ἔκρυβα τὰ παπούτσια του γιὰ νὰ μὴ μπορῆ νὰ βγῆ, τὸν ξάπλωνα ὕστερα στὸ κρεββάτι κι' ἐγὼ καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα δίπλα του, περνοῦσα τὴ νύχτα κλαίγοντας πικρά. Γρήγορα ὅμως κατάλαβα ὅτι οἱ προσπάθειές μου πήγαιναν χαμένες. Τὸ φοβερὸ πάθος τοῦ κρασιοῦ τὸν εἶχε κυριεύσει ἀπόλυτα. Τότε προσπάθησα νὰ τοῦ φανῶ εὐχάριστη καὶ ἄρχισα νὰ πίνω κι' ἐγὼ μαζί του, τὸ κρασὶ ὅμως μὲ ἀρρώσταινε καὶ μ' ἔκανε νὰ ὑποφέρω φρικτά. Στὸ τέλος ἀποφάσισα νὰ τηρήσω μιὰ στάσι παθητικὴ καὶ σιωπηλὰ ὑπέμεινα τὴν κατάστασι.

Κάποτε, γυρίζοντας ἀπ' ἔξω μεθυσμένος ὁ Τζάκ, μ' ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ γέμιζε φιλιά. Καὶ στὶς στιγμὲς αὐτὲς ὅμως ἀκόμα, νομίζω ὅτι ἔβλεπα τὴν παληὰ τρυφερότητα τῶν χαδιῶν του, νὰ χάνεται σιγὰ-σιγά. Ὕστερα ἀπὸ λίγο τὰ χρήματά μας ἄρχισαν νὰ τελειώνουν...

Τώρα τρέχαμε χωρὶς καμμιὰ κατεύθυνσι καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι κάποτε κάναμε γῦρο, γιατὶ ξαναπερνούσαμε ἀπὸ τὶς ἴδιες πόλεις ποὺ εἴχαμε περάσει πρίν. Πολὺ σπάνια ἤξερα ἐκ τῶν προτέρων ποιὰ πόλις θὰ εἶναι ὁ ἑπόμενος σταθμός μας.

Μιὰ μέρα, ὁ Τζὰκ ἀποφάσισε νὰ σταθμεύσωμε στὴν μικρὴ πόλι Ἄλμπανυ. Μείναμε σ' ἕνα πολυτελὲς ξενοδοχεῖο. Ἄκουσα μὲ κάποια ἔκπληξι τὴν ἀπόφασί του γιατὶ ἤξερα ὅτι τὸ Ἄλμπανυ συνώρευε μὲ τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη στὸ ἀγρόκτημα τοῦ Ντάν, δὲν εἶπα ὅμως τίποτα.

Μιὰ ἀναπάντεχη συνάντησις

ΤΗΝ ἴδια μέρα, ἐπιστρέφαμε μὲ τὸν Τζὰκ στὸ ξενοδοχεῖο, ὕστερα ἀπὸ ἕναν μικρὸ περίπατο ποὺ κάναμε πεζῆ, ὅταν σὲ λίγων βημάτων ἀπόστασι, διέκρινα κάποιον νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ μέρος μας. Ἡ ἀναπνοή μου κόπηκε ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ἦταν ὁ Ἄρθουρ!

Ἂν μοῦ ἦταν δυνατὸν θὰ εἶχα ἀπομακρυνθῆ τρέχοντας μ' ὅλη τὴν ταχύτητα τῶν ποδιῶν μου ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο γιὰ νὰ μὴ τὸν συναντήσω, δυστυχῶς ὅμως κι' ἐκεῖνος μὲ εἶχε διακρίνει τὴν ἴδια στιγμή.

Τὰ μάτια του ἔλαμψαν καὶ χωρὶς κανένα δισταγμὸ ἦρθε κοντά μου. Ἀνταπέδωσα ψυχρὰ τὸν χαιρετισμό του.

—Ἄρθουρ! εἶπα. Πῶς βρέθηκες στὸ Ἄλμπανυ;

—Εἶχα ἔρθει γιὰ νὰ δῶ τὸν Ντάν, ἀπήντησε. Ὁ ἐξάδελφός σου μοῦ εἶπε ὅτι... ὅτι παντρεύτηκες καὶ ἔφυγες, Μαίρη...

Ὁ Τζὰκ πλησίασε. Ἀναγκάσθηκα νὰ τοὺς συστήσω.

—Χαίρω πολὺ γιὰ τὴν γνωριμία σας, εἶπε ὁ Τζὰκ εὐγενικά. Φαντάζομαι ὅτι θἄχης νὰ πῆς πολλὰ μὲ τὸν φίλο σου, Μαίρη, γι' αὐτὸ θὰ σᾶς ἀφήσω μόνους. Ὅταν μὲ χρειασθῆς θὰ μὲ βρῆς στὸ μπάρ. Ὡρεβουάρ.

—Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ πᾶμε στὸ δωμάτιό μου, μικρό, εἶπε

ὁ Ἄρθουρ. Ἐκεῖ θὰ μπορέσωμε νὰ μιλήσωμε μὲ τὴν ἡσυχία μας.

Δὲν ἔδωσα καμμιὰ ἀπάντησι.

—Μαίρη, ἀγάπη μου, μοῦ εἶπε ὅταν βρεθήκαμε ἐκεῖ, δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο σ' ἀγαπῶ. Οὔτε κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ ὑποψιάσθηκα ποτὲ ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ σ' ἔχασα. Νὰ παντρευτοῦμε τώρα ἀμέσως, μοῦ εἶναι ἀδύνατο, Μαίρη. Τὸ ν' ἀγαπιόμαστε ὅμως, δὲν εἶναι κι' αὐτὸ ἀρκετό ;

Δὲν ἔνοιωσα καμμιὰ χαρὰ οὔτε ὑπερηφάνεια γιὰ τὸν ἔρωτα αὐτὸν ποὺ τοῦ εἶχα ἐμπνεύσει. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀνακάλυψα ὅτι μόνο οἶκτος εἶχε μείνει στὴν καρδιά μου γιὰ κεῖνον.

—Εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά, Ἄρθουρ, εἶπα ψυχρά. Δὲν σ' ἀγαπῶ. Καὶ μόνο τώρα ποὺ ἐσὺ μοῦ ἐξωμολογήθηκες τὴν ἀγάπη σου, μόνο τώρα νοιώθω πόσο ἀγαπῶ τὸν Τζάκ!

Ὁ Ἄρθουρ στεκόταν ἀκόμα ἀκουμπισμένος στὸ μικρὸ τραπεζάκι κρατῶντας μὲ τὰ χέρια τὸ κεφάλι, τὴν ὥρα ποὺ ἐγὼ βγῆκα ἀπὸ τὸ δωμάτιο κλείνοντας ἀθόρυβα τὴν πόρτα πίσω μου.

Μὲ γρήγορο βῆμα διέσχισα τοὺς δρόμους ποὺ ὡδηγοῦσαν στὸ ξενοδοχεῖο μας καὶ μπῆκα στὸ μπὰρ ὅπου ἔπρεπε νὰ μὲ περιμένῃ ὁ Τζάκ.

Κύτταξα σ' ὅλες τὶς μεριές, ,δὲν τὸν εἶδα ὅμως πουθενά. Ἕνα ἀπαίσιο προαίσθημα ἔσφιξε τὴν καρδιά μου. Γρήγορα ἀνέβηκα στὴν κάμαρά μας. Ἀντὶ γι' αὐτὸν μὲ περίμενε ἕνα σημείωμά του. Τὸ χέρι μου ἔτρεμε τόσο πολὺ ποὺ μὲ δυσκολία κατώρθωσα νὰ τὸ διαβάσω. Εἶχε φύγει!

Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ πῆγα στὸ σπίτι τοῦ Ντάν. Παρακάλεσα, ἱκέτευσα σχεδὸν τὸν Ντὰν καὶ τὴν Τζέννη νὰ φροντίσουν νὰ μοῦ βροῦν τὴν διεύθυνσι τοῦ Τζάκ.

Ὅπως φαίνεται, ἤμουν τόσο ἀξιολύπητη στὸν πόνο μου, ὥστε κανεὶς δὲν σκέφθηκε νὰ μοῦ κάνῃ παρατηρήσεις γιὰ ὅσα συνέβησαν. Διάβασαν σιωπηλοὶ τὴν σημείωσι τοῦ Τζὰκ καὶ ὁ Ντὰν ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὴν πόλι ἀφοῦ προηγουμένως μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ, μόλις θὰ εἶχε κανένα νεώτερο.

Χρειάσθηκε μιὰ ἑβδομάδα σχεδόν, ὥσπου ν' ἀνακαλύψωμε τὴν κρυψῶνα τοῦ Τζάκ. Εἶχε καταφύγει στὸ σπίτι τὸ ὁποῖον πρὶν πολλὰ χρόνια ἦταν τὸ «σπίτι του».

Σημείωσα τὸ δρόμο καὶ τὸν. ἀριθμὸ σ' ἕνα κομμάτι χαρτί, πήδησα σ' ἕνα ταξὶ κι' ἔδωσα στὸ σωφὲρ τὴν διεύθυνσι.

Πρὸς ἕνα ρόδινο μέλλον...

Ἄνοιξα σιγὰ τὴν καγκελόπορτα καὶ προχώρησα στὴν εἴσοδο. Χτύπησα τὸ κουδοῦνι καὶ ὁ ἦχος του ἀντήχησε σὰν ἠχὼ μέσα στὸ ἄδειο ἐκεῖνο σπίτι. Ἄκουσα νὰ πλησιάζουν βήματα, ποὺ γνώρισα ἀδίστακτα ὅτι ἦταν τοῦ Τζάκ. Μὲ δυσκολία συγκράτησα τὴν ἐπιθυμία ποὺ μὲ κατέλαβε νὰ ὁρμήσω ἐπάνω στὴν πόρτα.

Ἄκουσα ἕνα κλειδὶ νὰ γυρίζῃ στὴν κλειδαριά, ἡ πόρτα ἄνοιξε σιγὰ - σιγὰ μὲ προφύλαξι καὶ ἐπὶ τέλους ἡ μορφὴ τοῦ Τζὰκ παρουσιάστηκε χαμογελαστή.

Μόλις μ' ἀντίκρυσε ὅμως ἡ φυσιογνωμία του ἄλλαξε ἀμέσως. Χλώμιασε, τὰ μάτια του πῆραν μιὰ περίεργη ἔκφρασι καὶ ὅλο τὸ πρόσωπό του ἐξέφραζε τὴν μεγαλύτερη ἔκπληξι. Ἔκανε λίγα βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω, σὰν νὰ εἶχε ἀντικρύσει ξαφνικὰ κάποια ὀπτασία. Ἡ φωνή του ἀντήχησε σὰν ἕνας ὑπόκωφος ψίθυρος.

—Μαίρη, εἶσαι ἐσὺ ἀλήθεια; Πραγματικὰ ἦρθες ἐδῶ, ἀγάπη μου; Δὲν θέλω ὅμως τὸν οἶκτο σου. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς τὴν ἀγάπη σου.

—Τζάκ, ἀγάπη μου, φώναξα, σὲ θέλω, σὲ λαχταρῶ, σ' ἀγαπῶ. Στ' ἀντίκρυσμα μονάχα τοῦ Ἄρθουρ κατάλαβα ὅτι ἡ ἱστορία ἐκείνη ἀνήκει ὁριστικὰ πιὰ στὸ παρελθόν. Ἂν μὲ διώξῃς, Τζάκ, θὰ γίνω πολὺ δυστυχισμένη... Ἔπειτα... ἔπειτα κάποιο πλασματάκι ποὺ πρόκειται νἄρθῃ στὸν κόσμο, ἔχει ἀνάγκη ὄχι μονάχα ἀπὸ μαμά, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πατέρα... Ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ μητέρα, Τζάκ.... Ἀγάπη μου, πές μου ὅτι μὲ θέλεις...

—Ἂν σὲ θέλω!.. Ἂν σὲ θέλω!..

Ἡ ἀγκαλιά του ποὺ μὲ δέχτηκε σφιχτὰ καὶ τὰ χείλη του ποὺ μὲ φλόγα κόλλησαν στὰ δικά μου, ἦταν ἡ καλύτερη βεβαίωσις γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ μᾶς περίμενε...

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ - τρία χρόνια, χαρούμενες φωνὲς καὶ παιδιάστικα βηματάκια διέκοπταν τὴ σιωπὴ καὶ τὴν ἡσυχία τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ ὅταν ὁ Τζὰκ σήκωνε στὴν ἀγκαλιά του ἕνα κοκκινομάλλικο ἀγοράκι, ἐνῷ μὲ τἄλλο χέρι ἀγκάλιαζε τὴ μέση μου, ἀντικρύζαμε καὶ οἱ τρεῖς ἕνα ἀκύμαντο, ρόδινο κι' εὐτυχισμένο μέλλον !

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ...ΙΚΑΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

= 1 =

«Λίγα γράμματα μ' ἔμαθε ὁ πατέρας μου. Ὁ Θεὸς ἂς συγχωρέσῃ τὴν ψυχή του. Ἂν μ' ἐμάθαινε περισσότερα, δὲν θὰ γινόμουνα ὅ,τι ἔγινα.

= 2 =

»Ἕναν ὁλόκληρο χρόνο ἤμουν ἐπιμελέστατος καὶ τακτικώτατος στὶς ὑποχρεώσεις μου, ποτὲ ὅμως ὁ προϊστάμενός δὲ μοῦ εἶπε: εὐχαριστῶ. Ἔκαμα ἕνα μῆνα νὰ πατήσω στὸ γραφεῖο μου καὶ προβιβάσθηκα.

= 3 =

»Μὴ ζητήσῃς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο νὰ εὐχαριστήσῃς τὴ δική σου συνείδησι, ἀλλὰ τὴ συνείδησι τῶν ἄλλων. Ἂν κάμῃς τὸ πρῶτο, θὰ σ' ὀνομάσουν ἐγωϊστή, ἂν κάμῃς τὸ δεύτερο, θὰ ὀνομασθῇς ὑποχρεωτικὸς καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος.

= 4 =

»Μὴν ἐξετάσῃς ποτὲ ἐνδομύχως τί φρονεῖς ἐσὺ γιὰ τὸν ἑαυτό σου, ἀλλὰ τί φρονοῦν οἱ πολλοὶ γιὰ σένα. Τὸ πρῶτο εἶναι ἀδιάφορο καὶ περιττό. Τὸ δεύτερο εἶναι σπουδαιότατο. Ἐπειδὴ δὲ τοὺς πολλοὺς τοὺς ἄγουν καὶ τοὺς φέρουν οἱ καθημερινὲς ἐφημερίδες, φρόντισε ἐννέα τοὐλάχιστον ἀπ' αὐτὲς νὰ σ' ὀνομάσουν μεγάλο ἄνθρωπο. Ὁ κόσμος θὰ τὸ πιστέψῃ καὶ, δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ τὸ.. πιστέψῃς καὶ ὁ ἴδιος.

= 5 =

»Ἕνας ἱκανὸς ὑπάλληλος κατεῖχε μιὰ θέσι ποὺ μοῦ ἄρεσε. Ἔγραψα ἕνα σημείωμα ἐναντίον του καὶ τὸ κατεχώρησα, ἐπὶ πληρωμῇ, σὲ μιὰν ἐφημερίδα. Ὁ ὑπάλληλος ἐπαύθηκε. Ἔγραψα μετὰ ἕνα ἄλλο σημείωμα ἐπαινῶντας τὸν ἑαυτό μου καὶ τὸ κατεχώρησα καὶ πάλι, πληρώνοντας διπλάσιο ποσὸν — ἦταν μεγαλύτερο — σὲ μιὰν ἄλλη ἐφημερίδα. Διωρίσθηκα ἐγώ.

= 6 =

»Σήμερα πῆγα νὰ ξυρισθῶ, ὁ κουρέας μου ὅμως εἶχε κλείσει τὸ κουρεῖο του. Ρώτησα τὸν γείτονά του σχετικῶς κι' ἔμαθα ὅτι διωρίσθηκε ὑγειονοσταθμάρχης.

= 7 =

»Ὅσες φορὲς φεύγω ἀπὸ τὴν πόλι ποὺ διαμένω καὶ ὅσες ἐπιστρέφω, φροντίζω νὰ καταχωρῆται τὸ σπουδαῖο αὐτὸ γεγονὸς σὲ μερικὲς ἐφημερίδες.

= 8 =

»Μὴν κακολογῇς κανένα ὅσο κι' ἂν εἶναι ἀγράμματος, ἄθλιος, ἀνίκανος. Ὁ κόσμος θὰ πῇ ὅτι τὸ κάνεις ἀπὸ φθόνο.

= 9 =

»Σπανίως φιλονεικῶ κι' ἀκόμη σπανιώτερα συζητῶ. Εἶμαι πάντοτε τῆς ἴδιας γνώμης μὲ τὸν συνομιλητή μου, κι' αὐτὸ εἶναι τὸ ἀσφαλέστερο μέσον νὰ σὲ νομίζῃ κανεὶς σοφό. Ποτὲ ὁ ἄνθρωπος δὲν εὐχαριστεῖται περισσότερο παρὰ ὅταν βλέπῃ τὶς ἰδέες του ἐπικροτούμενες.

= 10 =

»Ἔχε φίλους ὅλο τὸν κόσμο καὶ χαιρέτα πάντα χαμογελῶντας.

= 11 =

»Βάδιζε πάντοτε βιαστικὰ καὶ σκεπτικὸς καὶ ἂν σὲ ρωτήσῃ κανένας ποῦ πηγαίνεις, πές του σύντομα ὅτι ἔχεις σπουδαία ἐργασία καὶ ἄφησέ τον ἀφοῦ τοῦ ζητήσῃς συγγνώμην. Εἶναι καλὸ νὰ νομίζουν οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἶσαι πάντα ἀπησχολημένος.

= 12 =

»Μίλα γιὰ ὅλα τὰ πράγματα ὅταν δὲν βρίσκεσαι μεταξὺ ἀνθρώπων ποὺ τὰ ξέρουν καλύτερα ἀπὸ σένα. Ἐπειδὴ δὲ στὸν κόσμο αὐτὸν ὅσοι ἀκριβῶς δὲν ξέρουν τίποτε μιλοῦν γιὰ ὅλα, μίλα κι' ἐσὺ γιὰ ὅλα ὅταν καὶ οἱ ἄλλοι κάνουν τὸ ἴδιο..»

★

Τὰ «Ἀπομνημονεύματα» αὐτά, γραμμένα ἐπάνω σ' ἕνα κιτρινισμένο ἀπὸ τὸν χρόνο χαρτί, ποὺ περιῆλθαν στὰ χέρια μου κατὰ παράδοξον τρόπο, ἐγράφησαν ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο πρὸ πολλοῦ ἀποθανόντα, ἕνα πρόσωπο ποὺ τιμήθηκε πάρα πολύ, ἔφθασε στὶς ἀνώτατες διοικητικὲς βαθμίδες τοῦ τόπου του, ἐπαινέθηκε καὶ ἐθαυμάσθη γιὰ τὴν ἱκανότητα καὶ τὴ μόρφωσί του...

ΤΑ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΦΙΛΙΑ

Τὸ μακάβριο φιλὶ τῆς «Κολάσεως»

Τέλη τοῦ χίλια διακόσια μ. Χ. Εἶναι ἐποχὴ σφαγῶν καὶ δηώσεων. Ζηλοτυπίες, φιλοδοξίες καὶ φθόνοι δημιουργοῦν πολέμους ποὺ συνεχίζονται ἀπὸ μιὰ γενεὰ στὴν ἄλλη, γιὰ τὴν κατάκτησι ἑνὸς πύργου, ἑνὸς κτήματος καὶ κάποτε ἑνὸς πηγαδιοῦ. Ἡ ἰδιοτροπία ἑνὸς ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ φέρῃ τὸν πόλεμο ἢ τὴν εἰρήνη. Μιὰ οἰκογένεια μπορεῖ νὰ αἱματοκυλίσῃ μιὰν ὁλόκληρη ἐπαρχία. Ἡ τύχη τῶν λαῶν μπορεῖ νὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὸ χαμόγελο μιᾶς γυναίκας.

Κάποτε ὅμως τὸ μῖσος δαμάζεται μὲ τὸν ἔρωτα.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

Στὰ 1275, ἔγινε εἰρήνη μεταξὺ τῶν μεσὲρ Μαλατέστα ντὲ Βερούκιο, ἄρχοντος τοῦ Ρίμινι καὶ τοῦ μεσὲρ Γκουΐντο ντὲ Πολέντα, ἄρχοντος τῆς Ραβέννας. Καὶ γιὰ νὰ παγιωθῇ καλύτερα ἡ εἰρήνη αὐτὴ μὲ δεσμοὺς οἰκογενειακούς, σκαρώνεται ἕνας γάμος.

Στὴν οἰκογένεια τῶν Πολέντα εἶναι τῆς παντρειᾶς μιὰ νέα, ἡ Φραντσέσκα, μὲ ὑπέροχη ὀμορφιὰ καὶ μεγάλη καρδιά. Στὴν οἰκογένεια τοῦ γέρω - Μαλατέστα βρίσκονται τρεῖς ἄνδρες, πολὺ διαφορετικοὶ στὴν ἡλικία καὶ στὴν ἐμφάνισι: ὁ Τζιοβάννι, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Μαλατεστῖνο.

Ὁ Μαλατεστῖνο, μὲ ἕνα μάτι χαλασμένο, δὲν εἶναι ἀκόμη ὥριμος γιὰ παντρειά. Ὁ Παῦλος εἶναι ἔξη χρόνια παντρεμένος (δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1269) μὲ τὴν Ὀράμπιλε Βεατρίκη, θυγατέρα τοῦ Οὐμβέρτου κόμητος τοῦ Γκιάτσιολο, ποὺ εἶναι παλαιὸ φέουδο τῆς ἐκκλησίας τῆς Ραβέννας καὶ ἔχει γίνει δυὸ φορὲς πατέρας. Γιὰ τὴν Φραντσέσκα, λοιπόν, δὲν μένει παρὰ ὁ Τζιοβάννι Μαλατέστα.

ΚΟΥΤΣΟΣ ΚΑΙ ΑΣΧΗΜΟΣ

Ὁ Τζιοβάννι ἔχει καὶ ἕνα παρατσοῦκλι: λέγεται Τζιαντσιόττο, δηλαδὴ Γιάννης ὁ κουτσός, γιατὶ εἶναι πραγματικὰ κουτσὸς καὶ ἄσχημος.

Σὲ ἡλικία εἴκοσι χρονῶν, ὁ Τζιαντσιόττο εἶχε τὴ φήμη τοῦ καλοῦ πολεμιστοῦ, γενναίου ἀλλὰ καὶ θηριώδους. Κυνηγῶντας τὶς γυναῖκες δὲν μεταχειρίστηκε ποτὲ γλυκόλογα καὶ χάδια, ἀλλὰ μοναχὰ τὴ δύναμί του. Καὶ τώρα ποὺ ἔχει περάσει τὰ τριάντα, δὲν εἶναι τόσο κατάλληλος νὰ παρουσιασθῇ γιὰ γαμπρὸς σὲ μιὰν ὄμορφη καὶ λεπτότατη νέα.

Οἱ ἀρχηγοί, λοιπόν, τῶν δυὸ οἰκογενειῶν συμφωνοῦν νὰ ἐξαπατήσουν τὴ νέα, νὰ τὴν θυσιάσουν δηλαδὴ στοὺς πολιτικοὺς σκοποὺς των. Ἔτσι ἀναθέτουν στὸν Παῦλο νὰ παρουσιαστῇ στὴν Φραντσέσκα σὰν πληρεξούσιος τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ νὰ τὴν στεφανωθῇ αὐτός.

Ὁ Παῦλος εἶναι πολὺ ὡραῖος. Στὰ παπικὰ διατάγματα καὶ τὶς βοῦλλες, καθὼς καὶ σὲ ὅλες τὶς συμβολαιογραφικὲς πράξεις, ἀναφέρεται πάντα μὲ τὸ παρατσοῦκλι «Ὡραῖος».

Ὁ Παῦλος δὲν ἀποστρέφεται τὰ ὅπλα, γιατὶ δὲν τὸ ἐπιτρέπει ἡ ἐποχή του τέτοιο πρᾶγμα. Ἀγαπάει ὅμως πιὸ πολὺ τὰ ἔργα καὶ τὶς διασκεδάσεις τῆς εἰρήνης ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ πολέμου.

Ὡστόσο, ἑτοιμάζεται ὁ γάμος δίχως νὰ δώσουν πολλὲς πληροφορίες στὴν Φραντσέσκα, ἂν καὶ εἶναι ἀμέσως ἐνδιαφερομένη.

— Θὰ πάρῃς ἕνα παιδὶ τοῦ Μαλατέστα ντὲ Βερούκιο, τῆς λένε μοναχά.

Καὶ ὁ Παῦλος παρουσιάζεται στὴν Φραντσέσκα σὰν ἰδεώδης ἀρραβωνιαστικὸς ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ σὲ λίγο ἕνας σύζυγος γοητευτικός.

Ἔτσι ἡ νέα, ποὺ εἶναι μόλις δεκαοκτὼ χρονῶν, θεωρεῖ τὸν γάμο σὰν τὸν λαμπρότατο πρόλογο μιᾶς ζωῆς γεμάτης ἱκανοποιήσεις τῶν ὡραιοτέρων ἐρωτικῶν ὀνείρων, καὶ μιᾶς ἀρετῆς ἀπαράμιλλης.

Ο ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΟΣ

— Ὁ σύζυγος εἶμαι ἐγώ!

Ἡ Φραντσέσκα ντὰ Πολέντα, ποὺ ἔγινε χωρὶς νὰ ξέρῃ σύζυγος τοῦ Τζιαντσιόττο Μαλατέστα, μένει σὰν ἀπολιθωμένη μπροστὰ στὸν βλοσυρὸν ἐκεῖνον ἄνδρα, ποὺ παρουσιάσθηκε μπροστά της ξαφνικά, μ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο νὰ διεκδικήσῃ τὰ συζυγικά του δικαιώματα.

Τὸ θῦμα τῆς φρικτῆς ἐκείνης ἀπάτης σκέπτεται τὴν σκληρότητα τοῦ πατέρα ποὺ ἐθυσίασε τὸ ὡραῖο καὶ μονάκριβο κορίτσι του γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς οἰκογενείας. Σκέπτεται τὴν φάρσα τοῦ γάμου. Σκέπτεται τὸ θεῖο πρόσωπο τοῦ Παύλου ποὺ ἐδέχθηκε νὰ παίξῃ αὐτὸ τὸ ρόλο στὴν φρικτὴ ἀπάτη.

Ὁ Παῦλος βρίσκεται τώρα στὴν καρδιά της, εἶναι γι' αὐτὴν ὁ πραγματικός, ὁ ἰδεώδης σύζυγος. Ἐνῷ ὁ ἄλλος, ὁ Τζιαντσιόττο, τῆς φαίνεται σὰν ἀποκρουστικὸς παρείσακτος. Ἀλλὰ ὁ παρείσακτος χαμογελάει σατανικά.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ σύζυγος!

Καὶ ὅμως ὁ Τζιαντσιόττο ποὺ συνήθως εἶναι πολὺ ἀπότομος στὶς ἐκδηλώσεις του, ποὺ ὅταν θέλει νὰ γελάσῃ μορφάζει, ποὺ μ' ἕνα ἀγκάλιασμα συντρίβει καὶ μ' ἕνα φιλὶ δαγκώνει, ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὴν δροσερὴ ὀμορφιὰ τῆς γυναίκας του, μπροστὰ στὰ ὑπέροχα μάτια ὅπου ἄρχιζαν νὰ λαμπυρίζουν τὰ πρῶτα δάκρυα, μπροστὰ στὸ στοματάκι της ποὺ τρέμει ἀπὸ ἀγανάκτησι καὶ φόβο, γίνεται ταπεινός, γεμάτος σεβασμὸ γι' αὐτὴν καὶ τῆς μιλάει μ' ἕναν τόνο ποὺ βρίσκεται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸ βλοσυρό του ὕφος, μὲ τοὺς ἀπότομους τρόπους καὶ τὸ σακατεμένο κορμί του.

Ἡ νύχτα, γιὰ τὴν Φραντσέσκα, δὲν εἶναι θεία νύχτα ἐρωτική, ἀλλὰ μιὰ τρομερὴ νύχτα φρίκης.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἀκόμη καὶ οἱ πιὸ ἀνεπιθύμητες ἐρωτικὲς ἑνώσεις καρποφοροῦν καὶ ἡ Φραντσέσκα γίνεται μητέρα ἑνὸς κοριτσιοῦ ποὺ τὸ ὀνομάζουν Κονκόρντια (δηλαδὴ Ὁμόνοια), ὄχι γιὰ νὰ ὑπενθυμίσῃ τὴν οἰκογενειακὴ ὁμόνοια ἀλλὰ τὴν Κονκόρντια Μαλατέστα, μητέρα τοῦ Τζιαντσιόττο.

Ὁ Παῦλος εἶναι τώρα μακρυὰ ἀπὸ τοὺς δικούς του. Γιὰ νὰ κρατήσῃ ψηλὰ τὸ γόητρο τῆς οἰκογενείας,

τὸν ἔστειλαν στὴν Φλωρεντία ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ λαοῦ καὶ ὡς ἐγγυητὴν τῆς εἰρήνης. Καὶ ἐπῆγε μόνος, γιατὶ κατὰ παλαιὰν συνήθεια, οἱ προσωρινοὶ τιτλοῦχοι ἀνωτέρων ἀξιωμάτων πρέπει νὰ εἶνε ξένοι καὶ νὰ μὴν ἔχουν μαζί τους οὔτε γυναῖκα, οὔτε παιδιά.

Στὴν ὄμορφη ἐκείνη πολιτεία, ὅπου οἱ γυναῖκες, μὲ τὴν λεπτότητά τους καὶ τὴν εὐγένεια, σκορπᾶνε παντοῦ τὴ χαρά, ὁ Παῦλος μαραζώνει ἀπὸ μιὰν ἀπεριγραπτη θλῖψι. 'Η μορφὴ τῆς Φραντσέσκας δὲν τοῦ φεύγει ἀπὸ τὴν καρδιὰ καὶ τὸν τύπτει ἡ συνείδησις, γιατὶ ἐβοήθησε τὸν Τζιαντσιόττο νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκα του.

'Αφοῦ ἔμεινε δώδεκα μῆνες στὴ Φλωρεντία, ὁ Παῦλος Μαλατέστα, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι σπουδαιότατες οἰκογενειακὲς ἀνάγκες τὸν καλοῦν ἀπὸ τὴν Φλωρεντία, παίρνει ἄδεια καὶ ἐπιστρέφει στὸ Ρίμινι. Καὶ παρουσιάζεται ἐκεῖ ξαφνικά, ὄχι γιὰ νὰ δῇ τὴν γυναῖκα του, τὴν 'Ορμπιλε, ἀλλὰ τὴν λατρευτή του νύμφη.

ΕΝΑΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ

'Ο σεβασμὸς πρὸς τὴν οἰκογένειά του δὲν ἐπιτρέπει στὸν Παῦλο νὰ προσβάλῃ τὸν παραμορφωμένον ἀδελφόν του. Καὶ ἡ συνείδησις τῆς μητρότητος πνίγει στὴν Φραντσέσκα κάθε σκέψι ἁμαρτωλή.

Καὶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, ποὺ δὲν ἐμίλησαν ποτὲ γιὰ ἔρωτα, βρίσκουν ἀνακούφισι στὸν κρυφό τους πόνο, κουβεντιάζοντας γιὰ πράγματα ἁγνὰ καὶ ὡραῖα.

Κάποτε διαβάζουν μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἡρωϊκοὺς ἐκείνους θρύλους ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν Γαλλία, ποὺ λένε γιὰ τὸν βασιλέα 'Αρτοὺ καὶ τοὺς καταπληκτικοὺς ἄθλους τῶν ἱπποτῶν τῆς Στρογγυλῆς Τραπέζης, τοὺς θρύλους ἐκείνους ποὺ δίνουν ἀφορμὴ συζητήσεων στὰ σπίτια τῶν πλουσίων καὶ τὶς Αὐλὲς τῶν ἀρχόντων.

Μιὰ μέρα ὁ Παῦλος καὶ ἡ Φραντσέσκα ἐδιάβαζαν μαζὶ ἕνα βιβλίον ποὺ ἀφηγεῖται γιὰ τὸν περιπλανώμενον ἱππότην Λαντσιλλόττον ντὲλ Λάγκο, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ βασιλέως 'Αρτού, τὴν πεντάμορφη Τζινέβρα, κάνει μεγάλους καὶ καταπληκτικοὺς ἄθλους, ποὺ τοὺς ὑμνεῖ ὁ τραγουδιστὴς τῆς Αὐλῆς Γαλεότος. Καὶ ὁ τελευταῖος αὐτὸς πείθει τὴν βασίλισσα νὰ ἀνταμείψῃ μ' ἕνα φιλὶ τὸν γενναῖο καὶ ντροπαλὸν ἱππότην.

Τὸ φιλὶ ἐκεῖνο, ὅπως περιγράφεται στὸ προδοτικὸ βιβλίο, ταράζει καὶ γοητεύει τοὺς δυὸ νέους, ποὺ διαβάζουν σχεδὸν στόμα μὲ στόμα καὶ ἔχουν τὶς καρδιὲς δεμένες μὲ τὰ δεσμὰ τῆς ἀγάπης.

Μοιραῖα, σχεδὸν χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, τὰ στόματά των πλησιάζουν ἀκόμη περισσότερο, τὰ βλέφαρά τους χαμηλώνουν στὰ λιγωμένα μάτια, καὶ τὰ χείλη τοῦ Παύλου σφραγίζουν τὸ στόμα τῆς Φραντσέσκας, ποὺ δὲν ἔχει πιὰ δύναμι νὰ ἀντισταθῇ.

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟ ΤΕΛΟΣ

'Η φλόγα, ποὺ δὲν εἶχε καθόλου σβύσει ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀνάβει πάλι καὶ γιγαντώνεται στὴν καρδιὰ τῆς Φραντσέσκας, ἐνῷ ὁ Τζιαντσιόττο βρίσκεται στὸ Πέζαρο, ὅπου διωρίσθηκε ἔπαρχος. Καὶ μὲ τὸ ἀξίωμα αὐτό, δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ μαζί του τὴν οἰκογένειά του.

Οἱ συχνὲς ἐπισκέψεις τοῦ Παύλου πρὸς τὴν Φραντσέσκα δὲν διαφεύγουν ἀπὸ κάποιον ποὺ ἀνέλαβε νὰ παρακολουθῇ τὴ νέα. 'Επίσης καὶ ὁ Μαλατεστῖνο, ἀφοῦ μάταια ἐπροσπάθησε νὰ ἐρωτοτροπήσῃ μὲ τὴν ὄμορφη κουνιάδα του, θέλει τώρα νὰ ἐκδικηθῇ. 'Ημπορεῖ νὰ εἶναι καὶ κάποιος ὑπηρέτης ποὺ ἔχει συμφέρον νὰ καταδώσῃ τοὺς ἐρωτευμένους, γιὰ νὰ πάρῃ κάποιαν ἀμοιβή.

Ἔτσι, μιὰ θλιβερὴ ἡμέρα ὁ Τζιαντσιόττο τὰ μαθαίνει ὅλα.

— Κάποιος μπαίνει τὴ νύχτα στὸ δωμάτιο τῆς Φραντσέσκας, τοῦ λένε καὶ φεύγει τὰ ξημερώματα.

'Ο Τζιαντσιόττο δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνους ποὺ πελαγώνουν σὲ σκέψεις καὶ ἀναστεναγμούς. Μιὰ νύχτα, λοιπόν, περασμένα μεσάνυχτα, παρουσιάζεται ξαφνικὰ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Φραντσέσκας καὶ τῆς φωνάζει νὰ τοῦ ἀνοίξῃ ἀμέσως.

Τί συμβαίνει στὸ μισοσκότεινο δωμάτιο, φωτισμένο μόνο ἀπὸ τὴν καντήλα ποὺ καιει μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα; 'Ο ἄντρας ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ μέσα πρέπει νὰ φύγῃ τὸ ταχύτερον γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ἀπόδειξι τῆς ἐνοχῆς.

'Η γυναῖκα πρέπει νὰ σταματήσῃ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς της καὶ τὸ τρεμούλιασμα, ποὺ τῆς ταράζει ὅλο τὸ σῶμα, πρέπει νὰ δώσῃ στὴν φωνή της ἕναν τόνο φυσικό, ὥστε ὁ ἄντρας της νὰ μὴν ὑποψιαστῇ τὸ παραμικρό.

— Τώρα, Τζιοβάννι, ἔρχομαι.

Καὶ ἡ πόρτα ἄνοιξε μόλις ὁ Παῦλος ἐχάθηκε κάτω ἀπὸ μιὰ καταπακτὴ ποὺ ἐχώριζε τὸ δωμάτιο τῆς Φραντσέσκας ἀπὸ ἕναν μυστικὸ διάδρομο.

'Ο Τζιαντσιόττο μπαίνει μέσα ὁρμητικά, μανιασμένος, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, μέσα στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ποὺ τοῦ εἶναι γνωστὸ σὲ ὅλες του τὶς λεπτομέρειες. Στὸ σκοτάδι διακρίνει κάτι ποὺ κινεῖται ἀκόμη στὸ ἄνοιγμα τῆς καταπακτῆς ποὺ δὲν ἔκλεισε καλά.

Εἶναι τὸ φόρεμα τοῦ Παύλου ποὺ ἁρπάχτηκε ἀπὸ ἕνα καρφί. Ἔτσι ὁ δραπέτης δὲν ἐπρόφθασε νὰ χαθῇ στὸ σκοτάδι.

Τὸ σπαθὶ τοῦ Τζιαντσιόττο πέφτει δυὸ φορὲς σταθερά. 'Ο Παῦλος καὶ ἡ Φραντσέσκα δὲν θὰ μπορέσουν πιὰ νὰ φιληθοῦν.

Η ΑΠΗΧΗΣΙΣ ΣΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

'Η εἴδησις τῆς τραγωδίας αὐτῆς μαθεύεται σὲ ὅλον τὸν κόσμο καὶ κάνει ὅλες τὶς ἐρωτευμένες γυναῖκες νὰ τρέμουν ἀπ' τὸ φόβο.

Στὶς Αὐλές, ὅπου οἱ γυναῖκες δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ νὰ ὑφαίνουν, νὰ κεντοῦν καὶ νὰ κουβεντιάζουν, στὰ σπίτια τῶν ἀρχόντων ὅπου ἡ κλαγγὴ τῶν ὅπλων σβύνει στὶς μελωδίες τῶν τραγουδιῶν καὶ τὶς ἁρμονίες τῶν λαούτων, ἡ θλιβερὴ αὐτὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια χάνει τὰ σκοτεινά της χρώματα.

Πολλοὶ ρίχνουν τὸ φταίξιμο στὴν ἀρχὴ τοῦ οἰκογενειακοῦ δράματος, σ' αὐτὸν τὸν γάμο μὲ πληρεξούσιο ποὺ ἔσυρε στὸ βάραθρο ἕνα ἀθῶο κοριτσάκι. Ἔτσι, τὴν αὐστηρότητα καὶ τὴν ἀγανάκτησι γιὰ τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο ἁμάρτημα, διαδέχεται ὁ οἶκτος.

'Η αἱματοβαμμένη αὐτὴ ἱστορία θὰ γίνῃ ὑπόθεσις πολλῶν μυθιστορημάτων καὶ θεατρικῶν ἔργων. 'Απὸ ὅλα ὅμως πιὸ πολὺ θὰ μείνουν στοὺς αἰῶνες οἱ λίγοι ἐκεῖνοι στίχοι τοῦ Δάντη, ποὺ ἐξιστορεῖ μὲ λίγα λόγια τὴν μεγάλη τραγωδία στὸ πέμπτο ἆσμα τῆς ἀθάνατης «Κολάσεως».

ΜΑΡΙΟΣ

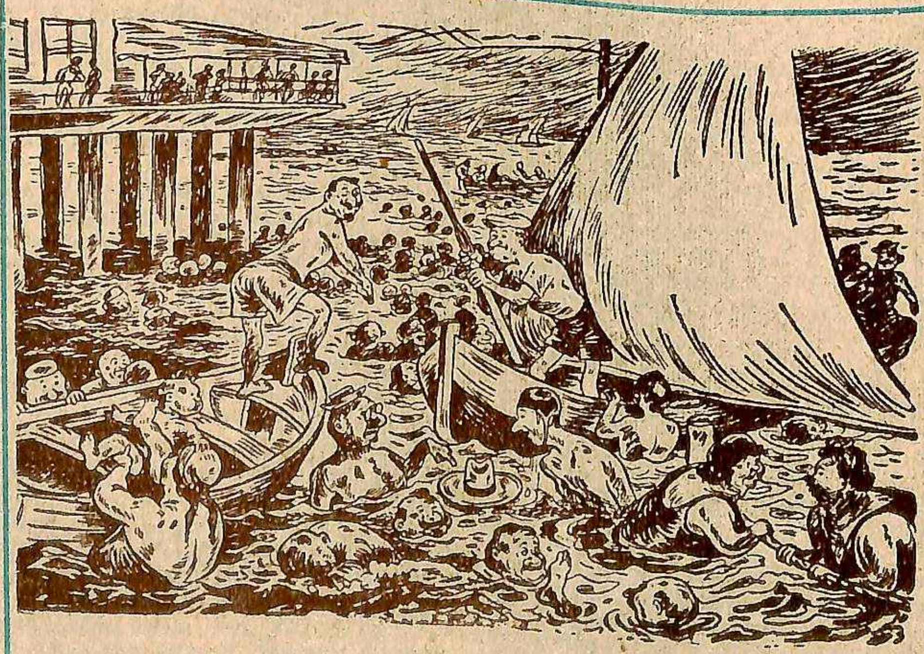

—"Οχι, κύριε, δὲν μπορεῖτε νὰ πιάστε, τὴ θέσι αὐτὴ 'Ανήκει σ' ἕναν φίλο μου, ὁ ὁποῖος ἄφησε μάλιστα τὸ καπέλλο του, γιὰ νὰ πεταχτῇ μιὰ στιγμὴ ἔξω

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

20 ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΑΡΘΕΝΕΣ ΚΙ' ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑ ΔΟΥΛΟΙ ΣΤΑ ΣΟΥΛΤΑΝΙΚΑ ΧΑΡΕΜΙΑ

Η ΦΟΒΕΡΗ λεηλασία τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τὸν αἱμοβόρο πειρατὴ Τριπολίτη, ποὺ ἐκράτησε δώδεκα ὁλόκληρα μερόνυχτα, ὑπῆρξε τόσο ἀποδοτικὴ σὲ ζωντανὴ λεία καὶ πολύτιμα λάφυρα, ὥστε δὲν ἔφθασαν νὰ τὰ περιλάβουν οἱ 54 πελώριες κουρσάρικες γαλέρες τοῦ στόλου του.

Τότε ὁ Τριπολίτης, ποὺ δὲν ἐγνώριζε κανένα ἐμπόδιο, διέταξε τοὺς ἄνδρες του:

— Ὑπάρχουν βυθισμένα στὸ λιμάνι τῆς Θεσσαλονίκης πολλὰ ἐμπορικά. Τὰ βύθισαν οἱ Βυζαντινοὶ γιὰ νὰ φράξουν τὴν εἴσοδό του. Θὰ τ' ἀνελκύσετε, θὰ τὰ φορτώσετε καὶ θὰ φύγουμε.

Δέκα χιλιάδες πειραταὶ ἐτέθησαν ἀμέσως σὲ πυρετώδη κίνησι γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ των. Ἔστησαν ἀμέσως τεράστια πρόχειρα βαροῦλκα ἐπάνω στὰ τείχη, ἔδεσαν ἕνα - ἕνα τὰ βυθισμένα πλοῖα μὲ στερεὰ σχοινιὰ καὶ κατόπιν ἄρχισαν νὰ τὰ σύρουν πρὸς τὴν ἐπιφάνεια... Δουλειὰ κολοσσιαία, τὴν ὁποίαν ὅμως ἐκμηδένισαν οἱ χιλιάδες τῶν αἰχμαλώτων ποὺ ἀγγάρεψαν.

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Τέλος, τὰ βυθισμένα πλοῖα ἀνεσύρθησαν, ἐπισκευάσθηκαν πρόχειρα καὶ φορτώθηκαν μὲ τὰ ἀμέτρητα λάφυρα.

Κατόπιν, ἀφοῦ συσσώρευσαν οἱ πειραταὶ στὰ κύτη τῶν πλοίων τὶς δυόμισυ χιλιάδες νεαρῶν αἰχμαλώτων καὶ τοὺς ἐστοίβαξαν σὰν ἐμπορεύματα, ἐδόθηκε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως...

Ἦταν Παρασκευή. Δωδεκάτη Αὐγούστου τοῦ 904 μ. Χ.

'Ημέρα ἀλησμόνητη στὴν ἱστορία τῆς πολυπαθοῦς Θεσσαλονίκης...

Τὰ κουρσάρικα τύμπανα ἄρχισαν νὰ ἀλαλάζουν ἕνα θορυβῶδες ἐπινίκειον, τὰ κύμβαλα νὰ χτυποῦν μὲ δαιμονισμένο κρότο καὶ οἱ χιλιάδες τῶν πειρατῶν νὰ σείουν τὰ γυμνὰ ξίφη των ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν τρομοκρατημένων αἰχμαλώτων καὶ νὰ κραυγάζουν σὰν ἄγρια θηρία...

Τέλος ἐσήκωσαν τὶς ἄγκυρές των καὶ ξεκίνησαν.

ΦΡΙΚΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ

Τὸ μαρτυρικὸ ταξίδι τῶν Βυζαντινῶν αἰχμαλώτων ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες τραγωδίες ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία.

Οἱ δυστυχισμένοι νεαροὶ αἰχμάλωτοι, δεμένοι ἄλλοι χειροπόδαρα, ἄλλοι πισθάγκωνα, καὶ ἄλλοι μὲ βαρειὲς ἁλυσσίδες στὰ πόδια, στοιβαγμένοι ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλον, μαρτυροῦσαν...

Οὔτε μιᾶς σπιθαμῆς τόπος δὲν ἀναλογοῦσε στὸν καθένα. Καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, μέσα σ' ἐκείνη τὴν πολυκοσμία, ἡ ἀναπνοὴ ἔγινε προβληματική...

— Θεέ μου, ἀέρα!... φώναζε ἀπελπιστικὰ μιὰ νεαρὴ μητέρα.

— Βγάλε τὸ πόδι σου ἀπὸ τὸ στόμα μου! ἱκέτευε μιὰ ἄλλη παρθένος σὲ ἕναν εὐπατρίδη Θεσσαλονικέα ποὺ τὸν εἶχαν στοιβάξει ἀπὸ πάνω.

'Αλλὰ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι. Καὶ στὸ μεταξὺ ὁ ἀναπνεόμενος ἀέρας γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ δυσώδης καὶ πιὸ ἀποπνικτικός...

Καὶ τὴν ὅλη αὐτὴν εἰκόνα τῆς φρίκης καὶ τοῦ μαρτυρίου συνεπλήρωναν οἱ γόοι, οἱ θρῆνοι καὶ οἱ κοπετοὶ τῶν νεαρῶν παρθένων, τὶς ὁποῖες οἱ ἀπάνθρωποι κουρσάροι ἔρχονταν καὶ ἅρπαζαν μιὰ - μιὰ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὶς κτηνώδεις ὀρέξεις των.

ΝΕΚΡΟΙ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΟΙΒΑΖΟΝΤΑΙ ΜΑΖΙ ΣΤΑ ΒΡΩΜΕΡΑ ΚΥΤΗ

Δυὸ ὁλόκληρα μερόνυχτα ἔπλεαν, μέσα σὲ μιὰ φρικωδῶς θερμὴ ἀτμόσφαιρα. Τὴ νύχτα τέλος τῆς Κυριακῆς, 14ης Αὐγούστου, ἔφθασαν στὶς Σποράδες, περιέπλευσαν τὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ τῆς Εὐβοίας καὶ ἀγκυροβόλησαν στὴν Πάτμο...

'Εν τῷ μεταξὺ ἡ ζωὴ τῶν δυστυχισμένων αἰχμαλώτων μέσα στὰ κύτη τῶν πλοίων εἶχε καταντήσει βασανιστική. Γιατὶ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων δεινῶν εἶχαν τώρα καὶ τὴν δίψα καὶ τὴν πεῖνα...

Οἱ πειραταὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τοὺς πετοῦσαν κανένα ξερό, σκουληκιασμένο κομμάτι ψωμὶ καὶ σκυμμένοι ἐπάνω ἀπὸ τὸ κῦτος, ἐχάζευαν ἀπολαμβάνοντας τὸ φρικτὸ θέαμα τῆς ἀμόρφου μάζας τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπάλευαν μεταξὺ

των ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ τὸ ἁρπάξουν!

Τὸ νερὸ τοὺς τὸ πετοῦσαν, ὅπως ποτίζει κανεὶς τὰ λουλούδια. Τοὺς ἐρράντιζαν.. Καὶ εἶνε ζήτημα ἐὰν κάποια σταγόνα ἔβρεχε τὰ φλογισμένα χείλη ὅλου ἐκείνου τοῦ ἀλληλοστοιβαγμένου κόσμου..

Ἐκτὸς αὐτοῦ, κάθε φυσικὴ ἀνάγκη ἦταν ἀφορμὴ φοβερῶν βασάνων. Μὲ καμμιὰ δικαιολογία δὲν ἄφηναν κανέναν νὰ βγῇ μέσα ἀπὸ τὴν βρωμερὴ ἐκείνην κόλασι.

— Θεέ μου, πεθαίνω! ἐφώναζαν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ πολλοί.

Καὶ ἀνίκανοι νὰ ἀνθέξουν περισσότερο στὸ μαρτύριο αὐτό, παρέδιδαν τὴν ψυχή.

Τότε τὸ μαρτύριο τῶν ὑπολοίπων γινόταν ἀπερίγραπτο.

— Πάρτε τοὺς πεθαμένους ἀπὸ ἀνάμεσά μας! ἱκέτευαν οἱ ζωντανοί.

Καὶ οἱ δυστυχεῖς τὸ θεωροῦσαν μεγάλη εὐτυχία τους ἂν οἱ ἀπάνθρωποι κουρσάροι ἀπεφάσιζαν νὰ ἀνασύρουν τοὺς ἀγαπημένους των νεκροὺς ἀπὸ ἀνάμεσά τους καὶ νὰ τοὺς πετάξουν στὴ θάλασσα...

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΑΦΙΞΙΣ

Στὴν Πάτμο, ὁ κουρσάρικος στόλος τοῦ Λέοντος Τριπολίτη παρέμεινε πέντε-ἕξη μέρες. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε νερό, ἀναγκάσθηκε ν' ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴν Νάξο.

Τὸ νησὶ αὐτὸ ἦταν τότε φόρου ὑποτελὲς στοὺς Σαρακηνοὺς τῆς Κρήτης. Γι' αὐτὸ οἱ δυστυχεῖς κάτοικοί του, παρ' ὅλη τὴ φτώχεια τους, ἀναγκάσθηκαν νὰ γεμίσουν μὲ δῶρα τοὺς κατακτητάς των.

Τέλος, ὕστερα ἀπὸ διήμερη παραμονὴ ἀνεχώρησαν κι' ἀπ' αὐτό, μὲ κατεύθυνσι τὴν Κρήτη, τὸ πειρατικὸ βασίλειο τοῦ Τριπολίτη...

Ἡ εἴδησις ὅτι ἔρχεται νικηφόρος ὁ λεηλατητὴς τῆς Θεσσαλονίκης, εἶχε φθάσει ἐν τῷ μεταξὺ ἕως τὴν μεγαλόνησο.

Καὶ οἱ κάτοικοί της ἔσπευσαν ἀθρόοι στὴν παραλία γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν καὶ νὰ χαιρετίσουν τοὺς τρομεροὺς πειρατάς.

— Ἔρχεται ὁ Τριπολίτης. Ἔρχονται πίσω οἱ Σαρακηνοί! ἦταν ἡ κραυγὴ ποὺ ἀντιβοοῦσε στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος τοῦ πειρατικοῦ νησιοῦ.

Οἱ ἀρχιπειραταὶ ἔτριβαν μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ τὰ χέρια τους στὴ σκέψι ὅτι τὰ χαρέμια τους θὰ γέμιζαν πάλι μὲ ἀναρίθμητα νέα δροσερὰ κορίτσια καὶ οἱ πύργοι τους μὲ πολύτιμα λάφυρα.

Καὶ οἱ ἔμποροι τῆς λευκῆς σαρκὸς μετροῦσαν μὲ περίσκεψι τὰ λεφτά τους καὶ προϋπολόγιζαν πόσες παρθένες καὶ πόσους εὐρωστους νέους θὰ μποροῦσαν νὰ ἀγοράσουν ἀπὸ τὸν Τριπολίτη, γιὰ νὰ θησαυρίσουν πάλι ἀπὸ τὴν μεταπώλησί τους στὰ χαρέμια τῆς Συρίας, τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἱσπανίας.

ΕΝΑ ΣΠΑΡΑΞΙΚΑΡΔΙΟ ΘΕΑΜΑ

Σάββατο ἀγκυροβόλησε ὁ κουρσάρικος στόλος στὸν ναύσταθμο τοῦ Ἡρακλείου Κρήτης καὶ ἄρχισε ἡ ἀποβίβασις πειρατῶν καὶ αἰχμαλώτων.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ παραμείνουν τὰ λάφυρα στὰ πλοῖα χωρὶς φύλαξι, ὁ τρομερὸς Τριπολίτης διέταξε:

— Νὰ στηθῇ ἀμέσως παζάρι καὶ νὰ ἀρχίσῃ τὸ μοίρασμά των!

Ἀμέσως χωρίστηκε ἡ παραλία σὲ τόσα τμήματα, ὅσα ἦσαν καὶ τὰ πλοῖα καὶ ξεφορτώθηκαν οἱ θησαυροὶ καὶ τὰ λάφυρα. Ὕστερα ἄρχισε ἀμέσως ἡ διανομή. Κάθε πλοῖο ἔπαιρνε τὴ μερίδα του...

Τέλος, ἀποβιβάσθηκαν οἱ αἰχμάλωτοι, στοὺς ὁποίους γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς συλλήψεώς των τοὺς ἐπετράπη νὰ ἀναμιχθοῦν καὶ νὰ ἀναγνωρισθοῦν μεταξύ τους.

Τὸ θέαμα ἦταν συγκινητικὸ καὶ σπαραξικάρδιο μαζί.

— Θεανώ! Ἐσὺ ἐδῶ; ἀνεγνώριζε ὁ ἄνδρας τὴν γυναῖκα του.

— Νεόφυτε! Ζῇς! Καὶ τὸ παιδί μας;

— Τὸ ἔσφαξαν!

Καὶ ὀλοφυρόμενοι ἔπεφταν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, βέβαιοι ὅτι σὲ λίγο θὰ χωρίζονταν πάλι γιὰ νὰ μὴν ξαναϊδωθοῦν πιὰ ποτέ...

Παντοῦ ἀκουόταν ὁ φοβερὸς θρῆνος τῶν μαρτυρικῶν αἰχμαλώτων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐμάθαιναν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον παρὰ θανάτους καὶ σφαγὲς ἀγαπημένων τους προσώπων.

Ἡ ἀπελπιστικὴ αὐτὴ σκηνὴ ἐκράτησε ὅλη τὴ νύχτα τοῦ Σαββάτου.

Τὴν ἑπομένη, ὁ Τριπολίτης διέταξε:

— Νὰ γίνῃ ἡ διανομὴ τῶν αἰχμαλώτων!

ΕΜΠΟΡΙΑ ΛΕΥΚΗΣ ΣΑΡΚΟΣ

Ἡ διανομὴ αὐτὴ ὑπερέβαινε κάθε ὅριο ἀπανθρωπίας. Οἱ πειραταὶ ἐχώρισαν τοὺς αἰχμαλώτους κατὰ ἕναν τέτοιον τρόπο, ὥστε σὲ κάθε κουρσάρικη γαλέρα νὰ ἀναλογῇ ὁ ἴδιος ἀριθμὸς καὶ κατὰ φῦλον καὶ κατὰ ἡλικίαν..

λικίαν...Εἶχαν ἀδιαφορήσει τελείως γιὰ τὴν συγγένεια, τὴ φιλία καὶ τοὺς δεσμοὺς ποὺ συνέδεαν πολλοὺς μεταξύ των...

Ὕστερα ἀπὸ τὴν διανομὴ αὐτή, τοὺς ἐμέτρησαν. Ἦσαν εἰκοσιδύο χιλιάδες ἀκριβῶς! Καὶ οἱ πειραταί, ἀφοῦ παρέλαβαν τὸ μερίδιό τους, ἐπιβιβάσθηκαν πάλι στὶς γαλέρες τους..

Ἐκεῖ, ἄρχισε μιὰ ἄγρια ἀγοραπωλησία, μιὰ φρικτὴ σωματεμπορία.

Ὅποιος ἤθελε ν' ἀγοράσῃ ἕναν... ἄνθρωπο, ἀνέβαινε στὸ πλοῖο καὶ τὸν ζητοῦσε.

— Πόσο μοῦ δίνεις τὸν χεροδύναμο αὐτὸν νέο;

— Τὸν θὲς γιὰ τὰ κτήματά σου;

— Ὄχι, γιὰ δοῦλο!

— Εἶναι πρώτης τάξεως. Ἔξυπνος καὶ μορφωμένος. Ἑκατὸ ἱσπανικὰ φλουριά...

Καὶ ἡ ἀγοραπωλησία ἔκλεινε.

— Αὐτὴ ἡ τρυφερὴ κοπέλλα κοστίζει πολλά;

— Στάσου νὰ τὴν δῇς πρῶτα καὶ ὕστερα νὰ ἀποφασίσῃς.

Καὶ ὁ ἀσεβὴς κουρσάρος πετοῦσε τὰ φορέματα τοῦ ζωντανοῦ ἐμπορεύματός του χάμω, γιὰ νὰ τὸ ἐπιδείξῃ μὲ ὅλη τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴν ἑλκυστικότητά του στὸν βάρβαρο ἀγοραστή.

— Διακόσια φλουριά!

— Ἀξίζει, μὰ τὴν ἀλήθεια. Καὶ τάχεις!

Ἄλλη ἀγοραπωλησία ἔκλεινε ἔτσι.

Καὶ τὸ φρικτὸ αὐτὸ ἐμπόριο τῆς λευκῆς σαρκὸς ἐκράτησε δέκα ὁλόκληρες μέρες...

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΠΕΤΙΩΝΤΑΙ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Κατόπιν, ὁ τρομερὸς Τριπολίτης ἐκάλεσε τοὺς πειρατὰς καὶ τοὺς ἀνεκοίνωσε:

— Εἶνε καιρός, παιδιά, νὰ πάω κι' ἐγὼ γιὰ λίγο στὴν πατρίδα μου. Ὁ μεγάλος αὐτὸς θρίαμβός μου θὰ ἦταν κρῖμα νὰ μὴ γίνῃ γνωστὸς καὶ ἀπὸ τοὺς περήφανους πατριῶτες μου.. Θὰ ἑτοιμασθῆτε γιὰ νὰ ξεκινήσωμε γιὰ τὴν Τρίπολι τῆς Συρίας. Καὶ θὰ πάρετε μαζί σας ὅλα τὰ λάφυρα καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ποὺ σᾶς ἐμοίρασα..

Ἔτσι, τὴν δωδεκάτη ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς των, οἱ αἱμοχαρεῖς πειραταὶ τῆς Κρήτης ξεκίνησαν γιὰ τὴν πατρίδα τοῦ ἀρχηγοῦ τους...

Πέρασαν τὴ Σπιναλόγγα, τὰ ἐρημονήσια Γιανισάδες καὶ τὸ ἀκρωτῆρι Σίδερο καὶ τράβηξαν γιὰ τὴν δυτικὴ Μεσόγειο.

Ἐκεῖ, μιὰ φοβερὴ θαλασσοταραχὴ τοὺς ὑποδέχθηκε. Καὶ ἦταν τόσο μεγάλος ὁ κίνδυνος ποὺ διέτρεξαν, ὥστε δὲν ἐδίστασαν διόλου νὰ πετάξουν ἀρκετοὺς αἰχμαλώτους στὴ θάλασσα γιὰ νὰ ξαλαφρώσουν τὰ πλοῖα τους.

Τέλος, ἀφοῦ πέρασαν ἀπὸ τὴν Κύπρο, ὅπου ὑδρεύθηκαν, ἐτράβηξαν κατ' εὐθεῖαν στὴν Τρίπολι...

Ὁ Τριπολίτης ἀποβιβάσθηκε ἐν πομπῇ καὶ ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς μεγαλοπρεποῦς συνοδείας διέσχισε τὴν πόλι. Ὕστερα, ἔφθασε στὸ πατρικὸ σπίτι του, ὅπου ἐπηκολούθησε ἕνα πολυήμερο γλέντι κραιπάλης καὶ ἕνα ἀχαλίνωτο ὄργιον βδελυγμιῶν...

Οἱ κάτοικοι τῆς Τριπόλεως τὸν ἐμιμήθηκαν. Ὁλόκληρη ἡ πόλις παραδόθηκε σ' ἕνα ἀτελείωτο πανηγῦρι ἐπὶ μέρες ὁλόκληρες...

Ἡ ἀνθρωπίνη λεία τῶν πειρατῶν βρῆκε πρώτης τάξεως ἀγοραστάς.

Καὶ τὰ κονάκια τῶν μεγιστάνων τοῦ κόσμου, τὰ χαρέμια τῶν σουλτάνων τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ οἱ αὐλὲς τῶν Βενετῶν δόγηδων ἐγέμισαν ἀπὸ τοὺς εὐγενέστερους νέους καὶ τὶς ὡραιότερες παρθένες τῆς πολυπαθοῦς Θεσσαλονίκης.

Τέλος ὁ Τριπολίτης διέταξε:

— Φτάνει πιά! Μᾶς ἀρκεῖ τὸ χρυσάφι. Πρέπει νὰ κρατήσωμε καὶ γιὰ μᾶς μερικὰ οὐρὶ τοῦ παραδείσου.

Καὶ ἀπηγόρευσε τὴν πώλησι ἄλλων παρθένων.

Δέκα αἰῶνες μετὰ τὴν καταπληκτικὴ σὲ ἀγριότητα λεηλασία αὐτὴ τῶν Σαρακηνῶν πειρατῶν, ἔμεινε στὰ χείλη τοῦ λαοῦ μας — κληρονομία τῶν μεσαιωνικῶν προπατόρων μας — ἡ ἔκφρασις αὐτὴ τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τρόμου ποὺ χρησιμοποιεῖται ὅταν θέλῃ κανεὶς νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν βαρβαρότητα ἑνὸς ἀνθρώπου:

— Σκύλε Σαρακηνέ!

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

χειρομαντία..

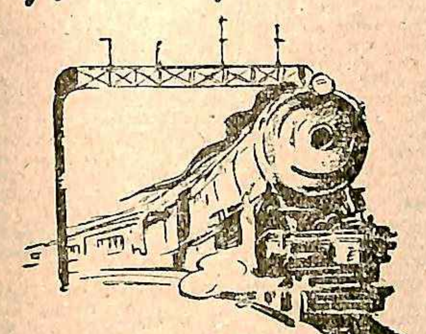

...στό ἐξπρές

Μοντέρνο διηγηματάκι ὑπὸ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΒΕΝΕΤΙΑ - Παρίσι!

Τὸ ἐξπρὲς διασχίζει τὴν εἰρηνικὴ Ἑλβετία. Πράσινοι κάμποι, γραφικὰ χωριά, κάτασπρες Ἄλπεις. Στὸ διαμέρισμα τῆς πρώτης θέσεως, ἡ κυρία Ντυπόν, ὄμορφη, κομψή, χαριτωμένη. Κυττάζεται κάθε τόσο στὸν καθρέπτη τῆς τσάντας, πουντράρει τὸ πρόσωπό της, ρίχνει μιὰ ματιὰ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ προσπαθεῖ νὰ συνεχίσῃ τὸ διάβασμα ἑνὸς ἐρωτικοῦ μυθιστορήματος.

Ὁ κύριος ποὺ κάθεται ἀπέναντί της καπνίζει ἕνα μυρωδᾶτο τσιγάρο. Ψάχνει νὰ βρῇ τίποτε καινούργιο στὴν διαβασμένη ἐφημερίδα, κυττάζει τὸ ρολόϊ του γιὰ νὰ ἀπασχοληθῇ μὲ κάτι καὶ ἔπειτα ξανακυττάζει πάλι τὴν κυρία Ντυπόν.

— Σᾶς ἐνοχλῶ μήπως;

— Μὰ τί λέτε;

— Μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω;

— Εὐχαριστῶ πολύ.

Ἡ κυρία Ντυπόν, φιλάρεσκη, ὅλο χαμογελο, παίρνει ἀπὸ τὴν σιγαροθήκη του ἕνα τσιγάρο.

Κλασσικὴ ἐρώτησις, κλασσικὴ ἀπάντησις, κλασσικὴ προσφορά. Ὁ πάγος εἶχε σπάσει..

Ὁ κύριος διορθώνει λίγο τὴν γραβάτα του, βάζει τὸ ἕνα πόδι ἐπάνω στὸ ἄλλο, κυττάζει τὴν στάχτη τοῦ τσιγάρου του, παίρνει τὴν πόζα τοῦ ταξιδιώτη ποὺ ξέρει τὸν κόσμο, τὶς γυναῖκες, τὴ ζωή... Εἶνε νέος, συμπαθητικός, εὐγενικώτατος. Τὸ κοστοῦμι του ἔχει βγῆ ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς ράφτη τοῦ Λονδίνου.

Ἡ κυρία Ντυπὸν εἶνε πολὺ εὐχαριστημένη. Καὶ ἀφήνει νὰ τὴν λικνίζῃ τὸ τραῖνο καὶ ἡ ὄμορφη φλυαρία τοῦ ξένου.

Τὸ ταξίδι ἔτσι φαίνεται πιὸ σύντομο, πιὸ λίγο μονότονο. Καὶ ὅταν μιὰ γυναῖκα δὲν εἶνε πιὰ εἴκοσι χρονῶν, τὰ φιλοφρονήματα ἑνὸς νέου τῆς εἶνε πάντα εὐχάριστα..

— Στὸ Παρίσι πηγαίνετε κι' ἐσεῖς;

— Ὄχι, στὴ Λωζάννη..

— Κρῖμα!..

Διπλὸ χαμόγελο. Ἔξω ἀρχίζει νὰ νυχτώνῃ. Τὰ χιόνια στὶς Ἄλπεις παίρνουν ἕνα σωρὸ μαγευτικὰ χρώματα. Ἀπὸ τὸ γλυκὸ τριανταφυλλὶ ἕως τὸ βαθὺ μενεξεδένιο.

Ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Στὸ βαγκὸν - ρεστωρὰν ἡ κυρία Ντυπὸν βρέθηκε στὸ ἴδιο τραπεζάκι μὲ τὸν ὑποχρεωτικὸ κύριο. Τί ὄμορφα ποὺ εἶνε ἔτσι, ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου! Ἡ κυρία Ντυπὸν εἶναι στὰ ἀλήθεια θελκτική, μυστηριώδης μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια. Ἀργά, μὲ ἁρμονικὲς κινήσεις βγάζει τὰ γάντια της. Τί κομψὰ χέρια ποὺ ἔχει! Εἶνε κάτασπρα, στολισμένα μὲ ἕνα μόνο δακτυλίδι: ἕναν ὠχρὸ σάπφειρο στολισμένον μὲ μπριλλάντια. Τί ἀριστοκρατικὸ γοῦστο. Τί «ντιστενξιόν!»

— Ἔχετε ἕνα παράξενο χέρι, κάνει ὁ κύριος.

— Ξέρετε, μήπως, νὰ διαβάζετε τὶς γραμμές;

— Λιγάκι...

— Ποιὸ θέλετε;

— Τὸ ἀριστερό..

Τὸ ὄμορφο χεράκι τῆς κυρίας Ντυπὸν βρίσκεται τώρα μέσα στὸ νευρῶδες χέρι τοῦ κυρίου. Ἐκείνη νοιώθει μιὰ γλυκειὰ εὐχαρίστησι. Ἐκεῖνο τὸ ἄγγιγμα εἶναι σὰν ἕνα ἐρωτικὸ χάδι. Ἐκεῖνος εἶναι σοβαρός, ὅπως σοβαρεύονται οἱ ἄνδρες ὅταν ἀρχίζουν νὰ ἐρωτεύωνται. Ἡ παλάμη τῆς κυρίας Ντυπὸν ἀνοίγει σὰν ἕνα μεγάλο τριαντάφυλλο στὴν πρώτη ἀνοιξιάτικη αὔρα. Ἐκεῖνος ἐξετάζει τὸ δίχτυ τῶν γραμμῶν, ποὺ μοιάζει μὲ τὸν τοπογραφικὸ χάρτη μιᾶς μυστηριώδους πόλεως.

Κυττάζει τὸ σχῆμα τοῦ χεριοῦ, τὰ λεπτὰ δάχτυλα, τὰ βαμμένα νύχια, χαϊδεύει ἁπαλὰ τὴν τρυφερὴ αὐτὴ ἐπιδερμίδα, προσηλώνει τὸ βλέμμα του στὶς γαλάζιες φλέβες τοῦ καρποῦ. Ἔπειτα, ἀργά, μὲ ἀλλοιώτικη φωνή, τῆς λέει:

— Μεγάλη φαντασία. Χαρακτήρας εἰλικρινής, ἀδαμάντινος. Ὑπερευαίσθητη ἰδιοσυγκρασία. Ἡ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς εἶνε ἔντονη, σημαίνει πάθος, σταθερὲς ἀποφάσεις. Ἐδῶ πιὸ πέρα χωρίζεται σὲ τρεῖς πιὸ μικρὲς γραμμές. Καλαισθησία. Ἀνάγκη στοργῆς, τρυφερότητος. Ἀνήσυχο πνεῦμα... Ἀγάπη γιὰ περιπέτειες.

— Ξέρετε ὅτι εἴσθε θαυμάσιος; τοῦ λέει ἐνθουσιασμένη ἡ κυρία Ντυπόν.

— Ἔχω πεῖρα.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι.. ὁλοφάνερο!

— Ὁ δείκτης εἶνε πιὸ κοντὸς ἀπὸ τὸν μέσο. Αὐτὸ δείχνει ἕναν γλυκὸ χαρακτῆρα, ἤρεμο, εὔκολο νὰ δαμασθῇ.

— Ἄ, αὐτὸ ἐξαρτᾶται..

— Φυσικά, ἐξαρτᾶται..

— Ἂς ἐξακολουθήσωμε. Εἴσαστε εὐαίσθητη. Γι' αὐτὸ δοκιμάζετε πολλὲς χαρές, μὰ καὶ πολλὲς στενοχώριες. Φθάνει ἕνα τίποτε, νὰ σᾶς κάμῃ νὰ χαρῆτε ἢ νὰ πονέσετε: ἕνα λουλοῦδι, ἕνας λόγος, ἕνα ἄρωμα..

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια!

— Στὸν ἄντρα γυρεύετε περισσότερο πνεῦμα καὶ χαρακτῆρα παρὰ ὀμορφιά.

— Χαρακτῆρα πρὸ πάντων...

— Κλεῖστε καὶ ἀνοῖξτε πάλι τὸ χέρι σας. Ἔτσι.. Ὁρίστε: αὐτὸ δείχνει εὐθὺν καὶ ἀξιοθαύμαστο χαρακτῆρα.

— Μοῦ εἴπατε ὅλα τὰ εὐχάριστα πράγματα. Πῆτε μου τώρα καὶ τὰ δυσάρεστα!

— Ἀκοῦστε, λοιπόν. Εἴσαστε ζηλότυπη, τρομερὰ ζηλότυπη.

— Μπορεῖ. Μὰ μήπως ἡ ζήλεια εἶνε ἐλάττωμα;

— Ἀναλόγως τῶν περιστάσεων.

— Τί ἄλλο διαβάζετε;

— Ἔ, πῶς νὰ σᾶς πῶ; Εἴσαστε σπάταλη.

— Καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια. Τὸ ξέρετε ὅτι εἴσαστε σωστὸς μάγος;

— Λιγάκι.., ἴσως.

Μαζὶ μὲ τὴν ἐξέτασι τοῦ χεριοῦ, τελείωσε καὶ τὸ δεῖπνο. Τὸ βαγκὸν-ρεστωρὰν εἶνε σχεδὸν ἄδειο. Σὲ λίγο ἡ κυρία Ντυπὸν θὰ φτάσῃ στὸ σπίτι της.

Γύρισαν λοιπὸν πάλι στὶς θέσεις τους. Ἡ κυρία Ντυπὸν φορῶντας τὰ γάντια της, ρώτησε περίεργη:

— Μὲ συγχωρεῖτε! Εἴσαστε δικηγόρος;

— Δικηγόρος; Γιατί;

— Δὲν ξέρω. Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄντρες εἶνε δικηγόροι.

Διπλὸ χαμόγελο.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως κάνετε λάθος. Εἶμαι γιατρός.

Καὶ ὁ κύριος τῆς δίνει τὴν κάρτα του.

— Ὤ!... Εἴσαστε ψυχίατρος!

— Μάλιστα, ὡραία μου κυρία, γιατρεύω τοὺς τρελλούς.

— Γι' αὐτὸ ξέρετε τόσο καλὰ τὶς γυναῖκες!

★

Τὸ ἐξπρὲς μπῆκε στὸν σταθμὸ τῆς Λωζάννης.

Ἡ κυρία Ντυπὸν κατέβηκε.

— Καλὸ ταξίδι καὶ ἔμεινα ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν συντροφιά σας.

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. Εἶμαι ἀπαρηγόρητος ποὺ θὰ μείνω μόνος.

Ἡ κυρία Ντυπὸν μὲ ἕνα σαγηνευτικὸ χαμόγελο, τοῦ εὔχεται πάλι καλὸ ταξίδι.

Μὰ οἱ δικοί της τὴν εἶδαν καὶ ἔτρεξαν τριγύρω της. Φιλιά, γέλια, χαρούμενες φωνές. Ἔπειτα, μὲ τὸ αὐτοκίνητο, γύρισαν σπίτι.

— Ἔκαμες καλὸ ταξίδι; τὴν ρώτησε ὁ ἄνδρας της.

— Θαυμάσιο! Βρῆκα καὶ ἕναν χαριτωμένο θαυμαστή! Ἦταν τριάντα χρόνων περίπου. Πολὺ εὐγενικός, μὲ πολὺ τάκτ. Ἔξυπνος. Ἕνας ἐπιστήμων. Στὸ τραπέζι τοῦ βαγκὸν - ρεστωρὰν ἐζήτησε τὸ χέρι μου.

— Τί λές, τὸ χέρι σου;

— Γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ, ἀνόητε!

— Ἔλεγα κι' ἐγώ!

— Ναί. Ἦταν ψυχίατρος, ἀλλὰ βαθὺς γνώστης τῆς χειρομαντίας!

— Λοιπόν;

— Περίμενε καὶ θὰ σοῦ πῶ.

Ἡ κυρία Ντυπὸν κυττάχθηκε στὸν καθρέφτη, ἔβγαλε τὰ γάντια της, πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ ἄρχισε νὰ θαυμάζῃ τὸ λευκὸ χέρι της ποὺ κρατοῦσε τόση ὥρα ἐκεῖνος ὁ συμπαθητικὸς νέος μέσα στὸ δικό του.

Ἔξαφνα ὅμως ἐχλώμιασε.

— Θεέ μου! Τὸ δαχτυλίδι μου! ἔκαμε μὲ σβυσμένη φωνή. Ἔχασα τὸ δαχτυλίδι μου.

Καὶ τότε μόνο κατάλαβε ὅτι ὁ «ψυχίατρος» τοῦ ἐξπρὲς ἦταν ἕνας λωποδύτης.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ὀθόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΝΟΡΜΑ ΣΗΡΕΡ

ΜΙΑ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ

«Ἔχω διαβάσει τὶς πιὸ διασκεδαστικὲς ἱστορίες γιὰ τὴν ζωή μου καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἐθαύμασα πολλὲς φορὲς τὴν φαντασία τῶν βιογράφων μου. Οἱ Ἀμερικανοὶ μάλιστα κατέχουν τὰ πρωτεῖα! Δὲν τοὺς ἀδικῶ ὅμως, γιατὶ ἡ αἰτία ὅλων τῶν ἐκπληκτικῶν μυθιστορημάτων εἶμαι ἐγώ. Δὲν ἠθέλησα ποτὲ νὰ ἐξιστορήσω τὴν ζωή μου. Εἶπαν ὅτι ἤμουν δακτυλογράφος, ὑπάλληλος σὲ μιὰ Τράπεζα, σερβιτόρα σ' ἕνα λαϊκὸ ἑστιατόριο, γραμματεὺς ἑνὸς χρηματιστοῦ τῆς Γουὼλ Στρήτ. Θαυμάσια! Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι ἤμουν στ' ἀλήθεια κάτι ἀπ' ὅλα αὐτά. Τί σημαίνει; Ἡ ζωὴ μιᾶς ἠθοποιοῦ δὲν ἔχει καμμία σχέσι μὲ τὸ ταλέντο της. Μήπως ἔπαιξα «ἀριστοτεχνικὰ» ὅπως λένε τὴν «Ἰουλιέττα» ἢ τὴν «Μαρία Ἀντουανέττα» ἐπειδὴ ἤμουν ἄλλοτε σερβιτόρα ἢ τραπεζιτικὴ ὑπάλληλος; Μήπως ἄρά γε ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἐδημιούργησε τὸν περίφημο ρόλο τῆς «Κυρίας μὲ τὰς καμελίας». ἐπειδὴ ἦταν ἄλλοτε μιὰ ἀσήμαντη μανικιουρίστα; Ἀσφαλῶς ὄχι!..

Ὁ κόσμος ὅμως τρελλαίνεται γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωή. για τὰ ἀπόκρυφα κάθε ἀστέρος τοῦ κινηματογράφου. Καὶ ἐπειδὴ ἱκανοποιήθηκε πολλὲς φορὲς μὲ ἕνα μυθιστορηματικὸ τρόπο, ἀπεφάσισα νὰ ἐγκαταλείψω τὴν σιωπή μου καὶ νὰ ἐξιστορήσω τὴν ζωή μου, χωρὶς τὴν ἐπέμβασι κανενὸς ρεπόρτερ. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μάθετε ἀπὸ μένα πολλὰ ἄγνωστα πράγματα καὶ θὰ ἱκανοποιήσετε ἔτσι τὴν περιέργειά σας μὲ ἀποκαλύψεις ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἔχουν στενὴ σχέσι μὲ τὴν γυμνὴ ἀλήθεια.

Δὲν θὰ σᾶς πῶ ποτε ἀκριβῶς γεννήθηκα. Ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες θέλω καὶ ἐγὼ νὰ κρύψω τὰ χρόνια μου. Εἶμαι λοιπὸν τόσων χρόνων ὅσων φαίνομαι, ἔτσι δὲν ξεγελῶ κανένα! Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς πῶ ὅτι γεννήθηκα στὸ Μοντρεὰλ τοῦ Καναδᾶ ὅπου ἦσαν ἐγκατεστημένοι οἱ γονεῖς μου.

Ὁ πατέρας μου ἦταν ὄχι μόνο ἔμπορος ναρκωτικῶν ἀλλὰ καὶ ἕνας μεγάλος, ἕνας μανιώδης φίλαθλος. Στὸν κόσμο τῶν σπὸρ εἶνε διάσημος. γιατὶ αὐτὸς εἶνε ὁ ἐφευρέτης τοῦ μπαστουνιοῦ τοῦ χόκεϋ, στὸ σχῆμα ἀκριβῶς ποὺ ἔχει σήμερα. Τὸ χόκεϋ ἦταν τὸ μεγάλο πάθος τῆς ζωῆς του, τὸ πιὸ ἀγαπημένο του σπὸρ καὶ αὐτὸ ἴσως νὰ ἦταν ἡ αἰτία τῆς οἰκονομικῆς του καταστροφῆς.

Μιὰν ἡμέρα ἔκλεισε τὰ βιβλία μὲ ἕνα μεγάλο παθητικό. Τὸ ἐμπορικό του σφραγίσθηκε ἀπὸ τοὺς δικαστικοὺς κλητῆρας καὶ ἡ χρεωκοπία αὐτὴ ἔφερε τὶς στερήσεις καὶ τα βάσανα στὸ σπίτι μας. Ἐγὼ τὴν ἐποχὴν ἐκείνη ἤμουν 18 χρόνων. Ἔπρεπε πιὰ νὰ ἐργασθῶ γιὰ νὰ κερδίσω τὴν ζωή μου, δὲν ἤξερα ὅμως καμμιὰ δουλειά. Τὸ μόνο ποὺ εἶχα μάθει ἦταν νὰ παίζω καὶ ἐγὼ χόκεϋ σὰν ἄνδρας.. Μιὰ μέρα, χωρὶς πολλὲς ἐλπίδες παρουσιάσθηκα σ' ἕνα διαγωνισμὸ καλλονῆς.. Ἔ, λοιπὸν ὅλες οἱ ὑποψήφιες ἦσαν πιὸ ἄσχημες ἀπὸ μένα καὶ εἶχα τὴν μεγάλη τύχη νὰ πάρω τὸ πρῶτο βραβεῖον.. Ἀνακηρύχθηκα ἐπισήμως «καλλονὴ» καὶ μιὰ καὶ εἶχα ἕνα τέτοιο δίπλωμα ἔπεισα τὴν μητέρα μου νὰ μὲ συντροφεύσῃ στὴν Νέα Ὑόρκη, ὅπου ἐνόμιζα ὅτι μὲ ἐπερίμεναν θρίαμβοι!..

Τί χρόνια γεμᾶτα ἀφέλεια καὶ τρελλὰ ὄνειρα!

Μὲ τὸ δίπλωμα λοιπὸν τῆς «Καλλονῆς» στὸ χέρι εἶχα τὸ θράσος νὰ παρουσιασθῶ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες στὸν μεγάλο Ζίγκφιλντ τὸν περίφημο ἰμπρεσσάριο τοῦ Μπροντγουαίη. Ὁ «Τσάρος τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου» μὲ δέχθηκε μὲ εὐγένεια καὶ μὲ ἄκουσε μὲ μεγάλη ὑπομονή. Κατόπιν χαμογέλασε μὲ πικρία καὶ μοῦ εἶπε μὲ τὴν στεγνὴ καὶ αὐστηρὴ φωνή του ποὺ δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ:

—Μικρούλα μου, δὲν ἔχεις οὔτε ὠμορφιά, οὔτε στύλ, οὔτε νοστιμάδα! Εἶσαι ἁπλούστατα ἕνα κορίτσι μὲ τρελλὰ ὄνειρα! Κύτταξε νὰ ἀλλάξῃς ἰδέες καὶ νὰ ἀφήσῃς ἥσυχο τὸ θέατρο Ἡ θέσις ποὺ σοῦ ταιριάζει εἶνε νὰ γίνῃς ταμίας σ' ἕνα κατάστημα. Σοῦ εὔχομαι λοιπὸν νὰ παντρευθῇς ἕναν τίμιο καὶ ἐργατικὸ ἄνδρα, ἕνα σωφὲρ ἢ ἕνα γκαρσόνι καὶ νὰ κάνῃς πολλὰ παιδιά!..

Θεέ μου! Τί ψυχρολουσία!

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνη καὶ ἐπὶ δύο ὁλόκληρα χρόνια ἐπάλαιψα σκληρὰ στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ζήσω. Καὶ αὐτὸ τὸ χρεωστῶ στὸν ἀθλητισμὸ καὶ στὰ γερὰ πόδια μου. Ἐπὶ δύο χρόνια ἐχόρευα ὡς γκὲρλ σὲ διάφορα μικρὰ κέντρα κερδίζοντας λίγα δολλάρια, ὅσα ἀκριβῶς ἔφθαναν γιὰ νὰ μὴ πεθάνω ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Ἐργάσθηκα κατόπιν ὡς μοντέλο διαφημίσεων καὶ κατὰ σύμπτωσιν, στὸ διαφημιστικὸ ἐκεῖνο γραφεῖο ἐργαζόταν καὶ ὁ Φρέντερικ Μάρς. Συνδεθήκαμε μαζὶ μὲ μιὰ ἁγνὴ φιλία καὶ ποζάραμε μαζὶ σὲ διάφορες διαφημίσεις γιὰ τὴν πούλησι διαμαντικῶν ὑποδημάτων, τσιγάρων, φορεμάτων κλπ. Καθὼς ἀποτελούσαμε ἕνα ἑλκυστικὸ ζευγάρι, εἴμεθα κατάλληλοι γιὰ τὴν δουλειὰ αὐτή. Ἡ νέα μου αὐτὴ ἐργασία ἦταν ἐπικερδής. Ἔκανα λοιπὸν μερικὲς οἰκονομίες καὶ ἐγύρισα γιὰ λίγο καιρὸ στὸ Μοντρεάλ. Ἔπειτα ἀπεφάσισα νὰ δοκιμάσω τὴν τύχη μου στὸ Χόλλυγουντ.

Ὅταν ἔφθασα ἐκεῖ γιὰ πρώτη φορά, εἶχα τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὅλοι οἱ διευθυνταὶ τῶν κινηματογραφικῶν ἑταιριῶν θὰ ἐπληροφοροῦντο ἀμέσως τὴν ἄφιξί μου καὶ θὰ ἔτρεχαν νὰ συνάψουν συμβόλαια μαζί μου. Δὲν ἄργησα ὅμως νὰ διαπιστώσω ὅτι τὰ πράγματα δὲν ἦσαν τόσο εὔκολα ὅσο ὑπέθετα. Καὶ ὁλόκληρα χρόνια νὰ ἔμενα στὸ Χόλλυγουντ, κανεὶς δὲν θὰ ἀντελαμβάνετο τὴν παρουσίαν μου. Ἐν τούτοις ἐξακολούθησα νὰ παίζω τὸν ρόλο γκὲρλ χωρὶς νὰ χάσω τὸ θάρρος μου. Καὶ μιὰ μέρα ἡ ἐπιτυχία καταδέχθηκε νὰ μοῦ χαμογελάσῃ.

«Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΤΑΙΝΙΑ»

Δυὸ περίπου μῆνες προτοῦ ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα ἑνὸς φὶλμ μὲ τὸν τίτλο «Ἡ παλαιὰ Ἀϊδελβέργη» ὁ σκηνοθέτης Λιοῦμπιτς μὲ ρώτησε:

—Ἡ ἡρωΐς τοῦ ἔργου αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶνε ἀθώα. Εἶσθε τόσον ἀθώα ὥστε νὰ ὑποδυθῆτε τὸν ρόλον αὐτό;

Δὲν ἤξερα τί νὰ ἀπαντήσω! Πῶς μποροῦσα νὰ γνωρίζω ἐγὼ ἐὰν εἶμαι ἀθώα; Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ἤθελα νὰ χάνω τὸν σκηνοθέτη μου καὶ τοῦ ἀπήντησα ὅτι θὰ προσπαθοῦσα νὰ φανῶ ὅσο ἀθώα μὲ ἤθελε.

Προσπάθησα νὰ ἱκανοποιήσω τὶς καλλιτεχνικὲς ἀπαιτήσεις τοῦ σκηνοθέτου μου.

Ἀπὸ τότε κάθε φορὰ ποὺ μοῦ δίνουν νὰ διαβάσω ἕνα νέο σενάριο, μὲ πιάνει ἕνας παιδικὸς φόβος. Ἔχω πάντοτε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ ρόλος ποὺ θέλουν νὰ μοῦ ἀναθέσουν εἶνε πολὺ βαρὺς γιὰ τοὺς ὤμους μου. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὰ βγάλω πέρα, ὅτι στὸ φὶλμ αὐτὸ θὰ σημειώσω μεγάλην ἀποτυχία.

Ἡ ἀρχὴ κάθε φὶλμ μὲ κουράζει. Παίζω σὰν πρωτόβγαλτη, σὰν νὰ μὴν ἤξερα οὔτε τὸ Ἄλφα τῆς κινηματογραφικῆς τέχνης. Τὰ πρῶτα χίλια μέτρα κάθε ταινίας μου πηγαίνουν χαμένα. Τὸ παίξιμό μου εἶνε διστακτικὸ καὶ ἀβέβαια. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως παίρνω τὸν ἀέρα τοῦ ρόλου μου».

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΝΟΡΜΑ ΣΗΡΕΡ

Ἡ Νόρμα Σῆρερ εἶνε σήμερα στὸ Χόλλυγουντ ὁ τύπος τῆς ἀληθινῆς μοιραίας γυναίκας, τοῦ ἀγγέλου μὲ τὴν διαβολικὴ ψυχή. Δὲν εἶνε μυστηριώδης ὅπως ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, οὔτε σατανικὴ ὅπως ἡ Μαρλένε Ντήτριχ, οὔτε ἕνας τύπος νεωτέρας «Νανᾶς» ὅπως ἡ Μάε Γουέστ. Ἡ Νόρμα Σῆρερ εἶνε τὸ ὑπόδειγμα τῆς «σοφιστικαίητεντ γοῦμαν» τοῦ παράξενου αὐτοῦ νέου τύπου τῆς γυναίκας τοῦ Νέου Κόσμου ποὺ δημιουργήθηκε μέσα στὴν τεχνητὴ καὶ φαντασμαγορικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ κινηματογραφικοῦ περιβάλλοντος.

Τί εἶνε τώρα αὐτὴ ἡ «σοφιστικαίητεντ γοῦμαν»; Εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ραφινάτη γυναῖκα, ἡ ἐξευγενισμένη, ἡ τρομερὰ σνὸμπ σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις της. Ἡ Νόρμα Σῆρερ ἔχει ἕνα ἐκπληκτικὰ σαρκαστικὸ πνεῦμα,μοναδικὸ γιὰ τὶς πιὸ σατανικὲς μηχανορραφίες, μίαν ἀγέρωχη ὑπερηφάνεια μιὰ ἀπαράμιλλη κομψότητα καὶ ἕνα τρελλὸ πάθος γιὰ τὴν πολυτέλεια καὶ τὴν διαφήμισι. Ἐπίσης εἶνε τρομερὰ φιλόδοξη καὶ ἐφήρμοσε πάντοτε στὴν ζωή της τὴν ἀρχὴ «Ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα».

Ὅταν ἡ Νόρμα ἐργαζόταν ὡς ἁπλῆ φιγκυράντ στὸν «Δρόμο πρὸς τὴν Δύσι» ὁ διευθυντὴς τῆς «Φόξ», καὶ κατόπιν σύζυγός της Ἰρβιγκ Τάλμπεργκ τῆς εἶπε μιὰ μέρα ποὺ τὴν βρῆκε κουρασμένη:

—Βλέπετε τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ δὲν εἶνε γιὰ ὅλες τὶς γυναῖκες.. Πότε θὰ πάρετε τὴν ἀπόφασι νὰ τὸ ἐγκαταλείψετε;

—Ποτέ, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη θυμωμένη.

—Θαυμάσια! ἐξηκολούθησε ὁ Τάλμπεργκ μὲ τὸ ἴδιο σαρκαστικὸ χαμόγελο. Πηγαίνετε τώρα νὰ κοιμηθῆτε γιατὶ ἐὰν καθυστερήσετε ἔστω καὶ ἕνα λεπτὸ τὸ πρωῒ θὰ σᾶς ἀντικαταστήσω ἀμέσως!..

—Δὲν θὰ καθυστερήσω! ἀπάντησε ἡ Νόρμα. Δὲν πρόκειται νὰ κοιμηθῶ, πρέπει νὰ μελετήσω τὸν ρόλο μου!..

Ἡ φράσις αὐτὴ ἔκανε τὸν Τάλμπεργκ νὰ τῆς ρίξῃ μιὰ λοξὴ ματιὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, κάνοντας μιὰ ἐξαίρεσι ποὺ κατέπληξε ὅλον τὸν κόσμο, ἄρχισε νὰ τὴν προσέχῃ ὅπως δὲν εἶχε προσέξει ποτὲ καμμιὰ γυναῖκα.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ

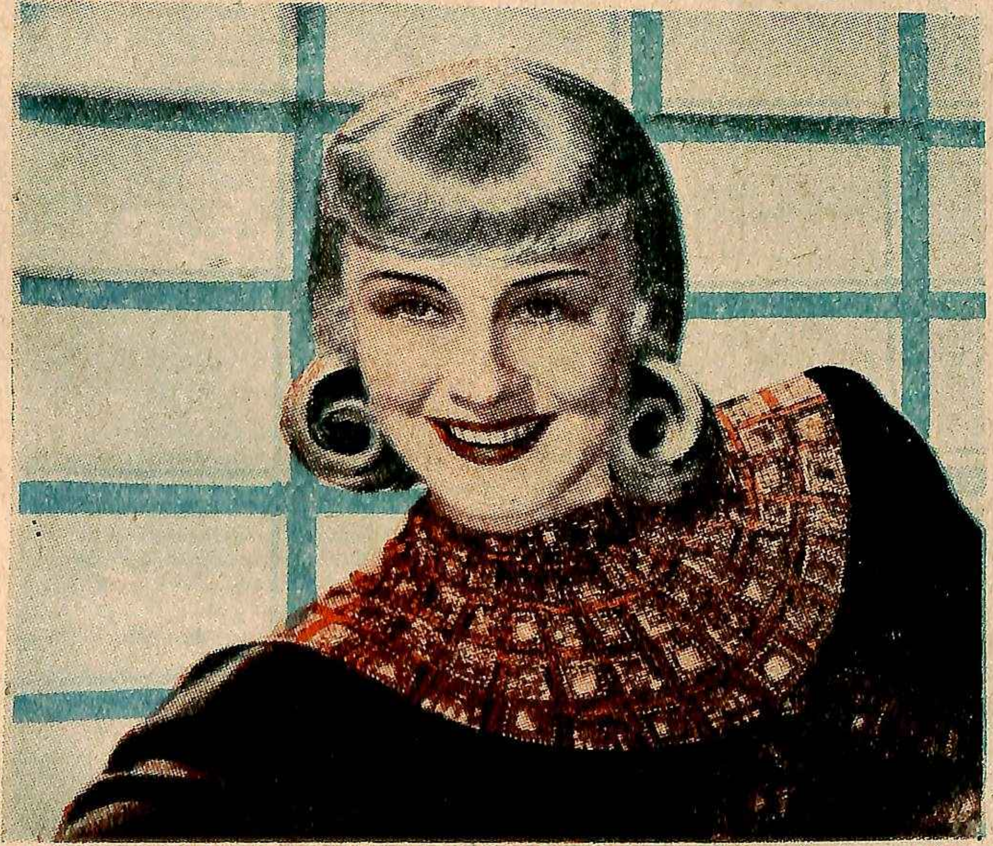

Μιὰ φωτογραφία τῆς ΝΟΡΜΑΣ ΣΗΡΕΡ ἀπὸ τὴν τελευταία ταινία «Φρενίτις» στὴν ὁποίαν πρωταγωνιστεῖ μαζὶ μὲ τὸν Κλάρκ Γκέϊμπλ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΣΕΙΡΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΠΟΡΤΡΑΙΤΩΝ

Αὐτοὶ ποὺ Ἔφτιαξαν Τὸν Κόσμο

Τὰ κομφὸρ καὶ οἱ ἀπολαύσεις τῆς σύγχρονης ζωῆς, καθὼς καὶ ἡ ὑπόσχεσις γιὰ μιὰ καλύτερη Αὔριο, στηρίζονται σὲ μερικὲς ἐφευρέσεις. Παραθέτομε τὴν ἱστορία μιᾶς ἀπ' αὐτές

Η ΓΡΑΦΗ, ΤΟ ΧΑΡΤΙ ΚΑΙ Η ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΔΩ εἶνε τυπωμένες λέξεις ἐπάνω σὲ χαρτί!... Ἔχει λεχθῆ ὅτι τρεῖς εἶνε οἱ μεγαλύτερες ἐφευρέσεις: Ὁ τροχός, ἡ ἕλιξ καὶ ὁ ἀσύρματος. Μιὰ ὅμως ἐξ ἴσου μεγάλη ἔχει ἀφεθῆ ἔξω: ἡ γ ρ α φ ή.

Σὲ ποιὸ μέρος τοῦ κόσμου, σὲ ποιὰ γλῶσσα καὶ κάτω ἀπὸ ποιὲς περιστάσεις ἐγράφη ἡ πρώτη λέξις ἀπὸ ἄνθρωπο; Σ' αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις καμμιὰ σαφὴς ἀπάντησις δὲ μπορεῖ νὰ δοθῇ ἀκόμη ὡς σήμερα. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία κι' οὔτε μειώνει τὴν ἀξία τῆς ἐφευρέσεως αὐτῆς, χάρις στὴν ὁποίαν ὁ πολιτισμὸς μπόρεσε ν' ἀναπτυχθῇ.

Ὁ Τσ'αὶ - Λάν, κάτοικος τῆς Κίνας, ἐδῶ καὶ δυὸ χιλιάδες χρόνια, δὲν ἤξερε τίποτε ἀπὸ μηχανὲς κι' οὔτε εἶχε ποτέ του ὀνειρευθῆ τὴν τυπογραφία. Μελετοῦσε τὴν καλλιέργεια τῶν φυτῶν καὶ σιγὰ - σιγὰ ἀπέκτησε μερικὲς πρωτότυπες γνώσεις γι' αὐτὸ τὸ βασίλειο. Ἄρχισε νὰ διδάσκῃ στοὺς χωρικοὺς μεθόδους μὲ τὶς ὁποῖες θὰ μποροῦσαν νὰ καλλιεργήσουν τὴ βλάστησι, τὰ φυτὰ καὶ τὰ φροῦτα τους.

Σιγὰ - σιγὰ τὰ χρόνια πέρασαν κι' ὁ Τσ'αὶ - Λὰν ἐγέρασε. Τότε, μιὰ μέρα, ὁ αὐτοκράτωρ ἐκάλεσε στὸ παλάτι του τὸν σοφὸ αὐτὸν ὑπήκοό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἂν δὲν ὑπάρξῃ μέσον μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μπορέσουν οἱ γνώσεις σου νὰ μεταδοθοῦν σ' αὐτοὺς ποὺ θὰ μᾶς ἀκολουθήσουν, Τσ'αὶ - Λάν, τί ἀξία θἄχῃ ὅλη ἡ ἐργασία σου; Ὁ λαὸς γρήγορα ξεχνάει..»

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν τὸν Τσ' αἰ-Λὰν νὰ αἰσθανθῇ βαθύτερα τὸ καθῆκον ποὺ εἶχε ἀπέναντι τῶν ἀπογόνων του κι' ἀπὸ τότε ὁ σοφὸς γεροντᾶκος ἄρχισε νὰ βασανίζῃ τὸ πολυμήχανο μυαλό του γύρω ἀπὸ τὸ πρόβλημα τῆς εὑρέσεως μιᾶς οὐσίας ἐπάνω στὴν ὁποία θὰ μποροῦσαν νὰ χαραχθοῦν διάφορα σχήματα, καθένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ εἶχε μιὰν ἰδιαίτερη σημασία. Ἐπειραματίσθηκε, ὅπως ἦταν φυσικό, ἐπάνω σὲ φυτὰ καὶ κατέληξε νὰ πεισθῇ ὅτι ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς μουριᾶς μποροῦσε νὰ κατασκευάσῃ τὴν οὐσία ποὺ ἐμεῖς σήμερα ὀνομάζομε: χ α ρ τ ί.

Μετέτρεψε τοὺς κυτταρώδεις ἱστοὺς τῶν φύλλων σὲ χαρτί, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἰδέαν ἀπὸ χημείαν, ὅπως ἀκριβῶς πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν οἱ ἄνθρωποι κατεσκεύασαν ἀλκοολοῦχα ποτὰ διὰ ζυμώσεως, χωρὶς νὰ ἔχουν ἰδέαν ἀπὸ τὴ χημικὴ λειτουργία ποὺ ἐπισυνέβαινε. Ἡ πρακτικὴ κατασκευὴ χαρτιοῦ βασίζεται ἀκόμη στὴ μέθοδο τοῦ Τσ'αὶ - Λάν, μηχανικῶς ὅμως πιά, πρᾶγμα ποὺ ἐπιτρέπει νὰ παράγεται σὲ μιὰ μέρα δέκα χιλιάδες φορὲς περισσότερο χαρτὶ ἀπὸ ὅ,τι παρήγετο ἀπὸ ἕναν Κινέζο, ἐργαζόμενον μὲ τὰ

χέρια του μόνο, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κατασκευὴ χαρτιοῦ ἦταν μιὰ ἐφεύρεσις καταπληκτική, ὅπως περίπου στὶς ἡμέρες μας εἶναι τὸ ραδιόφωνο.

Εἶνε περίεργον πῶς οὔτε οἱ Ἕλληνες, οὔτε οἱ Ρωμαῖοι, οὔτε οἱ Αἰγύπτιοι ἐσκέφθηκαν τὴν τυπογραφία. Καὶ εἰδικώτερα οἱ Ρωμαῖοι ποὺ ἐξασκοῦσαν τόσο μεγάλη πολιτικὴ προπαγάνδα καὶ εἶχαν κάθε λόγο νὰ ἐπιθυμοῦν ἕνα μέσον ἐξαπλώσεώς της.

Δυστυχῶς ὅμως, δὲν ἦσαν λαὸς ἐφευρετικὸς κι' ἔτσι ἄφησαν νὰ περνοῦν οἱ αἰῶνες, ἀντιγράφοντας ἀπὸ πρωτόγονα, χειρόγραφα βιβλία, τὰ ποιήματα ποὺ ἦσαν τόσο λαοφιλῆ. Ἔτσι, μόλις τὸν 6ον αἰῶνα, οἱ ἄνθρωποι γιὰ πρώτη φορὰ ἀνεκάλυψαν τὴν ξυλοτυπογραφία — ἕναν αἰῶνα ἀργότερα ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ... ποδοσφαίρου! Καὶ χρειάσθηκαν ἄλλοι ἐννέα αἰῶνες γιὰ νὰ ἐπινοηθῇ τὸ πρῶτο πιεστήριο καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐργάζεται.

Αὐτὸ συνέβη τὸ 1450, ὁπότε ἕνας νέος πολιτισμὸς γεννήθηκε καθ' ὅσον οἱ ἄνθρωποι βρῆκαν τὸν τρόπο νὰ παράγουν καὶ νὰ θέτουν σὲ κυκλοφορία βιβλία σὲ πολλὰ ἀντίτυπα. Καὶ εἶναι πραγματικὸς πολιτισμὸς αὐτὸ τὸ κατόρθωμα, ποὺ καθένας τὸ ἀντιλαμβάνεται ὅταν ἀναλογισθῇ τὴν τρομακτικὴ καταστροφὴ ποὺ ἐπροξένησε στὸ ἀνθρώπινο γένος ἡ πυρκαϊὰ τῆς μεγάλης βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας, μέσα στὴν ὁποία ἐφυλάσσετο, σὲ χειρόγραφους παπύρους, ὁλόκληρη ἡ σοφία τῶν ἀρχαίων. Σήμερα, κι' ἂν βρεθῇ κάποιος νὰ ἀνατινάξῃ τὸ μεγαλύτερο βιβλιοθησαυροφυλάκιο — λόγου χάριν τὸ Βρεταννικὸ Μουσεῖο — ἢ τὴν μεγαλύτερη βιβλιοθήκη τοῦ κόσμου, ὅπως εἶναι ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Κογκρέσσου, τὰ μόνα ποὺ θὰ χαθοῦν εἶνε μερικὲς σπάνιες ἐν πρωτοτύπῳ ἱστορικὲς μονογραφίες ἢ ἄλλες φιλολογικὲς πραγματεῖες, γιατὶ ὅλων τῶν ἄλλων συγγραμμάτων ὑπάρχουν ἀναρίθμητα ἀντίτυπα ὀφειλόμενα στὴν εὐεργετικὴ ἐφεύρεσι τῆς μηχανικῆς τυπογραφίας, ἡ ὁποία εὐτυχῶς ἀνέλαβε νὰ διανέμῃ ἐν ἀφθονίᾳ σ' ὁλόκληρο τὸν πλανήτη μας ὅλες τὶς γνώσεις καὶ τὰ ἀποκυήματα τῆς φαντασίας τῶν σοφῶν ἐγκεφάλων τόσον τοῦ παρόντος, ὅσον καὶ τοῦ παρελθόντος.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

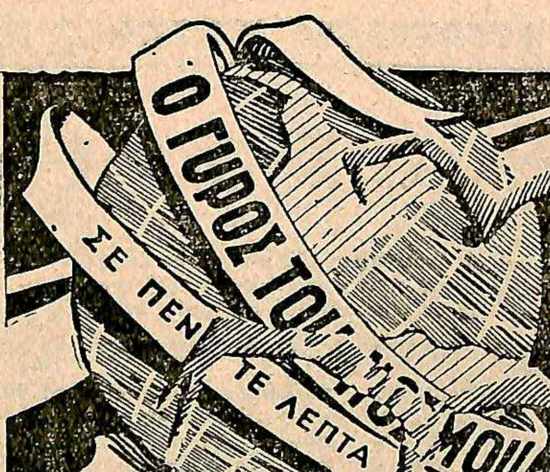

ΑΚΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗ ΜΥΤΗ!

ΣΕ ΕΝΑ συνέδριο ἀνθρωπολογίας ποὺ ἔγινε τελευταίως στὸ Μόναχο, ἕνας καθηγητὴς ὑπέβαλε μιὰ πολὺ περίεργη πραγματεία ποὺ εἶχε τὸν ἀκόμη περιεργότερον τίτλον: «Μορφολογία τῆς μύτης τῶν μουσικῶν». Εἶνε ἴσως δύσκολο νὰ καταλάβετε τί σχέσιν ἔχει ἡ μύτη μὲ τὴν μουσική. Ἀλλὰ ὁ καθηγητὴς Ἀσκέρλιους, ποὺ συνέταξε τὴν περίεργη αὐτὴ πραγματεία, φαίνεται ὅτι βρῆκε τὸν τρόπο νὰ τὰ συνδυάσῃ καὶ τὰ δύο αὐτὰ καὶ νὰ βγάλῃ σχετικὰ συμπεράσματα.

Κάποιος ἄλλος, ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, εἶχε σκεφθῆ νὰ καταρτίσῃ μιὰ κλίμακα ἀπὸ μουσικὰ αὐτιά. πρᾶγμα ποὺ εἶχε βέβαια κάποια λογική. Ἀλλὰ τὴ μύτη κανεὶς δὲν ἐσκέφθηκε ἕως τώρα νὰ τὴν συσχετίσῃ μὲ τὴ μουσική. Ὁ καθηγητὴς Ἀσκέλιους ὑποστηρίζει τώρα ὅτι, ἂν ἡ ἐξωτερικὴ μορφὴ τῆς μύτης δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν μουσικὴ ἰδιοφυΐα τοῦ ἀτόμου, ἡ ἐξέτασις ὅμως τῆς βάσεώς της καὶ τοῦ κάτω χείλους μᾶς ἐπιτρέπει νὰ διακρίνουμε ἂν ὁ κάτοχός της εἶναι μουσικὸς ἢ ὄχι. Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ τὰ ἠχητικὰ κύματα, μπαίνοντας ἀπὸ τὴ μύτη καὶ περνῶντας ἀπὸ τὴν Εὐσταθιανὴ σάλπιγγα, φθάνουν στὸ ἀκουστικὸ τύμπανο, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα ποὺ μπαίνουν ἀπὸ τ' αὐτιά. Μόνον ὅμως οἱ μύτες τῶν μουσικῶν εἶνε κατασκευασμένες κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ ἐπιτρέπουν τὴν διάβασι τῶν ἠχητικῶν κυμάτων.

Νὰ λοιπὸν ἡ καταπληκτικὴ ἀνακάλυψις: οἱ μουσικοὶ ἀκοῦνε μὲ τὴ μύτη! Καὶ αὐτὸ τὸ ὑποστηρίζει ἕνας σοβαρώτατος ἐπιστήμων, τὸν ὁποῖον εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ πιστέψουμε. Ὁ Παγκανίνι λοιπόν, ὁ Βάγνερ καὶ ὁ Λίστ, ποὺ εἶχαν πελώριες μύτες, ὠφείλαν σ' αὐτὲς τὶς ἀθάνατες μουσικὲς σελίδες ποὺ μᾶς ἄφησαν!

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΤΩΝ

ΚΑΠΟΙΟΣ κύριος Φρειδερῖκος Γουΐλλιαμ Χὰρλ ἀπὸ τὸ Σούτγουϊτς τοῦ Κέντ, ἔχει τὴν μεγαλύτερη συλλογὴ φυλακτῶν ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Ἀπὸ πέντε γενεές, ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ νὰ μαζεύουν φυλαχτὰ ὅλων τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐποχῶν. Καὶ ἕως τώρα ἔχουν μαζέψει χιλιάδες ἀντικείμενα: θαυματουργὰ πετραδάκια τῶν ἰθαγενῶν τῆς Νιγηρίας, μουστάκια φώκης τῶν Ἐσκιμώων, Τοτὲμ τῆς νήσου Πάσχα, μικρὰ τέρατα τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν Αἰγυπτίων.

Ὁ μίστερ Χὰρλ καυχᾶται ὅτι ἔχει στὴν κατοχή του ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικροπράγματα ποὺ ἐδιάλεξαν οἱ προληπτικοὶ ἄνθρωποι γιὰ νὰ συμβολίσουν τὴν τύχη. Στὴν συλλογὴ αὐτὴ βρίσκεται καὶ μιὰ μαγικὴ ράβδος ἑνὸς μάγου τοῦ μεσαίωνος, γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι ἔκαμε πραγματικὰ θαύματα.

Τὸ σπουδαιότερο τμῆμα τῆς συλλογῆς εἶνε τὸ ἀφιερωμένο στὰ ζῶα, ὅπου ἕνας φυσιοδίφης θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ σπουδαῖες μελέτες, γιατὶ εἶναι συγκεντρωμένα τὰ πιὸ παράξενα καὶ τὰ σπανιώτερα ζῶα τοῦ κόσμου. Μὲ τόσα φυλαχτά, ὁ Χὰρλ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ πιὸ τυχερὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Καὶ ὅμως συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Γιατί, ὅπως ἐδήλωσε ὁ ἴδιος, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἄρχισε νὰ συλλέγῃ αὐτὴν τὴν περίφημη συλλογὴ τῶν φυλακτῶν, ἔγινε ὑπαίτιος δώδεκα αὐτοκινητικῶν δυστυχημάτων.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

ΕΝΑΣ ὁμιλητὴς ἢ ἕνας μουσικός, ποὺ μιλάει ἢ παίζει μπροστὰ στὸ μικρόφωνο, σὲ ἀπόστασι χιλίων χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται ἕνας ἀκροατὴς καὶ τὸν παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνό του, ἀκούεται ἀπ' αὐτὸν πολὺ πρὶν ἀπὸ ἕναν ἄλλον ποὺ θὰ βρίσκεται τυχὸν σὲ ἀπόστασι πενῆντα μέτρων ἀπὸ τὸν ὁμιλητὴν ἢ μουσικόν. Εἶναι ἕνα πολὺ περίεργο φαινόμενο, ἡ ἐξήγησις ὅμως τοῦ ὁποίου εἶναι εὐκολωτάτη καὶ μοιάζει μὲ τὴν ἐξήγησιν ποὺ δίνουμε στὸ φαινόμενο τῆς μεταβιβάσεως τοῦ ἤχου.

Θυμόσαστε τί γράφουν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ σχολικὰ βιβλία τῆς φυσικῆς; «Ὅταν ἕνας κυνηγός, ποὺ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι μερικῶν ἑκατοντάδων μέτρων πυροβολήσῃ, πρῶτα θὰ ἰδῆτε τὴν φωτιὰν καὶ ἔπειτα θὰ ἀκούσετε τὸν πυροβολισμόν, γιατὶ τὸ φῶς εἶναι ταχύτερον τοῦ ἤχου. Στὴν περίπτωσι ὅμως αὐτὴ δὲν πρόκειται πλέον γιὰ φωτεινὰ καὶ ἠχητικὰ κύματα, ἀλὰ περὶ ἤχου καὶ ραδιοκυμάτων.

Ἂν πάρουμε ὡς παράδειγμα ἕναν ἀκροατὴν ποὺ βρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 50 μέτρων ἀπὸ τὸν ὁμιλητήν, ὁ ἦχος ποὺ ἔχει ταχύτητα 340 μέτρων τὸ δευτερόλεπτον, θὰ κάνῃ 12 ἑκατοστὰ τοῦ δευτερολέπτου γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν ἀκοή του. Τὰ ραδιοκύματα ὅμως, ποὺ ἔχουν ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων τὸ δευτερόλεπτο, θὰ κάμουν μόνον 3 χιλιοστὰ τοῦ δευτερολέπτου γιὰ νὰ φθάσουν στὴν ἀκοὴ ἑνὸς ἀκροατοῦ ποὺ βρίσκεται εἰς ἀπόστασιν χιλίων χιλιομέτρων. Καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι θὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴ τοῦ ὁμιλητοῦ πολὺ ἐνωρίτερα ἀπὸ τὸν ἄλλον.

ΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ ΦΙΔΙΑ ΜΕ ΤΟ ΜΕΤΡΟ

ΕΙΣ ἕνα μικρὸν δρομάκον, εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Νέας Ὑόρκης, βρίσκεται ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον παράξενα καταστήματα τοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖον πουλάει καὶ νοικιάζει φίδια. Ἀλλὰ ποιοὶ μπορεῖ νὰ εἶνε οἱ πελάτες ἑνὸς τέτοιου καταστήματος: Πρὸ παντὸς οἱ γόητες φιδιῶν, ἐπαγγελματίαι ἢ ἐρασιτέχναι, ἔπειτα τὰ θέατρα (σὲ πολλὰ ἀμερικανικὰ ἔργα ἡ παρουσία ἑνὸς μεγάλου φιδιοῦ εἶναι ἀπαραίτητη) καὶ τέλος ὁ κινηματογράφος, ποὺ δὲν μπορεῖ πάντα νὰ ἔχῃ στὴν διάθεσί του μιὰ ζούγκλα ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

Καὶ μιὰ ἄλλη περίεργη λεπτομέρεια: τὰ ἑρπετὰ αὐτὰ νοικιάζονται ἢ πουλιῶνται μὲ τὸ μέτρο. Εἶνε περιττὸ νὰ προσθέσωμε ὅτι τὰ φίδια αὐτὰ εἶνε ἐντελῶς ἀκίνδυνα, γιατὶ τοὺς ἔχει ἀφαιρεθῇ τὸ δηλητήριο, τὰ δὲ μεγάλα ἐσυνήθισαν ἀπὸ μικρὰ νὰ μὴν εἶνε ἐπιθετικά. Ἔτσι, ὅσοι τὰ νοικιάζουν ἢ τ' ἀγοράζουν γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν ὁπωσδήποτε, δὲν διατρέχουν τὸν παραμικρὸν κίνδυνον.

ΔΕΙΓΜΑ ΑΦΟΣΙΩΣΕΩΣ

ΟΙ ἐφημερίδες τῆς Βουδαπέστης ἀφηγήθηκαν πρὸ ἡμερῶν τὴν πολὺ παράξενη αὐτὴν ἱστορία: Ἕνας χωρικὸς ἀναγκάσθηκε κάποτε νὰ πουλήσῃ τὸ ἄλογό του, εἰς τὸ ὁποῖον ἦταν πάρα πολὺ ἀφωσιωμένος. Δεκαπέντε χρόνια ἐζοῦσαν μαζὶ καὶ δὲν εἶχαν χωρίσει οὔτε μιὰ μέρα.

Ἕνα μῆνα ἀφοῦ τὸ πούλησε ὁ χωρικός, ποὺ ἦταν ἄλλως τε πολὺ ἡλικιωμένος, ἀπέθανε. Τὸ ἄλογο βρισκόταν σ' ἕνα κτῆμα 5 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔδωσε δείγματα μεγάλης ἀνησυχίας, ὡς ποὺ κατώρθωσε νὰ κόψῃ τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἦταν δεμένο καὶ νὰ φύγῃ. Οἱ συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ τὸ εἶδαν νὰ παρουσιάζεται, χρεμετίζοντας λυπητερά, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκατέβαζαν τὸ φέρετρο στὴν αὐλή. Καὶ τὸ ἄλογο ἀκολούθησε τὴν κηδεία ὡς τὸ νεκροταφεῖο, χρεμετίζοντας διαρκῶς λυπητερά.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

ΤΗΝ περασμένην ἑβδομάδα στὸ Λονδῖνον, πουλήθηκε σὲ δημοπρασία μιὰ ἀπόδειξις μοναδικὴ στὸν κόσμο. Ἀξίζει τὸν κόπο ν' ἀναφέρουμε τὴν ἱστορία της.

Ὅταν οἱ Ἄγγλοι κατέλαβον τὴν Βιρμανίαν, ὁ στρατηγὸς ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ αἰχμαλώτισε τὸν ἰθαγενῆ βασιλέα μὲ ὅλη τὴν Αὐλήν του.

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς παρέδωσε στὸν πλοίαρχον ἑνὸς ἐμπορικοῦ σκάφους ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει τὴν ἀποστολὴ καὶ πῆρε ἀπ' αὐτὸν μιὰν ἀπόδειξι ποὺ ἔλεγεν ἐπὶ λέξει: «Ὁ κάτωθι ὑπογεγραμμένος δηλῶ ὅτι ἔλαβα πρὸς μεταφορὰν ἕνα βασιλέα, τρεῖς βασίλισσες (συζύγους τοῦ πρώτου), ἕνα πρόεδρον ὑπουργικοῦ συμβουλίου, τρεῖς ὑπουργοὺς καὶ ἐννέα κυρίες τῆς Αὐλῆς!» Καὶ τώρα τὸ χαρτάκι αὐτὸ πουλήθηκε 500 λίρες.

ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΙ ΟΥΡΑΝΙΣΚΟΙ

ΟΙ ὑπάλληλοι τῶν τεϊοποτείων καὶ τῶν καταστημάτων πωλήσεως τσαγιοῦ τοῦ Πεκίνου, γιὰ νὰ προσληφθοῦν εἰς ἕνα τέτοιο κατάστημα, πρέπει νὰ ἀποδείξουν ὅτι εἶνε εἰς θέσιν νὰ διακρίνουν τοὐλάχιστον σαράντα διαφορετικὲς ποιότητες τσαγιοῦ. Γιὰ ἕναν Εὐρωπαῖον, ποὺ δὲν εἶναι συνηθισμένος μὲ τὰ τσάγια, ἕνα τέτοιο πρᾶγμα φαίνεται ἐντελῶς ἀκατόρθωτο. Γιὰ τοὺς Κινέζους ὅμως δὲν εἶνε καθόλου δύσκολο.

Ἐὰν τώρα σκεφθῆτε ὅτι στὴν Κίνα πουλιοῦνται περισσότερα ἀπὸ 600 διαφορετικὰ εἴδη τσαγιοῦ, θὰ καταλάβετε πόσον εὐαίσθητον οὐρανίσκον πρέπει νὰ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ γιὰ νὰ διακρίνουν τὴν μιὰ ποιότητα ἀπὸ τὴν ἄλλην καὶ νὰ σταδιοδρομήσουν στὸ περίεργο αὐτὸ ἐπάγγελμα!

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΙ - ΠΙΛΟΤΟΣ

ΠΡΟ ἡμερῶν ἀπέθανε ὁ Πέλορους Τζάκ, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους πιλότους τοῦ κόσμου. Θὰ εἴμαστε ὅμως ἀκριβέστεροι ἂν ἐλέγαμε ὅτι ἐψόφησε, γιατὶ ὁ Πέλορους Τζὰκ ἦταν ἕνα περίφημο δελφίνι ποὺ ἐκτελοῦσε καθήκοντα πιλότου. Τὰ σκάφη ποὺ ἔμπαιναν ἢ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Νάπιερ, ἀκολουθοῦσαν τὸ δελφίνι αὐτό, ποὺ τοὺς ἔδειχνε τὸν δρόμο, χοροπηδῶντας στὰ κύματα.

Τὸ δελφίνι αὐτὸ εἶχε γίνει διάσημο. Οἱ γέροντες ναυτικοὶ τῆς περιφερείας βεβαιώνουν ὅτι εἶχε προσφέρει σπουδαῖες ὑπηρεσίες στὰ σκάφη, πρὸ παντὸς σὲ μέρες κακοκαιρίας. Καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν ναυτικῶν ἦταν τέτοια, ὥστε ἐπροκάλεσαν τὴν δημοσίευσιν εἰδικοῦ νόμου, μὲ τὸν ὁποῖον τὸ δελφίνι εἶχε τεθῆ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ὁλότητος, ὥστε κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πειράξῃ τὸ δελφίνι αὐτὸ καὶ μάλιστα ἐφρόντιζαν γιὰ τὴν συντήρησί του.

Ὁ Πέλορους Τζὰκ δὲν ἦταν τὸ μόνο δελφίνι - πιλότος τοῦ κόσμου. Τὰ δελφίνια αὐτά, ἐλάχιστα δυστυχῶς τώρα, ἀνήκουν σὲ μιὰν ἰδιαίτερη κατηγορία ποὺ δὲν ἐχάθηκε ἀκόμη ἐντελῶς. Ἕνα ἄλλο δελφίνι, τῆς ἰδίας οἰκογενείας, ποὺ ἐμαθήτευσε κοντὰ στὸν Πέλορους Τζάκ, ἀντικατέστησε τὸν τελευταῖον αὐτὸν στὸ λιμάνι τοῦ Νάπιερ.

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ τῆς Ἱστορίας

Ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ξεκίνησε νὰ κατακτήσῃ τὴν Ἀσίαν καὶ ἔφθασε στὴν Ἀγχίαλον, ἡ ὁποία εἶχε χτισθῆ ἀπὸ τὸν Σαρδανάπαλον, εἶδε στὴν πόλι ἐκείνην τὸν μεγαλοπρεπῆ τάφο τοῦ Σαρδανάπαλου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Ὁ Σαρδανάπαλος, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἠρνήθη τίποτε εἰς τὰς αἰσθήσεις του, ἔζησεν ὀλίγον. Διαβάτα, τρῶγε, πίνε καὶ διασκέδαζε διότι ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι μηδέν.»

Λέγεται ὅτι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος στὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς, ἐκίνησε περιφρονητικὰ τὸ κεφάλι του.

★

Προτοῦ ἡ Ντυμπαρὺ γίνῃ εὐνοουμένη τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ΄, μιὰ μάντισσα ἐπροφήτευσε στὸν Βασιλέα τὶς σχέσεις του μ' αὐτήν:

— Εἶσαι παντρεμένος, τοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς μιλᾷ στὸν βασιλέα, εἶσαι ὅμως μουρντάρης. Θὰ χηρέψῃς καὶ θ' ἀγαπήσῃς μιὰ γυναῖκα κατώτερή σου. Θὰ τὴν πάρῃς καὶ τόσο θὰ παρασυρθῇς ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου, ὥστε σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ θὰ σὲ κάνῃ ὅπως θέλει αὐτή.

Ὁ Λουδοβῖκος ἐγέλασε. Λίγα χρόνια ὡστόσο ἀργότερα ἐπαλήθευσαν τὰ λόγια τῆς μάντισσας.

★

Ἡ δούκισσα Λαβαλιέρ, ἡ γνωστὴ εὐνοοουμένη τοῦ Λουδοβίκου 15ου, εἶχε περάσει τὰ ἑβδομῆντα, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσε νὰ νεάζῃ. Ἐντυνόταν πολυτελῶς, μακιγιαριζόταν σὰν κοριτσάκι καὶ ἐπειδὴ διατηροῦσε ἀκόμη κάποιο θέλγητρον, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πῶς ἄρεσε ἀκόμη.

Ἕνας ἐπαρχιώτης, χωρὶς νὰ ξέρῃ ποιὰ ἦταν, τὴν εἶδε μιὰ μέρα στὸν κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ ἐπειδὴ ἤξερε νὰ κρύβῃ τόσο καλὰ τὰ χρόνια της, τὴν ἐρωτεύθηκε ἀμέσως. Τὴν παρακολούθησε, τῆς χαμογέλασε, κάτι τῆς ψιθύρισε.

Ὅταν ὅμως ἔφθασε στὴν εἴσοδο τοῦ κήπου, εἶδε ἕνα πολυτελέστατο ἁμάξι νὰ τὴν περιμένῃ καὶ λακέδες νὰ τὴν ἀποκαλοῦν «κυρία δούκισσα» καὶ νὰ ὑποκλίνωνται. Τότε κατάλαβε ὅτι ἡ ἄγνωστη αὐτὴ κυρία, ἦταν κάποιο ἐπίσημο πρόσωπο τῆς Αὐλῆς.

Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἐποχὴ ἐκείνην, δὲν μποροῦσε ἕνας κοινὸς θνητὸς νὰ πειράξῃ ἀτιμωρητὶ ἕνα ἢ μίαν εὐγενῆ, ὁ δυστυχὴς ἐπαρχιώτης ἔπεσε στὰ πόδια τῆς Λαβαλιὲρ καὶ τῆς ζητοῦσε ἔλεος.

Ἡ φιλάρεσκη αὐτὴ ἑβδομηντάρα τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὰ χέρια, τὸν ἐσήκωσε καὶ τοῦ εἶπε γελῶντας ἱκανοποιημένη:

— Ἀπατᾶσαι, ἀγαπητέ μου κύριε, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ δώσῃς καμμίαν ἐξήγησι. Ἐγὼ μάλιστα ὀφείλω νὰ σ' εὐχαριστήσω. Μοὔδωσες τὴν εὐκαιρία ν' ἀκούσω λόγια, ποὺ εἶχα εἰκοσιπέντε χρόνια ν' ἀκούσω.

★

Ἕνας Ἀμερικανὸς προσέφερε κάποτε στὸν διάσημο ζωγράφο Μεϊσσονιὲ γιὰ κάποιο ἔργο του δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Θέλω εἴκοσι, εἶπε ὁ καλλιτέχνης.

— Σωπᾶτε δά, εἶπε ὁ Ἀμερικανός, αὐτὸ δὲν τὸ κάνατε οὔτε σὲ μιὰ μέρα.

— Ἴσως, ἀπήντησε ὁ Μεσσονιέ, ἐσεῖς ὅμως δὲν θὰ τὸ ἐκάνατε οὔτε σὲ ἕναν αἰῶνα!

★

Κατὰ τὴν διάρκεια κάποιας κυβερνητικῆς κρίσεως, ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἀνέθεσε στὸν Σαρρὲν νὰ κάμῃ Κυβέρνησι. Ὁ Σαρρέν, ἐκάλεσε πρὸς σύσκεψιν τοὺς φίλους του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Κλεμανσώ.

Ὅταν ὁ Τίγρις ἔφθασε στὸ σπίτι τοῦ Σαρρέν, τὸν βρῆκε μέσα στὸ ἰδιαίτερό του γραφεῖο μὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς ὑποψηφίους ὑπουργούς του, ποὺ ἐκάπνιζαν καὶ ἔπιναν διάφορα ποτά.

—Τί θὰ πάρετε, Κλεμανσώ; τὸν ρώτησε ὁ οἰκοδεσπότης δείχνοντας διάφορα λικέρ.

— Τό... τῶν Ἐσωτερικῶν! ἀπήντησε ὁ Τίγρις καὶ ἐκάθησε ἀπαθέστατα στὴν πολυθρόνα του.

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ τη γυναίκα

Κουβεντοῦλες

Ἡ ψυχραιμία, καλές μου φίλες, εἶναι ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα προσόντα, διότι μᾶς βοηθεῖ νὰ ὑπερνικοῦμε τὶς δυσκολίες ποὺ παρουσιάζονται στὴ ζωή μας. Δὲν πρέπει νὰ πιστεύωμε πὼς ὑπάρχει ἄνθρωπος, γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ ζωὴ παρουσιάζεται μόνον ρόδινη. Βλέπομε ἀνθρώπους ποὺ νομίζομε ὅτι εἶναι εὐτυχεῖς καὶ ἂν ἐξετάσωμε λίγο θὰ ἰδοῦμε ὅτι κρύβει πολλὰ δυσάρεστα ἡ ζωή τους. Αὐτὰ ὅλα εἶναι βέβαια γνωστὰ σὲ ὅλους μας, δὲν σᾶς λέω τίποτε καινούργιο, ἀλλὰ τὸ τονίζω γιὰ μιὰ ἀναγνώστριά μου ποὺ μοῦ γράφει γιὰ νὰ μοῦ πῇ ὅτι εἶναι δυστυχισμένη ποὺ δὲν ἔχει λίγα χρήματα περισσότερα γιὰ νὰ κάνῃ τὴ ζωὴ ποὺ εἶχε ὀνειρευθῆ νὰ κάνῃ μὲ ταξίδια, ἐκδρομές, θέατρα, ὡραῖα ἐπιπλωμένο σπίτι, ὅμορφες τουαλέττες κ.λ.π.

Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ ἡ καλή μου ἄγνωστη φίλη ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι πιὸ δυστυχεῖς ἀπ' αὐτὴν ποὺ στεροῦνται τῶν πάντων, ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε σπίτι, οὔτε φωτιὰ γιὰ νὰ ζεσταθοῦν τὸν χειμῶνα καὶ ἀγωνίζονται γιὰ νὰ βγάλουν τὸ ψωμί τους. Δὲν πρέπει ν' ἀγανακτῆτε, ἀγαπητή μου, γιατὶ δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε πιὸ πλούσια ζωὴ καὶ θὰ σᾶς πῶ τὴ συμβουλὴ ποὺ μοῦ ἔλεγε πάντα ἡ μητέρα μου καὶ τὴν ἀκολουθῶ σὰν κάτι ἱερό: Μὴ συλλογίζεσθε τοὺς πάρα πάνω ἀπὸ σᾶς, ἀλλὰ τοὺς πάρα κάτω.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΟΙΗΣΕΩΣ

Ἡ τέχνη αὐτὴ ἀνήκει ἀποκλειστικῶς στὴν γυναῖκα καὶ δὴ στὴν γυναῖκα μὲ ἰδιοφυΐα.

Γιατὶ εἶναι ἀλήθεια πὼς χρειάζεται μιὰ ἰδιαίτερη ἰδιοφυΐα γιὰ νὰ μεταβάλετε ἕνα παλῃωμένο, ὅσον ἀφορᾷ τὴ μόδα, φόρεμά σας σὲ μιὰ τουαλεττίτσα σύμφωνη πρὸς τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας.

Πῶς ἆρά γε μποροῦμε νὰ τὸ ἐπιτύχωμεν αὐτὸ μὲ ἕνα φόρεμα τῆς παρελθούσης ἤδη μόδας ποὺ παρουσίαζε τὴν τουαλέττα εὐθύγραμμη, μετατρέποντάς το σὲ μιὰ τουαλέττα τῆς ἐφετεινῆς μόδας ποὺ παρουσιάζει τόσην ἀφθονία πλάτους εἰς τὴν φοῦστα;

Ἡ μόνη λύσις εἶναι ἡ ἀνάμιξις διαφορετικοῦ ὑφάσματος, ἐμπριμὲ ἂν τὸ περυσινό μας φόρεμα εἶναι μονόχρωμο ἢ μονόχρωμο ἂν ἐξ ἀντιθέτου τὸ φόρεμα ποὺ ἤδη ἔχομε εἶναι ἐμπριμὲ ἢ ριγωτό.

Ἂς πάρωμε π.χ. τὴν πρώτη περίπτωσι. Μποροῦμε νὰ προσθέσωμε στὴ φοῦστα μιὰ σουρωτὴ ἢ πλισσεδωτὴ πουὰ ἀπὸ τὸ νέο ἐμπριμὲ ὕφασμα, μιὰ ζώνη, ποὺ νὰ δένῃ ἐμπρὸς ἕνα μεγάλο φιόγκο, εἰς δὲ τὸ κορσὰζ χαράσσοντας τὸ φόρεμα λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὸ στῆθος νὰ προσθέσωμε ἑκατέρωθεν τοῦ ἀνοίγματος τοῦ κορσὰζ δυὸ μπάντες σουρωτὲς ἢ πλισσεδωτὲς καὶ αὐτὲς ἀναλόγως τοῦ τί προτιμήσαμε στὴ φοῦστα.

Ἄλλος τρόπος εἶναι νὰ σχηματίσωμε ὁλόκληρο τὸ κορσὰζ ἀπὸ τὸ καινούργιο ὕφασμα, τὸ ὁποῖον θὰ σχηματίσῃ ἐπίσης καὶ τὴν ποδιά, τὸ δὲ ὑπόλοιπον φόρεμα θὰ μείνῃ ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ ἀρχικοῦ φορέματος.

Ἀλλὰ καθὼς ἤδη σᾶς εἴπαμε ἀπὸ τὴν ἰδιοφυΐα σας θὰ ἐξαρτηθῇ νὰ βρῆτε χίλιους δυὸ ἄλλους συνδυασμούς, προσέξατε μόνον τὸ νέο σας φόρεμα νὰ μὴν ἀφήσῃ ποτὲ νὰ ὑποψιασθοῦν τὴν προσπάθειά σας τῆς μεταποιήσεως, σ' αὐτὸ ἔγκειται ὅλη σας ἡ τέχνη.

ΦΟΥΣΤΕΣ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Ἔπειτα ἀπὸ τὴ μεγάλη ἐπικράτησι τῆς φούστας καὶ τῆς μπλούζας καὶ κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνες δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ μεγάλη αὐτὴ μόδα θὰ ἐπιταθῇ ἀκόμη περισσότερο μὲ τὶς πρῶτες φθινοπωρινὲς ἡμέρες.

Οἱ φουστίτσες καθὼς μαθαίνομε, θὰ παραμείνουν πάντοτε κοντὲς καὶ ἐφαρμοστὲς εἰς τοὺς γοφοὺς ἀλλὰ συγχρόνως μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο φάρδος πρὸς τὰ κάτω.

Οἱ πιέττες γαζωτὲς ὡς ἕνα σημεῖον βοηθοῦν στὴν ἐπιτυχία αὐτῆς τῆς ἀπόψεως.

Ἐξ ἄλλου πολλὲς φοῦστες θὰ σχηματίζουν ἕνα εἶδος ἀμπιεσμὰν γύρω ἀπὸ τὴν μέση, ἀπὸ τὸ ἀμπιεσμὰν δὲ αὐτὸ θὰ ξεφεύγουν οἱ πιέττες.

Οἱ μπλοῦζες μᾶς ἐμφανίζονται σὲ πολὺ μεγάλη ποικιλία σχεδίων.

Πολὺ τῆς μόδας οἱ καθαρῶς κλασσικὲς μπλουζίτσες, ἀλλὰ συγχρόνως θὰ φορεθοῦν καὶ μπλουζίτσες μὲ χίλιες δυὸ ἰδιοτροπίες, πλησιάζουσαι περισσότερο πρὸς τὴν γυναικεία κούπ.

Κατάλληλα γι' αὐτὲς τόσον τὰ μονόχρωμα ὑφάσματα ὅσον ὅμως καὶ τὰ καντριγέ, τὰ βουλάτα καὶ ἐν γένει τὰ ἐμπριμέ.

Ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας εἶναι τὰ ἀμπιεσμάν, τὰ ρεβὲρ καὶ οἱ ζῶνες ποὺ γαρνίρονται μὲ ἀλλεπάλληλα γαζιά, σὲ μονόχρωμο φυσικὰ ὕφασμα καὶ γαρνίρουν μιὰ καντριγὲ μπλουζίτσα.

Ἡ μόδα ἐπιτρέπει νὰ φοριῶνται τόσον ἐπάνω ἀπὸ τὴν φοῦστα καταλήγουσαι σὲ μιὰ μικρὴ μπάσκα ὅσον καὶ κάτω ἀπ' αὐτὴν μὲ συμπλήρωμα μιὰ φαρδιὰ ζώνη.

Ὁ καλλωπισμός

ΤΟ ΤΕΝΤΩΜΑ ΩΦΕΛΕΙ

Πολλὲς ἀπὸ σᾶς, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, θὰ ἔχετε ἀναμφιβόλως τὴν κακὴ συνήθεια νὰ κοιμᾶσθε μαζεμένες στὸ κρεββάτι σας, πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶναι διόλου ὠφέλιμο γιὰ τὴν ὑγεία σας. Ἢ μαζεύετε τὰ γόνατά σας ἢ ἔχετε πολὺ ψηλὸ μαξιλάρι ἢ ἔχετε πολὺ μαλακὸ στρῶμα καὶ ντιβάνι ποὺ βουλιάζει στὴ μέση.

Σὺν τῷ χρόνῳ λοιπὸν παίρνει ἄσχημη κλίσι τὸ σῶμα σας καὶ κάποτε μάλιστα κυρτώνει ἡ σπονδυλική σας στήλη. Γι' αὐτοὺς ὅλους τοὺς λόγους ἐπειδὴ εἶναι δύσκολο νὰ κόψετε τὴ συνήθεια νὰ κοιμᾶσθε ὅπως κοιμᾶσθε, σᾶς δίδω τὴν ἑξῆς συμβουλή: Μόλις ξυπνᾶτε τὸ πρωῒ νὰ τεντώνεσθε καλὰ καὶ νὰ κάνετε τὰ τρία αὐτὰ γυμνάσματα:

Νὰ στέκεσθε μὲ τὰ πόδια ἀνοικτὰ καὶ καλὰ τεντωμένα καὶ νὰ σκύβετε χωρὶς νὰ λυγίζετε τὸν κορμὸ ὅσο μπορεῖτε παρὰ πάνω, ὥσπου νὰ ἐγγίσετε εἰ δυνατὸν τὸ πάτωμα. Νὰ τὸ κάνετε 12 φορές. Ἔπειτα στέκεσθε στὸ ἕνα πόδι, σηκώνετε τὸ ἄλλο πρὸς τὰ πίσω καὶ πιάνοντάς το μὲ τὰ δυὸ χέρια, κλίνετε τὸν κορμὸ ἐμπρὸς ὅσο μπορεῖτε πιὸ πολύ. Τὸ κάνετε καὶ αὐτὸ 12 φορές.

Τρίτον γύμνασμα: Γονατίζετε κατὰ γῆς καὶ ἀκουμπᾶτε καὶ τὰ δυό σας χέρια στὸ πάτωμα τοποθετῶντας ἕνα βαρὺ βιβλίο στὸ κεφάλι καὶ σηκώνεσθε χωρὶς νὰ ἀφήσετε νὰ πέσῃ τὸ βιβλίο. Ξαναγονατίζετε καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς 12 φορές.

Αὐτὰ εἶναι περίφημα γυμνάσματα γιὰ τὸ πρωϊνὸ ξύπνημά σας.

Τὸ σπίτι

ΟΙ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΕΣ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Οἱ δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ μποροῦν νὰ διαιρεθοῦν σὲ δύο κύρια κεφάλαια, σὲ αὐτὲς ποὺ γίνονται στερεοτύπως κάθε μέρα τὴν προσδιωρισμένη ὥρα καὶ γίνονται σχεδὸν μηχανικῶς καὶ σὲ αὐτὲς ποὺ γίνονται σὲ ὡρισμένες ἐποχὲς τοῦ ἔτους ὅπως εἶναι τὸ κρύψιμο τῶν χαλιῶν, τὸ καθάρισμα τῶν σωλήνων τῆς θερμάστρας, ἡ κατασκευὴ τῶν γλυκῶν τοῦ χειμῶνος κ.λ.π.

Οἱ δουλειὲς αὐτὲς πρέπει νὰ γίνωνται τὴν ἐποχὴ ποὺ πρέπει, δηλαδὴ τὰ χαλιὰ θὰ τὰ κρύψωμε ὅταν ἀρχίσουν οἱ ζέστες καὶ προτοῦ τὰ κρύψωμε θὰ ἐπιστατήσωμε νὰ τιναχθοῦν καλὰ ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ νὰ πλυθοῦν — τὸ πιὸ καλὸ πλύσιμο τῶν χαλιῶν γίνεται μὲ θάλασσα. Ἔπειτα τὸ κρύψιμο πρέπει νὰ γίνῃ μὲ πολὺ προσοχὴ γιὰ νὰ τὰ προστατεύσωμε ἀπὸ τὸν σκόρον μὲ ἄφθονη ναφθαλίνη, πιπέρι, κάμφορα καὶ ἐφημερίδες.

Ἄλλη ἐποχὴ γίνονται τὰ πατώματα μὲ παρκετίνη, γυαλίζονται τὰ ἔπιπλα, καθαρίζονται τὰ ἀσημικά, καθαρίζονται οἱ σωλῆνες τῆς θερμάστρας. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο πρέπει νὰ γίνεται ὅταν εἶναι ἀκόμη καλοκαῖρι, γιατὶ ἂν ἡ ἔναρξις τοῦ χειμῶνος βρῇ τοὺς σωλῆνες ἀκάθαρτους ἡ καπνιὰ ποὺ ὑπάρχει μέσα σ' αὐτοὺς μὲ τὴν ὑγρασία τοῦ χειμῶνος γίνεται λάσπη καὶ σκουριὰ καὶ τρυπᾷ τοὺς σωλῆνες. Ἐπίσης ἂν θέλωμε νὰ βάψωμε εἴτε δωμάτια εἴτε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ σπιτιοῦ πάλιν καλοκαῖρι θὰ διαλέξωμε ποὺ εἶναι ξηρασία, γιατὶ τότε γίνονται στερεὰ τὰ βαψίματα. Καὶ ἐρχόμεθα στὰ γλυκὰ ποὺ γιὰ νὰ γίνουν χρειάζεται ὡρισμένη ἐποχὴ γιὰ τὸ κάθε εἶδος. Ἡ φράουλα τὴν ἐποχὴ ποὺ φθηναίνουν οἱ φράουλες, τὸ βερύκοκο καὶ τὸ ροδάκινο ὅταν ἔχουν ὡριμάσει τὰ βερύκοκκα καὶ τὰ ροδάκινα, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Τὴν ἐποχὴ τῶν κερασιῶν καὶ τοῦ βυσίνου κάνομε τὸ λικὲρ τῆς χρονιᾶς μας, τὴν ἐποχὴ τῶν ἀγγουριῶν ἀγγουρόνερο γιὰ τὸ πρόσωπο, ροδόξυδο τὴν ἐποχὴ τῶν τριανταφυλλιῶν κ.λ.π.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΚΟΡΟ

Ὑπάρχουν πολλὰ ἐναντίον τοῦ σκόρου. Μεταξὺ τῶν πολλῶν σπουδαῖον ρόλο παίζει ἡ ναφθαλίνη, πρέπει ὅμως νὰ εἶναι πολὺ φρέσκια, γιατὶ τότε μόνον φέρνει ἀποτέλεσμα. Καλὴ εἶναι ἐπίσης ἡ κάμφορα, μόνον ὅτι εἶναι πολὺ ἀκριβή.

Κάτι ὅμως ποὺ δὲν στοιχίζει εἶναι τὸ τυπογραφικὸ μελάνι, τοῦ ὁποίου τὴν μυρωδιὰ δὲν ἀγαπᾶ διόλου ὁ σκόρος, ἐπομένως ἂν τυλίξωμε μάλλινα μὲ ἐφημερίδες τὰ προστατεύουμε περίφημα, φθάνει οἱ ἐφημερίδες νὰ εἶναι φρεσκοτυπωμένες.

Δὲν ἀγαπᾶ ἐπίσης ὁ σκόρος τὸ νέφτι, ὥστε ἕνα πέρασμα τῶν ντουλαπιῶν μὲ νέφτι εἶναι καλὸ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, καὶ διώχνει μακρυὰ τὸν σκόρο. Γι' αὐτὸ σὲ σπίτια ποὺ γίνεται τακτικὰ τὸ παρκέτο ὁ σκόρος σπανίως ἐγκαθίσταται.

Ἕνα κάθε φορὰ

Ὅπως ἕνας ποὺ μαθαίνει πιάνο πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ κάνῃ σκάλες καὶ γυμνάσματα γιὰ νὰ γυμνάζῃ τὰ δάκτυλά του, ἔτσι καὶ ἡ νοικοκυρὰ πρέπει νὰ γυμνάζῃ τὴ σκέψι της προτοῦ ἐπιχειρήσῃ κάτι. Νὰ μὴ δίδῃ διαταγὴ στὴν ὑπηρέτριά της ἂν δὲν εἶναι βεβαία ὅτι αὐτὸ ποὺ ζητεῖ ἀπ' αὐτὴν εἶναι πρᾶγμα γιγνόμενον, νὰ μὴ τῆς ζητᾷ σ' ἕνα μικρὸ χρονικὸ διάστημα νὰ ἐκτελέσῃ πράγματα ποὺ θέλουν ὧρες πολλὲς γιὰ νὰ γίνουν, νὰ μὴ τὴν ἀναγκάζῃ νὰ ψεύδεται, νὰ μὴν ἔχῃ τὴν ἀπαίτησι νὰ τῆς ψωνίζῃ πράγματα φθηνὰ ἂν δὲν ἐξετάσῃ ποιὲς εἶναι οἱ τιμὲς τῆς ἡμέρας, νὰ ξέρῃ πόσῃ ὥρα χρειάζεται γιὰ τὴν ἐκτέλεσι κάθε δουλειᾶς καὶ γιὰ νὰ τὸ ξέρῃ ἂς δοκιμάσῃ νὰ τὴν κάμῃ μόνη της, ὥστε νὰ κρίνῃ ἐκ πείρας.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΑ

Ἄλλα ἐπίσης γιὰ τὰ ὁποῖα χρειάζεται προπόνησις εἶναι: Πῶς νὰ μιλᾶτε μπροστὰ σὲ κόσμο, πῶς νὰ μπαίνετε σὲ ἕνα σαλόνι, πῶς νὰ διηγῆσθε κάτι, πῶς νὰ ταξιδεύετε γνωρίζοντας ἀπὸ πρὶν τί ἀξιοπερίεργα ἔχετε νὰ ἰδῆτε, ἀπὸ ποιὰ ἀκριβῶς μέρη θὰ περάσετε κ.λ.π.

Τέλος ἂν πρόκειται νὰ κόψετε καὶ νὰ ράψετε μόνη σας ἕνα φόρεμα, χρησιμοποιήσατε κατ' ἀρχὰς ἕνα πολὺ φθηνὸ ὕφασμα γιὰ νὰ πεισθῆτε ὅτι τὰ καταφέρνετε καὶ ἂν θέλετε νὰ κάμετε ἕνα γλύκισμα ποὺ σᾶς εἶπαν, κάμετε μικρὴν δόσι γιὰ νὰ δοκιμάσετε τὴν συνταγὴ καὶ τὴν ἱκανότητά σας ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεσι.

Αὐτὰ ὅλα δὲν εἶναι οἱ σκάλες καὶ τὰ γυμνάσματα ποὺ κάνει ὁ πιανίστας προτοῦ παίξει κομμάτια;

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Μικρούλαν Λιζέτταν.—Αὐτὰ ποὺ ἀναφέρετε εἶναι ὡραῖα δῶρα ἢ μπορεῖτε νὰ προτιμήσετε ἕνα ὡραῖο πορτοφόλι γιὰ χαρτονομίσματα, μιὰ γραβάτα καλή, ἕνα μαντῆλι μεταξωτὸ τοῦ λαιμοῦ, μιὰ στυλό, ἕνα καλὸ μολύβι, ἕνα σημειωματάριο. Ὅλα αὐτὰ εἶναι κατάλληλα.

Λόραν, Ἐνταῦθα.—Τὸ νερὸ ποὺ ἀναφέρετε ξηραίνει μᾶλλον τὴν ἐπιδερμίδα, γιὰ σᾶς προτιμῶ αὐτὴ τὴ λοσιόν: Ροδόνερο 200 γρ., βάμμα βενζόης 4 γρ. Στὴν ἀδελφούλα σας μπορεῖτε νὰ κάμετε περμανὰντ διότι δὲν βλέπω ἄλλην θεραπείαν. Διαλέξατε ὅμως εὐσυνείδητον κομμωτήν.

Ν. Κ. Δ.—Μὴ τρομάζετε, φίλε κύριε, ὅλα αὐτὰ ποὺ λέτε ἀποδεικνύουν ἁπλούστατα μιὰ χαλάρωσι τῶν νεύρων σας. Ζητῆστε τὴν γνώμην τοῦ γιατροῦ σας καὶ αὐτὸς θὰ σᾶς πῇ τί πρέπει νὰ κάμετε ἐξετάζοντας τὴν ἰδιοσυγκρασία σας καὶ τὸν ὀργανισμό σας. Πάντως ὑποδείξατε στὸ γιατρό σας νὰ σᾶς δώσῃ λίγη Πασιφλορίνη καὶ λίγες ἐνέσεις «Τραίς».

Κατ. Λεοντοπούλου.— Τὰ μαλλιὰ συνηθίζονται ἀκόμη ρουλὼ πίσω, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείονται καὶ οἱ μπουκλίτσες ἂν νομίζετε ὅτι σᾶς πηγαίνουν καλύτερα στὴ φυσιογνωμία σας. Ὅσο γιὰ τὸ χρῶμα τους θὰ τὸ διατηρήσετε μὲ βρασμένο χαμομῆλι.

Μεγαθήριο.—Οἱ μάσκες τὶς ὁποῖες πωλεῖ ὁ Γεωργόπουλος εἶναι πολὺ καλὲς γι' αὐτὸ ποὺ θέλετε. Στὸν «Θησαυρὸ» θὰ βρῆτε τὴν διεύθυνσί του καὶ ἂν πῆτε ὅτι εἶσθε ἀναγνώστης του θὰ σᾶς περιποιηθῇ ἰδιαιτέρως.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Οἱ δροσερὲς μέρες τοῦ Σεπτεμβρίου ἔφθασαν. Ἀρχίσετε γρήγορα νὰ κάνετε ἢ νὰ παραγγέλλετε τὰ πλεκτά σας. Ἡ ἐπάνοδός σας ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ πρέπει νὰ σᾶς βρῇ πανέτοιμες γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς ψύχρας τοῦ φθινοπώρου. Γιὰ τὰ πρωϊνὰ καὶ τὰ ἀπογεύματα εἶνε ἐνδεδειγμένες οἱ πλεκτὲς μπλοῦζες σὲ διάφορα γραφικὰ σχέδια καὶ ὅσο τὸ δυνατὸν ζωηρότερα χρώματα.

Α. Ο. Δ. Ο.

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΑΝΝΑΜ

ΣΤΟ Σχάαν τοῦ πριγκηπάτου τοῦ Λιχτενστάϊν ὑπάρχει ἕνα ἐργοστάσιο ποὺ κατασκευάζει τεχνητὰ δόντια, ἀλλὰ ἐργάζεται μόνο γιὰ τὴν Ἰνδοκίνα. Οἱ Ἀνναμῖται καθὼς ξέρετε, θέλουν πάντα νὰ ἔχουν ὡραιότατα δόντια (ὡραῖα ὅμως γι' αὐτούς, γιατὶ γιὰ μᾶς εἶνε ἀποκρουστικά), τὰ ὁποῖα ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ εἶνε μαῦρα. Καὶ ἐπειδὴ τὰ δόντια στὴν φυσική τους κατάστασι εἶνε ἄσπρα φροντίζουν αὐτοὶ νὰ τὰ μαυρίζουν. Τὸ ἐργοστάσιο λοιπὸν τοῦ Σχάαν κατασκευάζει τεχνητὰ δόντια, ποὺ ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς πίσσας, γιατὶ ἂν δὲν εἶνε τέτοια, οἱ ἰθαγενεῖς κάτοικοι τοῦ Ἀννὰμ δὲν θὰ ἐδέχοντο ποτὲ νὰ τὰ βάλουν στὸ στόμα τους.

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΕΣ ΘΥΕΛΛΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΣΤΟ Κάνσας τῆς Ἀμερικῆς ξέσπασε πρὸ ἡμερῶν μία φοβερὴ «θύελλα ἄμμου», ποὺ εἶναι κάτι παρόμοιο μὲ τὸν σιμοὺν τῆς Σαχάρας. Τὸ φαινόμενον αὐτό, εὐτυχῶς, γίνεται πολὺ σπάνια καὶ καταστρέφει τὰ πάντα. Ἂς ἀκούσωμε πῶς τὸ ἀφηγεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας τοῦ τραίνου ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ σταματήσῃ:

«Εἰς ἀπόστασιν 500 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ Κάνσας ἐθαυμάζαμε τὸ τοπίον ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ τραίνου, ὅταν ἔξαφνα ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ ἂν καὶ ἦταν ἀκόμη μεσημέρι καὶ στὸν οὐρανὸ δὲν φαινόταν τὸ παραμικρὸ σύννεφο. Ἀμέσως μᾶς εἰδοποίησαν νὰ κλείσουμε ἑρμητικὰ ὅλα τὰ παράθυρα καὶ σὲ λιγάκι τὸ σκοτάδι ἔγινε πυκνότερο. Αἰσθανόμαστε πιὰ τὴν ἄμμο μέσα στὸ στόμα μας, στὰ ρουθούνια, στὰ αὐτιά, στὰ μάτια, ὡς ποὺ τέλος ἀναγκασθήκαμε νὰ δέσουμε στὸ πρόσωπο τὰ μαντήλια μας.

»Τὸ τραῖνο ἐν τῷ μεταξὺ ἐσταμάτησε καὶ δὲν ἐξεκίνησε παρὰ μετὰ 2 1)2 ὧρες, ὅταν δηλαδὴ ἡ καταστρεπτικὴ ἐκείνη θύελλα ἐσταμάτησε ἐντελῶς. Ὅταν ξανάρθε τὸ φῶς καὶ ἀνοίξαμε τὰ παράθυρα, ὁλόκληρο τὸ βαγόνι, τὰ πράγματα καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἦταν μέσα, βρέθηκαν σκεπασμένα μὲ ἕνα στρῶμα ἄμμου πάχους δύο ἑκατοστῶν.»

Έρωτες λουλουδιών

Ας δοῦμε σήμερα τί γίνεται ὅταν ἕνα ἔντομο μπῆ μέσα στὸ λουλοῦδι. Πρῶτα κάθεται στὸ κάτω πέταλλο τοῦ ἄνθους, ποὺ φαίνεται τοποθετημένο ἐκεῖ ἐπίτηδες γιὰ νὰ δέχεται τὰ ἔντομα, κι' ἔπειτα, νοιώθοντας τὴ μυρωδιὰ τοῦ νέκταρος, προσπαθεῖ νὰ φθάση στὸ βάθος, στὸ κεράτιο ποὺ περιέχει τὸ νέκταρ.

Ἀλλὰ τὸ πέρασμα εἶναι πάρα πολὺ στενὸ καὶ καθὼς τὸ ἔντομο προχωρεῖ, τὸ κεφάλι του χτυπάει δυνατὰ στὴ λεκάνη τοῦ ρυγχίου. Τί γίνεται τότε;

Τὸ ρυγχίον, ποὺ εἶναι πολὺ λεπτὸ καὶ εὐαίσθητο, σχίζεται ἀμέσως στὴν παραμικρὴν ἐπαφὴ καὶ παρουσιάζονται οἱ δύο μικροὶ βῶλοι ποὺ εἶνε βουτηγμένοι στὸ γλοιῶδες ὑγρόν.

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Οἱ δύο αὐτοὶ βῶλοι κολλᾶνε ἀμέσως καὶ τόσο στερεὰ στὸ κεφάλι τοῦ ἐπισκέπτου, ὥστε μόλις τὸ ἔντομον ἐγκαταλείψη τὸ λουλοῦδι, τοὺς παίρνει μαζί του, μαζὶ μὲ τοὺς δύο μίσχους ποὺ καταλήγουν σ' ἕνα μικρὸ πακέττο συμπεπιεσμένης γύρεως.

Ἀσυνείδητα, χωρὶς νὰ ξέρη ὅτι εἶναι ἐκτελεστὴς ἑνὸς μεγάλου ἔργου, τὸ ἔντομο ἐπισκέπτεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο ἕνα γειτονικὸ λουλοῦδι. Συμβαίνει ὅμως τὸ ἑξῆς καταπληκτικό: ἐὰν οἱ δύο αὐτὲς πρόσθετες κεραῖες ἔμεναν τεντωμένες, θὰ ἀκουμποῦσαν τὴ γῦρι τους ἐπάνω στὴ γῦρι τοῦ γειτονικοῦ ἄνθους, καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάμιξι αὐτὴν τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γεννηθῆ.

Ἀλλὰ ἐδῶ μπαίνει εἰς ἐνέργειαν τὸ πνεῦμα, ἡ πεῖρα καὶ ἡ προβλεπτικότης τοῦ ὀρχεοειδοῦς. Τὸ λουλοῦδι αὐτὸ ὑπελόγισε λεπτομερέστατα καὶ ἀκριβέστατα τὸν χρόνον ποὺ χρειάζεται τὸ ἔντομο γιὰ νὰ ρουφήξη τὸ νέκταρ καὶ νὰ πάη σὲ ἄλλο ἄνθος, ἐξακρίβωσε δὲ ὅτι γι' αὐτὸ ἀπαιτοῦνται κατὰ μέσον ὅρον τριάντα δευτερόλεπτα.

Μόλις, λοιπόν, περάση τὸ μικρὸ αὐτὸ χρονικὸ διάστημα, οἱ δύο μίσχοι ποὺ φέρνουν τὴ γῦρι λυγίζουν καὶ παίρνουν μιὰ κλίσι 90 μοιρῶν. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ἑνὸς νέου ὑπολογισμοῦ, ὄχι πιὰ στὸν χρόνο, ἀλλὰ στὸν χῶρο.

Οἱ δύο κεραῖες ποὺ στολίζουν τὸ κεφάλι τοῦ γαμηλίου ταχυδρόμου εἶνε τώρα ὁριζόντιες καὶ τεντωμένες πρὸς τὰ ἐμπρός, εἰς τρόπον ὥστε ὅταν τὸ ἔντομο μπῆ σ' ἕνα νέο λουλοῦδι, οἱ κεραῖες αὐτὲς μὲ τὴν γῦρι πηγαίνουν νὰ χτυπήσουν ἀκριβῶς ἐπάνω στὰ στίγματα, τὰ ὁποῖα καὶ γονιμοποιοῦν.

Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ὀρχεοειδοῦς δὲν σταματάει ὥς ἐδῶ, γιατὶ δὲν ἔφθασε ἀκόμη στὸ ὕψιστο σημεῖο τῆς προβλεπτικότητος.

ΕΝΑΣ ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΧΗΜΙΚΟΣ

Τὸ στῖγμα ἐπάνω στὸ ὁποῖον θὰ κολλήση ἡ γῦρις εἶναι γεμᾶτο μὲ μιὰ κολλώδη οὐσίαν. Ἐὰν ἡ οὐσία αὐτὴ ἦταν πολὺ πηκτή, ἡ γῦρις θὰ κολλοῦσε ὅλη ἐκεῖ πέρα καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἐντόμου θὰ ἐτελείωνε. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συμβῆ αὐτό. Ἡ γῦρις αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ ἐξαντληθῆ σὲ μιὰ καὶ μόνη περιπέτεια, ἀλλὰ νὰ γονιμοποιήση ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα στίγματα.

Τὸ λουλοῦδι, ποὺ ξέρει νὰ ὑπολογίζη τὰ δευτερόλεπτα καὶ νὰ μετράη τὰ χιλιοστά, εἶναι καὶ θαυμάσιος χημικός, ὥστε κατασκευάζει τὴν κόλλα ποὺ τοῦ χρειάζεται μὲ τὴν ἀπαιτουμένην πυκνότητα. Δὲν κολλάει, λοιπόν, στὸ πρῶτο στῖγμα ὅλη ἡ γῦρις, ἀλλὰ μονάχα τόση, ὅση χρειάζεται γιὰ τὸ γονιμοποιήση.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς φύσεως δὲν περιορίζεται μονάχα σ' αὐτά. Ἔχει ἀκόμη χίλιες δυὸ λεπτομέρειες, γιὰ τὴν περιγραφὴ τῶν ὁποίων θὰ ἔπρεπε νὰ καταναλώσωμε πολλὲς σελίδες. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ποὺ εἴπαμε εἶνε ἀρκετὰ γιὰ νὰ καταλάβετε τί εἶναι ἱκανὸ νὰ κάμη ἕνα λουλοῦδι ὅταν πρόκειται νὰ ἱκανοποιήση τὸ ἔνστικτο τῆς διαιωνίσεώς του.

Ἂς πάρωμε τώρα ἕνα ὀρχεοειδές, τὸ λεγόμενον «λωρόγλωσσον», γιὰ νὰ κάμωμε μ' αὐτὸ ἕνα εὔκολο πείραμα καὶ νὰ ἰδοῦμε μὲ τὰ μάτια μας τὰ ὅσα ἐπεριγράψαμε.

Ο ΦΡΙΚΤΟΣ ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Τὸ λουλοῦδι αὐτό, ποὺ φύεται μόνο του, εἶναι ἀσφαλῶς ἀπὸ ὅλα τὰ ὀρχεοειδῆ τὸ ἀξιολογώτερο, τὸ καταπληκτικώτερο καὶ φαντασιωδέστερο. Φαντασθῆτε ἕνα θύρσον, ὅπως εἶναι τὸ ζουμποῦλι, ἀλλὰ ψηλότερο κάπως. Εἶναι συμμετρικὰ γαρνιρισμένος μὲ ἄνθη στριφτά, μὲ τρεῖς γλῶσσες ποὺ ἔχουν στὴν ἄκρη τὸ χρῶμα τῆς βιολέττας.

Τὸ κάτω πέταλο, στολισμένο μὲ ἐκσαρκώσεις ποὺ μοιάζουν μὲ μουστάκια Προβηγκιανοῦ πολεμιστοῦ καὶ μὲ ἀπαίσιες ἐξογκώσεις, προεκτείνεται ἀτελείωτα, παράφορα, ἀπίστευτα, σὲ σχῆμα ξεστριμμένης ταινίας καὶ ἔχει τὸ χρῶμα ποὺ παίρνουν τὰ πτώματα τῶν πνιγμένων, ἀφοῦ μείνουν ἕνα μῆνα μέσα στὸ νερό.

Ἀπὸ τὸ σύνολον, ποὺ θυμίζει τὶς χειρότερες, τὶς πιὸ συχαμερὲς ἀρρώστειες καὶ φαίνεται πὼς ἄνθισε σὲ μιὰ χώρα φρικαλέου καὶ ὀλεθρίου ἐφιάλτου, χύνεται γύρω μιὰ δυνατὴ καὶ ἀνυπόφορη μυρωδιὰ κινάβρας, ποὺ εἶναι αἰσθητὴ ἀπὸ μεγάλην ἀπόστασι, καὶ εἰδοποιεῖ γιὰ τὴν παρουσία τῆς φυτικῆς αὐτῆς τερατωδίας.

Ἐπῆρα γιὰ ὑπόδειγμα τὸ ἀηδιαστικὸ αὐτὸ λουλοῦδι γιατὶ εἶναι τὸ καταλληλότερο ἴσως γιὰ τέτοιου εἴδους πειράματα, ἀφοῦ ὅλα τὰ ἐσωτερικά του ὄργανα διακρίνονται πολὺ καθαρά.

Ἀρκεῖ, λοιπόν, νὰ μπάση κανεὶς στὸ λουλοῦδι τὴν ἄκρη ἑνὸς σπίρτου φροντίζοντας νὰ τὸ φέρη ὥς τὸ βάθος τοῦ νέκταρος, γιὰ νὰ ἰδῆ μὲ γυμνὸ μάτι ὅλες τὶς περιπέτειες τῆς γονιμοποιήσεως, ὅπως ἀκριβῶς τὶς περιγράψαμε παραπάνω.

Πρέπει ἀκόμη νὰ προσθέσωμε, ὅτι γιὰ νὰ ἐπιτύχη τὸ πείραμα, τὸ λουλοῦδι ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ὥριμο. Τότε μονάχα τὸ ἄνθος, καλεῖ τὰ ἔντομα, τοὺς ἐπισκέπτας ἐκείνους ποὺ τοῦ εἶνε ἀπαραίτητοι γιὰ τὴν γονιμοποίησι, καὶ τοὺς προσφέρει τὸ πολύτιμο νέκταρ, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁλόκληρο τὸ γονιμοποιητικό του μηχάνημα εἶναι ἕτοιμο νὰ λειτουργήση.

ΤΑ ΛΟΦΙΑ ΤΟΥ ΣΑΛΕΠΙΟΥ

Αὐτὸ εἶναι κατ' οὐσίαν τὸ σύστημα ποὺ ἐφαρμόζουν τὰ ὀρχεοειδῆ τῶν μερῶν μας. Ἀλλὰ κάθε εἶδος, κάθε γένος τὸ τροποποιεῖ τὸ σύστημα αὐτό, τὸ τελειοποιεῖ στὶς λεπτομέρειές του, σύμφωνα μὲ τὴν πεῖρα του, σύμφωνα μὲ τὴν ψυχολογία καὶ τὶς ἰδιαίτερες συνθῆκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες ζῆ.

Τὸ κοινὸ σαλέπι, λόγου χάριν, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ νοημονέστερα ὀρχεοειδῆ, ἀφοῦ μπόρεσε νὰ προσθέση στὸ κατώτερο χεῖλος τοῦ λουλουδιοῦ του δύο λοφία, ποὺ ὁδηγοῦν τὴν προβοσκίδα τοῦ ἐντόμου πρὸς τὸ νέκταρ καὶ τὸ ἀναγκάζουν νὰ κάμη ἀκριβῶς ὅ,τι περιμένει τὸ λουλοῦδι ἀπ' αὐτό.

Τέτοιες τροποποιήσεις καὶ βελτιώσεις ὑπάρχουν ἄπειρες καὶ συναντῶνται σὲ κάθε λουλοῦδι. Θὰ ἦταν πολὺ κουραστικὸ νὰ τὶς ἀπαριθμήσωμε καὶ νὰ τὶς περιγράψωμε ὅλες. Ἀρκεῖ μονάχα νὰ ξέρωμε ὅτι τὰ λουλούδια ἔχουν πολὺ μεγαλύτερη νοημοσύνη ἀπὸ ὅσην μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῆ καὶ ὅτι τὴν ἐξωτερικεύουν σχεδὸν ὁλόκληρη μονάχα ὅταν πρόκειται νὰ ἱκανοποιήσουν τὸ ἐρωτικό τους αἴσθημα, τὸ αἴσθημα δηλαδὴ ἐκεῖνο ποὺ κυβερνᾶ τὸ σύμπαν.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ

Ἀκοῦστε, ἀκοῦστε

— Ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα βάρους 75 χιλιογράμμων ἀπαρτίζεται ἀπὸ 2.500 τετρακισεκατομμύρια μικρὰ μόρια. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς γράφεται 2.500.000.000.000.000.000.

★

— Ἡ ζημία ποὺ κάνουν τὰ ποντίκια στὴν Ἀγγλία ἔχει ὑπολογισθῆ σὲ 15.000.000 λίρες στερλίνες. Στὴ Δανία δὲ σὲ 7 ἑκατομμύρια κορῶνες.

★

— Τὸ 1938, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐξώδεψαν 525 ἑκατομμύρια δολλάρια, 60 περίπου δισεκατομμύρια δραχμές, σὲ ταξίδια.

★

— Ἡ παγκόσμιος παραγωγὴ βάμβακος ηὐξήθη ἀπὸ 17.150.000 μπάλλες κατὰ τὸ 1921 εἰς 28.000.000 κατὰ τὸ 1938.

★

— Ἡ ὑπηρεσία τῶν ἀνελκυστήρων ἑνὸς μεγάλου καταστήματος τῆς Νέας Ὑόρκης, στοιχίζει 300.000 δραχμὲς ἡμερησίως.

★

— Γιὰ τὸ κτίσιμο τῆς μεγάλης πυραμίδος τοῦ Χέοπος, ἐχρειάσθη νὰ ἐργασθοῦν 100.000 ἐργάτες ἐπὶ τριάντα χρόνια συνεχῶς καὶ χωρὶς διακοπή.

★

— Μὲ τὶς εὐαισθητότερες μικροζυ-

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ

ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΕ ΚΑΤΑ ΣΕΙΡΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ, ΕΙΣ ΠΛΗΘΥΣΜΟΝ, ΠΟΛΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

ΚΑΤΑ μίαν τελευταίαν στατιστικὴν ἡ σειρὰ τῶν διαφόρων μεγαλουπόλεων τοῦ κόσμου ἀπὸ ἀπόψεως πληθυσμοῦ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Πρώτη ἔρχεται ἡ Νέα Ὑόρκη μὲ σύνολον πληθυσμοῦ 7.470.000 κατοίκων. Μαζὶ μὲ τὰ περίχωρα ὅμως ὁ πληθυσμος της ἀνέρχεται σὲ 11.700.000. Ἀκολουθοῦν κατὰ σειρὰν τὸ Λονδῖνον μὲ 8.475.000 κατοίκων, τὸ Τόκιο μὲ 6.086.000, τὸ Παρίσι μὲ 6.160.000, τὸ Βερολῖνον μὲ 4.535.000, τὸ Σικάγον μὲ 4.510.000, ἡ Μόσχα μὲ 3.535.000, ἡ Σαγκάη μὲ 3.350000, τὸ Μπουένος Ἄϋρες μὲ 3.280.000, ἡ Ὀσάκα μὲ 3.102.000, ἡ Φιλαδέλφεια μὲ 2.925.000, τὸ Λένινγκραντ (ἡ παλαιὰ Πετρούπολις) μὲ 2.740.000, τὸ Λὸς Ἄντζελες μὲ 2.390.000, ἡ Βοστώνη μὲ 2.350.000, τὸ Πίτσμπουργκ μὲ 2.000.000 κατοίκους. Ὑπάρχουν προσέτι τριάντα ἀκόμη πόλεις, τῶν ὁποίων ὁ πληθυσμὸς κυμαίνεται μεταξὺ ἑνὸς καὶ δύο ἑκατομμυρίων.

ΠΕΡΑΣΑΝ Ἢ ΟΧΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΤΗΝ ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ;

Ἡ διάβασις τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἕνα ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα ἐπεισόδια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, δὲν ἀμφισβητεῖται πιὰ σήμερα. Ἡ ἐπιστήμη παραδέχτηκε ὅτι αὐτὸ ἦταν δυνατό. Πράγματι, ὅταν ὁ ἐξ ἀνατολῶν ἄνεμος τυχαίνη νὰ εἶναι ὑπερβολικὰ δυνατός, τὰ κύματα τῆς διώρυγος τοῦ Σουὲζ συμβαίνει κάποτε νὰ ἀναστρέφωνται, νὰ ὠθοῦνται καὶ νὰ ἀφήνουν δίοδο, ἂν ὄχι ἐντελῶς στεγνή, πάντως διαβατὴ καὶ ἀκίνδυνη στὰ σημεῖα ὅπου τὰ νερὰ δὲν εἶνε ποτὲ πολὺ βαθειά. Εἶναι λοιπὸν παραδεκτὸ ὅτι οἱ Ἑβραῖοι, εὐνοηθέντες ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸ ἄνεμο, μπόρεσαν νὰ περάσουν πεζῆ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσαν κατεποντίσθησαν, μόλις μετεβλήθη ἡ φορὰ τοῦ ἀνέμου. Τὸ ἴδιο περίπου συνέβη καὶ ὅταν ὁ περσικὸς στρατὸς τοῦ Ἀρταξέρξη θέλησε νὰ καταλάβη τὴν Αἴγυπτο. Μέρος τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ κατώρθωσε νὰ περάση τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἀλλὰ ὅταν ὁ ἄνεμος ἄλλαξε ἀποτόμως φορά, ὁ ὑπόλοιπος στρατὸς κατεποντίσθη.

Τὸ ἴδιο φαινάμενο παρετηρήθηκε στὸ Σουὲζ καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ναπολέοντος στὴν Αἴγυπτο, ἔγινε μάλιστα λόγος στὸ Γαλλικὸ ἐπιτελεῖο νὰ ἐπαναληφθῆ ἀπὸ τοὺς Γάλλους στρατιῶτες τὸ «θαῦμα» τῶν Ἑβραίων. Ἡ ἰδέα ὅμως αὐτὴ ἐγκαταλείφθηκε.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΝΕΜΕΤΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ;

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΝ τεχνικὸν περιοδικὸν δημοσιεύει πίνακα περὶ τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς πετρελαίου κατὰ τὸ 1938, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀρκετὰ ἐνδεικτικὸς τῆς ἀνὰ τὸν κόσμον κατανομῆς τῆς τόσον πολυτίμης αὐτῆς πρώτης ὕλης. Κατὰ τὸν πίνακα λοιπὸν αὐτὸν ἡ παγκόσμιος παραγωγὴ πετρελαίου ἀνέρχεται σὲ 280.276.000 τόννους, κατανεμομένους ὡς ἑξῆς:

Πρῶται ἔρχονται αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι μὲ ἐτησίαν παραγωγὴν 170.432.0000 τόννους, ἀκολουθεῖ δὲ ἡ Ρωσσία μὲ 30.112.000 τ., ἡ Βενεζουέλα μὲ 28.107.000 τ., τὸ Ἰρὰν (Περσία) μὲ 10.358.000 τ., αἱ Ὀλλανδικαὶ Ἰνδίαι μὲ 7.394.000, ἡ Ρουμανία μὲ 6.871.000, τὸ Μεξικὸν μὲ 5.523.000, τὸ Ἰρὰκ μὲ 4.368.000, ἡ Κολομβία μὲ 3.118.000, ἡ Τρινιντὰντ μὲ 2.583.000, ἡ Ἀργεντινὴ μὲ 2.425.000, τὸ Περοῦ μὲ 2.222.000, αἱ Ἰνδίαι καὶ Βιργινία μὲ 1.458.000, τὸ Βόρνεο μὲ 914.000 τ., ὁ Καναδᾶς μὲ 898.000 τ., ἡ Γερμανία μὲ 609.000 τ., ἡ Πολωνία 550.000. Ἐπίσης 1.199.000 τόννους παράγουν ὅλαι αἱ λοιπαὶ χῶραι μαζί.

ΤΙ ΦΡΟΝΤΙΔΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΙΡΝΩΜΕ ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΕΝΟΣ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΟΥ;

ΠΟΛΛΟΙ τυφλοὶ ὀφείλουν τὴν θλιβερὰν των ἀσθένεια στὴν ἔλλειψι τῆς ἀπαιτουμένης φροντίδος τὴ στιγμὴ τῆς γεννήσεως, ὁπότε τὰ μάτια τοῦ νεογεννήτου εἶνε πολὺ εὐπαθῆ καὶ μποροῦν πολὺ εὔκολα νὰ μολυνθοῦν. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ λοιπὸν τῆς γεννήσεως πρέπει νὰ ἐνσταλάζωμε, μέσα σὲ κάθε μάτι τοῦ μπέμπη, μιὰ σταγόνα νιτρικοῦ ἀργύρου σὲ διάλυσι ἑκατοστοῦ. Στὴν περίπτωσι ποὺ δὲν ἔχει προβλεφθῆ ἡ προμήθεια νιτρικοῦ ἀργύρου, μπορεῖ ν' ἀντικατασταθῆ αὐτός, ἀναγκαστικῶς, μὲ χυμὸν λεμονιοῦ, ἀλλὰ ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ εἶναι ὀλιγώτερον ἀποτελεσματική.

ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ...

... Γιὰ κάθε κιλὸ ροδελαίου χρειάζονται ὀκτὼ τόννοι λουλουδιῶν;

... Οἱ θηλυκὲς στρουθοκάμηλοι κάθονται καὶ ζεσταίνουν τ' αὐγά τους μόνο τὴ μέρα, ἐνῷ τὴ νύχτα κάθονται σ' αὐτὰ οἱ ἀρσενικές;

... Σ' ὡρισμένες περιοχὲς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ζῆ μιὰ ποικιλία τῆς μυίγας «τσὲ — τσὲ», ποὺ ἔχει τὴν ἑξῆς περίεργη ἰδιότητα: Προσβάλλει δηλαδὴ τοὺς ἀεροθαλάμους τῶν αὐτοκινήτων καὶ τῶν ποδηλάτων, τρυπᾶ μὲ τὴν προβοσκίδα της τὸ λάστιχο καὶ μὲ λαιμαργία ἀπορροφᾶ τὸν θρεπτικὸ πεπιεσμένο ἀέρα;

... Ἡ Γερμανία, κατὰ τὸ 1938, ἐδαπάνησε 400 ἑκατομμύρια δολλάρια, περίπου 46 δισεκατομμύρια δραχμὲς διὰ τὰ ὀχυρωματικά της ἔργα κατὰ μῆκος τῶν Γαλλικῶν συνόρων;

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΛΑΪΚΟΙ ΣΟΥΓΙΑΔΕΣ ΛΕΓΟΝΤΑΙ «ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΔΕΣ»

ΤΟ 1825, ἡ τότε Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐφυλάκισε στὴν Ὕδρα στὴν ἐκεῖ μονὴ τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, διαφόρους ὁπλαρχηγούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν γέρο-Κολοκοτρώνη, ὡς ἀντιπολιτευόμενό της. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ Ναύπλιο τοῦ ἐζήτησαν νὰ παραδώση τὸ ξῖφος του καὶ ὅ,τι ἄλλο ὅπλο ἔφερε μαζί του κι' ἔτσι τοῦ ἀφήρεσαν καὶ τὸ μικρὸ ἀσήμαντο σουγιαδάκι του μὲ τὸ ὁποῖο συνήθως ἔκοβε τὸ ψωμὶ στὸ λιτὸ καὶ ἁπλοϊκό του τραπέζι. Ὅταν ἔφθασε στὴν παραλία, καθὼς περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ ἕνα κατάστημα, ποὺ ἀνάμεσα σ' ἄλλα εἴδη εἶχε κι' ἕνα ζεμπίλι γεμᾶτο ξυλομαχαιρίδια ποὺ τὰ πωλοῦσε πρὸς 2—3 λεπτὰ τὸ καθένα, ἅπλωσε τὸ χέρι του ὁ γέρος τοῦ Μωρηᾶ, πῆρε ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ παρεκάλεσε τὸν ἔμπορο νὰ τοῦ τὸ χρεώση, γιατὶ δὲν εἶχε ἐπάνω του λεπτά. Ὁ ἔμπορος κι' ὁ λαὸς ποὺ παρακολουθοῦσε, χαμογέλασαν μὲ πίκρα καὶ τότε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδείας ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπέτρεψε νὰ πάρη μαζί του τὸ ξυλομαχαιρίδιο. Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ διεδόθη σ' ὅλη τὴν πόλι κι' ἀπὸ τότε τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν μικρῶν σουγιάδων μετωνομάσθη σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ φέρει ὥς σήμερα τὴν ὀνομασία «Κολοκοτρώνης».

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΝΕΡΟ ΖΕΣΤΑΙΝΕΤΑΙ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΜΑΥΡΟ ΣΚΕΥΟΣ ΕΥΚΟΛΑ, ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΠΙΟ ΔΥΣΚΟΛΑ Σ' ΕΝΑ ΣΚΕΥΟΣ ΛΕΥΚΟ ΚΑΙ ΣΤΙΛΠΝΟ;

ΔΙΟΤΙ τὸ μαῦρο σκεῦος ὅταν εἶναι σκεπασμένο ἐξωτερικῶς μὲ καπνιά, ἀπορροφᾶ τελειότερα τὴν θερμοκρασία καὶ τὴν μεταδίδει ἀμέσως στὸ περιεχόμενό του. Ἐνῷ ἕνα σκεῦος λευκὸ καὶ στιλπνὸ ἀντανακλᾶ ἕνα μεγάλο μέρος τῆς θερμότητος, ἡ ὁποία, μὴ μπορῶντας νὰ περάση στὸ ἐσωτερικὸ καὶ νὰ ζεστάνη τὸ νερό, σκορπίζεται στὴ γύρω ἀτμόσφαιρα.

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΞΕΝΟΙ ΘΡΥΛΟΙ ΤΟΥ ΜΟΥΖΑΙΟΥ

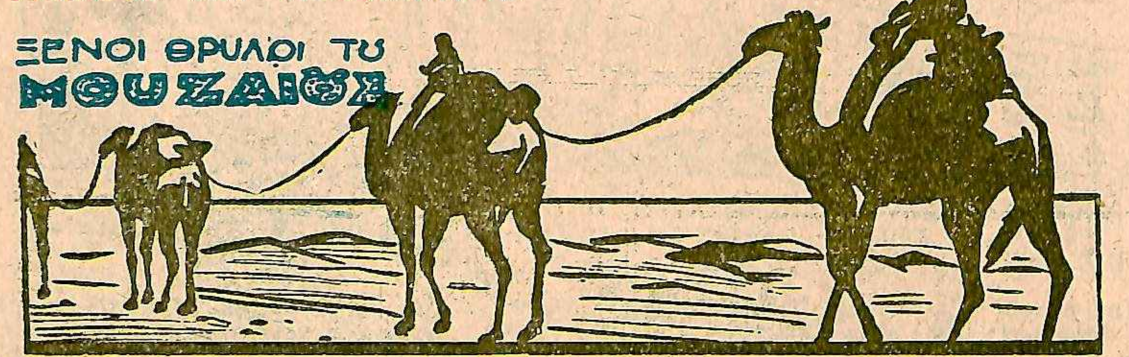

ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

5ον

Ἔνοιωσα μιὰ ἀλλοιώτικη φρικίασι μπρὸς σὲ κεῖνο τὸ πλοῖο. Τὰ λόγια τοῦ καπετάνιου ποὺ τόσο φοβερὰ εἶχαν ἐπαληθεύσει, τὸ παρουσιαστικὸ τοῦ καραβιοῦ ποὺ ὅσο περισσότερο τὸ πλησιάζαμε καὶ ὅσο κι' ἂν φωνάζαμε πιὸ δυνατὰ κανεὶς δὲν παρουσιαζόταν μὲ τρόμαζε. Ὅμως αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο μέσον σωτηρίας μας γι' αὐτὸ εὐλογήσαμε τὸν προφήτη ποὺ μᾶς διαφύλαξε τόσο καλά, ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα.

Στὴν πλώρη τοῦ καραβιοῦ κρεμόταν ἕνα παλαμάρι. Μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια κωπηλατούσαμε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ τέλος τὰ καταφέραμε νὰ τὸ πιάσωμε. Ἔβαλα μιὰ δυνατὴ φωνή, ἀλλὰ ἡ ἴδια ἡσυχία καὶ σιωπή, μοῦ ἀπήντησε ἀπὸ τὸ καράβι. Τότε σκαρφαλώσαμε, στὸ παλαμάρι πρῶτος ἐγὼ σὰν νεώτερος.

★

Ἀλλὰ ἀλλοίμονο! Τί φρικτὸ θέαμα παρουσιάστηκε στὰ μάτια μου, μόλις πάτησα τὸ κατάστρωμα.

Τὸ πάτωμα ἦταν κόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα. Εἴκοσι ὡς τριάντα πτώματα μὲ τούρκικα φορέματα κοίτονταν ἐκεῖ χάμω. Στὸ μεσαῖο κατάρτι στεκόταν ἕνας ἄνθρωπος, πλούσια ντυμένος, μὲ τὸ γιαταγάνι στὸ χέρι, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του ἦταν ὠχρὸ καὶ μαραμένο, καὶ τὸ μέτωπό του τὸ διαπερνοῦσε μιὰ μεγάλη βελόνα ποὺ τὸν κάρφωνε στὸν κορμὸ τοῦ καταρτιοῦ. Κι' αὐτὸς ἦταν νεκρός.

Τὰ πόδια μου ἔτρεμαν καὶ μόλις τολμοῦσα νὰ ἀναπνέω. Τέλος ἀνέβηκε ἐπάνω καὶ ὁ σύντροφός μου.

Κι' αὐτὸν τὸν ξάφνιασε ἡ ὄψις τοῦ καταστρώματος ποὺ τίποτα τὸ ζωντανό, ἀλλὰ μόνον τόσα τρομερὰ πτώματα παρουσίαζε.

Ἀφοῦ, μὲ τὸ φόβο στὴν καρδιά, δεηθήκαμε στὸν προφήτη, τολμήσαμε τέλος νὰ προχωρήσωμε πιὸ πέρα. Σὲ κάθε μας βῆμα κυττάζαμε πίσω μας μήπως παρουσιαστῆ τίποτα πιὸ τρομερό. Ἀλλὰ ὅλα ἔμεναν ὅπως ἦσαν. Κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος τίποτα τὸ ζωντανό, παρὰ ἐμεῖς καὶ ἡ ἀπέραντη θάλασσα.

Οὔτε μιὰ μιλιὰ δὲν τολμούσαμε νὰ βγάλουμε δυνατά. Φοβόμαστε. Νομίζαμε πὼς ὁ καρφωμένος καπετάνιος μποροῦσε νὰ στρίψη κατὰ πάνω μας τὰ μάτια του ποὺ στέκονταν ἀνοιχτὰ ἀκίνητα σὰν γυάλινα, ἢ πὼς μποροῦσε ἕνας ἀπὸ τοὺς σκοτωμένους νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του. Τέλος φθάσαμε σὲ μιὰ σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ἀμπάρι τοῦ καραβιοῦ.

Ἄθελα σταθήκαμε καὶ κυττάξαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον χωρὶς νὰ τολμᾶμε νὰ ἐξωτερικεύσωμε τὶς σκέψεις μας.

—Ὤ! κύριε, εἶπε ὁ πιστὸς ὑπηρέτης μου, ἐδῶ συμβαίνει κάτι τρομερό. Ἂν ὅμως τὸ πλοῖο κρύβει ἐκεῖ μέσα φονηάδες, προτιμῶ νὰ παραδοθῶ καλύτερα σ' αὐτούς, παρὰ νὰ μείνω, περισσότερον καιρὸ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς πεθαμένους.

Σκεπτόμουν ὅπως κι' ἐκεῖνος.

Κάναμε κουράγιο, καὶ γεμᾶτοι ἀγωνιώδη ἀναμονὴ κατεβήκαμε κάτω.

Νεκρικὴ σιγὴ ὅμως κυριαρχοῦσε κι' ἐκεῖ καὶ μόνον τὰ βήματά μας ἠχοῦσαν στὴ σκάλα.

Σταθήκαμε μπρὸς στὴ μικρὴ κάμαρα. Ἔβαλα τὸ αὐτί μου στὴν πόρτα καὶ ἀφουγκράσθηκα. Τίποτα δὲν ἀκουγόταν. Ἄνοιξα. Τὸ διαμέρισμα αὐτὸ παρουσίαζε μιὰ μεγάλη ἀκαταστασία. Φορέματα, ὅπλα, καὶ ἄλλα πράγματα βρίσκονταν ἐκεῖ τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο. Τίποτα στὴ θέσι του.

Οἱ ναῦτες ἢ τοὐλάχιστον ὁ καπετάνιος θἄπρεπε νὰ εἶχαν πρὸ ὀλίγου ξεφαντώσει. Αὐτὸ ἔδειχνε ὅλο τὸ γύρω ἀνακάτεμα.

Προχωρήσαμε ἀκόμη ἀπὸ διαμέρισμα σὲ διαμέρισμα, ἀπὸ καμπίνα σὲ καμπίνα, σὲ ὅλο τὸ ἀμπάρι. Παντοῦ βρήκαμε θαυμάσιες προμήθειες ἀπὸ μεταξωτά, μαργαριτάρια, ζάχαρι κ.λ.π.

Πῆγα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴ χαρά μου μόλις εἶδα ἐκεῖνα τὰ πράγματα, γιατὶ μιὰ καὶ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ μᾶς δὲν βρισκόταν ζωντανὸς στὸ πλοῖο νόμισα ὅτι εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὰ οἰκειοποιηθῶ ὅλα. Ὁ Ἰμπραΐμ ὅμως, ὁ ὑπηρέτης μου, ἔκαμε τὴν παρατήρησι ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα βρισκόμαστε ἀπόμα πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν ξηρά, ὅπου χωρὶς ἄλλη ἀνθρώπινη βοήθεια δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ φθάσωμε.

Ἀναζωογονηθήκαμε μὲ τὰ φαγητὰ καὶ τὰ πιοτὰ ποὺ βρήκαμε σὲ ἀφθονία καὶ τέλος ἀνεβήκαμε πάλι στὸ κατάστρωμα. Ἀλλὰ ἐκεῖ σηκωνόταν ἡ πέτσα μας ἀπὸ τὴ φρίκη, μπρὸς στὸ τρομερὸ θέαμα τῶν πεθαμένων.

Ἀποφασίσαμε νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπ' αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς ρίξωμε στὴ θάλασσα. Ἀλλὰ τί τρομάρα μᾶς ἔπιασε ὅταν ἐπιχειρήσαμε νὰ τοὺς σηκώσωμε καὶ εἴδαμε πὼς κανένας δὲν ξεκόλλαγε ἀπὸ τὴ θέσι του! Σὰν νὰ ἦσαν σφιχτὰ δεμένοι κοίτονταν στὸ πάτωμα καὶ θἄπρεπε νὰ ξεκαρφώση κανεὶς τὶς σανίδες τοῦ καταστρώματος γιὰ νὰ τοὺς ἀπομακρύνη. Γιὰ μιὰ τέτοια δουλειὰ μᾶς ἔλειπαν τὰ ἐργαλεῖα.

Ἐπίσης καὶ ὁ καπετάνιος δὲν ξεκόλλαγε ἀπὸ τὸ κατάρτι. Οὔτε κἂν τὸ σπαθί του δὲν μπορέσαμε νὰ τραβήξωμε ἀπὸ τὸ κοκκαλιασμένο του χέρι.

Ὅλη τὴν ἡμέρα, τὴν περάσαμε μελαγχολικοί, βλέποντας τὴ δύσκολη θέσι μας. Ὅταν ἄρχισε νὰ νυχτώνη ἔδωσα τὴν ἄδεια στὸ γέρο Ἰμπραΐμ νὰ πάη νὰ κοιμηθῆ, ἐγὼ ὅμως θὰ φύλαγα στὸ κατάστρωμα γιὰ νὰ βλέπω μήπως φανῆ καμμιὰ βοήθεια.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΟΛΟ ΦΡΙΚΗ...

Ὅταν ὅμως τὸ φεγγάρι ἀνέβηκε ψηλά, κι' ἐγὼ ἀναμετρῶντας τ' ἀστέρια ὑπελόγιζα ὅτι θὰ ἦταν ἡ ὥρα ἕντεκα, μὲ ἔπιασε ἕνας τόσο ἀκαταμάχητος ὕπνος ὥστε πῆγα καὶ ἔπεσα πίσω ἀπὸ ἕνα βαρέλι ποὺ βρισκόταν στὸ κατάστρωμα. Αὐτὸ ὅμως ἦταν πιὸ πολὺ νάρκη, παρὰ ὕπνος. Γιατὶ ἄκουγα καθαρὰ τὴ θάλασσα νὰ χτυπάη στὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου καὶ τὰ κατάρτια καὶ τὰ ξάρτια νὰ τρίζουν καὶ νὰ σφυρίζουν ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Κάποια στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα φωνὲς καὶ ἀνθρώπινα βήματα στὸ κατάστρωμα.

Ἤθελα νὰ σηκωθῶ γιὰ νὰ ἰδῶ τί ἦταν. Ἀλλὰ μιὰ ἀόρατη δύναμις κρατοῦσε τὰ μέλη μου δεμένα. Οὔτε τὰ μάτια μου δὲν μποροῦσα ν' ἀνοίξω.

Ὅμως ὅλο καὶ πιὸ καθαρὲς γίνονταν οἱ φωνές. Μοῦ φαινόταν σὰν νὰ ἄκουγα ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, ἕνα χαρούμενο πλήρωμα ποὺ πηγαινοερχόταν. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ μοῦ φαινόταν πὼς ἄκουγα τὴ δυνατὴ φωνὴ ἑνὸς ποὺ διέτασσε. Ἐπίσης ἄκουγα καθαρὰ σχοινιὰ καὶ πανιὰ νὰ ἀνεβοκατεβαίνουν.

Σιγὰ - σιγὰ ὅμως, ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου, ἔπεσα σὲ μιὰ πιὸ βαθειὰ νάρκη καὶ μέσα σ' αὐτή, νόμιζα πὼς ἄκουγα, μόνον θόρυβο ἀπὸ ὅπλα...

Ξύπνησα, ὅταν ὁ ἥλιος εἶχε ἀνέβει πιὰ ψηλὰ καὶ τὸ πρόσωπό μου ἔκαιγε ἀπὸ τὸν πυρετό. Σαστισμένος κύτταξα γύρω μου. Καταιγίδα, πλοῖο, οἱ νεκροὶ καὶ ὅ,τι εἶχα ἀκούσει τὴ νύχτα μοῦ παρουσιάζονταν σὰν ὄνειρο. Ἀλλὰ ὅταν ἄνοιξα καλὰ τὰ μάτια μου βρῆκα ὅλα ὅπως χθές.

Ἀκίνητοι ἔμεναν οἱ νεκροί, ἀκίνητος ὁ καπετάνιος, καρφωμένος στὸ κατάρτι. Γέλασα γιὰ τὸ ὄνειρό μου καὶ σηκώθηκα νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν ὑπηρέτη μου.

Τὸν βρῆκα νὰ κάθεται σκεφτικὸς στὴ καγιοῦτα.

—Ὤ κύριε!, ἐφώναξε ὅταν τὸν πλησίασα, θὰ προτιμοῦσα νὰ βρεθῶ στὰ βάθη τῆς θάλασσας, παρὰ νὰ περάσω ἄλλη μιὰ βραδυὰ μέσα σὲ τοῦτο τὸ στοιχειωμένο καράβι.

Τὸν ρώτησα ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία τῆς στενοχώριας του, καὶ μοῦ ἀπήντησε:

—Εἶχα κοιμηθῆ μερικὲς ὧρες, ὅταν κάποτε ξύπνησα καὶ ἄκουσα, σὰν κάποιος νὰ πηγαινοερχόταν στὸ κατάστρωμα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκα πὼς θὰ εἴσαστε σεῖς, ἀλλὰ θὰ ἦσαν τοὐλάχιστον εἴκοσι ἀνθρώπων βήματα ἐκεῖνα ποὺ πηγαινοέρχονταν, κι' ἀκόμα ἄκουσα διαταγὲς καὶ φωνές.

»Τέλος ἄκουσα βαρειὰ βήματα νὰ κατεβαίνουν τὴ σκάλα. Τότε τάραξα καὶ δὲν καταλάβαινα τίποτα, μόνον ἐδῶ κι' ἐκεῖ μοῦ ξαναρχόταν γιὰ λίγα δευτερόλεπτα τὸ λογικό μου. Τότε ἔβλεπα ἐκεῖ, τὸν ἴδιο ἄνδρα ποὺ εἶναι ἐπάνω καρφωμένος στὸ κατάρτι, νὰ κάθεται σὲ κεῖνο τὸ τραπέζι, νὰ πίνη καὶ νὰ τραγουδάη. Καὶ κεῖνος μὲ τὸ κόκκινο φόρεμα ποὺ κείτεται χάμω ὄχι μακρυὰ ἀπ' αὐτόν, καθόταν κοντά του καὶ τὸν βοήθαγε στὸ πιοτό.

Αὐτὰ μοῦ διηγήθηκε ὁ γέρος ὑπηρέτης μου.

Μπορεῖτε νὰ μὲ πιστέψετε φίλοι μου. Δὲν αἰσθάνθηκα καθόλου καλὰ τὸ κουράγιο μου, γιατὶ δὲν ἦταν καμμιὰ πλάνη. Εἶχα ἀκούσει καὶ ἐγὼ πολὺ καλὰ τοὺς νεκρούς.

(Ἀκολουθεῖ)

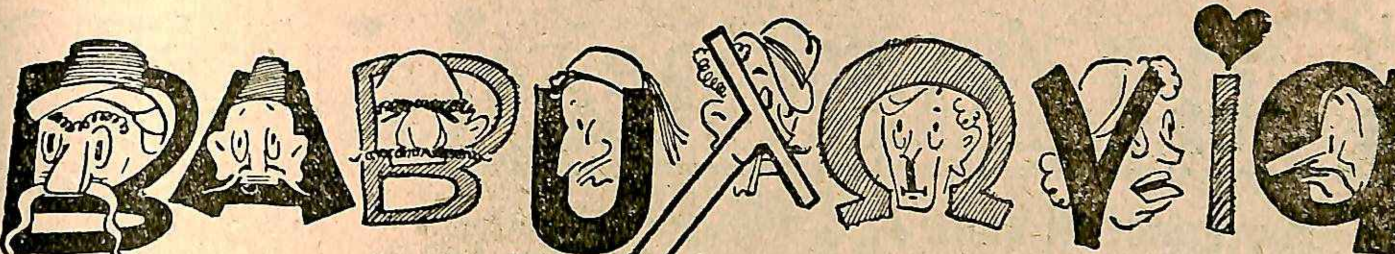

Κωμωδίες τῶν συνοικισμῶν

ΚΑΡΜΕΝ

Ἡ Ζαμφω καθισμένη στὰ κατώφλια τῆς πόρτας της, ἔτρωγε πεπονόσπορους μαζὶ μὲ τὴν κόνα - Ἀνθούλα, τὴ γειτόνισσά της καὶ βάζανε αὐτὶ στὴν κουβέντα ποὺ εἶχαν οἱ ἀντικρυνές, δυὸ κορίτσια τῆς Σταματούλας, μὲ τὸ Νικολῆ, τὸ γυιὸ τῆς κουμπάρας της τῆς Ἀγγέλας.

— Ἄκου, καλὲ Ζαμφώ, πράματα! Φαίνεται πὼς τοῦ προμηθεύουνε καμμιὰ τοῦ παιδιοῦ καὶ θὰ τσῆ τόνε ξελογιάσουνε τσῆ μάνα του.

— Πρώτη φορὰ ποὺ τῶδα αὐτό! Δεύτερος προξενητὴς γιὰ λόγου του γυρεύει, λέει ἡ παροιμία. Αὐτές, καλέ, εἶνε κορίτσια τσῆ παντρειᾶς καὶ τοῦ μιλοῦνε γιὰ μιὰν ἄλλη;!

Ἐν τῷ μεταξύ, τὰ δυὸ κορίτσια, καθισμένα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τους, μιλούσανε δυνατὰ κι' οἱ κουβέντες ἀκούγονταν μέσα στὴν ἡσυχία τῆς βραδυᾶς.

— Νὰ τήνε δῆς, Νικολῆ, θὰ τὰ χάσης. Μάτια, ὀμορφιά... ἔλεγε ἡ Φανίτσα,

— Καὶ τί φωνή, γλύκα! Κι' ἕνα σῶμα!, συνεπλήρωνε ἡ Ἑλένη.

— Πρέπει νὰ τὴ δῶ, εἶπε ὁ Νικολῆς.

— Νὰ πᾶμε μαζὶ αὔριο βράδυ, ἔ;

— Πᾶμε!

— Θὰ χάσης τὸ νοῦ σου, Νικολάκη!

— Εἶναι ἐκλεκτὸ κομμάτι!

— Λοιπόν, αὔριο, θάρθῶ νὰ σᾶς πάρω νὰ πᾶμε ματζί.

Ἡ Ζαμφὼ ἔκανε τὸ σταυρό της.

— Μὴ χειρότερα! Καλέ, αὐτὲς πιὰ εἶνε μεσίτρες σωστές. Ἀκοῦς νὰ κουβαλήσουνε τὸ ξένο παλληκάρι σὲ μιὰ ποὺ δὲν τήνε ξέρει!

— Ποιὸς ξέρει τί σουρλοῦ, τί σοκὰκ σουπουργιὲ εἶνε, ἔλεγε ἡ Ἀνθούλα. Καλέ, δὲ λυπᾶσαι τὴν κουμπάρα σου, τὴ μάνα του, νὰ τσῆ τὰ πῆς νὰ μὴ γίνη αὐτὸ τὸ ἄδικο.

Ἡ Ζαμφὼ σηκώθηκε καὶ σκεπάστηκε μὲ ἕνα σαλάκι.

— Πάω, Φτῦσε κι' ἤφταξα! Πάω νὰ τὰ πῶ, γιατὶ εἶνε κρῖμα! Καλέ, μέσα στὰ μάτια μας πιά! Χάλασε ὁ κόσμος, Ἀνθούλα μου.

Κι' ἔφυγε τρεχάτη. Βρῆκε τὴν κουμπάρα της, τὴν Ἀγγέλα, νὰ ποτίζη τὶς γλάστρες της.

— Κουμπάρα μου, εἶπε λαχανιασμένη, ἦρχα νὰ σοῦ πῶ μυστήρια. Πρόφταξε, γιατὶ χάνεις τὸ Νικολάκη σου. Τὸν ἔχουνε στὴ μέση οἱ δυὸ κόρες τσῆ Σταματούλας καὶ τοῦ πιπιλίζουνε τὸ μυαλὸ νὰ τόνε πᾶνε σὲ μιὰ φιληνάδα τως ὄμορφη!

— Τί μοῦ λές, καλέ;

— Ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις. Καὶ συμφωνήσανε νὰ πᾶνε αὔριο. Μοῦπε τὸ λοιπὸν ἡ Ἀνθούλα: τρέχα νὰ τὰ πῆς τσῆ μάνα του.

Μὰ εἶσαι σίγουρη; Τ' ἄκουσες μὲ τ' αὐτιά σου;

— Ἔλα, Χριστὲ καὶ Παναγιά! Καλέ, θὰ σὲ κογιονάρω; Ἔλα νὰ τόνε δῆς, ποὖναι ἀκόμα στὴν πόρτα τως. Ἂ δὲν προφτάξης, χαιρέτα μού τα λυγερή. Πρώτη φορὰ ἠβγάλανε ἀπὸ τὰ καύκαλά του παλληκάρι αὐτὲς οἱ σουρουκλεμέδες;

Ἡ Ἀγγέλα σηκώθηκε.

— Πάω μπροστά, εἶπε ἡ Ζαμφώ, νὰ μὴν καταλάβουν τίποτα. Κι' ἔλα μὲ τρόπο ἐσύ.

Σὲ λίγα λεπτὰ καθότανε στὴν πόρτα της σὰν ἀνίδεη καζὶ μὲ τὴν Ἀνθούλα.

-Νάτηνε, ἔρχεται ἡ Ἀγγέλα! Ἠβοί! Δὲν ἤθελα νᾶμαι τρίχα τσῆ κεφαλῆς τως!

Ἡ Ἀγγέλα πλησίασε τὴν ἀντικρυνὴ πόρτα.

— Καλῶς τὴν κόνα Ἀγγέλα, κοπιᾶστε!

— Ὄχι, κόρη μου, ἦρθα νὰ πάρω τὸ γυιό μου.

— Κάτσε, καλέ, νὰ πάρης μιὰ κουταλιὰ γλυκό.

— Σπολλάτη. Πᾶμε, Νικολάκη, κι' ἡ δουλειά σου δὲν εἶναι νὰ κάθεσαι τσοὶ ξένες πόρτες νὰ λὲς γιὰ κοπέλλες καὶ νὰ μοῦ ἑτοιμάζεσαι νὰ πᾶς νὰ τσοὶ δῆς κιόλας! Ἐσὺ ἀκόμα ἔχεις καιρό. Νὰ δῆτε πρῶτα κορίτσια νὰ παντρευτῆτε ἐσεῖς κι' ἀπὲ παντρεύετε τὸ γυιό μου.

Ὅλοι κόκκαλο!

— Τί λές, καλὲ μαμά;

— Τί λές, κόνα Ἀγγέλα;

— Αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω. Εἶναι ὀρφανὸς κι' ἔχει μάνα χήρα κι' ἀδρεφὴ λεύτερη. Ποὺ θέτε νὰ τόνε τραβήξετε αὔριο νὰ δῆ, λέει, μιὰ σφανταχτερή. Ντροπή σας! Ἡ γειτονιὰ σᾶς ἔχει τούμπανο, μωρή!

Τὰ κορίτσια ἔβαλαν τὰ χάχανα.

— Ἠβοί, καλέ! Ἐμεῖς ἠλέγαμε νὰ τόνε πάμε νὰ δῆ τὴν Κάρμεν.

— Ἔτσι τὴ λένε; Εἶναι κι' Ὀβρέησα τὸ λοιπόν;

— Καλέ, εἶναι κινηματογραφικὴ ταινία!

Ἡ Ἀγγέλα, καταντροπιασμένη, ἔφυγε μὲ τὸ γυιό της, ρίχνοντας μιὰν ἄγρια ματιὰ στὴ Ζαμφώ. !

Ἡ Ζαμφὼ πῆγε κοντὰ στὰ κορίτσια:

— Μὴν τήνε σινοριζοῦστε, κορίτσια, καὶ δὲν εἶναι ἡ γυναῖκα μὲ τὰ καλά τσῆ. Ἀκοῦς νὰ σᾶς βρίση ἐσᾶς, ποὺ εἶστε τὰ πούλουδα τσῆ γειτονιᾶς!...

ΣΥΛΒΙΟΣ

Η ΚΑΡΜΕΝ

Τ' αὐτιά μας ἐξεκούφανε ἡ «Κάρμεν» στὴν Ἑλλάδα,
ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ τὴν τραγουδοῦν ἀράδα.
Καὶ μόλις κάνης τὸ πρωῒ νὰ βγῆς ἀπὸ τὸ σπίτι
νομίζεις ὅτι βρέθηκες μέ... σάλτο στὴ Μαδρίτη.

★

Ὅλοι οἱ Ρωμηοὶ γινήκανε μὲ δαύτην Ἱσπανοὶ
καὶ κάθε Πειραιώτισσα ἐγίνηκε Σπανιόλα.
Γι' αὐτό, κι' ὅπως θὰ ἔλεγεν ἡ «Καθημερινή»
τῆς «Κάρμεν» τῆς χρειάζεται δικαίως... Καρμενιόλα

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΤΖΙΕΡΑΚΙ

— Τί ἔχεις, μωρὲ Καραμπέτ; Τὰ μοῦτρα σου εἶνε χάλι!

— Ἰξύλο ἴντωσες!

— Δηλαδὴ τσοὶ γεύτηκες;

— Ἰξύλο ἴντωσες, ἰξύλο ἤφαγες, ἔψι μπίρ! Ἐχτὲς βράντυ Σουρπουΐτσα εἶπε ἐμένα: Ἀμάν, Καραμπέτ, τζιέρι τέλω. Ἔ, στὸ ἀγκορὰ πῆγες, τζιεράκι ἀγόρασα, κρεμασμένο στὸ τζιγκέλι βαστοῦσα, ἰσπίτι μου ἠπήγαινα. Ἀμά, στὸ ντρόμος ἕνα γκεβεζὲ ἄντρωπο, φίλος εἶνε, ἀπαντημένο γίνεται.

» — Τί βαστᾶς, Καραμπέτ; λέει,

»— Σουρπουΐτσα τζιεράκι, λέω.

»— Πῶς θὰ τὸ κάνης; λέει.

» — Τηγανισμένος, λέω.

»— Ἀμάν, Καραμπέτ, λέει, στὸ μηχανὴ κιγμᾶ βάλε το, κιγμᾶ νὰ γένη, κιοφτὲ ὄμορφος τὰ γένεται.

» — Καλά, λέω.

»Καὶ Σουρπουΐτσα στὸ μηχανὴ βαλμένο τζιεράκι κιγμᾶ τέλει νὰ ἔνεται.

» — Ἀμάν, Ἀμάν, φώναξε, αἶμας γένηκε. Πάει πιά. Ἀπὸ μηχανὴ ντὶπ νερὸ κόκκινος ἦβγε.

»Νηστικὸ πέσαμε, παραξοντέψαμε ἄντικα, γκεβεζὲ ἤπιασα τυμωμένος.

»— Γιατὶ ἤψέματα γκεβεζιλὶκ εἶπες; λέω.

»— Ἄμα νὲ ἀχμὰκ εἶσαι, λέει, ντὲν ξέρεις τζιγιεράκια κιγμᾶς ντὲν γίνεται;

»Μπουνιὰ ἤντωσα, μπουνιὰ ἤφαγα, μοῦτρο μαῦρο σὰν τζιεράκι κένηκε! Ἰστὲ μπού!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ Διασκεδάζει

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 62

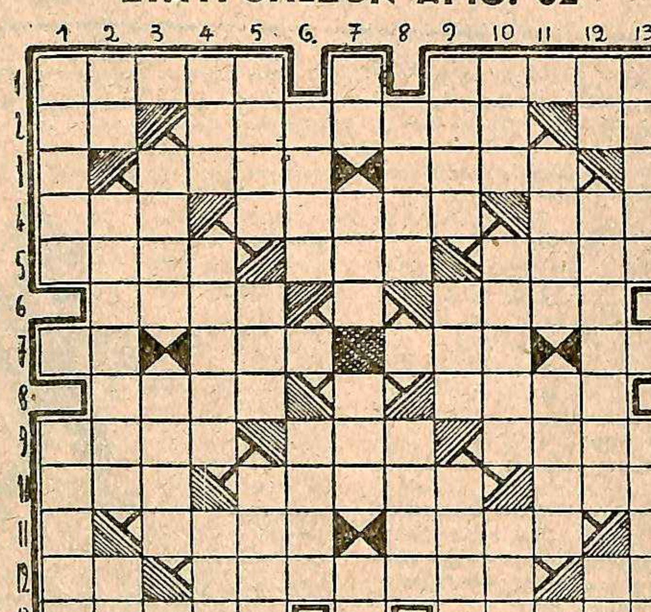

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Διάσημος Ἄγγλος φιλέλλην ποιητής· πέθανε στὸ Μεσολόγγιον τὸ 1824.— Μόριον πεπυρακτωμένης ὕλης ἐκσφενδονιζόμενον ἀπὸ πυρᾶς ἢ συγκρουομένων σωμάτων.

2) Μόριον δηλοῦν ἀδιαφορίαν. — Θεὰ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς θρησκείας.— Γαλλικὴ μονὰς μετρήσεως μεγάλων ἐκτάσεων.

3) Μέρος τῆς ἐκκλησίας. — Νωπὸς ἄψητος.

4) Μονὰς βάρους.— Κούνια. — Ἡ λέξις αὐτὴ ἐπαναλαμβανομένη δὶς ἀποτελεῖ ὄνομα γνωστοῦ μουσικοῦ ὀργάνου τῶν ἀγρίων τῆς Ἀφρικῆς.

5) Ἀσιατικὸν κράτος.— Συμπερασματικὸς Σύνδεσμος.— Πλαγιαστά.

6) Ὁ στερούμενος εὐφυΐας.— Καταπότιον.

7) Σύγχρονος Ἄγγλος συγγραφεύς, τιμηθεὶς διὰ τοῦ βραβείου Νόμπελ, ἔργον αὐτοῦ ὁ περίφημος «Πυγμαλίων».— Κατοικίδιον ζῶον συνήθως ἀόρατον καὶ λίαν καταστρεπτικόν.—Πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον ἑνὸς ἐκ τῶν βιβλίων τῆς Π. Δ.— Προϊόντα κατοικιδίων ζώων τὰ ὁποῖα πωλοῦνται στὴν ἀγορά.

8) Ἐκδηλώνω εἴς τινα τὴν ἐκτίμησί μου, τὸν σεβασμό μου. — Περίφημη ἀρχαία ἑταίρα.

9) Διαίρεσις κόψιμον.— Χρησιμοποιεῖται στὸ τηλέφωνον ἀντὶ τοῦ «ἐμπρός». — Ὑποκοριστικὸν τοῦ γυναικείου ὀνόματος Κωνσταντία.

10) Ἀντωνυμία (ὁ πληθυντικὸς τοῦ οὐδετέρου).— Πόλις τῆς Τουρκίας ἐπὶ τοῦ Σάρου ποταμοῦ, ἐν μέσῳ εὐφόρου πεδιάδος ἐν Κιλικίᾳ.— Τοπικὸν ἐπίρρημα.

11) Θωπευτικὸς τύπος γυναικείου ὀνόματος.— Ἡ μήτηρ τῆς Θεοτόκου.

12) Τὸ ὑπάρχον, τὸ ἔχον ζωήν. — Ἐπιβάλλεται εἴς τινα δι' ἀξιόμεμπτον πρᾶξιν του.— Ἄρθρον.

13) Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ προκῦπτον ἐκ δανεισθέντων χρη Βουλγαρίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ζυγίσεως τῶν σωμάτων. — Κέρδος προκῦπτον ἐκ δανεισθέντων χρημάτων.

2) Ὁ χοῖρος στὴν ἀρχαίαν ἑλληνικήν. — Ἔσωσε τὸν Νῶε καὶ τὴν οἰκογένειά του ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ.— Ἀρνητικὸν μόριον τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης.

3) Μέγιστος θεὸς τῶν Φοινίκων καὶ τῶν Χαναναίων, προστάτης τῆς γονιμότητος καὶ τῆς γεωργίας.— Ταινία ἐκ δέρματος.

4) Ποίημα στὸ ὁποῖον ἐκφράζονται τὰ αἰσθήματα τοῦ ποιητοῦ, λυρικὸν ᾆσμα.— Ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός.— Ἄρρην ἵππος.

5) Ἀπαραίτητον στὴν κατασκευὴν ὑφασμάτων. — Τρίβω τὸ δέρμα διὰ τῶν ἄκρων τῶν ὀνύχων. — Τὰ ἐδάφη αὐτῆς καλύπτουν μέγα μέρος τῆς ὑφηλίου.

6) Πρώτη αὐτὴ κρατᾷ τὸ νεογέννητον. — Ἀπατηθεῖσα ἡ Εὔα ὑπὸ τοῦ ὄφεως, τὸν ἠπάτησε καὶ αὐτόν.

7) Ἀρνητικὸν μόριον.—Χρονικὸν διάστημα.— Μηδ' ἑνὸς ἐξαιρουμένου.— Μετοχὴ γνωστοῦ ρήματος.

8) Χρονικὸν ἐπίρρημα. — Τὸ βλέπομε στὸν ὕπνο μας.

9) Ἕνα, πάντοτε ὅμοιον τίθεται ἐπὶ τῶν προϊόντων ἐργοστασίου τινός. — Προθάλαμος, διάδρομος.— Δυσάρεστον συναίσθημα γεννώμενον ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν πνευματικῆς ἢ ἄλλης ἀσχολίας.

10) Πρόθεσις.— Ὕλη ἀνάδιδομένη ἀπὸ τὰ ἡφαίστεια, (Αἰτιατική).— Βεβαιωτικὸν μόριον.

11) Ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν μὲ τὸ «Ἄλτ».— Γόνος φιλύδρων δένδρων καὶ θάμνων.

12) Σχηματίζει τὸν μέλλοντα.— Ἀπαίτησις.— Ἄρθρον.

13) Τὸ ἐκπέμπουν ὅλα σχεδὸν τὰ ὡραῖα ἄνθη.— Ἐπὶ καρπῶν: Ἀγίνωτος.

Ἀποστολεύς:

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
Αἴγυπτος

Ἀλληλογραφία

ΝΙΚ. ΠΡΟΕΣΤΟΠΟΥΛΟΣ, (Θεσσαλονίκη).— Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας, πάντως ὑπάρχουν καὶ οἱ ἀπαραίτητες ἀβλεψίες. Ἴσως δημοσιευθῇ ἀργότερα. Ἐν τῷ μεταξὺ στείλατέ μας κανένα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα.

ΦΤΕΡΗΣ ΕΜΜ. (Λάρισα). — Γιὰ τὸ σταυρόλεξό σας τὸ ὁποῖον ἐκ πρώτης ὄψεως μοῦ φαίνεται καλό θὰ γράψω προσεχῶς.

ΝΙΚ. ΘΩΜΑ·Ι·ΔΗΣ (Πειραιεύς). — Εὐχαρίστως ἡ αἴτησίς σας θὰ γινόταν δεκτὴ ἐὰν τὸ σταυρόλεξό σας ἦταν λίγο πιὸ μεγάλο.

ΘΕΟΔ. ΣΚΑΝΔΑΛΗΣ (Ἀμαλιάς).— Τὸ σταυρόλεξό σας δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. Στείλατέ μας ἕνα μὲ λιγώτερα μαῦρα τετραγωνίδια.

Λ. ΛΕΜΠΕΣΗ (Ἀθῆναι). — Δυστυχῶς τὸ σταυρόλεξό σας περιέχει πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια. Στείλατέ μας ἕνα μὲ λίγα τοιαῦτα, ὅπως αὐτὰ ποὺ δημοσιεύονται συνήθως στὸν «Θησαυρό». Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

Α. Ν. ΣΑΛΦΑΤΗΣ (Καβάλλα).— Καὶ τὸ δικό σας σταυρόλεξο περιέχει πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια. Ἀσφαλῶς θὰ μπορούσατε νὰ ἀποφύγετε μερικά.

ΜΩ·Υ·Σ ΠΑΣΣΗ.— Τὸ σχέδιον τοῦ σταυρολέξου σας δὲν λέγει τίποτε. Στείλατέ μας ἕνα πιὸ περιποιημένο, θὰ τὸ δημοσιεύσουμε εὐχαρίστως.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΙΟΣ

Β'. ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΑΘΙΟΥ

(ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ)

Μετὰ τὴν μεγάλην ἐπιτυχία τοῦ πρώτου Διαγωνισμοῦ τοῦ εἴδους αὐτοῦ ὁ «Θησαυρὸς» προκηρύσσει σήμερα καὶ δεύτερον ὁ ὁποῖος — πιστεύει — θὰ σημειώσῃ ἀκόμη μεγαλυτέραν. Ἰδίως ἀναμένει τὴν ἀποστολὴν τριῶν ποιημάτων, ἐκ μέρους τῶν τριῶν ἀναγνωστῶν του, ποὺ ἐκέρδισαν τὰ τρία πρῶτα βραβεῖα. Ἀλλὰ ἴσως οἱ ἄλλοι νὰ βάλουν τὰ δυνατά τους καὶ νὰ τοῦ στείλουν κάτι ἀκόμη καλύτερο. Γιὰ νὰ κάνουμε ὅμως τὸν διαγωνισμὸ λιγάκι πιὸ δύσκολο αὐτὴν τὴν φορὰ δὲν θὰ γίνουν δεκτὰ πεζογραφήματα ἀλλὰ μόνο ποιήματα καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μόνον ὅσα θὰ ἔχουν τὴν ἰδίαν περίπου ἀξίαν μὲ τὰ δημοσιευθέντα στὸ ὑπ' ἀριθμὸν 64 τεῦχος μας ἢ καὶ μὲ τὰ στὸ σημερινὸν τεῦχος μας δημοσιευόμενα.

Ὅπως καὶ γιὰ τὸν προηγούμενο, κυττάξετε προσεκτικὰ τὶς πάντε κατωτέρω δημοσιευόμενες εἰκόνες μας οἱ ὁποῖες σᾶς παρουσιάζουν μιὰ νέα περιπέτεια τοῦ Μπάρμπα Μαθιοῦ. Περὶ τίνος περιπετείας πρόκειται ὅμως... θὰ προτιμοῦσε νὰ τὴν ἀγνοῇ καὶ ὁ ἴδιος νομίζουμε πάντως ὁ ἀδιάκριτος φωτογραφικὸς φακὸς τοῦ «Θησαυροῦ» τὸν παρακολούθησε ἀκόμη καὶ στὸ... φρέσκο...

Τώρα σεῖς γράφοντας μιὰ δική σας ἱστορία θὰ ἐξηγήσετε τὶς εἰκόνες αὐτές, στολίζοντας φυσικὰ τὴν ἱστορία σας μὲ ἀστεῖα ὀνόματα καὶ λέξεις, πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διαφόρων εἰκόνων τοῦ κλισέ μας. Ὅπως καὶ γιὰ τὸν προηγούμενο διαγωνισμό, τὰ καλύτερα ποιήματα θὰ δημοσιευθοῦν στὸ μεθεπόμενο τεῦχος μας, μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀποστολέως.

Ἀποστείλατέ μας λοιπὸν τὴν συμμετοχή σας στὸν διαγωνισμὸν αὐτό, ἐσωκλείοντες στὴν ἐπιστολή σας μιὰ μικρὴ καὶ καθαρὴ φωτογραφία, ἐὰν φυσικὰ καταλαβαίνετε ὅτι τὸ ποίημά σας θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἂν θέλετε νὰ δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία σας.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι μόνον ποιήματα θὰ γίνουν δεκτά, καὶ ὅτι τὰ καλύτερα θὰ δημοσιευθοῦν.

Οἱ συμμετοχὲς στὸν διαγωνισμὸν αὐτὸ νὰ ἀποστέλλωνται στὸ περιοδικό μας καὶ ὡς ἑξῆς:

Περιοδικὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
(Τμῆμα Διαγωνισμῶν)
Λεωχάρου 19.—Ἀθῆναι

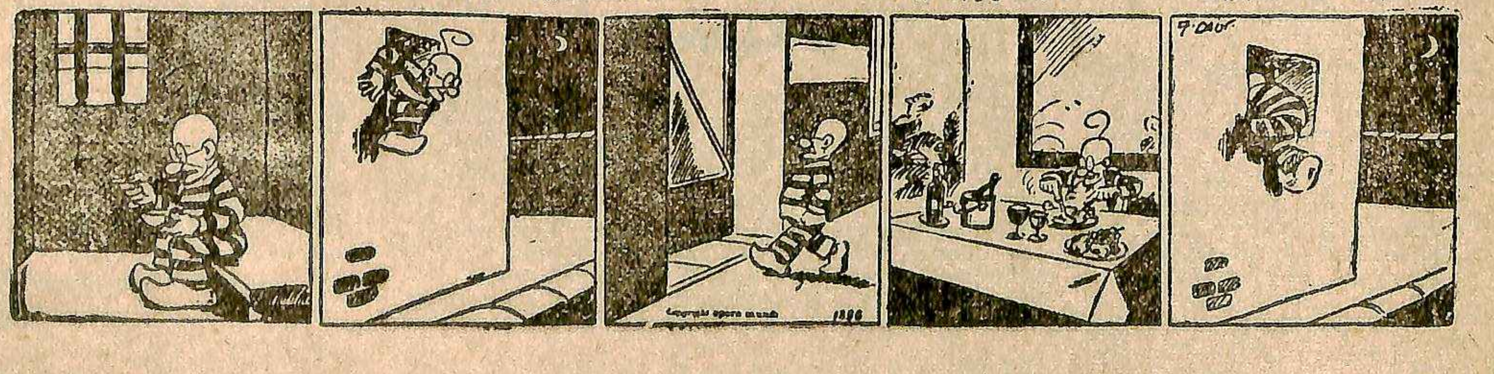

Ἱστορικὸς Ἡμεροδείκτης

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ
7 - 12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

7 Σεπτεμβρίου 1822: Στὴ μεγάλη πλατεῖα τοῦ Ρίου - Ἰανεῖρου, ποὺ ἔφερε ἀκόμη τὸ ἱσπανικὸ ὄνομα «Πιάτσα Μαγιόρ», ἐμπρὸς ἀπ' τὰ ἀνάκτορα τοῦ ἀντιβασιλέως, κόσμος ἄπειρος ἦταν μαζεμένος.

Ὅλες οἱ τάξεις τῆς κοινωνίας βρίσκονταν κεῖ ἔχοντας τὰ μάτια καρφωμένα ἐπάνω στὸ ἐπιβλητικὸ μέγαρο.

Γεωργοὶ ἀπὸ τὶς πάμπες, ἔμποροι, ἐπιστήμονες, φοιτηταί, ἐργάτες ὅλοι νευρικὰ ἀντίκρυζαν τὰ ἀνοιχτὰ παράθυρα τοῦ παλατιοῦ.

Τὸ πλῆθος ἐρεθισμένο κάθε τόσο ξεσποῦσε σὲ ζητωκραυγές, ὅπου τὸ ὄνομα τοῦ Δὸν Πέδρο ἀνακατευόταν μὲ τὴ λέξι «Ἰντεπαντέντσα» (ἀνεξαρτησία).

Ἔξαφνα, ἐμπρὸς στὰ κουρασμένα μάτια τοῦ κόσμου ὁ ἀντιβασιλεύς, περιστοιχισμένος ἀπ' τοὺς ἀξιωματούχους τῆς αὐλῆς του καὶ τοὺς 200 διοικητὰς τῶν ἐπαρχιῶν ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὸ κεντρικὸ μπαλκόνι τῶν ἀνακτόρων.

Ὁ κόσμος τὸν ὑποδέχθηκε μὲ ἐπιφωνήματα ἀνακουφίσεως.

— Κύριοι εἶπε ὁ Δὸν Πέδρο φανερὰ συγκεκινημένος, ἔχοντας ὑπ' ὄψει του τὴ θέλησι τοῦ λαοῦ μου καὶ ἐπιθυμῶντας νὰ τὸν καταστήσω εὐτυχῆ, ἀπεφάσισα ἐν συνεννοήσει μὲ τοὺς συμβούλους μου νὰ κηρύξω σήμερα τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Βραζιλίας. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν ἀποτελοῦμε πιὰ μιὰν ἀποικία τῆς Πορτογαλίας, ἀλλὰ τὸ ἐλεύθερο Βραζιλιανὸ κράτος ποὺ μὲ θάρρος καὶ περηφάνεια πρέπει νὰ ἀντικρύζῃ τὸ μέλλον. Ζήτω ἡ ἐλεύθερη Βραζιλία!

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ ἀντιβασιλέως ἐκάλυψαν οὐρανομήκεις ζητωκραυγές, ἐνῷ συγχρόνως οἱ καμπάνες ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν τῆς πρωτευούσης ἄρχισαν νὰ χτυποῦν χαρμόσυνα καὶ τὰ κανόνια νὰ βροντοῦν γιορτινά.

Ὅλη τὴ νύχτα στήθηκε ἄγριο γλέντι. Στὶς πλατεῖες, στὶς λεωφόρους στὰ σοκάκια, παντοῦ ἤπιαν κι' ἐχόρεψαν γιὰ νὰ γιορτάσουν τὸ εὐχάριστο γεγονός.

Σὲ λίγο, ἐπάνω στὶς ἐπάλξεις καὶ τὰ δημόσια κτίρια τῶν πόλεων θὰ κυμάτιζε ἡ σημαία τοῦ νέου ἐλευθέρου κράτους.

Ἕνα μῆνα ἀργότερα, στὶς 12 Ὀκτωβρίου 1822, μὲ ἐξαιρετικὴ πολυτέλεια ὁ Δὸν Πέδρο ἀνεκηρύχθη αὐτοκράτωρ καὶ μετὰ ἄλλα δυὸ χρόνια ψηφίστηκε τὸ Βραζιλιανὸ σύνταγμα.

Ὁ αὐτοκράτωρ ὅμως δὲν ἔμεινε πολὺ στὸ ἀξίωμά του. Στὶς 7 Ἀπριλίου 1831 παραιτήθηκε ὑπὲρ τοῦ γυιοῦ του Δὸν Πέδρο τοῦ ΙΙ, ποὺ ἦταν τότε 5 ἐτῶν ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου μία ἀντιβασιλεία ἐκυβέρνησε ἕως τὶς 23 Ἰουλίου 1840. Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ὑπῆρξε ταραχώδης ὄχι μονάχα ἀπ' τοὺς κοινοβουλευτικοὺς ἀγῶνες ἀλλὰ καὶ ἀπ' τὶς χωριστικὲς τάσεις ποὺ ἔδειχναν οἱ διάφορες ἐπαρχίες.

Ἡ πολιτικὴ ἀντιζηλεία μεταξὺ τῶν συντηρητικῶν καὶ τῶν φιλελευθέρων ἦταν ζωηρά, ἰδίως ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Δὸν Πέδρο, ὁ ὁποῖος ἀφ' ἑνὸς μὲν προσπαθοῦσε νὰ κατευνάσῃ τὰ πνεύματα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐφρόντιζε γιὰ τὴν οἰκονομικὴ καὶ πνευματικὴ ἀνάπτυξι τῆς χώρας.

Ἐμπνεόμενος ἀπὸ φιλελεύθερες ἰδέες, ἐνήργησε γιὰ τὴν ἀπόλυτη κατάργησι τῆς δουλείας (3 Μαΐου 1888).

Ἔξυπνος ἐνεργητικός, προικισμένος μὲ ἐξαιρετικὴν εὐθυκρισία, ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ τὴν ἐξύψωσι τῆς πατρίδος του.

Κάποτε, θέλοντας νὰ ἱδρύσῃ διάφορα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα στὶς κυριώτερες πόλεις τῆς αὐτοκρατορίας καὶ μὴ ἔχοντας ἀρκετὰ χρήματα, σοφίστηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἀλαζονεία τοῦ κόσμου. Τί κάνει λοιπόν; Κηρύσσει σ' ὅλη τὴ χώρα πὼς ὁ καθένας μποροῦσε νὰ παρασημοφορηθῇ, ἀρκεῖ νὰ συνεισέφερε ἕνα ὡρισμένο ποσὸν στὸ «Φιλόπτωχο Ταμεῖο» ποὺ εἶχε ἱδρύσει γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτόν. Ὅσα περισσότερα ἔδινε κανείς, τόσο καὶ μεγαλύτερο παράσημο ἀποκτοῦσε. Ἡ ρότασις αὐτὴ ἐκέντησε τὴ φιλοδοξία τῶν πλουσίων καὶ ἔτσι τὰ χρήματα ἄρχισαν νὰ ἀφθονοῦν. Ἐνῷ δὲ οἱ ματαιόδοξοι κοσμοῦσαν τὸ στῆθος τους, μὲ τὸ ἀγορασμένο παράσημό τους, ὁ αὐτοκράτωρ ἔχτιζε νοσοκομεῖα καὶ πτωχοκομεῖα.

Ἀπὸ τὸ 1887, ὅμως, οἱ δημοκρατικὲς ἰδέες ἄρχισαν νὰ ἀναπτύσσωνται πολὺ στὴ χώρα. Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν εἶχε γυιό, οἱ συντηρητικὲς δὲ ἰδέες τῆς μεγαλύτερης κόρης του Ἰσαβέλλας δὲν ἄρεσαν στοὺς φιλελευθέρους. Στὸ στρατὸ καὶ στὸ ναυτικὸ ἔβριζαν οἱ δημοκρατικοί.

Στὶς 15 Νοεμβρίου 1889 ὁ στρατάρχης Ντεαντόρο ντὲ Φονσέκα ἐκήρυξε τὴ Δημοκρατία καὶ στὶς 7 Δεκεμβρίου ὁ αὐτοκράτωρ παρητήθη τοῦ θρόνου.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς ἀγῶνας, ἀντεπαναστάσεις καὶ ἐμφυλίους σπαραγμούς, τὸ Δημοκρατικὸ πολίτευμα ἐδραιώθη καὶ ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ τὶς ξένες δυνάμεις.

12 Σεπτεμβρίου 1733: Ἀνακήρυξις τοῦ Στανισλάου Λεκζίνσκ γιὰ τρίτη φορὰ βασιλέως τῆς Πολωνίας.

Ὁ Στανίσλαος εἶχε μιὰ φυσιογνωμία γλυκειά, εὐχάριστη, συγχρόνως ὅμως ἀρρενωπὴ κι' ἕνα ὕφος τιμιότητος κι' εἰλικρινείας. Αὐτὰ ἦσαν, ἀπ' ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ χαρίσματα τοῦ ἀνθρώπου, τὰ καλύτερα. Ἔδιναν δὲ στοὺς λόγους του μεγαλύτερη βαρύτητα κι' ἀπ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν εὐφράδεια».

Αὐτὰ λέει γιὰ τὸν Λεκζίνσκι ὁ Βολταῖρος.

Βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ ὅπου σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη ἕνα ὄνομα μονάχα ἀκουγόταν τοῦ Καρόλου τοῦ XII, τοῦ ἐνεργητικοῦ, τοῦ γενναίου ἀλλὰ καὶ φιλοδόξου βασιλέως τῆς Σουηδίας.

Νικητὴς τῶν Δανῶν καὶ τῶν Πολωνῶν, ὑποχρέωσε τὸν ἐκλέκτορα τῆς Σαξωνίας Αὔγουστο τὸν Δυνατὸ — παρατηθῇ τοῦ Πολωνικοῦ θρόνου καὶ ἀνάγκασε τὴν δίαιτα τῆς Κρακοβίας νὰ ἐκλέξῃ βασιλέα τὸν Στανίσλαο, τοῦ ὁποίου εἶχε ἐκτιμήσει τὴ σύνεσι καὶ εὐθυκρισία.

Ὅσο ὅμως ἄριστος ἦταν ὁ Λεκζίνσκι ὡς βασιλεύς, τόσο ἄτυχος ὑπῆρξεν ὡς ἄνθρωπος.

Τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἀνόδου του στὸ θρόνο, συνέβη τὸ ἑξῆς γεγονός:

Βρισκόταν τότε στὴ Βαρσοβία μαζὶ μὲ τὴ μητέρα του, τὴ γυναῖκα του καὶ τὶς δυὸ του κόρες, ὅπου τὸν εἶχαν καλέσει κάτι ὑποθέσεις. Ὅλος ὁ στρατός, ποὺ εἶχε μαζί του ἦταν 6.000 ἄνδρες κι' αὐτοὶ ἀνῆκαν στὴ παληὰ βασιλικὴ φρουρά, στὴν ὁποία δὲν εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη.

Ὅλα ἦσαν ἥσυχα στὴν πόλι κι' ὁ βασιλεὺς ἀφοῦ ἐτέλειωσε τὶς δουλειές του, σκεφτόταν νὰ φύγῃ, ὅταν, ἔξαφνα, μαθαίνει πὼς μιὰ πολυάριθμη στρατιὰ ἐβάδιζε κατὰ τῆς Βαρσοβίας.

Ἦταν ὁ πρώην βασιλεὺς Αὔγουστος, ποὺ μὲ χίλιες δυὸ δυσκολίες, εἶχε κατορθώσει νὰ μαζέψῃ 200.000 ἄνδρες καὶ μ' ἐξαιρετικὴ ταχύτητα κατευθυνόταν κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἡ Βαρσοβία δὲν ἦταν ὠχυρωμένη, ὁ δὲ στρατὸς ποὺ τὴν ἐπροστάτευε καθόλου σίγουρος. Ἂν ἔμενε ὁ βασιλεύς, θὰ συνελαμβάνετο. Γι' αὐτό, ἀφοῦ ἔστειλε πρῶτα τὴν οἰκογένειά του στὴν Ποσνανία, ἐγκατέλειψε, ἔπειτα ἀπὸ ἕξη ἑβδομάδες τὴν πόλι μαθαίνοντας ἔτσι, ἀπὸ πολὺ νωρίς, νὰ συνηθίζῃ στὶς ἀναποδιές τῆς τύχης.

Ὁ Κάρολος ὁ XII ὅμως ἀγρυπνοῦσε. Ἀφοῦ ἔδιωξε μαζὶ μὲ τὸ Στανίσλαο, τὰ στρατεύματα τοῦ Αὐγούστου, τὸν ἔστεψε, στὶς 4 Ὀκτωβρίου 1705, μὲ ὅλη τὴν ἀπαιτούμενη λαμπρότητα, βασιλέα τῆς Πολωνίας.

Ὁ τίτλος τοῦ βασιλέως δὲν ἄλλαξε σὲ τίποτε τὸν χαρακτῆρα τοῦ Στανισλάου μονάχα πὼς τὸν ἔκανε πολεμιστὴ θέλοντας καὶ μή.

Μιὰ θύελλα τὸν εἶχε ἀνεβάσει στὸ θρόνο, μιὰ θύελλα μποροῦσε νὰ τὸν ρίξῃ.

Εἶχε ἀκόμη νὰ κατακτήσῃ τὸ μισό του βασίλειο. Ἑτοιμάστηκε, λοιπόν, μὲ τὴ δύναμι τῶν ὅπλων νὰ κάνῃ τὸν κόσμο νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

Εἴπαμε ὅμως πὼς ὁ Λεκζίνσκι ἦταν ἄτυχος. Ἡ βασιλεία του δυστυχῶς δὲν διήρκεσε πολύ. Ὁ μέχρι τῆς στιγμῆς ἀήττητος Κάρολος XII, αὐτὸς ποὺ εἶχε κατατροπώσει τοὺς Ρώσσους στὴ Νάρβα, νικήθηκε μὲ τὴ σειρά του ἀπ' τὸν Πέτρο τὸ Μεγάλο στὴν Πολτάβα καὶ ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ στὴν Τουρκία.

Ἡ τύχη τοῦ Στανισλάου ἦταν στενὰ συνδεδεμένη μὲ τὴν τύχη τοῦ ριψοκινδύνου βασιλέως τῆς Σουηδίας. Ἡ ἧττα τοῦ Καρόλου, ὑποχρέωσε τὸν Λεκζίνσκι νὰ ἐγκαταλείψῃ γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ θρόνο του καὶ νὰ δραπετεύσῃ στὴ Γαλλία.

Χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Ὁ Στανίσλαος εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ Σαμπόρ ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ γαμπροῦ του τοῦ Λουδοβίκου XV, ποὺ εἶχε παντρευτῆ τὴν μιὰ ἀπ' τὶς κόρες του, τὴ Μαρία. Σ' αὐτὴ τὴν κοπέλλα εἶχε συμβῆ, ὅταν ἦταν βρέφος μιὰ παράξενη περιπέτεια, ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὴν διηγηθοῦμε.

Ὅταν ὁ Λεκζίνσκι ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἄρον-ἄρον ἀπ' τὴ Βαρσοβία, τὸ 1704 μέσα στὴ φασαρία τῆς ἐσπευσμένης ἀναχωρήσεως ποὺ ἔμοιαζε πιὸ πολὺ σὲ φυγή, ἡ νταντὰ τῆς Μαρίας τὴν ἔχασε. Ὁ Στανίσλαος, ἀπελπισμένος, ἐνόμισε πὼς δὲν θὰ ξαναϊδῇ τὴν κόρη του. Εὐτυχῶς ὅμως, τὴν ἄλλη μέρα τὴν ηὗραν, σῶα καὶ ἀβλαβῆ, σ' ἕναν σταῦλο, τοῦ ἐγκαταλελειμμένου γειτονικοῦ χωριοῦ. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ κορίτσι ἔγινε βασίλισσα τῆς Γαλλίας.

Ἦταν ὅμως γραφτὸ ὁ Λεκζίνσκι νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ ἡσυχάσῃ. Τὴν 1 Φεβρουαρίου 1733, ὁ Αὔγουστος πέθανε καὶ στὶς 12 Σεπτεμβρίου ἡ Δίαιτα τῆς Κρακοβίας ἐξέλεξε καὶ πάλι βασιλέα τὸν Στανίσλαο. Ὅλος χαρὰ ἐγύρισε στὴν Πολωνία.

Εἶναι ὅμως πιὸ εὔκολο νὰ ἀνέβῃ κανεὶς στὸ θρόνο παρὰ νὰ διατηρηθῇ σ' αὐτόν.

Σὲ λίγο οἱ Ρῶσσοι καὶ οἱ Αὐστριακοὶ τὸν ὑποχρέωναν νὰ παραιτηθῇ ὑπὲρ τοῦ Αὐγούστου τοῦ Γ', γυιοῦ τοῦ προηγουμένου, κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ, γιὰ τρίτη καὶ τελευταία φορὰ τὸ βασίλειό του καὶ νὰ γυρίσῃ στὴ Γαλλία, ὅπου ἀνέλαβε τὴν διοίκησι τῆς Λωρραίνης καὶ τοῦ Μπάρ, ἐγκατασταθεὶς στὴ Λυνεβίλλ.

Ὅπως ὅμως στὴ ζωή του ὁ ἐφήμερος αὐτὸς βασιλεὺς τῆς Πολωνίας ἦταν ἄτυχος, ἔτσι καὶ στὸν θάνατό του ἦταν γραφτὸ νὰ ὑποφέρῃ φρικτά.

Στὶς 27 Φεβρουαρίου 1766, πέθανε τραγικὰ ἀπὸ ἕνα τυχαῖο γεγονός, ἀπὸ μιὰν ἀπροσεξία, σ' αὐτὸ δὲ ἔφταιγε, ἄθελα ἡ κόρη του Μαρία.

Ἦταν τότε 88 ἐτῶν. Παχύς βαρύς, δυσκίνητος, σχεδὸν τυφλός, περνοῦσε μιὰν ἥσυχη ζωὴ στὴ Λυνεβίλλ.

Παρ' ὅλη του τὴν ἀναπηρία ἡ παρουσία τῶν ὑπηρετῶν τὸν ἐξενεύριζε καὶ προτιμοῦσε νὰ μένῃ μόνος.

Τὸ βράδυ τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1766, βρισκόταν μονάχος στὸ δωμάτιό του. Φοροῦσε μιὰ μακρυὰ ρόμπα μάλλινη, δῶρο τῆς κόρης του Μαρίας.

Θέλοντας νὰ δῇ τὴν ὥρα πλησίασε στὸ τζάκι, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔβλεπε καλά, πῆγε κοντὰ στὰ ἀναμμένα ξύλα καὶ ἡ μάλλινη ρόμπα ἔπιασε φωτιά, ποὺ γρήγορα ἐξαπλώθηκε σ' ὅλο του τὸ σῶμα.

Ὅταν οἱ ὑπηρέτες, ἀκούγοντας τὶς φωνές του, μπῆκαν στὸ δωμάτιο, βρῆκαν τὸ γέρο μέσα στὰς φλόγες.

Ὁ δυστυχὴς ὅμως ἐπέπρωτο νὰ ὑποφέρῃ ἀκόμη.

Ἐπὶ 18 ἡμέρες ἐχαροπάλευε καὶ μόλις στὶς 23 Φεβρουαρίου 1766 ξεψύχησε.

Ὑπέμεινε καρτερικὰ τοὺς πόνους κι' ὡς τὴν τελευταία του στιγμὴ ἦταν εὐγενής. Εἶχε μάλιστα τὸ κουράγιο νὰ κάνῃ καὶ ἀστεῖα. Σὲ μιὰ κυρία ποὺ ἦρθε νὰ τὸν δῇ καὶ ἡ ὁποία, πρὶν λίγες μέρες εἶχε πάθει ἕνα ἔγκαυμα στὸ χέρι εἶπε μειδιῶντας:

— Κρίμα ποὺ δὲν καήκαμε στὴν ἴδια φωτιά.

Ἔτσι τραγικὰ ἐτελείωσε ὁ Στανίσλαος. Πέθανε ὅμως ψύχραιμα καὶ καρτερικά. Εἶχε πιὰ συνηθίσει στὶς ἀτυχίες.

Β. Ν. ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ ὡροσκόπιον τοῦ Θησαυροῦ

Οἱ ἀπευθυνόμενοι διὰ πᾶσαν συμβουλὴν πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβῆ ἡμέραν, μῆνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατὸν δὲ καὶ τὴν ὥραν.

Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύωνται μὲ γραμματόσημα ἀξίας πέντε δραχμῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις διὰ τὴν τρέχουσαν ἑβδομάδα ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

Ὧραι κατάλληλοι διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας εἶνε ἡ 8 - 9 π. μ. τοῦ Σαββάτου (9) καὶ 4 - 5 μ.μ. τῆς Δευτέρας (11).

Ἀντιθέτως καλὸν εἶναι ν' ἀποφύγετε τὴν 7 - 8 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (8).

Διὰ τοὺς γεννηθέντας κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον μιὰ καλὴ ὥρα εἶναι ἡ 4 - 7.15 μ.μ, τοῦ Σαββάτου (9).

Αἱ χρηματικαὶ ὑποθέσεις δὲν εὐνοοῦνται πολὺ κατὰ τὴν ἑβδομάδα αὐτήν. Καθυστερήσεις καὶ ἀναβολαί.

Διὰ τὰς αἰσθηματικάς σας ὑποθέσεις θὰ προτιμήσετε τὰς ὥρας:

11.30 - 1.15 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (9) καὶ 8 - 10 μ.μ, τῆς Τρίτης (12).

Κατάλληλος ὥρα διὰ τὴν σύναψιν γάμων ἢ ἀρραβώνων εἶναι ἡ 5 - 6.30 μ.μ. τῆς Πέμπτης (14).

Διὰ τὴν καλυτέρευσιν τοῦ μέλλοντός σας ἠμπορεῖτε νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὰς ὥρας:

10 - 11 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (9) καὶ 4 - 5 μ.μ. τῆς Δευτέρας (11).

Μιὰ ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ὑγείαν σας ὥρα εἶναι ἡ 9 - 10 μ. μ. τῆς Παρασκευῆς (8).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Δ. Κ. Κ., Καλύβες.— Διάθεσις ὀνειροπόλος καὶ ρωμαντική. Ἀγάπη τῶν περιπετειῶν. Θὰ δυσκολευθῆτε εἰς τὰ πρῶτα σας βήματα. Προτιμῆστε τὸ ὑπαλληλικὸν στάδιον. Ἡ ὑγεία σας εἶνε ἐπισφαλὴς καὶ πρέπει νὰ προσέξετε. Πολλαὶ αἰσθηματικαὶ περιπέτειαι. Θὰ πανδρευθῆτε ἐξ ἔρωτος ἀλλ' ὄχι εἰς πολὺ νεαρὰν ἡλικίαν. Χρήματα μέτρια. Ἡ κατάστασίς σας θὰ βελτιωθῇ μετὰ τὸ 36ον ἔτος τῆς ἡλικίας σας.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ 202.— Θυμώνετε χωρὶς λόγο. Στὸ πρῶτο γράμμα σας εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν ἔχω ἀπαντήσει, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν στοιχεῖα λατινικὰ εἰς τὸ τυπογραφεῖον, θὰ σᾶς ἀπήντησα μὲ κάποιαν ἑλληνικὴν ἀπόδοσιν τοῦ ψευδωνύμου σας τὴν ὁποίαν τώρα δὲν ἐνθυμοῦμαι. Στὸ δεύτερο γράμμα σας μοῦ γράφετε ἔτος γεννήσεως, μήν, ὥρα. Τίποτε ἄλλο. Καὶ μόνο στὸ τρίτο γράμμα ἐδέησε νὰ βάλετε πλήρη στοιχεῖα καὶ αὐτὰ... κάτω ἀπὸ τὴν ὑπογραφή σας. Ὁπωσδήποτε ἀπαντῶ. Τὸ ἔτος 1940 θὰ εἶνε ἀρκετὰ σημαντικὸ γιὰ σᾶς. Ἐλάχισται πιθανότητες ὑπάρχουν γιὰ τὸ γάμο μὲ τὸ πρόσωπον ποὺ ἀγαπᾶτε. Τοὐναντίον ὑπάρχει βεβαιότης σχεδὸν γάμου ὁ ὁποῖος φαίνεται μᾶλλον ὅτι θὰ γίνῃ μὲ ἄλλο πρόσωπον. Θὰ ζήσετε ἀρκετὰ εὐτυχής, ἀλλὰ θὰ διακινδυνεύσετε πολλὲς φορὲς τὴν εὐτυχία σας λόγῳ τοῦ δυστρόπου καὶ ἀπειθαρχήτου χαρακτῆρος σας. Μερικαὶ ἀνωμαλίαι, αἰσθηματικῆς φύσεως, εἰς τὴν συζυγικήν σας ζωήν. Δὲν βλέπω μεγάλην πίστιν ἐκ μέρους σας. Πιθανὸν διαζύγιον καὶ δεύτερος γάμος κατὰ τὸ 1949. Οἰκονομικὴ ἄνεσις, ἀλλ' ὄχι μεγάλα πλοῦτη. Ταξίδια ἐλάχιστα. Τὸ 39 δὲν παρουσιάζει τίποτε ἀξιοσημείωτο.

Μύρναν, Πειραιᾶ.— Σᾶς ἀπήντησα ἤδη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 63 τεῦχος. Ἡ ὥρα τὴν ὁποίαν μοῦ γράφετε τροποποιεῖ οὐσιωδῶς τὴν πρόβλεψίν μου, ἰδίᾳ καθ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὰς δυσχερείας τῆς ζωῆς σου. Αἱ δυσχέρειαι αὐταὶ θὰ ὑπάρξουν, ἀλλὰ θὰ τὰς ὑπερνικήσετε ἐπιτυχῶς. Ἐπιπροσθέτως ἡ τύχη σᾶς εὐνοεῖ εἰς τὴν ἀπόκτησιν χρημάτων εἰς ἀρκετὰ ὥριμον ἡλικίαν. Μιὰ σημαντικὴ ὑποστήριξις φιλικοῦ σας προσώπου θὰ συντελέσῃ πολὺ εἰς τὴν μελλοντικὴν εὐτυχίαν σας καὶ θὰ σᾶς ἐνισχύσῃ πολὺ εἰς μίαν κρίσιμον στιγμὴν τῆς ζωῆς σας. Πρέπει ὅμως νὰ προσέχετε πολὺ τὴν ὑγείαν σας, ἡ ὁποία διατρέχει σοβαροὺς κινδύνους ἰδίᾳ ἐκ νόσων τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος. Οἱ κίνδυνοι ἐπίσης διακυβεύσεως τῆς ὑπολήψεώς σας καθίστανται μεγαλύτεροι. Προσέχετε. Ὁ φίλος σας εἶνε καλὸς χαρακτὴρ μὲ εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ ἀνωτερότητα τάσεων. Στερεῖται ὅμως μεγάλης πρωτοβουλίας καὶ δραστηριότητος. Τὸ κυριώτερον ἐλάττωμά του εἶνε ὅτι εἶνε ἀνεξάρτητος χαρακτὴρ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὰς περιστάσεις. Θὰ προοδεύσῃ ἀρκετά. Ἀλλὰ θὰ ἔχῃ μερικὰς ἀποτόμους ἐναλλαγὰς στὴ ζωή του.

ΖΕΧΡΑ—ΖΩΖΩ, Χανιά. — Ἡ Γραμματεία τοῦ περιοδικοῦ δὲν μοῦ παρέδωκε ἐπιστολήν σας, ἐνῷ ἀντιθέτως μοῦ ἔδωκε ἐπιστολὴν τῆς «Ἁγνῆς». Μήπως δὲν εἴχατε τὸ ἀπαιτούμενον γραμματόσημον; Ὁπωσδήποτε κάμετε τὸν κόπον νὰ μοῦ γράψετε ἡμερομηνίαν γεννήσεώς σας καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀμέσως.

ΞΑΝΘΗΝ ΑΜΑΖΟΝΑ 50 Ἁλμυρόν.— Εἰς τὴν ἀπάντησιν ἐτέθη κατὰ λάθος «Βόλον», ἐνῷ ἐπρόκειτο γιὰ σᾶς. Διὰ τὸν δεύτερον δὲν βλέπω καμμίαν πιθανότητα αἰσίας καταλήξεως τῶν παλαιῶν σχέσεών σας. Ὑπάρχουν ὅμως ἀρκεταὶ πιθανότητες γιὰ τὸν πρῶτον. Ὁπωσδήποτε ὁ γάμος θὰ προσκρούσῃ εἰς πολλὰ ἐμπόδια καὶ εἶνε πολὺ ἀμφίβολον ἂν τελικῶς θὰ πραγματοποιηθῇ. Δείξετε περισσοτέραν ἀφοσίωσιν καὶ στοργὴν καὶ πρὸ παντὸς ἐξαφανίσατε τὰς ἀνωμαλίας καὶ τὴν δυστροπίαν τοῦ χαρακτῆρος σας. Εἶσθε μεμψίμοιρος καὶ μικρόψυχος καὶ τὸ χειρότερον εἶνε ὅτι στερεῖσθε τῆς φυσικῆς φιλαρεσκείας ποὺ εἶνε ἀπαραίτητη σὲ μιὰ γυναῖκα. Αἱ ἐκδηλώσεις εἶνε ἐπίσης συγκεχυμέναι καὶ ἀόριστοι καὶ μολονότι ἀρκετὰ θερμαὶ καὶ κάποτε μάλιστα παράφοροι δὲν ἔχουν τίποτε ἀπ' ὅ,τι μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ ἕνα ἄνδρα. Αὐτὰ ἔχω νὰ σᾶς πῶ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑΝ Ο.— Παραπονεῖσθε χωρὶς λόγο. Ὁπωσδήποτε σᾶς ἐπαναλαμβάνω τὴν ἀπάντησίν μου. Εἶσθε πολὺ στενόχωρος χαρακτὴρ καὶ ἐπὶ πλέον πολὺ νευρικός. Ἐναλλαγαὶ διαθέσεως καὶ ἀστάθεια αἰσθημάτων. Διαρκῶς ἀνικανοποίητος. Ἐναντιότητες εἰς τὴν αἰσθηματικήν σας ζωήν. Ὁ γάμος σας θὰ προσκρούσῃ εἰς δυσκολίας καὶ ἐμπόδια. Θὰ πραγματοποιηθῇ κατόπιν πολλῶν κόπων. Ἀρκετὰ εὐτυχὴς ἀπὸ ἀπόψεως κοινωνικῆς θέσεως καὶ οἰκονομικῆς ἀνέσεως. Προσέξετε ὅμως νὰ ἐξομαλύνετε τὰς πολλὰς ἀντιθέσεις τοῦ χαρακτῆρος σας, διότι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ προκαλέσετε οἰκογενειακὴν δυσαρμονίαν. Πιθανώτατα μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1942—44. Περιοδικαὶ ἀσθένειαι ἀλλ' ὄχι σημαντικαί. Πολύτιμος λίθος ρουμπίνι.

ΚΑΜΑ

ΝΑΥΣΙΚΑΝ Κ.—Βλέπω πολλὰ ἐμπόδια καὶ δυσχερείας εἰς τὴν ζωήν σας. Ἐναντιότητας εἰς τὰ αἰσθηματικά σας ζητήματα. Ἡ ἀποκατάστασίς σας θὰ γίνῃ μὲ κάποιον κόπον, ἀλλὰ θὰ σᾶς καταστήσῃ εὐτυχῆ. Μεγάλαι πιθανότητες νὰ κερδίσετε χρήματα. Περιβάλλον ἐχθρικὸν εἰς τὰς προσπαθείας σας. Ἀσθένειαι τοῦ αἵματος. Προκαλεῖτε πολλὰς συμπαθείας ἀλλὰ δὲν συγκρατεῖτε. Πιθαναὶ ἀσθένειαι τοῦ αἵματος.

ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ, Ἄργος Ὀρεστικόν. — Ἡ συμβουλή μου εἶνε νὰ παραμείνετε στὸ ἐπάγγελμα ποὺ ἔχετε, ἐκτὸς ἐὰν μπορῆτε νὰ προσληφθῆτε ὡς τεχνίτης ἐπιπλοποιὸς εἰς τὴν Ἀεροπορίαν. Διαφορετικὰ δὲν βλέπω σὲ σᾶς καμμίαν σοβαρὰν ἐξέλιξιν. Ἡ ὅλη σας σταδιοδρομία θὰ εἶναι πολὺ ἥρεμος καὶ γι' αὐτὸ πρέπει πρὸ παντὸς νὰ ἀποφύγετε τὰς παρατόλμους καὶ ἀπερισκέπτους ἀποφάσεις ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς καταστρέψουν. Μέτρια οἰκονομικὰ μέσα πρὸς τὸ παρόν. Ἡ ὑγεία σας θὰ βελτιωθῇ ἐντελῶς, ἀλλὰ δὲν εἶναι πολὺ σταθερά. Καταπιασθῆτε μὲ μίαν ἐργασίαν καὶ ἀφοσιωθῆτε ὁλοψύχως σ' αὐτήν. Εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος τῆς ἐπιτυχίας, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς δικῆς σας ἰδιοσυγκρασίας.

ΚΑΙΤΗΝ Γ. ΜΕΓΑ Φρεαττύδα. — Καλὴ τύχη, ἀλλὰ μὲ πολλὰς καὶ ἀποτόμους μεταλλαγὰς καὶ μεταπτώσεις. Περιβάλλον δυσμενές. Βιαιότητες καὶ ἀντιζηλίαι. Πιθανὸς γάμος εἰς ἡλικίαν 27—28 ἐτῶν. Ἐναντιότητες εἰς τὸν ἔρωτα. Πολλαὶ πιθανότητες ἀποκτήσεως χρημάτων. Ἡμέρα Κυριακή. Χρῶμα ἐρυθρόν. Λίθος ρουμπίνι ἐπάνω σὲ καθαρὸ χρυσάφι.

ΜΙΡΚΑΝ Λ. — Γράψετέ μου ποίαν ἡμέραν τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἐγεννήθητε ἢ τοὐλάχιστον κατὰ προσέγγισιν 5—10 ἡμερῶν. Δὲν μᾶς ἀρκεῖ μόνον ὁ μὴν καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΝ, Ξάνθην. — Σᾶς ἀπαντῶ μολονότι τα στοιχεῖα ποὺ μοῦ ἐδώσατε εἶνε πολὺ ἐλλιπῆ. Χαρακτὴρ ἀδύνατος. Ἔλλειψις θελήσεως καὶ πρωτοβουλίας. Διάθεσις μοιρολατρική. Πρέπει νὰ προσέχετε πολὺ τὴν ὑγείαν σας. Σᾶς συνιστῶ νὰ ἀκολουθήσετε τὸ ὑπαλληλικὸν στάδιον ὅπου θὰ εὕρετε καλὰς ὑποστηρίξεις καὶ θὰ σταδιοδρομήσετε καλῶς. Ἀποφύγετε τὰς περιπετείας καὶ γενικῶς τὴν ἀνάμιξιν εἰς ἐπιχειρήσεις, διότι δὲν εὐνοεῖσθε πολύ. Στὴ ζωή σας θὰ συναντήσετε πολλὰ ἐμπόδια καὶ ἐναντιότητας, ἀλλὰ ἐνισχύσετε τὴν θέλησίν σας καὶ θὰ τὰ κατανικήσετε. Προσοχὴ εἰς τὰς φιλίας σας. Πιθανότητες νὰ κερδίσετε χρήματα ἀλλ' εἰς ὥριμον ἡλικίαν. Κίνδυνοι ἀτυχημάτων.

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ Σ. — Ἡ τύχη σᾶς εὐνοεῖ, ἀλλ' ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ ἀναπτύξετε τὴν πρωτοβουλίαν σας. Δυστυχῶς κατέχεσθε ἀπὸ μιὰν διάθεσιν ὀκνηρίας καὶ νωχελείας, ἀμφιταλαντεύεσθε διαρκῶς καὶ δὲν τολμᾶτε νὰ κάμετε τίποτε. Τρέφετε διαρκῶς ὄνειρα καὶ σὲ τίποτε δὲν βρίσκετε πλήρη ἱκανοποίησιν. Θὰ ἔχετε συχνὰς μεταπτώσεις εἰς τὴν ζωήν σας. Γάμος μὲ πρόσωπον ἀσκοῦν ἐλευθέριον ἐπάγγελμα. Πιθανότητες περὶ τὸ 1944. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Μερικαὶ ἀσθένειαι ποὺ ἂν δὲν προσέξετε μπορεῖ νὰ γίνουν σοβαραί.

ΑΝΘΕΜΗΝ ΛΟΥΛΟΥΔΗΝ. — Εὑρίσκεσθε εἰς τὸ μεταίχμιον μιᾶς καλῆς καὶ μιᾶς κακῆς ἐπιδράσεως. Ἡ ζωή σας θὰ κυλήσῃ ἐν τῷ μέσῳ ἐμποδίων καὶ δυσχερειῶν. Δὲν ἀρκοῦν αἱ καλαὶ διαθέσεις ἀπὸ τὰς ὁποίας κατέχεσθε ἀλλὰ πρέπει συστηματικῶς νὰ ἐπιδιώξετε τὴν πραγματοποίησίν των. Θὰ κάμετε μερικὰ ταξίδια, ἀλλὰ τελικῶς θὰ προσκολληθῆτε εἰς ἕνα μέρος. Πολλαὶ ἐλπίδες ἐπιτυχίας καὶ ἀποκτήσεως χρημάτων, ἀλλὰ κατόπιν μόχθων καὶ ἀγώνων. Δύσκολος γάμος.

ΛΕΥΚΟΝ ΚΡΙΝΟΝ Ι. Ν. — Καλὴ σταδιοδρομία καὶ κοινωνικὴ θέσις. Θὰ ἀγωνισθῇ ἀρκετὰ διὰ τὴν ἀπόκτησιν χρημάτων, ἀλλὰ θὰ νικήσῃ τελικῶς. Θὰ γίνῃ τὸ σχεδιαζόμενον ταξίδι. Περίπτωσις γάμου δὲν ὑπάρχει ἀκόμη. Πολὺ ἀργότερα. Στεῖλτε μου τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τῆς φίλης του. Τυχερὴ ἡμέρα του ἡ Τετάρτη.

ΧΑΪΔΩ Σ. Σ.—Ἡ περίπτωσίς σας μὲ συγκινεῖ ἐπειδὴ ὅμως συνηθίζω νὰ λέγω ὅ,τι μοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ ἰδῶ, χωρὶς νὰ βαυκαλίζω μὲ μάταιες ἐλπίδες τοὺς ἀναγνῶστες μου, σᾶς λέγω ὅτι πρέπει ὁριστικὰ καὶ ἀποφασιστικὰ νὰ καταπνίξετε αὐτὸ τὸ αἴσθημα. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπολύτως τίποτε. Βασανίζετε χωεἰς ἐλπίδα τὸν ἑαυτόν σας καὶ καταστρέφετε τὸ μέλλον σας. Δυστυχῶς ἔχετε μία μεγάλη ἀνεξαρτησία χαρακτῆρος καὶ δὲν θὰ σᾶς εἶναι εὔκολον νὰ ὑποταχθῆτε εἰς τὸ μοιραῖον. Ἀλλὰ τί θέλετε νὰ γίνῃ; Μπορεῖτε νὰ τρέχετε πάντα πίσω ἀπὸ μία σκιά; Σᾶς συνιστῶ νὰ δεχθῆτε αὐτὸν τὸν γάμον. Δὲν θὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς πόθους σας, ἀλλὰ θὰ σᾶς κάνῃ ἀρκετὰ εὐτυχισμένην.

ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝ. — Εὐαίσθητος καὶ ὀνειροπόλος χαρακτήρ. Ἀγάπη τῶν περιπετειῶν. Διαρκῶς ἀνικανοποίητος. Ὑγεία ἐπισφαλής. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Θὰ συναντήσῃ δυσκολίας εἰς τὰ πρῶτα βήματα τῆς ζωῆς του. Ἔχει ὅμως ὅλας τὰς πιθανότητας νὰ εὐτυχήσῃ βραδύτερον. Ἐναντιότητες εἰς τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα. Πολλαὶ περιπέτειαι. Γάμος βραδύνει. Προσοχὴ εἰς τὰ θαλάσσια ταξίδια.

ΑΔΕΛΑΪΔΑ Χ. Κ. — Ἐμπόδια καὶ δυσκολίαι εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀποκατάστασίν σας. Περιβάλλον δυσμενές. Ἀπότομοι ἀνυψώσεις καὶ καταπτώσεις. Πιθανὸς γάμος κατὰ τὸ 1942. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις καὶ ὑπόληψις. Ἐναλλαγαὶ τῆς τύχης ὡς πρὸς τὸ χρηματικὸν ζήτημα. Ἀσθένειαι ἀλλ' ὄχι σοβαραί. Σημαντικαὶ ὑποστηρίξεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὅμως δὲν θὰ μπορέσετε νὰ ἐπωφεληθῆτε ὅσον θὰ ἔπρεπε.

ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΗΣ ΤΖΑΡΔΑΣ (12). — Προσωπικὴ χάρις καὶ γοητεία. Ἑλκύετε τὴν συμπάθειαν καὶ θὰ ἐμπνεύσετε φλογερὰ πάθη στὴ ζωή σας. Θὰ ἀγαπήσετε ὅμως καὶ σεῖς μὲ μεγάλο πάθος. Γάμος πολὺ εὐτυχὴς καὶ εἰς νεαρωτάτην ἡλικίαν. Καλὴ οἰκονομικὴ κατάστασις καὶ κοινωνικὴ ὑπόληψις. Φιλίαι μέτριαι. Προκαλεῖτε πολλὰς ἀντιπαθείας. Καταπολεμῆστε τὴν νωχέλειαν τοῦ χαρακτῆρος σας καὶ ἀντιμετωπίσετε μὲ περισσότερον θάρρος καὶ αὐτοπεποίθησιν τὴ ζωή. Σᾶς συνιστῶ νὰ ἀποφύγετε τὰς προώρους ἐρωτικὰς περιπετείας, ποὺ δυστυχῶς εἶνε πολὺ συμφυεῖς στὸν χαρακτῆρα σας.

ΛΙΛΕΤΤΑΝ. — Θὰ μὲ διευκολύνατε πολὺ ἂν μοῦ ἐδίδατε τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας. Πάντως ἀπαντῶ στὶς ἐρωτήσεις σας. Εἶσθε χαρακτὴρ τολμηρὸς καὶ κάποτε μάλιστα βίαιος. Ἡ τύχη σᾶς εὐνοεῖ, ἀλλὰ θὰ συναντήσετε ἐμπόδια εἰς τὰ πρῶτα βήματα τῆς ζωῆς σας. Ὁ γάμος σας βραδύνει πολὺ ἀκόμη καὶ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν σκέπτεσθε. Σημαντικὸν ἔτος διὰ τὴν ζωήν σας θὰ εἶναι τὸ 1944. Θὰ παντρευθῆτε κατόπιν ἑνὸς φλογεροῦ αἰσθήματος καὶ θὰ καταλάβετε μίαν πολὺ καλὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ θὰ ἀποκτήσετε ἀρκετὰ χρήματα. Δὲν βλέπω καμμίαν ἀνταπόδοσιν στὸ σημερινό σας αἴσθημα. Ὅλα λέγουν ὅτι θὰ γνωρίσετε πολλὰς αἰσθηματικὰς περιπετείας.

ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑ. — Κατέχεσθε ἀπὸ μεγάλους πόθους καὶ φιλοδοξίας, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος κατέχεσθε ἀπὸ κάποιαν μελανχολικὴν διάθεσιν καὶ ἀπαισιοδοξίαν. Ἡ ζωή σας εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀντιθέσεις καὶ ἐμπόδια. Γάμος ὄχι πρὸ τοῦ 1947. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις ἀλλὰ μερικὰ ἀτυχήματα θὰ πλήξουν τὴν οἰκογένειάν σας. Ὑγεία ἐπισφαλής. Εἰς τὸν γάμον σας θὰ παρουσιασθοῦν πολλαὶ δυσχέρειαι. τὰς ὁποίας ὅμως θὰ κατανικήσετε ἐν τέλει. Ἀντιπάθειαι καὶ ἐχθρότητες. Διὰ τὸ σημερινόν σας αἴσθημα δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτε, ἂν δὲν ἔχω ἀκριβῆ στοιχεῖα.

ΝΑΥΚΛΗΡΟΝ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ. — Ρωμαντικὴ καὶ ὀνειροπόλος διάθεσις. Ἀγάπη τῶν περιπετειῶν. Ἀνεξάρτητος καὶ ἀνυπότακτος χαρακτήρ. παρὰ τὸ ἤρεμον παρουσιαστικόν σας. Προσωπικὴ γοητεία. Πολλαὶ ἐναλλαγαὶ στὴ ζωή σας. Θὰ ἔχετε πολλὰς αἰσθηματικὰς περιπετείας. Θὰ συνάψετε ὅμως καλὸν γάμον, ὁ ὁποῖος θὰ ἱκανοποιήσῃ πολλὰς ἀπὸ τὰς προσδοκίας καὶ τὰ ὄνειρά σας. Ἡ ὑγεία σας δὲν εἶναι πολὺ σταθερὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεσθε. Ἀποφύγετε τὰ θαλάσσια ταξίδια.

Ὁ Δόκτωρ ΚΑΜΑ

✶

Ὁ δόκτωρ Κάμα ἔλαβε καὶ θὰ ἀπαντήσῃ κατὰ σειρὰν καταχωρήσεως στὰ ὑπὸ τὰ κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα ληφθέντα μέχρι μεσημβρίας Παρασκευῆς 1ης Σεπτεμβρίου:

Σ. Μ. Σ. Κυψέλη, «13 Λιάνα 13», «Μαρὶ Ρὸζ Β. Μ. Χ.», Κάσιος Πειρ. Δημήτρ. Ζαχαριάδης Κύπρος (Γράψατέ μας ἕνα ψευδώνυμο), Ἀπελπισμένοι Σολέαν—Κύπρου, «Ἑλληνοπούλα» Πύργος — Καστρί, Φ. Α. Ν. Τ. Κάποιος Περίεργος, Ε. Α. Λ., Σενιορίτα 13 Λεϊλὰ Λ. Κ., Ροζαλὶ Ζ., Ὑδρούσσαν—Ἄνδρου, Καρὰ—Μπουρνοῦ, Ἁγίου Ἰσιδώρου 13

Ὁ Δρ Κάμα δὲν θὰ ἀπαντήσῃ στὰ κάτωθι ψευδώνυμα, διότι δὲν ἐσώκλειαν τὸ κεκανονισμένον 5δραχμον:

Ἔρρολ—Φλὺν (23 Νοεμβρίου 1924).

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ, γιὰ τὰ μπάνια γιὰ τὶς ἡλιοθεραπεῖες ζητήσατέ μας τὰ κατάλληλα προστατευτικὰ καλλυντικά. Ἰνστιτοῦτο Καλλονῆς Με ΚΕΤΤΥ—Ἑρμοῦ 35. Τηλ. 22-0-88

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ: Δρχ. 250, ἑξάμηνος Δρχ. 125

Ἐτησία ἐξωτερικοῦ: Λίρ. Ἀγγλ. 1.10, Ἀμερικῆς Δολ. 6

ΕΚΔΟΤΑΙ: Ἑταιρία «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ καὶ ΣΙΑ»

Ὑπεύθυνος συντάξεως: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ, Λεωχάρους 19

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης: Κώστας Μ. Παπαδόπουλος.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Γαλλικὴν Δυτικὴν Ἀφρικὴν Ι. ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Περιοδεύουσα ἀντιπρόσωπος διὰ τὰς Ἡν. Πολιτείας Ἀμερικῆς Κα ΑΘΗΝΑ Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθυντὴς τυπογραφείου: ΣΤΕΦ. ΚΑΤΣΑΝΗΣ. Δαμάρεως 4

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΙ τῶν Βρυξελλῶν, εἰδικοί, ἀπεφάνθησαν ὅτι τὰ καλλυντικά μας εἶναι ἑδραιωμένα ἐπὶ ἀληθῶν ἐπιστημονικῶν βάσεων καὶ ἡ θεραπευτική των ἀξία εἶναι ἀξιοσύστατος». Ἰνστιτοῦτο Καλλονῆς Με ΚΕΤΤΥ—Ἑρμοῦ 35—Τηλεφ. 22-0-88

ΚΥΡΙΑ

Ἂν πραγματικὰ ἐνδιαφέρεσθε νὰ ἔχετε ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ φυσικὴν μὲ τὴν τελευταίαν ἐξέλιξίν της, πρέπει νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς τὰ τελειότερα Ραδιομηχανήματά μας. Τὰ καθαρῶς εὐρωπαϊκὰ φάρμακα ποὺ μεταχειριζόμεθα, μᾶς δίδουν τὸ δικαίωμα νὰ συστήσωμεν εἰς τὰς Κυρίας ὅτι ὑπερέχομεν τῶν ἄλλων. Τόσον ἡ Περμανὰντ ὅσον καὶ ἡ Μὶζ - ἀνπλὶ τῶν ἐργαστηρίων μας φημίζονται εἰς κάθε συγκέντρωσιν. Νεώτερα πάντοτε μοντέλα γιὰ κάθε γοῦστο, γιὰ κάθε ἰδιοτροπία.

Γενικαὶ τιμαί: Δι' ἠλεκτρισμοῦ καὶ ἄνευ ἠλεκτρισμοῦ δραχμ. 125.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Χαλκοκονδύλη 13. — Τηλ. 53.277

Κοι Κοι Κομμωταί! Προτιμήσατε τὰ φάρμακα Ρεαλίς. Ἀποδίδουν 100 % ἐπιτυχίαν. Χαλκοκονδύλη 13

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτῆρα σας

Αἱ ἐπιστολαὶ ποὺ θὰ ἀπευθύνωνται «Πρὸς τὴν Γραφολόγον» τοῦ «Θησαυροῦ» (Λεωχάρους 19, Ἀθήνας) πρέπει νὰ περιέχουν σαφῆ καὶ συγκεκριμένα ἐρωτήματα. Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ζητῆται δι' ἄλλο πρόσωπον καὶ ὄχι γιὰ τὸν γράφοντα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ περιέχεται καὶ ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς ἢ σημειώματός του.

Προσέξατε ὅμως: Ὅταν καθήσετε νὰ γράψετε προσπαθῆστε νὰ εἶσθε ἐντελῶς φυσικοί. Μὴν ἐπιτηδευθῆτε νὰ μιμηθῆτε αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν χαρακτῆρα, γιατὶ αὐτὸ θὰ σᾶς βλάψῃ χωρὶς νὰ σᾶς ὠφελήσῃ σὲ τίποτε. Τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶνε κεφαλαιῶδες.

Ἀπαραιτήτως ἐπίσης πρέπει νὰ περιέχεται στὴν ἐπιστολή σας τὸ ψευδώνυμον στὸ ὁποῖον θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσωμε.

Ἑκάστη ἐπιστολὴ πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ πέντε δραχ. εἰς γραμματόσημα, δι' ἑκάστην ἀπάντησιν.

Βαλεντίνην.— Πολὺ στενόχωρος καὶ στριφνὸς χαρακτήρ. Φθείρεσθε ἀπὸ ἐσωτερικὰ πάθη. Ὁ σκοπός σας προέχει πρὸ παντὸς ἄλλου καὶ εἶσθε διατεθειμένη νὰ κάμετε τὰ πάντα διὰ νὰ φθάσετε σ' αὐτόν. Ζηλότυπος καὶ μνησίκακος. Ὁ φίλος σας εἶνε φύσις αἰσθηματική, ἀλλὰ κρυψίνους καὶ ὄχι πολὺ θερμός. Αἱ σκέψεις καὶ αἱ ἀποφάσεις του ἔχουν μεγάλην συνοχὴν μεταξύ των. Θὰ προοδεύσῃ εἰς τὴν ζωήν. Δὲν βλέπω πρὸς τὸ παρὸν κανένα αἴσθημα σ' αὐτόν. Σᾶς συμπαθεῖ ὅμως πολὺ καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν συγκινήσετε. Τὸ αἴσθημά σας θὰ δοκιμασθῇ πολύ.

Αὐτοπεποίθησιν, Λευκωσίαν Κύπρου. — Ὁ φίλος σας εἶνε ταχὺς εἰς τὰς πράξεις του, δραστήριος, ἐπιχειρηματικός, ἀλλὰ χωρὶς σταθερότητα καὶ συνέχειαν. Ἀρχίζει μὲ ὁρμήν, ἀλλ' ἐγκαταλείπει εἰς τὸ μέσον τὰς προσπαθείας του. Πολὺ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐπανορθώνῃ τὰ σφάλματά του καὶ νὰ ἀντεπεξέρχεται εἰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις. Εὐφυής, ἀλλ' ἐπιπόλαιος. Ἄστατος εἰς τὰ αἰσθήματά του, χωρὶς δύναμιν ἀφοσιώσεως. Ἀρκετὰ ἄτακτος εἰς τὴν ζωήν του. Ὁ πόθος τοῦ χρήματος τὸν κατέχει εἰς τὸ ζήτημα ἄλλωστε αὐτὸ θὰ εὐνοηθῇ ἀπὸ τὴν τύχην. Καλὴ σταδιοδρομία.

Χήραν Ἀλεξανδρινὴν Χίον. — Χαρακτὴρ βίαιος καὶ δύστροπος. Ἀρκετὰ ζηλότυπος. Στενοχωρεῖσθε πολὺ εὔκολα καὶ καταλαμβάνεσθε ἀπὸ ἀπαισιοδοξίαν. Σχέσεις ὄχι ἁρμονικαὶ μὲ τὸ περιβάλλον σας. Προσεχὴς βελτίωσις τῆς οἰκονομικῆς σας καταστάσεως. Ἄλλην μεταβολὴν δὲν βλέπω.

Το.—Χαρακτὴρ ἐπιπόλαιος καὶ διόλου σταθερός. Διάθεσις εὔθυμος. Αἰσθήματα μέτρια. Ἔλλειψις ζωτικότητος. Στιγμιαῖαι παραφοραὶ καὶ ἐξάψεις. Αἴσθημα οἰκογενειακῆς τάξεως. Εὔκολος προσαρμογὴ εἰς τὰς περιστάσεις. Οἰκονομικὴ ἄνεσις. Μεγάλαι πιθανότητες οἰκονομικῆς ἐπιτυχίας.

Ἀπογοητευμένην, Χαλκίδα.— Διατί ὅλη αὐτὴ ἡ ἀπογοήτευσις; Ἡ τύχη σᾶς εὐνοεῖ ἀρκετὰ καὶ ἡ ζωή σας παρ' ὅλας τὰς σημερινὰς δυσκολίας θὰ λάβῃ πολὺ καλὴν ἐξέλιξιν. Θὰ βελτιωθῇ συγχρόνως πολὺ καὶ ἡ οἰκονομική σας κατάστασις. Θὰ ὑποστηριχθῆτε διὰ νὰ ἀποπερατώσετε τὰς σπουδάς σας. πρὸς τὸ παρὸν ὅμως διαβλέπω μερικὰς δυσχερείας. Περίπτωσις συντόμου ἑνώσεως μὲ τὸ πρόσωπον ποὺ μοῦ γράφετε δὲν βλέπω. Πρέπει νὰ περιμένετε ἀκόμη. Ἡ ἐκτίμησίς του εἶνε ἀπόλυτος πρὸς σᾶς, ἀλλ' ἡ ἀγάπη του ὄχι πολὺ θερμή. Τὸ προσωπικὸν συμφέρον κατέχει πολὺ μεγάλην θέσιν εἰς τὴν σκέψιν του. Σᾶς ξεχωρίζει, ἀλλὰ δὲν σκέπτεται τίποτε τὸ ὡρισμένον ἀκόμη.

Ἰνδόν, Σῦρον.— Βλέπω μίαν προσεχῆ πιθανότητα γάμου διὰ σᾶς, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω τίποτε τὸ ὡρισμένον διὰ τὴν δεσποινίδα ποὺ μοῦ γράφετε ἐὰν δὲν ἔχω ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς της. Ὁ φίλος σας ἔχει χαρακτῆρα πολὺ ἐπιφυλακτικὸν καὶ εἶνε ἀρκετὰ κρυψίνους. Δραστήριος καὶ προσεκτικὸς εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἀλλὰ χωρὶς μεγάλην ὁρμήν. Φιλάργυρος. Ἐγωϊστὴς καὶ ἐπίμονος. Ἔλλειψις σοβαρᾶς πρωτοβουλίας.

Τζιοῦντι, Δράμαν.—Χαρακτὴρ τρυφερός, αἰσθηματικὸς καὶ πολὺ ἐνθουσιώδης. Ἐκδηλώνεσθε κατὰ τρόπον παράφορον καὶ ὁρμητικὸν καὶ παρέχετε πολὺ εὔκολα τὴν ἐμπιστοσύνην σας. Φιλάρεσκος καὶ ὀλίγον ματαιόδοξος. Τὸ αἴσθημά μας δὲν εἶνε πολὺ βαθὺ καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀνθέξῃ εἰς μίαν δοκιμασίαν.

Ὁ φίλος σας εἶνε χαρακτὴρ ἤρεμος, προσεκτικός, ἀλλὰ κατὰ βάθος πείσμων καὶ ἰσχυρογνώμων. Σᾶς ἀγαπᾷ καὶ ἡ ἀγάπη του θὰ διατηρηθῇ ἀλλὰ θὰ χρειασθῇ νὰ συντηρῆτε διαρκῶς τὸ αἴσθημά του. Καλὴ σταδιοδρομία, ἀλλ' ὄχι πολὺ ταχεῖα. Εἰς τὴν ἕνωσίν σας θὰ παρουσιασθοῦν μερικὰ ἐμπόδια τὰ ὁποῖα ὅμως θὰ ἐξομαλυνθοῦν. Ὁ γάμος ὄχι πολὺ σύντομος.

Ὀνειροπόλον.— Εἶσθε χαρακτὴρ πολὺ ἀδύνατος καὶ ἄτολμος. Καμμιὰ σχεδὸν πρωτοβουλία. Μεγάλη ἀναβλητικότης καὶ δισταγμός. Παραδέχομαι ὅτι τὰ οἰκογενειακά σας ἀτυχήματα σᾶς ἐκλόνισαν, ἀλλ' ἕνας νέος 19 ἐτῶν πρέπει νὰ σκέπτεται διαρκῶς πῶς θὰ ἀνοίξῃ μιὰ δική του θέσι στὴ ζωή. Σεῖς δὲν κάνετε ἀπολύτως τίποτε. Ὁπλισθῆτε μὲ θάρρος καὶ αὐτοπεποίθησιν καὶ θὰ ἐπιτύχετε. Πάντως σᾶς προλέγω ὅτι θὰ συναντήσετε πολλὰ ἐμπόδια. Πονῶστε λοιπὸν τὸ ἠθικό σας. Ὅ,τι λέγω γιὰ ὅλη σας τὴ ζωή, τὸ λέγω ἐπίσης καὶ γιὰ τὸ αἴσθημά σας. Προσέξετε μόνο μήπως εἶνε ἀργὰ ὅταν θ' ἀποφασίσετε νὰ μιλήσετε.

Ὁμολογία 1939.—Προσέξετε διότι ἀκολουθεῖτε ἕνα ἐπικίνδυνον κατήφορον, ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς παρασύρῃ ἀνεπανόρθωτα. Τὸ θάρρος σας σᾶς ἔχει ἐγκαταλείψει τελείως καὶ τὸ μυαλό σας εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ ἐπικίνδυνες σκέψεις. Φροντίστε πρῶτα νὰ ἀνορθώσετε τὴ ζωή σας καὶ ἔπειτα σκέπτεσθε γιὰ γάμον. Ἡ σκέψις αὐτὴ σᾶς τυραννεῖ καὶ σᾶς βασανίζει. Πάντως βραδύνει ἀκόμη. Μὴν περιμένετε μεγάλα πράγματα ἀπὸ τὴν τύχην. Μόνη σας θὰ καλυτερεύσετε τὴν ζωήν σας.

Ζίλδαν.— Χαρακτὴρ ἄτολμος καὶ ἐπιφυλακτικός. Κατὰ βάθος μεγάλη αἰσθηματικότης. Ἐκδηλώνεσθε ὅμως μὲ πολὺ μεγάλην δυσκολίαν καὶ τὰ αἰσθήματά σας δὲν ἔχουν μεγάλην σταθερότητα. Εἶνε κάπως ἐπιφανειακά. Περίπτωσιν γάμου πρὸς τὸ παρὸν δὲν βλέπω. Ἀργότερα ἡ ζωή σας θὰ προοδεύσῃ πολὺ καὶ θὰ εὐτυχήσετε. Ἀναπτύξετε τὴν φιλαρέσκειά σας, ποὺ ὑστερεῖ πολύ. Θὰ σᾶς ἀπαντήσω προθύμως ἐπὶ τῇ βάσει τῆς φωτογραφίας γιὰ τὴν ὁποίαν μοῦ γράφετε.

Βασανάκην Πύργον Ἠλείας.— Χαρακτὴρ πολὺ ἄστατος καὶ ἀσυνάρτητος. Πολλαὶ αἰσθηματικαὶ περιπέτειαι, χωρὶς ὅμως σημασίαν. Διαρκεῖς περιπλοκαὶ εἰς τὴν ζωήν σας. Γάμος ἐξ αἰσθήματος ἀλλ' ὁ ὁποῖος θὰ βελτιώσῃ πολὺ τὴν οἰκονομικήν σας κατάστασιν. Ἀρκετὰ εὐτυχής. Συστηματοποιήσετε τὰς προσπαθείας σας, διότι δὲν βλέπω καμμίαν σταθερότητα σὲ σᾶς καὶ καμμίαν ἐπιμονὴν εἰς τὰς ἐπιδιώξεις σας.

Πάζ, Καβάλλαν.— Χαρακτὴρ τρυφερὸς ἀλλὰ καθόλου θαρραλέος καὶ ἀποφασιστικός. Διάθεσις πρὸς τὴν ἀπαισιοδοξίαν. Εὐγενικὰ αἰσθήματα. Ἡ ζωή σας ἐδοκίμασε ἀρκετὰ εἰς τὰ πρῶτα σας βήματα δὲν παρουσιάζει δὲ σημαντικὴν βελτίωσιν πρὸς τὸ παρόν. Θὰ δοκιμάσετε ἕνα πολὺ δυνατὸν αἴσθημα, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶσθε πολὺ ἐπιφυλακτική, διότι μολονότι ἡ ἐξέλιξίς του θὰ εἶνε σύμφωνος πρὸς τὰς προσδοκίας σας θὰ σᾶς κάμῃ νὰ περάσετε ἀπὸ μερικὰς πολὺ δυσκόλους στιγμάς. Τελικῶς θὰ σᾶς καταστήσῃ εὐτυχῆ. Σᾶς ὑπογραμμίζω μίαν ἰδιότητα τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸν δικόν σας χαρακτῆρα διὰ νὰ προσέξετε: εἶσθε ἀπὸ ἐκείνας ποὺ χάνουν τὰς παρουσιαζομένας εὐκαιρίας.

Ἀνήσυχον Ε. Κ., Καβάλλαν. — Ἡ ἀδράνειά σας ὀφείλεται στὸ ὅτι εἶσθε ἀναποφάσιστος καὶ λιγάκι μοιρολάτρης. Χρειάζεται νὰ σᾶς σπρώξῃ κάποιος ἄλλος γιὰ νὰ κάμετε κάτι διαφορετικὰ ἀδιαφορεῖτε ἐντελῶς. Μεμψίμοιρος καὶ ἀσυλλόγιστος. Αἱ σκέψεις καὶ αἱ πράξεις σας εἶνε χωρὶς συνέχειαν. Τὸ ὅτι ἀργότερα θὰ κληθῆτε ὡς στρατιώτης δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Νὰ κυττάξετε ἀπὸ τώρα νὰ βρῆτε ἐργασία καὶ νὰ ἀφοσιωθῆτε σ' αὐτήν. Θὰ τὸ κατορθώσετε ἄλλωστε, διότι θὰ ὑποστηριχθῆτε ἀπὸ ἕνα πρόσωπον. Ἔχετε πιθανότητας νὰ ἀποκτήσετε χρήματα, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῆτε εἰς τὰ πρῶτα σας βήματα. Ἀποφύγετε πρὸς τὸ παρὸν τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας, διότι δὲν ταιριάζουν εἰς τὸν χαρακτῆρα σας.

Δυσδαιμόνα, Χανιά. — Εἶνε χαρακτὴρ ἀρκετὰ δύστροπος καὶ στριφνός, ἀλλὰ σᾶς ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς καὶ ἡ σκέψις του εἶνε πάντοτε κοντά σας. Τὸ ταξίδι του θὰ πραγματοποιηθῇ. Γάμος βραδύνει πολύ. Θὰ μεσολαβήσουν πολλὰ ἀπρόοπτα ἐπεισόδια. Θὰ ἰδωθῆτε ἐκ νέου ἀλλὰ μετὰ καιρόν. Σεῖς εἶσθε χαρακτὴρ τρυφερὸς καὶ ὀνειροπόλος. Ράθυμος διάθεσις. Μεταβολὴν στὴ ζωή σας σύντομον δὲν βλέπω οὔτε πιθανότητα ταξειδιοῦ. Θὰ ἀποκτήσετε ἀσφαλῶς χρήματα. Μπορεῖτε νὰ εἶσθε ἀπολύτως βεβαία γι' αὐτό. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ ξέρω ἂν εἶνε ἀπὸ τὴν αἰτίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν μοῦ γράφετε. Ἡ ὑγεία τοῦ φίλου σας δὲν εἶνε καθόλου σταθερά.

Περιηγήτριαν, Χανιά. — Καλός, ἤρεμος καὶ τρυφερὸς χαρακτήρ. Αἰσθήματα εὐγενικά, ἀλλὰ χωρὶς μεγάλην θέρμην. Ἔλλειψις θελήσεως καὶ ἀποφασιστικότητος. Καλὴ ὑγεία, χωρὶς ὅμως νὰ εἶνε ἀπὸ τοὺς πραγματικὰ δυνατοὺς ἀνθρώπους. Θὰ τὸν ἰδῆτε ἀρκετὰ σύντομα. Θὰ ἔχῃ καλὴν σταδιοδρομίαν καὶ θὰ ἐξασφαλίσῃ ἀργότερα πλήρη οἰκονομικὴν ἄνεσιν.

Ἀνυπόμονον.— Ἐγωϊστὴς καὶ ἀρκετὰ ματαιόδοξος. Αἰσθήματα χωρὶς κανένα βάθος. Ἐπιπολαιότης. Θὰ δυσκολευθῆτε στὴ σταδιοδρομία σας διότι δὲν ἀφοσιώνεσθε μὲ ζῆλον στὴν ἐργασία σας. Γάμος βραδύνει ἀρκετά. Αἱ φιλίαι σας εἶνε ἐπιπόλαιαι καὶ μὲ ἐπίπλαστον ἐγκαρδιότητα. Κατὰ βάθος εἶνε πολὺ πτωχαί. Θὰ ἔχετε πολλὰς ἐρωτικὰς σχέσεις.

Ἀγέλαστην. — Βαθειὰ αἰσθηματικότης καὶ μεγάλη ἀπαισιοδοξία. Δὲν στερεῖσθε ἐν τούτοις οὔτε θελήσεως οὔτε θάρρους ἀλλ' ἔχετε καταληφθῆ ἀπὸ μίαν ἐπικίνδυνη ἀδράνεια. Ἐγκαταλείπεσθε στὴ μοῖρα σας χωρὶς ἀντίδρασι. Αἰσθήματα ἀτυχῆ. Θὰ εἶσθε εὐτυχέστερη στὸ μέλλον. Μολονότι ἡ ἀποκατάστασίς σας βραδύνει ἀκόμη εἶνε ὅμως ἀπολύτως βεβαία καὶ θὰ σᾶς κάμῃ πολὺ εὐτυχῆ. Μὴ ζῆτε εἰς τὸ παρελθόν ἀλλ' ἀντιμετωπίστε μὲ μεγαλύτερο θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα τὸ μέλλον.

Κάρμεν Σύλβα.— Ρωμαντικὴ καὶ ὀνειροπόλος διάθεσις. Παρασύρεσθε ἀπὸ τὴν φαντασίαν σας, ποὺ ἄλλοτε σᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὰ πιὸ τρελλὰ ὄνειρα καὶ ἄλλοτε στὴν πιὸ πένθιμη ἀπαισιοδοξία. Δὲν ξέρετε οὔτε τί θέλετε, οὔτε τί ἐπιδιώκετε. Βιαιότης αἰσθημάτων. Μερικαὶ ἀτυχίαι στὴν αἰσθηματική σας ζωή. Θὰ ἀγαπήσετε περισσότερο παρ' ὅ,τι θὰ σᾶς ἀγαπήσουν. Γάμος κατόπιν αἰσθήματος, εὐτυχὴς ἀλλ' ὄχι πολὺ σύντομος. Ἐναλλαγαὶ πτώσεων καὶ ἀνορθώσεων.

Ἀδολάρ, Θεσ)νίκην. — Χαρακτὴρ ἀναποφάσιστος καὶ ἀνίκανος νὰ προσαρμοσθῆτε μὲ ἐπιμονὴ καὶ συνέχεια σὲ μιὰ ὡρισμένη προσπάθεια. Ἔχετε πολὺ καλὲς διαθέσεις καὶ μιὰ ἔφεσι πρὸς τὴν πρόοδο, ἀλλὰ δὲν ἀρχίζετε τίποτε ἢ τὸ ἀφήνετε στὴ μέση. Μεγάλη νωχέλεια καὶ ἀδράνεια. Σᾶς σημειώνω τὰ ἐλαττώματά σας γιὰ νὰ προσπαθήσετε νὰ τὰ διορθώσετε. Μὴ διστάζετε καὶ μὴν ἀπογοητεύεσθε μὲ τὸ πρῶτο ἐμπόδιο. Τὰ αἰσθήματά σας δὲν εἶνε πολὺ βαθειά. Ἀρκετὰ χλιαρά. Ἡ πρόοδός σας θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὴν ὁρμὴ ποὺ θὰ δείξετε στὴ ζωή.

Ἐντελβάϊς, Θεσσαλονίκην.—Χαρακτὴρ εὐαίσθητος καὶ τρυφερός. Ἀρκετὴ ζωτικότης, ἀλλ' ἔλλειψις σταθερότητος καὶ πρωτοβουλίας. Προσαρμόζεσθε πρὸς τὰς περιστάσεις, χωρὶς νὰ ἀντιδρᾶτε. Ἡ τύχη σᾶς εὐνοεῖ νὰ ἀποκτήσετε χρήματα, ὄχι πολὺ γρήγορα ὅμως. Θὰ δυσκολευθῆτε εἰς τὰ πρῶτα σας βήματα. Πολλὰ αἰσθήματα, ἀλλ' ὄχι βαθειά. Γάμος πολὺ εὐτυχής. Καλὴ σταδιοδρομία.

Λ. Λ Λ. Λ., Χαλκίδα. — Τὸ προσωπικόν σας συμφέρον καὶ μόνον ἀπασχολεῖ τὴν σκέψιν σας. Ἡ τύχη θὰ σᾶς εὐνοήσῃ καὶ θὰ περάσουν ἀρκετὰ χρήματα ἀπὸ τὰ χέρια σας, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ἀνώμαλον καὶ ἀσταθῆ. Θὰ δυσκολευθῆτε πολὺ νὰ σχηματίσετε μόνιμον περιουσίαν. Ἡ σημερινή σας σχέσις σᾶς ἐπιφυλάσσει περιπετείας. Προσέξετε. Τελικῶς θὰ ὑπερισχύσετε σεῖς ἀλλὰ κατὰ τρόπον βίαιον καὶ ὄχι πολὺ εὐγενικόν. Γάμον σύντομον δὲν βλέπω.

Σουφλιωτοπούλαν.— Τὸ ζήτημα ποὺ μὲ ρωτᾶτε δὲν εἶνε τῆς ἁρμοδιότητός μου. Παρέδωκα τὸ γράμμα σας εἰς τὴν δίδα Ἐσμεράλδα, ἡ ὁποία θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ἀπὸ τὴν εἰδικὴν στήλην τῆς γυναικείας σελίδος τοῦ περιοδικοῦ.

Σεβαστὴν Καλόγρηαν Χ. Χ.—Ποῦ τὸ εὑρήκατε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο; Χαρακτὴρ πολὺ στενόχωρος καὶ μεμψίμοιρος. Ἀπομακρύνετε τὴ χαρὰ ἀπὸ κοντά σας. Καμμιὰν μετακίνησιν πρὸς τὸ παρόν. Ἡ οἰκονομική σας κατάστασις θὰ παραμείνῃ στὸ ἴδιο σημεῖον ἐπ' ἀρκετόν, ἀργότερα ὅμως θὰ γνωρίσετε μιὰ σημαντικὴ καλυτέρευσι, ποὺ θὰ κάμῃ εὐχάριστη τὴ ζωή σας. Δὲν βλέπω αἰσθηματικὲς περιπέτειες. Μίαν πιθανότητα γάμου, κατόπιν συνοικεσίου μετὰ καιρὸν ὅμως. Ἡ ὑγεία σας δὲν παρουσιάζει τίποτε σήμερα. Προσέξετε ὅμως, γιατὶ ἀργότερα θὰ περάσετε μιὰ σοβαρὰ ἀσθένεια.

Ἀγριολούλουδο Μαγγουφάνας Κ. Ρ.— Εἰς τὰ παλαιὰ γράμματά σας θὰ ἔχω ἀσφαλῶς ἀπαντήσει, ἀλλὰ πῶς θέλετε νὰ βρῆτε τὴν ἀπάντησιν ἀφοῦ ἔχετε ξεχάσει τὸ ψευδώνυμον; Εἶσθε αἰσθηματικὸς χαρακτήρ, ἀλλὰ χωρὶς μεγάλην προσήλωσιν στὰ αἰσθήματά σας. Σᾶς ὠθεῖ περισσότερο τὸ πεῖσμα καὶ κάποια διάθεσις κυριαρχίας ἐπὶ τῶν ἄλλων τὴν ὁποίαν ἔχετε. Θὰ εὐτυχήσετε ἀρκετὰ στὴ ζωή σας. Ὄχι ὅμως ἀμέσως. Περίπτωσις γάμου τώρα δὲν ὑπάρχει. Τὸ αἴσθημά σας θὰ ἐξελιχθῇ ὁμαλῶς ἀλλ' εἰς τὴν ἕνωσίν σας θὰ συναντήσετε ἐμπόδια, μᾶλλον οἰκογενειακῆς φύσεως. Ὑγεία καλή. Τίποτε τὸ ἀνησυχητικόν.

Ζὺλ Μπερρύ.— Ἔνετε ἀρκετὴν δραστηριότητα καὶ πρωτοβουλίαν. Θὰ σταδιοδρομήσετε καλῶς καὶ θὰ τύχετε σοβαρῶν ὑποστηρίξεων. Μιὰ σημαντικὴ ἐπιτυχία σᾶς ἀναμένει συντόμως ἀλλὰ θὰ κοπιάσετε πολὺ διὰ νὰ τὴν ἐπιτύχετε. Σταθερότης εἰς τὰ αἰσθήματά σας. Εἶσθε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ξέρουν νὰ ἐπιτυγχάνουν τοὺς σκοπούς των. Γάμος ἀργότερα. Μερικὰ ἐμπόδια στὴν ἀρχή. Ἀρκετὰ εὐτυχής.

Α. Ν. Κυπρίαν, Κύπρον.— Ἡ ζωὴ σᾶς κατεδίωξε πολὺ ὡς σήμερα καὶ σᾶς ἐστέρησε ἀπὸ πολλὲς χαρές. Αὐτὸ ἔχει ἐπηρεάσει τὸν χαρακτῆρα σας καὶ σᾶς ἔχει κάμει ἀπαισιόδοξον καὶ ἄτολμον. Πολὺ στενόχωρος χαρακτήρ. Φθείρεσθε μὲ ὄνειρα ἀλλ' αἱ ἐκδηλώσεις σας εἶνε δύσκολοι καὶ ἀδέξιαι. Προσέξετε τὸ αἰσθηματικὸν μέρος, γιατὶ εἶνε πολὺ εὔκολον νὰ παρασυρθῆτε. Ἡ κατάστασίς σας δὲν παρουσιάζει σήμερα καμμία ἀξιοσημείωτη μεταβολή. Θὰ πανδρευθῆτε ἀργότερα, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα φλογερὸν καὶ ἀπροσδόκητον αἴσθημα. Ἀποβλέψετε μὲ ἐμπιστοσύνην στὸ μέλλον.

Ρωμαντικὴν Κρητικοπούλαν.— Διάθεσις ἐγωϊστική, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἔντονος αἰσθηματισμός. Χαρακτὴρ δύστροπος καὶ δυσκόλως προσαρμοζόμενος πρὸς τὸ περιβάλλον. Πολλὰ ὄνειρα. Ἡ φαντασία σας σᾶς παρασύρει. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχὴς καὶ ἀρκετὰ σύντομος. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Θὰ βελτιώσῃ συγχρόνως τὴν οἰκονομικήν σας κατάστασιν.

Ἐντελβάϊς Ἐνταῦθα. — Εἶσθε ἤρεμος χαρακτήρ, χωρὶς σοβαρὰς ἀντιδράσεις. Δὲν ἔχετε μεγάλην ἀτομικότητα. Αἰσθήματα εὐγενικὰ καὶ τρυφερά. Ὀνειροπόλος καὶ ρωμαντικὴ διάθεσις. Ἡ τύχη θὰ σᾶς εὐνοήσῃ εἰς τὸν γάμον σας ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε ἀρκετὰ σύντομος. Μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια θὰ ταράξῃ τὴν ζωήν σας, ἀλλὰ θὰ λάβῃ τελικῶς καλὴν ἐξέλιξιν. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις, ἀλλὰ μὲ μερικὰς ἐναλλαγάς. Οἰκονομικαὶ δυσχέρειαι, ἀλλ' ὄχι σοβαραί.

Ἄνθος Αὐγῆς Μ. Ρ.— Εἶσθε χαρακτὴρ πολὺ εὐαίσθητος καὶ στενόχωρος. Δὲν τολμᾶτε νὰ κάμετε τίποτε καὶ γυρίζετε πάντα μέσα στὸν ἴδιο κύκλο. Διάθεσις μεταβαλλομένη καὶ ἀνήσυχος. Περιωρισμένη στὰς ἐκδηλώσεις σας. Ἡ φιλαρέσκειά σας ὑστερεῖ. Γάμος ἐξ ἔρωτος, κατόπιν ὅμως δυσχερειῶν. Θὰ εἶνε σύντομος καὶ εὐτυχής. Οἰκονομικὴ ἐπάρκεια. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις.

Ζίλπερτ Σ. Γόνιμον.— Πρέπει ν' ἀφήσετε τὶς μαῦρες σκέψεις ποὺ σᾶς τυραννοῦν καὶ νὰ συνηθίσετε στὴν ἰδέα τοῦ χωρισμοῦ. Ἡ νέα αὐτὴ εἶνε πολὺ καλὸς χαρακτήρας καὶ ὑποφέρει ἀκόμη. Ἀλλὰ δὲν νομίζει ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε. Τὸ ἐμπόδιο ποὺ σᾶς χωρίζει εἶνε ἀγεφύρωτο, τῆς λείπει δὲ ἡ τόλμη νὰ κάμῃ κάτι ποὺ θὰ τὸ ἐξηφάνιζε. Ὑποθέτω ὅτι μὲ ἀντιλαμβάνεσθε. Ἀκοῦστε με, φίλε μου. Σηκῶστε τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ περήφανα καὶ φροντίστε νὰ ἀπομακρυνθῆτε τὸ συντομώτερο ἀπὸ τὸ θλιβερὸ αὐτὸ περιβάλλον. Μιὰ διαμονὴ ἀλλοῦ θὰ σᾶς ὠφελήσῃ καὶ θὰ ἀλλάξῃ τὴ σημερινή σας κατάστασι. Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ ὄχι τρέλλες!

Πονεμένην Καρδιά.— Σᾶς χαρακτηρίζει μιὰ συναισθηματικὴ ἀπάθεια, ποὺ στὴν ἡλικία σας δὲν εἶνε καθόλου καλή. Δὲν τὸν ἀγαπᾶτε οὔτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ οὔτε καὶ αὐτὸς σᾶς ἀγαπάει πραγματικά. Θὰ μποροῦσε ὅμως νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ, ἂν καὶ σεῖς εἶσθε πιὸ θερμὴ εἰς ἐκδηλώσεις μαζί του κατὰ τὸ παρελθόν. Τώρα ὅμως σᾶς συνιστῶ νὰ ἀφήσετε κατὰ μέρος αὐτὴ τὴ σκέψι, διότι δὲν ὁδηγεῖ σὲ τίποτε. Δὲν πρόκειται ἄλλωστε νὰ σᾶς λυπήσῃ πολύ. Θὰ σᾶς ἀγαπήσουν πολὺ ἀργότερα καὶ τὸ αἴσθημα αὐτὸ θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς εὐτυχῆ καὶ οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητον γάμον. Ἡ ἀγάπη ἡ δική σας θὰ εἶνε ὅμως καὶ πάλιν περιωρισμένη.

Ναπολέοντα Ἀντιγονίδην Θεσσαλονίκην. — Ὁ χαρακτήρ σας εἶνε πολὺ βίαιος. Μεγάλα ὄνειρα καὶ φιλοδοξίαι. Σχέσεις ὄχι ἁρμονικαὶ μὲ τὸ περιβάλλον σας. Θὰ ἀποκτήσετε ἀσφαλῶς χρήματα, ἀλλ' ὄχι τώρα. Μᾶλλον ἀπὸ ἀπροσδόκητον αἰτίαν. Ἡ ζωή σας δὲν παρουσιάζει σήμερον βελτίωσιν, ἀλλὰ θὰ σημειώσῃ μίαν καλὴν πρόοδον καὶ ἐξέλιξιν. Μὴν παρασύρεσθε ἀπὸ τὰς ὁρμὰς καὶ τὴν βιαιότητα τοῦ χαρακτῆρος σας. Δὲν βλέπω περίπτωσιν ἀλλαγῆς διαμονῆς. Γάμος ἐξ ἔρωτος πολὺ ἀργότερα. Ἀρκετὰ εὐτυχής. Οἰκονομικῶς ἐπωφελής. Ἡ ἀγάπη τῆς φίλης σας εἰλικρινής, ἀλλὰ κατορθώνετε ὥστε νὰ τὴν στενοχωρῆτε διαρκῶς.

Τάνια Σ. Π.— Βρίσκεσθε ἀκόμη στὴν ἀρχὴ μιᾶς συμπαθείας ποὺ δὲν ἔχει καταλήξει σὲ πραγματικὸ ἔρωτα. Δὲν βλέπω τίποτε ποὺ νὰ μπορῇ νὰ γίνῃ οὔτε μὲ τὸν ἕνα οὔτε μὲ τὸν ἄλλον. Κανεὶς των δὲν σκέπτεται σοβαρὰ γιὰ γάμο. Θέλουν μόνο νὰ περνοῦν εὐχάριστα τὸν καιρόν των. Σᾶς συμβουλεύω εἰλικρινῶς νὰ μὴν δώσετε συνέχεια σ' αὐτὲς τὶς σχέσεις σας. Δὲν πρόκειται νὰ ἔχουν καμμιὰ σοβαρὴ ἐξέλιξι. Θὰ ὑποφέρετε λιγάκι στὴν ἀρχὴ ἀλλὰ κατόπιν θὰ ἰδῆτε πῶς ἦταν καλύτερα ἔτσι. Ὁ γάμος σας βραδύνει καὶ δὲν εἶνε μὲ κανένα ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα. Εἶνε καιρὸς ἀκόμη νὰ διακόψετε τὶς σχέσεις σας, γιατὶ ἀργότερα μπορεῖ νὰ μεταβληθοῦν σὲ πραγματικὸ αἴσθημα.

Ἀγγέλικα.— Ὁ γάμος σας βραδύνει πολὺ ἀκόμη. Θὰ εἶνε πάντως ἀπὸ αἴσθημα, ἀλλὰ λιγάκι δύσκολος οἰκονομικῶς στὰ πρῶτα βήματα. Γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω στὰ ὅσα μοῦ γράφετε λεπτομερῶς θὰ ἤθελα νὰ ἔχω ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τοῦ φίλου σας. Περιμένω νὰ μοῦ τὸ στείλετε.

Ματωμένην Καρδιά. — Βλέπω στὴ ζωή σας μεγάλες οἰκονομικὲς στενοχώριες, ποὺ σᾶς φθείρουν καὶ σᾶς βασανίζουν διαρκῶς. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει καμμιὰ μεταβολὴ στὸ ζήτημα αὐτό. Θὰ περάσετε μιὰ σοβαρὴ ἀρρώστεια ποὺ θὰ σᾶς καταβάλῃ πολύ. Καὶ ὁ σύζυγός σας ἐπίσης δὲν εἶνε πολὺ γερὸς ἄνδρας. Εἶνε ἐπίσης περιωρισμένης ἀντιλήψεως καὶ πολὺ δύσκολα θὰ προοδεύσῃ. Ἡ οἰκογενειακή σας ζωὴ περνάει μέσα σὲ γκρίνιες καὶ δὲν βλέπω ἀγάπη πραγματικὴ καὶ βαθειὰ οὔτε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος οὔτε ἀπὸ τὸ ἄλλο. Σεῖς ἔχετε καλύτερη τύχη, ποὺ θὰ συντελέσῃ μιὰ μέρα στὴν καλυτέρευσι τῆς οἰκονομικῆς σας καταστάσεως.

Ἐλιζντὲ Βαλρομὲ 1939.— Χαρακτὴρ αἰνιγματικὸς ἀνήσυχος, μὲ βιαίας ἐξάψεις καὶ ἀποτόμους καταπτώσεις. Σκέψεις ἀκαθόριστοι καὶ συγκεχυμέναι, ἀλλὰ μέσα στὶς ὁποῖες κυριαρχεῖ πάντα ὁ προσωπικὸς ἐγωϊσμός. Πείσμων καὶ ἀρκετὰ κρυψίνους. Βρίσκεσθε πάντα σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸ περιβάλλον σας. Ἡ ἀγάπη σας εἶνε περισσότερο ἐγκεφαλικὴ παρὰ συναισθηματική. Θὰ συλλάβετε τρελλὰ ὄνειρα, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῆτε νὰ τὰ πραγματοποιήσετε. Ὁ γάμος σας βραδύνει πολύ. Θὰ εἶνε ὅμως πολὺ εὐτυχὴς καὶ θὰ σᾶς δώσῃ μιὰ ἀνωτέρα κοινωνικὴ θέσι. Ταξίδια ἐλάχιστα. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἔχετε πολλὲς αἰσθηματικὲς περιπέτειες ποὺ θὰ σᾶς δώσουν τὴν ἐπίφασι τῆς εὐτυχίας, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ σᾶς ἱκανοποιήσουν ἐντελῶς.

Πανὸ — Σιμὸ Ἰωάννινα. — Ἡ ὑγεία σας δὲν εἶνε σταθερά, ἀλλὰ δὲν βλέπω νὰ ἐγκυμονῇ κινδύνους. Δὲν πρέπει νὰ κάνετε παρεκτροπάς, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ νὰ σᾶς ἀπασχολῇ ὑπερμέτρως. Οἰκονομικῶς ἡ θέσις σας θὰ βελτιωθῇ συντόμως, ἔχετε δὲ πολλὰς πιθανότητας νὰ ἀποκτήσετε περιουσίαν ἀλλὰ πολὺ βραδύτερον. Ὁπωσδήποτε δὲν πρόκειται νὰ ζήσετε στενόχωρα. Κοινωνικῶς ἡ θέσις σας θὰ παραμείνῃ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον. Θὰ ἀνέλθετε ὅμως τὰς βαθμίδας τῆς ὑπαλληλικῆς ἱεραρχίας. Γάμος κατόπιν συνοικεσίου. Πολὺ καλὸς ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως. Δὲν νομίζω ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ κλεισθῆτε ἐντελῶς μέσα στοὺς τοίχους τοῦ γραφείου. Μὴν παραλείπετε καμμιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ ἀναπτύξετε τὰ πολλὰ καὶ καλὰ προσόντα τὰ ὁποῖα ἔχετε. Δὲν σᾶς λείπει οὔτε τὸ θάρρος, οὔτε ἡ πρωτοβουλία, οὔτε ἡ δραστηριότης. Ἡ τύχη θὰ σᾶς εὐνοήσῃ ἄλλωστε πολύ.

Ἄτυχον Νέον— Ὁ γάμος σας βραδύνει ἀκόμη, θὰ εἶνε ὅμως σύμφωνος πρὸς τὰς ἐπιθυμίας σας. Εἰς τὴν ὑπόθεσίν σας θὰ παρουσιασθοῦν ἐμπόδια καὶ πιθανὴν μιὰ ἀναβολὴ προσωρινῶς. Τελικῶς ὅμως θὰ ἐπιτύχῃ καὶ θὰ βελτιώσῃ πολὺ τὴν σημερινὴν κατάστασίν σας. Ὁ χαρακτήρ σας εἶνε πολὺ στενόχωρος καὶ παρουσιάζει πλείστας ἀντιθέσεις. Σᾶς συνιστῶ νὰ προσέχετε τὴν ὑγείαν σας, ποὺ δὲν τὴν βλέπω πολὺ σταθεράν.

Νοεμὶ Κ.— Ἡ σκέψις τοῦ φίλου σας δὲν ἔχει προσαρμοσθῆ ἀκόμη στὴν ἰδέα τοῦ γάμου καὶ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι τὴν ὑπόσχεσι ποὺ σᾶς ἔδωκε δὲν τὴν ἐσκέφθηκε σοβαρά. Εἶνε δραστήριος ἄνθρωπος ἀλλὰ προσέχει πολὺ στὶς λεπτομέρειες καὶ εἶνε πολὺ «σφιγμένος». Δὲν ἔχει ἐλευθερίαν σκέψεως. Ἐπηρεάζεται εὔκολα ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὰ αἰσθήματά του, γιατὶ εἶνε μᾶλλον ἐπιφανειακά. Ἡ σκέψις του εἶνε πολὺ ἐγωκεντρική. Δὲν βλέπω ἄμεσον λύσιν αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Σᾶς συμβουλεύω νὰ φροντίσετε νὰ ξεκαθαρίσετε μιὰ γιὰ πάντα αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θὰ εἶνε καλύτερο καὶ γιὰ σᾶς καὶ γι' αὐτόν. Ὁ δικός σας χαρακτὴρ εἶνε πιὸ θερμός.

Νησιωτοπούλαν Π. Ἄνδρον. — Βιάζεσθε πολὺ νὰ πανδρευθῆτε, ἀλλ' ἡ ὥρα σας δὲν ἦλθε ἀκόμη. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε συνέπεια αἰσθήματος καὶ θὰ σᾶς καταστήσῃ εὐτυχῆ. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἐξακολουθήσετε καὶ θὰ τερματίσετε καλῶς τὰς σπουδάς σας. Ὁ χαρακτήρ σας εἶνε καλὸς καὶ τρυφερός, ἀλλ' ὄχι πολὺ τολμηρός. Κρύβετε τὰ πραγματικὰ αἰσθήματά σας ἀλλ' ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ στιγμὴ θὰ ἐκδηλωθοῦν μὲ μεγάλο πάθος καὶ ὁρμήν. Προκαλεῖτε πολλὰς συμπαθείας, ἀλλὰ παραμελῆτε πολὺ τὸν ἑαυτόν σας. Καλὴ οἰκονομικὴ κατάστασις καὶ κοινωνικὴ θέσις. Ἡ τύχη θὰ σᾶς βοηθήσῃ πολύ.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Ἡ Γραφολόγος Χ. ἔλαβε καὶ θὰ ἀπαντήσῃ κατὰ σειρὰν καταχωρήσεως στὰ ὑπὸ τὰ κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα ληφθέντα μέχρι μεσημβρίας Παρασκευῆς 1 Σεπτεμβρίου:

«13. Λ. Β. Κ. 13» «Ἀπογοητευμένη Δράμα», Ἀνήσυχος Ἀναγνώστης, Βίβιαν Κ., Κασσάνδρα Λ., «Μαΐ—Μπλοῦ» Κάσιος Πέρ, Κάρμεν Σύλβια, Προσωρινός, Μίμης, Περαστικὸς—Κατσαμπᾶς, «Ἀπογοητευμένη Λ. Γ. — Κύπρος, Δαίμων τῆς θαλάσσης, Ἀλὶς—Φαίη, Χαμένος Ἔρως, Γκάρυ Κοῦπερ Α. Α. Μαίρη — Πάτρας, Ἑλλήσποντος — Καβάλλα, «Τραγουδίστρα τῶν κοιλάδων», Φουντωτή—Γαζία, Ἡρωϊκὰ Χανιά, Κόκκινο Τριαντάφυλλο, Κα Σ. Β. Πατήσια (γράψατέ μας ψευδώνυμον) Μαραμένη καρδιά, Δακρυοποτισμένη Κόρινθος, Νέα Ἀναγνώστρια Δ. Δ.

Ἡ Γραφολόγος Χ δὲν θὰ ἀπαντήσῃ στὰ κάτωθι ψευδώνυμα, διότι δὲν ἐσώκλειαν τὸ κεκανονισμένον 5δραχμον:

Μικρὴ Ναζιάρα, Μιμόζα, Μ Τσιγγάνα Πληγωμένος Ἀετός.

Η ΠΙΤΥΡΙΔΑ φέρνει τὴν τριχόπτωση κι' ἡ τριχόπτωσις τὴ φαλάκρα. Σταματῆστε τὸ κακὸ ἐγκαίρως. Ἰνστιτ. Καλλονῆς Με ΚΕΤΤΥ Ἑρμοῦ 35 - Τηλ. 22-0-88

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ὅταν ἀγοράζετε τὰς γνωστὰς Γερμανικὰς Βαφὰς Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον ποὺ σᾶς δίδουν ν' ἀναγράφῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Γερμανικὴ μάρκα

ARTI

διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἶσθε βεβαία ὅτι ἀγοράσατε γνησίαν Γερμανικὴν βαφὴν μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶναι γνήσιαι Γερμανικαὶ καὶ ἔρχονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερμανίας ἐντὸς κλειστῶν πακετιδίων. Ὅλαι αἱ ἄλλαι βαφαί, αἱ σήμερον διαφημιζόμεναι ὡς δῆθεν παγκοσμίου φήμης καὶ μὲ ξενόφωνες μάρκες χωρὶς ὅμως ν' ἀναφέρουν ὅτι εἶναι Γερμανικαί, δὲν εἶναι ὄχι μόνον Γερμανικαὶ βαφαί, ἀλλὰ οὐδὲ κἂν εὐρωπαϊκαί.

Συνεπῶς προσέχετε, τὸ πακετίδιον που σᾶς δίδουν ν' ἀναγράφῃ τὴν γνωστὴν μάρκα ARTI.

ΚΥΡΙΑ

ΠΡΙΝ ράψετε τὸ φόρεμά σας. ΠΡΙΝ ἀγοράσετε καινούργιο καπέλλο. ἐπισκεφθῆτε τὴν ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ καὶ ΠΙΛΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ (Ἀγ. Μάρκου 18, 1ος ὄροφος τηλ. 25.173). Θὰ εὕρετε ἕτοιμα καπέλλα· φορέματα, ταγιέρ, παλτὰ κτλ. μὲ τὶς καλύτερες γραμμές, τῆς πιὸ τελευταίας μόδας, ἀρίστης ποιότητος καὶ μὲ τὰς λογικωτέρας τιμάς. Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ ράψετε καὶ δικό σας ὕφασμα σύμφωνα μὲ τὰ πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάθος μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλυτέρα

Ἐνῷ ἕνα χρῶμα πούδρας μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ φαίνεσθε νέα καὶ νὰ στολίζῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας μὲ ἀπερίγραπτον ὡραιότητα, μία ἄλλη μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ μοιάζετε σαν γρηά. Τὸ νὰ εἶσθε μελαχροινὴ δὲν θέλει νὰ πῇ ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε μία πούδρα διὰ μελαχροινὲς ἢ ρασὲλ σκοῦρα ἐὰν πάλι εἶσθε ξανθιὰ τίποτε δὲν ἐπιβάλλει τὴν χρῆσι πούδρας ρασὲλ ἀνοικτῆς. Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος νὰ ἐκλέξητε τὸ χρῶμα ὅπου σᾶς πηγαίνει καλύτερα εἶναι νὰ δοκιμάσητε εἰς τὸ πρόσωπόν σας διαφόρους χρωματισμοὺς καὶ νὰ δῆτε ποιὸ σᾶς πηγαίνει καλύτερα. Δύνασθε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσητε μίαν πούδραν ὅπου κρατᾷ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας γιὰ νὰ μὴ βρίσκεσθε εἰς τὴν ἀνάγκην [illegible] εἶσθε συνεχῶς. Μπορεῖτε νὰ κάμετε κάθε πούδρα νὰ κρατῇ, ἀρκεῖ νὰ προσθέσετε σὲ κάθε κουτὶ ἕνα κουταλάκι τοῦ καφὲ mousse de creme. Εἰς τὴν πούδραν Γοκαλὸν ἡ mousse de creme, εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀναμεμιγμένη, ἀκριβῶς εἰς τὴν πρέπουσαν ἀναλογίαν μὲ πούδρα ἐκτάκτως λεπτήν, ἀεροποιημένην. Δὲν σχηματίζει οὔτε κηλίδας, οὔτε πλάκας ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ μία ἁπλῆ χρησιμοποίησις θὰ σᾶς δώσῃ ἐπὶ ὀκτὼ ὁλοκλήρους ὥρας τὸ καλύτερο καὶ γοητευτικώτερο χρῶμα.

3.000.000 γυναῖκες μεταχειρίζονται κάθε πρωΐ τὴν πούδρα Γοκαλόν. Ἡ ἀπόχρωσις ἐλέγχεται τῇ βοηθείᾳ τελευταίως ἀνακαλυφθέντος μηχανήματος ὅπερ ἀποκλείει οἱονδήποτε λάθος.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ «ΦΙΛΗΣ τῶν ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ»

Ἀληθινὲς ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ ἐκλεκτὴ λογοτέχνις ποὺ κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο Ρέα Ρ. ἀπαντᾶ ἀπὸ τῆς παρούσης σελίδος σὲ ὅσες ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν μας τῆς ἐμπιστεύονται ἕναν ψυχικό τους πόνο ἢ μιαν αισθηματικη τους περιπέτεια, γιὰ τὴν ὁποία θὰ εἶχαν ἀνάγκη κάποιας συμβουλῆς

ΠΛΗΓΩΜΕΝΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Ἡ περίπτωσίς σου εἶναι, βέβαια, πολὺ λεπτή, καλή μου φίλη. Ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ μοῦ γράφεις ὅμως, καταλαβαίνω ὅτι εἶσαι ἕνα κορίτσι μὲ αἴσθημα, ποὺ δὲν θὰ θελήσῃς μὲ κανένα τρόπο νὰ πικράνῃς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ σὲ ἀνέθρεψαν ἀπὸ μικρή, ποὺ σὲ υἱοθέτησαν, ποὺ σοῦ ἐφέρθηκαν ἕως τώρα σὰν ἀληθινοὶ γονεῖς.

Τὸ αἴσθημα ποὺ νοιώθεις πρὸς τὸν γυιό τους, εἶναι, βέβαια, σεβαστό, ἀφοῦ εἶναι τόσο ἁγνό. Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τοῦ τὸ ἐκδηλώσῃς, εἶναι, θαρρῶ, νὰ προκαλέσῃς μιὰ συζήτησι μαζί του —ὅταν θὰ εὑρίσκεσθε μόνοι, φυσικὰ— ὅπου νὰ τοῦ πῇς ὅτι τὸν μέλλοντα σύζυγό σου τὸν φαντάζεσαι ὅπως εἶναι αὐτός... Θὰ τὸ πῇς, βέβαια, αὐτό, μὲ τρόπο, μὲ δειλία, καὶ αὐτὸς θὰ καταλάβῃ... Ἐὰν δὲν θελήσῃ νὰ καταλάβῃ, σημαίνει ὅτι δὲν ἀνταποκρίνεται στὸ αἴσθημά σου, ὁπότε πρέπει νὰ προσπαθήσῃς νὰ τὸ καταπνίξῃς, νὰ τὸ θάψῃς, μέσα στὴν ψυχή σου, γιὰ νὰ μὴ καταστρέψῃς τὴν γαλήνη τὴν δική σου καὶ τῆς οἰκογενείας σου.

ΑΣΤΕΡΟΜΑΝΗ

Δὲν ξέρω πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὰ τόσο καλά σου λόγια, μικρή μου φίλη. Ἡ πληροφορία ὅμως ποὺ μοῦ ζητεῖς ξεφεύγει κάπως ἀπὸ τὴν εἰδικότητά μου. Δὲν παρακολουθῶ, τελευταῖα, ξένα κινηματογραφικὰ περιοδικά, κι' ἔτσι δὲν ξέρω ποιὰ εἶναι ἡ τωρινὴ διεύθυνσις τῆς Ντιάνα Ντάρμπιν. Νομίζω ὅμως πὼς ἐάν, διὰ τοῦ διευθυντοῦ κάποιου κινηματογράφου τῆς πόλεώς σου, ἀπευθυνθῇς σὲ κανένα ἀπὸ τὰ ἐδῶ γραφεῖα ἐκμεταλλεύσεως ταινιῶν, θὰ μάθῃς σὲ ποιὰ ἑταιρία ἐργάζεται ἡ Ντάρμπιν ὁπότε δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τῆς γράψῃς ἐκεῖ.

ΜΑΡΑΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ ἀπελπίζεσαι, καλή μου φίλη. Δὲν ἔτυχε, ἁπλούστατα, ἀκόμη νὰ βρεθῇ ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος νὰ σὲ ἐκτιμήσῃ... Ἡσύχασε, ὅμως... Μὲ τὰ ψυχικὰ χαρίσματα ποὺ μαντεύω, ἀπὸ τὰ γράμματά σου, ὅτι ἔχεις, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ βρεθῇ...

Πάντως, μὴν εἶσαι τόσο εὔπιστη στὰ λόγια τῶν διαφόρων νέων. Πιστεύω, ὅμως, τὰ ἕως τώρα παθήματά σου νὰ σὲ κάνουν προσεκτικὴ στὸ μέλλον, ὥστε νὰ μὴ δίνῃς τὴν ἐμπιστοσύνη σου τόσο εὔκολα...

ΡΑΫΜΟΝ

Γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς ἠθοποιός, ἀγαπητέ μου, δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχῃ ταλέντο. Πρέπει καὶ νὰ τὸ καλλιεργήσῃ, μορφωνόμενος καταλλήλως. Πρέπει ἀκόμη νὰ φοιτήσῃ σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς ἀνεγνωρισμένες δραματικὲς σχολές, νὰ πάρῃ σχετικὸ δίπλωμα, κ.λ.π.

Βλέπεις, λοιπόν, ὅτι τὰ πράγματα δὲν εἶναι καὶ τόσον ἁπλᾶ.

ΚΑΤΙΑ Ν.Ν.Δ.

Σὲ τέσσαρες πυκνογραμμένες κόλλες, μικρούλα μου, μοῦ διηγεῖσαι πῶς ἐγνώρισες ἕναν νέο ποὺ ἤθελε νὰ σὲ μάθῃ ποδήλατο, πῶς σὲ ἐφίλησε αὐτὸς στὸ μάγουλο καὶ στὸ μέτωπο, πῶς ἐγνώρισες κατόπιν ἕναν ἄλλον νέο ὁ ὁποῖος σ' ἐφίλησε στὸ μάγουλο καὶ στὰ χείλη καὶ μ' ἐρωτᾷς νὰ σοῦ πῶ ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ σ' ἀγαπᾷ περισσότερο.

Πρὶν σοῦ ἀπαντήσω, θὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή: Μὴν ἀφήνῃς τόσο εὔκολα τοὺς διαφόρους νέους νὰ σὲ φιλοῦν στὸ μάγουλο, στὸ μέτωπο, καὶ στὰ χείλη, γιατί τὰ παιγνίδια αὐτὰ δὲν ξέρεις καμμιὰ φορὰ ποῦ μποροῦν νὰ σὲ ὁδηγήσουν. ...Καί, πρὸς τὸ παρὸν μὲν πρόκειται περὶ ἐντελῶς παιδικῶν καὶ ἀσημάντων μικροαισθημάτων... Ὑπάρχει κίνδυνος ὅμως, ἐφ' ὅσον δὲν κρατᾷς τώρα τὴν σοβαρότητά σου, ὅταν τύχῃ ἀργότερα ν' ἀγαπήσῃς κανέναν ἀληθινά, νὰ σὲ θεωρήσῃ αὐτὸς ἕνα τρελλοκόριτσο ποὺ ἕνα σωρὸ νέοι κοκορεύονται ὅτι εἶχαν σχέσεις μαζί σου, καί... καὶ νὰ πικραθῇς πολύ, μικρή μου φίλη...

Μοῦ φαίνεται, ὅμως, ὅτι στὴ συμβουλὴ ποὺ σοῦ ἔδωσα θὰ βρῇς καὶ τὴν ἀπάντησι στὶς ἀπορίες σου...

ΓΛΑΡΟΝ ΜΥΡΤΩΟΥ ΠΕΛΑΓΟΥΣ

Ἔτσι ὅπως πᾶνε τὰ πράγματα, ἀγαπητέ μου, φοβοῦμαι ὅτι... δὲν θὰ κατορθώσῃς ποτὲ νὰ μιλήσῃς στὴν «νέα μὲ τὰ μαῦρα μάτια». Συνεπῶς, πῶς θὰ τὴν πάρῃς γυναῖκα σου;

Τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα εἶναι, θαρρῶ, νὰ προσπαθήσῃς, νὰ γνωρισθῇς μὲ τοὺς γονεῖς της καὶ νὰ τὴν ζητήσῃς. Ἔτσι, θὰ δώσῃς μιὰν λύσι στὴν ὑπόθεσι.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΝ

Εἶμαι κεκηρυγμένη, καλέ μου φίλε, ὑπὲρ τῶν... σαφῶν ἐξηγήσεων. Ἀφοῦ, λοιπόν, ἡ ἀγαπημένη σου στὴν ὁποίαν δειλιάζεις νὰ ἐκφράσῃς τὸ αἴσθημά σου, δέχεται, ἐν τούτοις, «εὐχαρίστως τὰ χάδια σου», ὅπως μοῦ λές, πές της κιόλας ὅτι τὴν ἀγαπᾷς καὶ ὅτι θέλεις νὰ τὴν πάρῃς! Ἀπορῶ πῶς εἶσαι τόσο τολμηρὸς εἰς θωπείας καὶ τόσο δειλὸς εἰς λόγια...

ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ

Συμφωνῶ ἀπόλυτα μὲ τὶς γνῶμες ποὺ μοῦ ἐκθέτεις, ἀγαπητό μου διαβολάκι. Ἡ «συμφωνία σκέψεως καὶ χαρακτῆρος» εἶναι, ἀσφαλῶς, ἡ μόνη στερεὰ βάσις τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας.

Ὅσο γιὰ τὸν νέο γιὰ τὸν ὁποῖον μοῦ μιλεῖς, ἀπ' ὅσα μοῦ γράφεις γι' αὐτὸν ἐσχημάτισα τὴν γνώμη ὅτι εἶναι ἕνα σοβαρὸ παλληκάρι ποὺ εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀγαπήσῃ πραγματικά.

ΜΙΚΡΗ ΟΡΦΑΝΗ

Τὰ στοιχεῖα ποὺ μοῦ ἀναφέρεις δὲν εἶναι ἀρκετά, ὥστε νὰ μπορῶ νὰ σχηματίσω γνώμη γιὰ τὴν ὑπόθεσί σου. Πάντως, τὸ ὅτι ὁ νέος αὐτὸς σοῦ ἐζήτησε νὰ πάρῃ τὴν ἄδεια τῶν γονέων σου γιὰ νὰ βγῆτε μαζὶ ἔξω, σημαίνει ὅτι εἶναι μᾶλλον σοβαρὸ παιδί.

Ἐφ' ὅσον οἱ γονεῖς σου χορηγήσουν αὐτὴν τὴν ἄδεια, γράψε μου τί θὰ διαμειφθῇ στὸν πρῶτον αὐτὸν περίπατό σας. Ἴσως, τότε, μπορέσω νὰ βγάλω θετικώτερα συμπεράσματα.

Α. Γ. Β. Ἀμαλιὰς

Γιὰ νὰ σοῦ γράφῃ ὅτι ὑπάρχει λόγος σοβαρὸς νὰ χωρίσετε, θὰ πῇ ὅτι... ὑπάρχει πράγματι κάποιος τέτοιος λόγος. Ποιὸς εἶναι αὐτός, δὲν μπορῶ νὰ ξέρω, βέβαια. Ἴσως εἶναι οἰκονομικῆς φύσεως, ἴσως ὁ φίλος σου νὰ προσεβλήθη ἀπὸ κανένα νόσημα ποὺ νὰ μὴ θέλῃ νὰ σοῦ μεταδώσῃ ὅταν παντρευθῆτε... Ποιὸς ξέρει...

Πάντως, ὀφείλεις νὰ σεβασθῇς τὸ μυστικό του, καὶ νὰ ἀκολουθήσῃς τὴν συμβουλή του.

Ὅσο καὶ ἂν «τὸ βρίσκεις λίγο δύσκολο νὰ τὸν ξεχάσῃς» πρέπει νὰ καταπνίξῃς τὸ αἴσθημά σου, καὶ νὰ θεωρήσῃς τὴν ἱστορία αὐτὴ ὡς λήξασα.

ΡΕΑ Ρ.

Κύριοι

ΚΟΜΜΩΤΑΙ

Ἐὰν θέλετε ν' ἀποκτήσετε καὶ νέαν πελατείαν προμηθευθῆτε τὰ γαλλικὰ περιοδικὰ κομμώσεως μὲ ἐπεξήγησιν τῶν κτενισμάτων ELLINIKA La Coiffure Française Illustrée

Ἀποταθῆτε εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Καλλονῆς Αἰσθητικῆς

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως - Ὑπατίας Ἀριθμ. 11

ΤΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΨΑΛΙΔΙ ΦΙΛΑΡΙΣΜΑΤΟΣ «ΜΑΒΟ»

Τὸ τεχνικὸν θαῦμα τῆς ἐποχῆς μας.

Τὸ ΨΑΛΙΔΙ ΜΑΒΟ εἶναι ὁ καλύτερος συνεργάτης σας, ὅστις σᾶς ἐξοικονομεῖ χρόνον καὶ ἐργασίαν.

6 ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ, ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΞΕΝΩΝ ΚΡΑΤΩΝ.

Τὰ καλύτερα Κομμωτήρια τῆς Εὐρώπης ὀφείλουν τὸ μυστικὸν τῆς τέχνης τοῦ Φιλαρίσματος στὸ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΨΑΛΙΔΙ ΜΑΒΟ.

Διότι μὲ τὸ ΜΑΒΟ φιλάρετε ξεκούραστα, καὶ σύντομα. Ἀποκόπτει τὸ μαλλὶ τῆς κόμης ἐσωτερικῶς καὶ κατὰ ποσοστὸν ἀπὸ 2—8 %, ἀναλόγως τῆς κλίσεως τοῦ Ψαλιδιοῦ, καὶ δὲν ἀφήνει τὴν παραμικρὰν σκάλαν ἢ κτυπητὰ σημεῖα στὴν κόμην.

Τὸ ΨΑΛΙΔΙ ΜΑΒΟ εἶναι στερεώτατον καὶ μεγάλης διαρκείας.

Πωλεῖται εἰς τὰ κάτωθι Καταστήματα:

Γεωργίου Ἡλιοπούλου, Αἰόλου 66 δ', Ἀθῆναι.

Σάββα Κωνσταντόγλου, Ἀθηνᾶς 15, Ἀθῆναι.

Κωνστ. Καψάλη, Μπουμπουλίνας, Μέγαρον Βάτη, Πειραιᾶ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 280

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα: ΔΗΜ. ΒΕΡΟΥΤΗΣ, Σοφοκλέους 41, ἐντὸς τῆς Στοᾶς. Ἀθῆναι.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΑΠΕΙΡΩΤΑΝ

Θησαυρός